

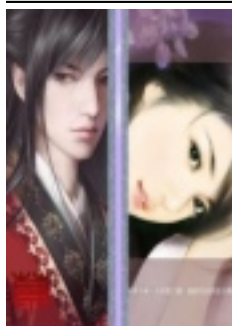
Tìm Chân Mệnh Thiên Tử

Contents

Tìm Chân Mệnh Thiên Tử	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5: Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9: Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14: Chương 14	39
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	49
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	63
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	80
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	103
31. Chương 31	105
32. Chương 32	110
33. Chương 33	118
34. Chương 34	122
35. Chương 35	127
36. Chương 36	132
37. Chương 37	137
38. Chương 38	141
39. Chương 39	145
40. Chương 40	149
41. Chương 41	154

42. Chương 42	157
43. Chương 43	164
44. Chương 44	167
45. Chương 45	173
46. Chương 46	179
47. Chương 47	184
48. Chương 48	190
49. Chương 49: Chương 49	196
50. Chương 50	201
51. Chương 51	207
52. Chương 52	212
53. Chương 53	216
54. Chương 54: Đoạn Kết.	223

Tìm Chân Mệnh Thiên Tử

Giới thiệu

Từ một thế giới khác, hắc ném ngọc bội xuống hồ, thứ lễ ra được trao cho người con gái hắc trần trụi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-chan-menh-thien-tu>

1. Chương 1

Bốp!

Tiếng cuốn vở đập vào đầu nàng rồi rơi xuống.

- Mẹ ! Mẹ làm gì vậy ?

- Con ranh này, lớp 12 còn không lo học, chỉ mê tiểu thuyết vớ vẩn? Đây là lần thứ bao nhiêu phải xin chữ kí rồi hả ? – Người mẹ của nàng xách chổi tiến đến.

Tức thời Vân Anh né, thừa cơ chuồn xuống dưới nhà, mở cửa, huyết sáo:

- Mẹ bớt giận, hôm nay con qua nhà chị hai, hi hi !

Và cô chạy thẳng, đằng nào mai cũng là chủ nhật, sang nhà chị lánh nạn một đêm, nhờ thêm chị khuyên giải mẹ, sáng mai về làm bộ biết lỗi là được.

Vân Anh nhanh chân rảo bước. Con phố nhỏ lúc này đã ngớt người đi lại. Cũng đã gần 11 giờ đêm.

...

...

Nơi đó, một thế giới song song.

Mặt hồ khẽ gợn sóng, dương liễu rủ nhẹ bay. Gió thu man mác buồn.

Hắn, đứng một mình bên hồ, dáng vẻ tuấn mỹ nhưng lạnh lùng, gương mặt biểu cảm khó định đoạt.

Hắn đang cầm chặt trên tay một mảnh ngọc bội hình bán nguyệt, chất ngọc trong mà sáng, thanh khiết lạ thường.

“ Thiên Nhi, cái này sau này hãy trao cho người phụ nữ mà con trân trọng nhất, và hãy một lòng yêu thương và bảo vệ người ấy ...”

Hắn cười, nụ cười nửa miệng. Đằng sau lưng hắn có tiếng nữ nhi gọi.

Một ả áo hồng, dung mạo mỹ lệ, khẽ đến bám vào hắn thủ thủ:

- Vương gia, ngài có cái gì vậy, ngọc bội ư, đẹp quá.... Cho thiếp phải không?

Ả chẳng kịp nài nỉ thêm câu thứ hai, đầu ả đã lìa khỏi cổ. Ả thật ngu ngốc khi quấy rầy hắn lúc đó. Hắn cười khẩy, khinh bỉ không chút thương xót.

Đàn bà ư? Yếu đuối, ngu ngốc, lẳng lơ...

Có lẽ người đàn bà đó cũng vậy...

“ Bôm”

Mặt hồ êm ả bị khuấy động. Mảnh ngọc bội lấp lánh như một vệt sáng phi xuống dưới lòng hồ.

...

...

“ CỐP!”

Lại bị trúng vào chỗ quẫy vờ khi nãy. Không biết kẻ vô duyên nào đã chọi cái này vào đầu nàng, nhưng nhìn bốn phía chẳng thấy ai. Nàng thở dài, nhặt vật đó lên và ngắm nhìn.

- Ô, đẹp quá ! – Vân Anh thốt lên.

Nó giống như một mảnh trăng vậy. Nàng mỉm cười, vừa đi, vừa đưa nó lên trời, nhằm hướng mặt trăng mà so sánh.

- Giống như hai vầng trăng sinh đôi, ha ha ! – Nàng mỉm cười khoan khoái như vậy.

Roẹt ! – Ánh trăng xuyên qua mảnh ngọc, chiếu đến làm lóa mắt nàng trong khoảnh khắc

.

– Hic !

Nàng cúi đầu xuống và mở mắt, dụi dụi.

Giật mình !

Nền đường bê tông cơ mà, sao lại là đất và cỏ? Nàng đã đi nhầm đường. Nàng quay lại bốn phía.

Ôi má ơi !

Ôi trời đất ơi !

Con phố Nguyễn Du của nàng, sao lại thành một khu rừng âm u.

Tiếng xe, tiếng còi đầu ròi, tại sao thấy tiếng gió âm u đáng sợ như vậy.

- AAAAAA! Nàng cố gắng hét lên, đây rõ ràng không phải một giấc mơ!

Không thể nào, dù nàng rất thích chuyện xuyên không, nhưng không phải nó chỉ xảy ra trong truyện sao. Nàng cố trấn an bản thân, một con mọt truyện như nàng, tình huống này phải làm sao?

- Vân Anh, bình tĩnh nào, ha ha, đây là... ảo giác do đọc quá nhiều truyện ! – Một người từng mơ được xuyên không như nàng đến bây giờ lại thấy sợ hãi.

Nhưng mọi việc không đơn giản, nàng véo má cũng thấy đau, lại thấy dưới chân hình như có muối cắn, Việc này đúng là bí hiểm. Đang hỗn loạn ý thức, chợt nàng thấy tiếng sột soạt cách đó không xa, lại có cả tiếng người thì thào.

- Đêm tối thế này , còn làm gì trong rừng sâu chứ? – Nàng rón rén lại gần, nấp vào lùm cây, không dám đến quá gần.

Chỉ có hai kẻ mặc y phục đen, một người quỳ dưới đất, quay lưng về phía nàng, không rõ diện mạo, và một kẻ nữa.

Tuy trong rừng nhưng chỗ họ đứng có vẻ thoáng mát, dường như là nhìn ra hướng sườn núi, có thể thấy rõ gió đang thổi bay y phục và tóc của người đó về phía sau.

Ánh trăng lên cao, giống như mảnh pha lê tuyệt đẹp, rọi xuống, mờ ảo gương mặt nam tử đang đứng đó.

- Nhìn xa và tối thế này trông thật ảo ... – Nàng mỉm cười – Nhưng đáng người có vẻ thanh thoát, cao ráo, có vẻ là mỹ nam thường thấy trong truyện, hành vi càng mờ ám, bí ẩn, lại càng hay, ha ha – Nàng bình thần đánh giá đối phương.

Thôi thì không may đã xuyên không, ắt cũng là cơ số, tại sao ta không giống các nữ nhi đó sống hạnh phúc với mỹ nam tử nhỉ? Nghĩ đến đây, nàng mỉm cười sung sướng kì quái.

Họ nói gì nàng nghe không mấy rõ, chỉ khi người nam tử kia lớn tiếng, có vẻ hấn đang tỏ rõ thái độ cho đối phương:

- Người mau về đi, ta quyết không đổi ý định, trước giờ và sau này đều như vậy !

- Ngài... – Người kia cố năn nỉ nhưng dường như thấy thái độ cương quyết của mỹ nam nên có phần nản chí.

- Cuộc sống của ta, nhất định ta vẫn sẽ sống như cách mình muốn! – Nói rồi quay lưng bỏ đi.

- Thật là cool đó ! – Nàng lẩm bẩm.

Ngay sau đó thì người kia cũng bỏ đi nốt, chỉ còn lại Vân Anh ngơ ngẩn, cố dùng suy nghĩ của một con mọt truyện suy đoán.

Không thấy họ đâu, nàng ngơ ngẩn chạy lại chỗ họ vừa đứng. Gió đúng là rất mát. Cảm giác thật thoải mái.

- Thật là một câu chuyện không có đầu cuối ! – Nàng tự nói.

- NGƯỜI ĐÃ NGHE ĐƯỢC NHỮNG GÌ ?

Tiếng nói từ sau lưng làm nàng giật mình. Quay đầu lại. Đúng là kẻ vừa nãy. Nhìn từ cự li này, hấn đúng là một mỹ nam anh tuấn, chỉ có điều... đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng hăm dọa, tay hấn đang cầm thanh kiếm, chỉ chờa rút ra khỏi vỏ.

Vân Anh run run, xem ra lần này động phải hắc y thích khách rồi, lỡ nghe chuyện cơ mật của chúng, nàng có nguy cơ bị thanh toán. Vân Anh bủn rủn, lùi ra sau, lắc lắc đầu:

- Anh mỹ nam ơi, em không có nghe hiểu gì cả... hi hi...

- Người là người của ai ? – Hấn chỉ trong một tích tắc rút kiếm kề vào cổ nàng.

Chân nàng bây giờ cũng run bắn lên, đầu óc choáng váng, chưa có nữ nhân nào xuyên không mà bị mỹ nam kill ngay từ chap 1 thế này. Vô thức nàng lùi thêm một bước nữa.

- Á Á Á !

Nàng hệt chân nhào xuống khỏi mép đá. Tưởng rằng chuyện của nàng đã kết thúc, thật không cam tâm.

Nàng thở dốc. Nàng bám lại được vào một cái cành cây nhô ra, chân tay dường như xây xát hết. Đau muốn chết. Không biết gã mỹ nam độc ác kia thấy nàng ngã xuống tưởng nàng tiêu đã bỏ đi chưa, nàng cố ngoi lên, tay bám vào vách đá một cách vất vả.

- A – Nàng hét lên. Cái tay vừa bám được vào mỏm đá của nàng đã bị bàn chân kẻ nào đó dẫm lên.

Là hần. Nàng nhìn hần với ánh mắt căm thù. Trước khi chết hay xuyên lại thế giới cũ không thể nhục nhã thế này, nàng kịp tuôn những lời hoa mỹ:

- Đồ tiện nam ! Mặt đẹp mà dạ sói ! Ta đã bảo là ta không biết gì cả, nếu có chết ta cũng làm Ma bám theo người cả đời, xuống địa phủ ta sẽ mua chuộc quỷ sứ móc mắt người, hủy hoại dung nhan người và....

- Á Á Á Á Á AAAAAAAAAA!

Một tiếng kêu nữa của nàng vang lên, nàng thực sự đã rơi xuống thật, trong khoảnh khắc hần nhấc chân ra và tay nàng tuột xuống, nàng còn nhắm nhất định phải báo thù.

2. Chương 2

Đau quá !

Ê âm quá !

“Tại sao xuống địa ngục vẫn còn thấy đau? Hay hành trình của ta mới bắt đầu” – Nàng nghĩ trong khi còn mơ màng, chẳng hay dưới địa phủ mới có mỹ nam đợi ta.

Được, ta sẽ sai Diêm để đẹp trai hành hạ tên ác nhân ấy...

- Cô nương ! Cô nương !

Cái gì ? Cô nương ? Vân Anh choàng tỉnh, vậy xem ra nàng vẫn chưa thoát khỏi cái bối cảnh kì quái này. Nàng nhìn xung quanh một lượt rồi nhìn chằm chằm vào đối phương .

- A ! Quỷ !

Nàng hét lên. Sau một hồi bình tâm nhìn lại thấy kẻ này là người chứ không phải quỷ. Hừ, một gã trai xấu xí, không, phải nói là dung mạo thảm hại. Da ngăm đen, trên mặt còn một vết chàm lớn chiếm gần hết cả bên mặt phải, đầu tóc thì lộm thuộm, ăn mặc tầm thường, nhìn vào đã làm cho người khác thấy thương hại.

- Cô nương, dung mạo tại hạ làm người sợ hãi lắm sao ? – Y ngây ngô ra hỏi nàng.

Hừ, đã xấu còn có vẻ đàn đàn nữa, bị người ta nhầm là ma quỷ mà vẫn không có vẻ gì buồn bực, chắc y cũng biết mình ngoại hình xấu xí.

- Người là ai ? Đây là đâu ?

- Đây là... y xá của sư phụ tôi, tôi... là đệ tử ở đây, sáng hôm kia... tôi đi hái thuốc... thấy cô nương bị ngã dưới núi...

- Trời ơi ! Có nói một câu ngắn mà người nói lắp bắp làm ta mệt quá ! – Nàng thở dài.

- Xem ra... cô nương có vẻ đã bình phục nhiều ... – Hần đưa cho cô một bát thuốc nóng, dường như mới sắc.

“Mình rơi xuống núi không chết, xem như mạng lớn!” – Nàng nghĩ thầm, đưa thuốc lên miệng.

- Á ! Đáng !

- Cô nương cố gắng... sư phụ nói thuốc đáng đã tạt... sư phụ... là danh y giỏi nhất ở đây!

- Thật tội cho ông ta có đệ tử như người ! – Nàng chép miệng.

Bình sinh nàng ghét nhất : Con trai ngu dốt, con trai khờ khạo, con trai xấu ma chê quỷ hờn, con trai yếu đuối ...

- Đậu Bình ! Cô nương ấy tỉnh rồi sao ? – Từ cửa bước vào hai người, một nam một nữ, ăn mặc trông như người cổ đại, tất nhiên rồi.

- Dạ, sư huynh, sư tỷ.

Tên xấu xí đó lui ra ngoài, dường như bị sai vật. Người đã xấu, tên còn tầm thường, Đậu Bình, Đậu Bình, nghe sao cũng buồn cười, gọi là Đậu Nành nghe hay tay hơn.

- Xin hỏi các vị đây là ... – Nàng nhìn hai người đó hỏi chuyện, dù sao nàng cũng muốn biết đây là đâu.

- Ta là Lý Anh, sư huynh này là Lâm Khoát, sư huynh của ta. Chúng ta là đệ tử của Từ Đức đại y sư, chủ nhân y xá này, đây là nơi chữa bệnh cho mọi dân chúng trong thành, cô nương cứ yên tâm tĩnh dưỡng.- Nàng ta nói với nàng đầy thiện ý – À quên, chẳng hay cô nương quý tính là gì, tại sao lại ngã dưới núi ?

- Ta là Trần Văn Anh, mà ta ngã dưới núi nào thế? Đây là thời đại nào?

Họ hình nàng ái ngại, không biết họ có nghĩ nàng ngã xuống núi rồi tâm thần có vấn đề không.

- Đây là thành Đại An, Đông quốc, năm Hạ Kỷ thứ hai, cô nương không quên đấy chứ ? Còn cô nương được mang về đây từ chân núi Kinh Sơn gần đây...

Cái gì mà Đại An mới Đông quốc, đúng là xuyên không lung tung cả, nàng đã rơi vào một thế giới vô thực như bao nữ nhi trong truyện, chỉ có điều câu chuyện của nàng có vẻ thảm hại.

- A....

Nàng vừa nhắc mình lên thì thấy đôi chân đau nhói, dường như bị gãy chân không thì cũng rạn xương. Nàng đã ngã từ trên vách núi cơ mà, sống được thế này đúng là kì tích. Nghĩ lại càng cảm hận đồ ác lang kia.

Thấy mặt nàng tím tái lại, hai vị y nữ, y nhân kia tưởng nàng mệt nên bắt mạch cho nàng, rồi thấy yên tâm mới lui ra cho nàng nghỉ ngơi.

Nằm một mình trong gian phòng chật hẹp và hơi cũ kĩ, nàng thở dài. Thỉnh thoảng đóng tai lắng nghe âm thanh xung quanh. Dường như y xá này rất đông đúc.

Văn Anh thiếp đi một hồi thì tên Đậu Nành, mặc định của nàng bê thức ăn vào. Món cháo được hầm đơn giản. Nàng từ từ ăn cháo, quay sang nhìn tên Đậu Nành đang tranh thủ viết viết.

- Đậu Nành, ngươi làm gì đó ?

- Tôi trong lúc đợi cô nương ăn... tranh thủ đọc...

Xem ra tư chất không thông minh nhưng có vẻ chăm chỉ chịu khó, có điều nếu vốn thông minh từ đầu thì có phải tốt hơn không. Lúc hẩn bụng bát ăn của nàng ra, nàng để ý thấy tên Đậu Nành này còn đi cà kiếng, trời ơi đã xấu, đã vụng lại còn thọt, quả nhiên ông trời vui đập số phận, chắc cha mẹ thân sinh y cũng phải buồn lòng. Nàng tuy không thích nhưng cũng tội nghiệp thay...

Đêm nằm trong phòng một mình, nàng mới suy nghĩ đủ việc: làm sao thoát khỏi đây, một cuộc hành trình khổ nhục, chẳng vui vẻ gì hết. Trước hết phải tính làm sao trả tiền thuốc men ở đây, mà nàng không có tiền. Nàng lục mãi trên người chẳng có gì đáng giá hơn cái vòng cổ bạc PNJ và mảnh ngọc bội hình mặt trăng đó.

Nhưng cái ngọc bội này là nguyên nhân của mọi việc, nàng phải giữ nó để tìm hiểu cách trở về, không biết đem cầm cái vòng cổ được mấy lượng bạc ở thời này, rồi sau này làm sao sinh tồn mà sống.

Mỹ nam ư? Vương tử ư? Ôi giấc mộng xa xăm, tổn đến già mất.

Đúng là chẳng ai xuyên không vất vả như nàng.

Khoảng hơn chục ngày sau thì nàng đã bắt đầu đi lại một cách nhẹ nhàng được. Xem ra y thuật mấy người ở đây thật cao siêu. Nhất là vị sư phụ Từ Đức y sư râu tóc bạc phơ đó, y xá này không lúc nào ngớt người.

Vân Anh để ý trong những ngày này thì tên Đậu Nành hay chăm sóc cho nàng nhất, dù y có không được nhanh nhẹn và khéo léo cho lắm. Y cứ như một con ong lằm lũi: sáng sớm đi hái thuốc, chiều về dọn dẹp y xá, chăm sóc người bệnh, tối lại chong đèn đọc y thư. Vân Anh cũng muốn bắt chuyện phiếm, nhưng xem ra tên Đậu Nành này không có thời gian, mà cũng chẳng biết cách ăn nói, thật là một cục đất.

Nàng đang tập đi thì tên đậu nành đem thuốc đến, rồi như có vẻ vội vàng ra ngoài, nàng bèn túm lại :

- Đậu Nành, người đi đâu ?

- Tôi... ra ngoài...

- Ra ngoài làm gì ? – Nàng lên giọng, xem mặt y dần ra kia, thật tội nghiệp, cái mặt khiến cho người ta muốn bắt nạt.

- Đúng lúc bồn cô nương cũng muốn ra ngoài, bao ngày giam mình ở đây thật bức bối, ta muốn ra xem ngoài kia !

- Cô nương, không được... chân còn chưa khỏi... hơn nữa... tôi đi đưa thuốc, không phải đi chơi...

- Ta sẽ không làm phiền người, đi ! – Nàng huých một cái vào bụng y, y chả còn cãi được câu nào.

...

...

Trước tiên nàng ngắm một vòng y xá. Y xá không quá lớn nhưng có vẻ rất sạch sẽ, ngăn nắp. Từ phòng thuốc, phòng khám đến phòng bệnh, nhà bếp, chỗ ở của người làm. Mấy ngày hôm nay y xá dường như lại càng đông hơn, ai ai cũng túi bụi.

Đậu nành hai tay xách hai túi thuốc to, đi cũng nàng ra ngoài. Hắn bị thọt tất nhiên đi không nhanh, nên nàng cứ từ từ, chậm chậm vừa đi vừa ngắm cảnh. Thành này có vẻ lớn và phồn hoa. Đúng là một thành cổ giống phim võ hiệp.

Khi đi qua mấy quảng trường, Vân Anh thấy rất nhiều lớp người lũ lượt kéo vào, rất nhiều trong số đó trông rất thảm hại, quần áo, bộ dạng tiêu tụy, rách nát như mới chạy nạn.

- Đậu Nành ! Sao lắm người tị nạn thế ? – Nàng ngạc nhiên hỏi, mà không dám chắc gã đàn này hẳn biết.

- Ta... nghe các huynh, tỉ nói, thành Nam phiền loạn... rất nhiều người chạy đến đây...

- Phiền loạn ? – Thì ra đây không phải thời bình, nàng thầm nghĩ. – Muốn biết thêm về bối cảnh ở đây phải hỏi người dân thôi, hỏi tên này sốt ruột lắm.

Nghĩ đến vậy, nàng ngó quanh . Trước mặt nàng là một lão đạo sĩ mù. Kệ, không hỏi tướng số, hỏi hoàn cảnh xã hội chắc lão cũng không chém bừa đâu.

Nàng vội chạy lại gần.

- Cô nương này, âm dương thiên lý, nhân duyên vận số, muốn hỏi gì lão phu ? – Lão vuốt râu.

- Hỏi tình tình xã hội, ý ta là bối cảnh hiện giờ, nói sự thật thôi, không cần dài dòng ?

Lão ta ra vẻ xuyên nghiệp, còn vuốt gương bát quái, rồi điềm tĩnh đáp:

- Bối cảnh Đông quốc ta hiện giờ : Loạn thế khắp nơi sắp nổi lên, long tranh hổ vồ, thiên hạ khó tránh làm than... Đông Tây Nam Bắc đều phiền loạn giành thế lực, triều đình lung lay, thế gian bất trắc...

Nghe lão phán vậy, mấy người qua đường, dường như quan tâm thế sự cũng nhảy vào:

- Tiên sinh, ông thử đoán xem, ai sẽ giành thế cuộc cuối cùng? Định Vương ? Lý Nam Vương ? Bạch gia ? hay Công Tôn thế gia ?

- Đúng đó, gần đây thành Nam nghe Công Tôn thế gia thất thế, Định Vương liên minh với Bạch gia...

Vân Anh nghe mà ù cả đầu, vốn chẳng ưa gì sử sách, mà còn rơi vào thời cuộc rối ren này, nàng định quay lưng đi thì lão đạo sĩ túm áo lại :

- Cô nương ...
 - Biết ngay mà, tiền, Đậu Nành ! Cho ta vay tạm.
 - Cô nương ...
 - Đừng lo, ta sẽ trả đàng hoàng! – Nàng không nghĩ thêm gì, đưa tay lục túi y, lấy ra được mấy đồng bạc lẻ.
 - Đây...
 - Nếu cô nương đưa cho ta nốt số bạc kia, ta sẽ nói cho cô nương vận mệnh của nàng! – lão vuốt râu, ra vẻ bí hiểm.
 - Thôi khỏi cần.
- Nàng vừa quay gót đi thì lại bị tóm, lần này quay lại, thấy gương mặt lão điềm tĩnh cổ quái hơn thường.
- Cô nương, thần thái và dáng vẻ đều không giống người thời đại này, do kì duyên mà đến đây...
 - Ông... – Vân Anh không khỏi giật mình, bèn vội vã đặt toàn bộ số bạc lẻ lên cho lão.
 - Ác duyên, nghiệt duyên, phúc duyên do người mà tạo thành, số phận cô nương chắc còn gian nan, xem chừng điềm số cô nương có liên hệ mật thiết với thế sự...
 - Ông nói thế nghĩa là sao ?
 - Thiên cơ chỉ lộ đến vậy, cô nương, bảo trọng ! – Rồi lão không nói gì, ra ý tiễn biệt.
- Hừm, chắc chê ít tiền, tiếc là ta đây không mang nhiều tiền. Nàng nhìn tên Đậu Nành, chắc cũng không có hơn, bèn chộp miệng bỏ đi.
- Đậu Nành, người không quan tâm tướng số sao ?
 - Tôi... mẹ tôi nói... không nên tin...
 - Haiz! – Nàng thở dài – Cũng phải, ông thầy bói nào nhìn người mà dám phán tốt số chứ, có xem chỉ chạnh lòng... – Nàng nhìn y tội nghiệp.
- Lúc đó y cũng quay sang nhìn nàng, bộ dạng ngu ngơ, ngốc nghếch, nghe nàng nói thế mà cũng không giận được, đúng là đệ nhất ngốc tử.

3. Chương 3

“ Minh Xuân lâu”

Cái biển to đập vào mắt nàng. Chưa kể đứng ngoài còn bao ả môi đỏ, má hồng, ăn mặc diêm dúa, hở hang đang câu vãn khách. Đây chẳng phải chốn thanh lâu thì sao?

- Đậu nành ! Người vào đây làm gì vậy ? – Nàng cốc vào đầu y- Không ngờ đậu nành đen mà cũng ham mê nữ sắc sao?
- A ! – Y chỉ biết kêu một tiếng rồi thanh minh – Tôi đến... đưa thuốc...

Đúng vậy, y có gan vào đây hưởng lạc sao? Nhìn thấy y có nữ y nào muốn đến gần, dù y có nhiều tiền chẳng nữa. Nàng theo hần bước vào, nhưng chỉ đứng ngoài sảnh, còn đậu nành bảo đưa thuốc vào trong, nàng cũng không muốn vào, tránh nhìn thấy cảnh nhay cảm làm đen tối đầu óc(thật ra nàng cũng không trong sáng gì nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi, cũng không muốn thiên hạ nhìn thấy lại đánh giá) . Nhưng có vẻ chẳng ai để ý đến sự xuất hiện của nàng ở đây. Lũ nam nhân cứ vui đùa, kĩ nữ thì thả sức ca hát, chúc rượu, thật phóng túng hết mức.. Giữa thời loạn mà người ở đây vẫn vui vẻ hưởng lạc, xem ra thành này là chốn phồn hoa an bình bậc nhất cả nước, hoặc chiến loạn gì đó chưa đến đây. Thảo nào mấy hôm nay y xá đông hơn, do có nhiều người tị nạn kéo đến cầu xin thuốc thang.

Lầu xanh này có vẻ lớn, nàng nghĩ thầm. Nàng đang đứng một mình cạnh một cái cột, gần lối thang lên xuống. Lúc này Vân Anh ăn mặc hết sức đơn giản, đầu tóc cũng chỉ cột lại đằng sau như thời hiện đại, nhìn qua chắc cũng chẳng đoán được nàng là nữ nhi, nàng trông giống người làm hay tiểu nhị ở đây hơn.

– Tên đậu nành đen chết tiệt làm gì mà lâu vậy ? Lát nữa còn phải hỏi chỗ cầm đồ nữa, để lấy ít tiền tiêu tạm... -

Nàng đang lăm bắm thì đột nhiên nghe tiếng la hét thất thanh từ phía trên lầu. Mọi người dồn ánh mắt lên lầu, mục Tú Bà đang đón khách ở sảnh cũng vội vã chạy lên.

Từ lầu bước xuống là mấy kẻ nam nhân, đi sau có mấy thủ vệ, có vẻ là bọn vương tôn quý tộc trong thành, chắc đã có điều gì phiền đến chúng. Nàng dõi mắt theo đám người ấy.

Đi nghênh ngang phía trước là một kẻ vừa đi vừa hoa chân múa tay khoác lác, giọng điệu say mềm, có vẻ như vừa kiếm cớ sinh chuyện. đúng là lũ bỉ nhân !

Hai tên bên cạnh xem ra cũng chẳng là loại tốt đẹp gì, vừa béo, vừa xấu.

- Di Thiên vương gia, ngài xem... ha ha – Tên mập nói trong say mềm – Trông bộ mặt mấy ả bị dọa thật tức cười quá, ở chốn này, chỉ cần có tiền là vua !

Mấy gã kia hưởng ứng. Kẻ đi giữa có vẻ không đáp lại, mặt lạnh tanh, họa chăng cũng chỉ cười nửa miệng đáp lại. Hắn đi xuống lầu, nàng mới để ý rõ.

Người này dáng thanh thoát, thần khí, tướng mạo quả thật anh tuấn phi phàm, gương mặt, ngũ quan đều cân đối, nổi bật nhất giữa đám bỉ nhân kia.

Nhưng, cơ mà, gọi cho nàng cảm giác quen quen.

Mỹ nam lạnh lùng ! Nàng giật mình, vẫn cái điệu bộ lạnh lùng ấy, vẫn ánh mắt sắc đá ấy !

Dù trong đêm tối, không nhìn rõ hoàn toàn, nhưng nàng cam chắc đến bảy tám phần là hắn – ác nhân định sát hại nàng !

Phải làm gì đây ? Nàng hận muốn băm hắn, nhưng bây giờ nàng còn bị thương, hắn lại là kẻ nguy hiểm, không thể liều mình đánh lại hắn.

Trời ơi ! Trong hoàn cảnh này nàng lại thấy mình không đủ dũng khí như mấy nữ nhi trong truyện, nàng sợ chết, gan nàng không to đến thế, nếu hắn biết được nàng còn sống, chắc sẽ diệt tận gốc.

Đúng lúc ấy, có kẻ vỗ vai nàng :

- Thằng nhóc này ! – A, thằng nhóc mới chết, nhìn từ đằng sau chắc nàng không giống nữ nhi sao – Còn không mau đi dọn dẹp?

Nói rồi đẩy cho nàng một đồng bát đĩa, đòi nàng bê vào bếp. Nàng để ý thấy tên mỹ nam gian ác đó cũng đám bạn hữu đã ngồi xuống một bàn ăn ở sảnh. Suy nghĩ trong đầu nàng lóe sáng.

Đến lúc thể hiện bản lĩnh thường thấy của nữ nhi xuyên không. Nàng vào bếp, họ đang túi bụi nấu nướng.

- Cái này mang ra bàn ngũ, cái này bàn lục !

Ngũ lục quan trọng gì, nàng thừa cơ lấy vốc muối, thêm vốc hạt tiêu và một muôi ớt bột, nhanh tay trộn trộn, đảo đảo.

- Thù này không trả, ta sẽ không bao giờ đọc truyện xuyên không!

Cố gắng vén tóc che bớt mặt, nàng đặt thức ăn xuống bàn hắn. Rồi nhăm cửa chuồn lẹ, ra ngoài đợi Đậu nành cũng được.

- Khoan đã ! – Tên mỹ nam chết tiệt ấy túm nàng lại.

- Ta không có gọi món này!

- À thế này... – Nàng không dám quay lại – Nhà bếp làm mấy món đó sẽ lâu, mời các ngài dùng trước mấy món này coi như khuyến mại !

Lũ đi cùng hần không mấy nghi ngờ, cho qua chuyện, hăm hở mức lên ăn. Nàng phải chuồn lẹ thôi.

Nàng vội gỡ tay hần ra khỏi áo. Đi được mấy bước thì bị túm lại lần hai.

- Tay mềm mại thế này, tiểu nhị người là nữ nhi ?

Trời ơi, nàng giật đến thót mình, không ngờ tên mỹ nam nhân này còn biến thái. Không được, họa đến tính mạng. phải té sớm . Nàng cầm cổ chạy ra cửa, vô duyên vô cớ đụng phải mấy ả, suýt té lăn.

- Á ! NÓNG QUÁ !

- Á ! Á

Mấy con heo đó ăn phải ớt kêu lên rồi, không nhanh chân chỉ có nước chết. Nàng co giò, nhưng dường như tên ác nam kia quả là cao thủ, chỉ nháy mắt phi thân qua đám người đã túm được nàng.

Tóc nàng xổ tung, cũng tốt, hi vọng hần có đánh đập cũng không nhận ra nàng là người hôm đó.

4. Chương 4

Mấy tên béo ăn phải đồ cay, la hét ầm ĩ, đang lăn lộn. Mấy ả lâu xanh phát hoảng, mụ Tú bà vội chạy lại xem. Nàng bị hần giữ chặt, cổ vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

- Nhà người là ai ? Dám cợt nhả bốn vương ? – Hần siết chặt vai nàng.

Nàng không dám ngẩng mặt lên. Cũng không dám nhìn hần chút nào. Chắc hần bây giờ hần còn hung dữ ác độc hơn bội phần hôm đó. Hôm đó trừ khử nàng, hôm nay dù không lén giết nàng được, nàng cũng khó toàn mạng ra về.

Đậu Nành chết tiệt, là mi hại ta, ai bắt mi vô duyên vô cớ vào đây !

- Người không trả lời câu hỏi của bốn vương ?

Hần dường như bị chọc giận thêm khi thấy nàng không đáp, nắm tóc nàng, không phải hần định túm đầu nàng lên đẩy chứ. Không được, dù chết nàng cũng không để lộ mặt.

- Phập !

Nàng cắn vào tay hần, tức thời hần giật mình buông tay, nàng vừa xoay người định chạy thì người của hần đã xuất hiện tóm gọn, hung hãn ghim nàng xuống đất.

Tay chân nàng vẫn còn đau mà, đối xử với nàng thế này thật không công bằng. Dù có chết nàng cũng phải giữ chút thể diện cuối cùng. Nàng chuẩn bị định tuôn ra mọi nỗi hận trong lòng vào mặt hần để chết một cách oai hùng (dù có hơi ngu ngốc) thì từ đâu một người phụ nữ, cũng đã luống tuổi so với các cô nương ở đây hốt hải chạy ra:

- Vương gia và các công tử xin tha mạng cho nô tì này ! – Mụ cúi xuống cầu xin.

- Ân lão nương ? thế này là sao ? – Mụ Tú bà tức giận hỏi.

- Bẩm, nó là người nhà của con, con định giới thiệu nó vào làm bếp ở đây, nhưng chân tay vụng về, đã đắc tội với các ngài, xin cứ trừng phạt lão nương này...

Người đàn bà đó đầy thành ý khẩn cầu cho nàng, nàng thì chả hiểu mô tê gì cả, cứ ngỡ sắp chết rồi cơ. Sau này hỏi ra nàng mới biết bà ấy là Ân Lão Nương, chuyên về nấu nướng và dạy thêu thùa trong Minh Hoa lâu, được Tú bà rất coi trọng.

Nhưng xem ra bọn hần vẫn chưa hết giận. Tên mỹ ác nam lạnh lùng, có vẻ như tia nhìn của hần cũng đủ cho nàng không nhìn vào cũng thấy ớn lạnh.

- Ngẩng đầu lên cho ta xem ! – Hần dần giọng.

Tiêu nàng mất thôi, quả này có đến Chúa cũng không cứu được nàng.

- Ta nói người không nghe sao?

“ Hức ! Hức ! ”

Tiếng khóc đầy ai oán của nàng, nàng dập đầu trước hấn, tỏ vẻ hối hận nhưng trong lòng thì đúng là muốn khóc vì ức chế.

- Vương gia đại nhân, tiểu nữ còn mẹ già và em thơ, hic hic, chuyện hôm nay do tiểu nữ bất cẩn, mong ngày xá tội, đời này xin ghi công tạc dạ ân điển của ngài.

- Vương gia xin xá tội ! – Mụ Tú bà sợ rắc rối cuối cùng cũng xin cho nàng.

Tất cả chỉ chờ vào ý của hấn. Nàng thì tìm muốn nhảy khỏi lồng ngực. Đồ ác nam, đã thâm hiểm, vô tình, biến thái còn nhỏ mọn. Tay nàng đang siết lấy vạt áo.

– Chà ! Minh Hoa lâu hôm nay có gì mà vui quá vậy ?

Giọng nói từ cửa cất lên gây chú ý của mọi người, thật đúng lúc này, không biết là may hay dở nữa. Từ cửa bước vào, mây râu nhẵn nhụi, mặc áo bào thượng hạng, xem như bậc tôn quý, có điều, cử chỉ không mấy nho nhã, nghiêm trang.

- Di Thiên Vương cũng đến lâu này chơi sao ? Mỹ nữ trong phủ của ngài lại không sánh được các mỹ nhân Minh Hoa lâu này sao? – Câu nói nửa như có phần châm chọc.

Lúc này nàng mới dòm thái độ của tên mỹ nam. Hấn điềm tĩnh lạ thường, nhưng ánh mắt thì không đơn giản như vậy. Cuối cùng hấn cười nhạt:

- Tấn Hẫu gia, hạnh ngộ rồi !

- Vương gia, hạnh ngộ. Hôm nay ta nhất định mời ngài ! – Kẻ kia cũng đáp lại.

Rồi tên mỹ nam bỏ đi. Và thế nàng may mắn thoát. Có thể thở dài sung sướng. Trước khi nhanh chân cuốn gói khỏi đây, nàng khẽ liếc nhìn mỹ ác nam một cái. Xem ra hấn và tên kia quan hệ cũng không thực sự tốt đẹp gì, kiểu bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Lát sau thấy đậu nành đi ra, nàng không kìm nén được mừng y một trận. Y trông đến tội nghiệp thanh minh:

- Tôi thấy cô nương gặp nạn... chỉ biết nhờ An lão nương...

- Thì ra An lão nương đó là người nhờ sao ? Bà ấy tốt thật, ha ha – Nàng cười trừ, lẽ ra phải xin lỗi y – Xem ra ta trách nhầm người, người không đến mức vô dụng ! Mà người làm gì lâu vậy ?

- À... à... – Đậu nành lúng túng nói không ra câu.

- Cốp ! – Nàng gõ đầu y – Ta biết rồi, người nhòm trộm các cô nương, hư hỏng !

- Không... có mà...

- Thôi đi, ta cũng không mách sư phụ người đâu ! – Nàng cười hì hì rồi đi thẳng.

Nàng chợt thấy ánh mắt lạ lẫm nhìn mình phía sau. Quay lại cũng chỉ có tên đậu nành đó. Phải đề phòng tên này, dù sao hấn cũng là đàn ông, biết đâu cũng hư hỏng, nàng nghĩ thâm như vậy.

...

....

Đêm về khuya. Việc ở y xá cũng tạm yên ổn, nàng nhìn vào phòng đậu nành thấy hấn vẫn chong đèn đọc sách.

Hôm nay nàng cầm sợi dây chuyền, vì trông lạ mắt nên cũng được giá. Sau khi trả tiền thuốc men ở đây xong còn dư giả một ít. Nàng vốn là người ngay thẳng, không thích nợ nần, đối trả, hơn nữa thấy y xá này người nghèo đến xin thuốc thì nhiều, họ cũng nghèo khổ cùng cực, chắc y xá cũng vì từ thiện là chính, số

tiền lấy lại chắc có khi không lại tiền thuốc. Thảo nào người trong y xá ai cũng bận rộn, hết làm thuốc còn trồng trọt, chăn nuôi thêm.

Trước mắt nàng không biết phải đi đâu? Cơ duyên đem nàng đến đây, nhưng lại không mấy suôn sẻ, không như các nữ nhi khác, có mỹ nam yêu thương, nàng phải nghĩ cách sinh tồn. Đây lại là thời loạn, nàng biết đi đâu đây...

Đang ngồi ngẩn ngơ bên hiên, chợt thấy Lý Anh cất thuốc đem phơi ngoài sân vào kho, nàng lần la ra bắt chuyện:

- Lý Anh tử !

- Vân Anh cô nương có chuyện gì?

- Hì, tử cứ gọi ta là Vân muội cũng được, không cần khách khí !

- Ủ, Vân muội !

Vân Anh giúp một tay, sau đó Lý Anh mang cho nàng một ít điểm tâm cùng trò chuyện.

- Lý Anh tử sống ở đây lâu rồi nhỉ ?

- Ủ, cha mẹ ta đều là người ở đây ...

- Có một số chuyện ta muốn hỏi tử, chuyện thế sự ấy, hình như tình hình rất rối ren?

- Ủ, không biết đến bao giờ y xá này còn được bình yên. Nơi này là thành bắc, do thế lực Bạch gia có quan hệ thân thiết với hoàng tộc nắm, nếu quân Nam đánh lên, chẳng biết thế nào.

- Nghe nói triều đình lục đục?

- Ta và muội là nữ nhi, cần gì quan tâm nhiều đến thế sự. Nhưng những chuyện này phơi trước mắt chẳng ai là không biết.

- Từ khi tiên đế qua đời không có hoàng nam nối dõi, triều đình vốn bất ổn lại đến các vương gia muốn tranh giành, các thế lực xâu xé nhau, nào là Định Vương, Lý Nam vương muốn đoạt ngôi, Bạch gia muốn đưa người vào thao túng triều, Công Tôn thế gia làm phản... Cũng tại tiên thái hoàng có nhiều phi tử, con cháu nên mới lắm thị phi... Tính ra nếu cả mười mấy vương gia cùng làm phản, chắc đất nước cũng chẳng yên...

Vương gia ? Tên ác nhân đó cũng là vương gia thì phải? Hình như người ta gọi hắn là Di Thiên Vương.

- Di Thiên Vương là ai hả tử?

- Di Thiên Vương, tử không rõ, hình như con của Lưu thái phi với thái hoàng , nhưng dường như không có mấy quyền lực, ngày đêm chỉ ở trong phủ ca múa, vui thú với thê thiếp, là người thế nào ta cũng không rõ...

- À...

Trong lòng nàng nghĩ thầm. Cậu vương gia đó chỉ được cái danh, thảo nào chịu khích bác của tên Hầu gia ban sáng. Nhưng xem ra hắn cũng không phải người cam chịu gì, có thể có toan tính, người như hắn, nàng không tin lại yên vị.

- À, nhắc đến mới nhớ, có một truyền thuyết hồi Di Vương gia ra đời ?

- Chuyện gì vậy ?

- Chuyện này đã bị cấm nhắc, muội nhất thiết chỉ giữ trong lòng đấy...

- Khi Hạ gia lập quốc, có một vị tiên nhân tiên đoán trước mấy trăm năm, trùng đúng vào ngày tháng năm lúc Di Thiên Vương là Hạ Tử Thiên ra đời, cho rằng đó là ngày sinh ra Long mệnh chân tứ phương...

- Thế thì không phải hắn ta có số làm vua sao?

- Không hiểu sao năm đó trong cung có biến cố, rồi chuyện này cũng bị cấm nhắc.

- Thật rối rắm !- Vân Anh thở dài – Thôi muội không hỏi nữa.

Nàng từ biệt rồi đóng cửa phòng đi ngủ.

Nàng trần trọc không ngủ được. Nhìn sang dãy phòng đối diện, tên đậu nàng còn thức ư.

Thế là nàng khoác tạm áo khoác, định sang kiểm chuyện nói cho đỡ buồn ngủ. Thật ra thì cũng muộn rồi, cũng hơi ngại đấy.

- Đậu nành !

Nàng ở ngoài cửa gọi vào.

- Đã muộn... cô nương có chuyện gì vậy ?

- Ta không ngủ được, định kiếm người nói chuyện!

- A... đã rất muộn, cô nương... không nên... có chuyện gì để...

Hừ, đậu nành đáng ghét, hôm nay là ai mãi dòm gái, còn dóm trộm nàng. Còn ra vẻ, cái tên này, nàng nhất định không tha cho y.

- Hừm, đậu nành, người...

Nàng hung hãn đẩy cửa bước vào. Nàng vừa bước vào thì nến trong phòng vụt tắt.

- ĐẬU NÀNH CHẾT TIẾT ! MỞ ĐÈN LÊN ! NGƯỜI LÀM GÌ VẬY ?

Ánh trăng rọi vào cho nàng thấy hắt đang cuộn tròn trong cái chăn mỏng, run run:

- Cô nương... nam nữ... thụ thụ bất thân...

Nàng vừa buồn cười vừa giận đến sôi người, nàng cười lớn :

- Ha ha, người sợ ta làm gì người sao ? Đồ đậu nành điên! Người nghĩ bốn cô nương là ai hả – Nàng giờ chân đá vào tấm nệm một cái rồi đi ra.

Khi nàng đi ra, cửa phòng khép lại, y mới ló đôi mắt ra khỏi chăn.

Đôi mắt trầm ngâm ánh lên một tia nhìn bi ai như loài báo đêm bị thương...

5. Chương 5: Chương 5

Sau mấy ngày, Vân Anh quyết định ở lại y xá tá túc thêm. Nàng quyết định ở lại giúp việc vặt và học được thêm tí y thuật phòng thân nào thì càng tốt. Dĩ nhiên nhìn sự khẩn cầu của nàng và tình hình y xá đang thiếu người, lão y sư chấp nhận cho nàng ở lại. Có điều muốn học y thuật chính thức trở thành đệ tử của lão, phải trải qua thử thách lòng kiên trì và kiểm tra lòng nhân hậu, y đức cần có. Trước mắt dù sao nàng cũng không muốn đi đâu, nhất là thời loạn lạc này, chuyến xuyên không này của nàng quá vô vị.

Việc nàng ở lại khiến Lý Anh và Lâm Khoát trong y xá vui vẻ chấp nhận nàng nhưng xem ra thái độ tên đậu nành mấy hôm nay không vui, nhưng cũng không dám biểu lộ rõ, mà thật ra thì y cũng không vui cũng phải.

Lý do thứ nhất, theo lẽ nàng phải gọi đậu nành là Đậu Bình sư huynh, nhưng ngoài Lý Anh và Lâm Khoát, nàng không nuốt trôi cái tên “ Đậu Bình sư huynh”, nàng thích gọi đậu nành hơn, vừa thân, vừa dễ, hơn nữa nàng không muốn có cảm giác thua kém y.

Lý do thứ hai, đậu nành trực tiếp hướng dẫn nàng và thường bị xếp cùng một tổ với nàng khi hái thuốc, trồng thuốc, dọn dẹp... Nhưng nàng vốn sung sướng từ nhỏ, đâu có làm lụng gì, việc gì làm cũng không đạt, đến tay đậu nành vất vả làm lại hết. Nhưng nàng lại lấy lý do ở Minh Xuân lâu ra uy hiếp y không than vãn với sư phụ.

Lý do thứ ba, nàng thực sự không có thành thạo chữ Trung Quốc. Nàng chỉ học sơ sơ Hán Ngữ, tiếng nói khi vừa đến đây đã tự nhiên hiểu, nhưng chữ viết thì không biết là bao chữ, lại tối tối đến phiên tên gốc tử ấy, dù sao y có khờ cũng biết nhiều chữ Hán hơn nàng, còn các sư huynh, tử khác thì bận rộn và nàng không muốn bị lộ là không thông thạo cả chữ viết.

Đậu nành thường ngày trông đã vất vả, có thêm nàng càng thêm món nợ, vậy mà lúc nào cũng tỏ vẻ sợ nàng. Nhiều khi nàng thấy có lỗi, nhưng đã quen cách đối xử như vậy nên cũng khó đổi lại.

Tối nay nàng lại vác nghiên mực sang học chữ. Đậu nành thì đang đọc y thư. Nàng đang viết đến chữ “ Tâm” liền nghĩ ra một chuyện :

- Hồi xưa học, có bạn hỏi thầy tôi là chữ Tâm viết thế nào cho đúng, viết dính hai nét này thì sợ bào là “ tắc động mạch”, viết tách 2 nét lại bảo là “ hở van tim” , ha ha, thật không biết đầu mà lần...

Đậu nành vẫn chăm chú vào sách của y.

- Cốp ! – Nàng phi cái bút lông vào đầu y – Người coi thường ta đấy hả ?

- Không... có ?

- TA HỎI NGƯỜI CHỮ TÂM VIẾT THẾ NÀO ?

- Cái đó tôi... cũng không biết viết thế nào là đúng ?

- VẬY NGƯỜI VIẾT THẾ NÀO ?

Đậu nành cầm bút viết.

- Người viết tách 2 nét y như thầy ta, xem ra người là người “hở van tim” nhưng được cái là rộng lượng, tốt bụng, phóng khoáng...

Nàng để ý rằng mình đang luyện thuyên, còn y lại đang chăm chú vào y thư của mình.

Nàng thấy y chăm chú lạ thường. Hừ, thật mất hứng. Nàng lấy giấy, mực ra vẽ lung tung.

Nghĩ thế nào nàng lại họa ra ác mỹ nam. Phải nói rằng Vân Anh có năng khiếu hội họa, đang tính thi vào trường Mỹ Thuật công nghiệp, chỉ sợ không đủ điểm các môn kia thôi.

- Ta sẽ không quên gương mặt đáng ghét này, khi nào ta còn ở đây, nhất định ta không ta cho hần !

Nàng nói rồi lấy cả khiên mực úp vào mặt mỹ nam trong tranh. Lúc đó tên đậu nành có liếc qua hành động của nàng.

Nàng không để ý lúc đó y khẽ mỉm cười, đúng, nàng không thể biết được.

Rồi nàng bỏ về. Bức tranh mỹ nam mặt đầy mực vẫn trên bàn.

...

...

Nàng vừa định về phòng thì nghe tiếng Lý Anh tử gọi :

- Vân anh muội, mau đi với tử nhanh lên !

- Có chuyện gì vậy ?

- Có người sắp sinh ! Muội với tử phải đi ngay !

Nàng chẳng kịp suy tính gì, cùng Lý Anh ra ngoài. Người nhà họ dẫn nàng vào một gian bếp cũ theo lối cổng sau của một tòa thành, nhưng Vân Anh không có mấy thời gian để ý đây là đâu.

Người thiếu phụ nằm trên mặt đất, chỉ trải qua loa mấy tấm nệm. Xem ra cô ta còn khá trẻ, gương mặt tái nhợt, đầy mồ hôi.

- Tôi cần nước sôi ! Vân Anh, chuẩn bị đầy đủ tã, băng, thuốc... – Lý Anh vội vã.

- Vâng!

Đây là lần đầu tiên Vân Anh chứng kiến người ta sinh em bé. Cũng như Lý Anh tử, nàng cũng cảm thấy hồi hộp, mãi giúp việc cho tử, chạy qua chạy lại, mồ hôi cũng ướt đầm đìa.

- OA ! OA!

Tiếng khóc của đứa bé vang lên, là một bé gái xinh đẹp .Trong lòng nàng cũng như Lý Anh tử và người phụ nữ kia đều vui mừng. Nhưng khi vừa quấn tã cho đứa bé xong thì một lão vội chạy vào:

- Tiểu Liên, nhanh lên không kịp !

Người phụ nữ vội ôm chặt lấy đứa bé bật khóc:

- Xin đừng bắt mẫu tử ta phải rời xa nhau !

Người kia định vào giằng đứa bé ra, sốt sắng :

- Cô điên à, muốn cả hai mẹ con cùng chết à? Vương gia mà biết chắc cả hai mẹ con cô khó toàn mạng ...

- Có chuyện gì vậy ?

Người phụ nữ khóc lóc, còn lão thì vẫn quyết mang đứa bé đi. Vừa xong có người vào định giúp mang đứa bé đi. Lão mới vội vàng giải thích:

- Cô Tiểu Liên này là cung nữ trong vương phủ, từng được vương gia để mắt, sau này bị ngài lạnh nhạt, cô ta đem lòng yêu người khác, trên lý vẫn là thiếp của vương gia, chuyện cô ta có con mà để lộ, tất cả chúng tôi sẽ chết!

- Vậy nên ông phải mang đứa bé này đi sao ?

- Đúng vậy !

Vân Anh nhìn người mẹ kêu khóc thảm thiết. Cô không đành lòng, định lên tiếng thì đã thấy tiếng người chạy vào la lối:

- Tiểu Liên, không xong rồi, vương gia đã biết chuyện !

- Sao lại thế được?

- Chắc chắn bọn A Thanh, Lâm Cúc ghen ghét với cô từ lâu đã mách đến tai ngài, ngài đang giận dữ đến đây, e là...

Vân Anh, Lý Anh nhìn rõ trên mặt của những người ở đây trắng bệch, tựa như không còn một giọt máu. Người phụ nữ tên A Liên giành lấy con, ôm chặt.

Rầm !

Cánh cửa bị xô vào. Bước vào là một đám gia nhân.

- Vương gia, là ở đây !

Kẻ bước vào ấy, khiến Vân Anh cũng giật thót tim. Là hắc!

Là ác ma mỹ nam tử, là vương gia hung ác. Kiểu này không chỉ đám A Liên, mà nàng cũng khó toàn mạng. Ôi trời ơi, tại sao số nàng lại bị đat đến thế.

- Kẻ tiện nhân đã làm ô uế thanh danh của ta... – Hắc lạnh lùng rút kiếm, ai nấy đều thất kinh.

Trong giây lát, cảm xúc trong lòng Vân Anh chỉ có một chữ hận.

- ÁC NHÂN ! NGƯỜI KHÔNG THỂ LÀM HẠI HỌ !

6. Chương 6

Tức thì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nàng, nữ nhi dũng cảm.

Nói xong câu đó nàng thấy ớn lạnh sống lưng, tê buốt lên tận gáy, đến thở không dám thở mạnh, cố giữ cho người không run rẩy, nhìn thẳng đối phương.

Dù sao cũng không tránh mãi được, dù sai cũng một lần chết .

Nàng, dõi theo thái độ hần nhìn nàng. Hần nheo nheo con ngươi, thu nàng vào tầm ngắm. Trong khoảnh khắc nàng cảm thấy không gian chỉ còn cuộc đọ sức giữa nàng và hắn : con cá và tay đầu bếp.

Gió, thổi từ hướng sau hắn, tóc hắn khê bay, trông hắn phong trần, lãng tử đến thế mà cõi lòng lang ác, táng tận lương tâm, thật đáng tiếc. Lần sau gặp diêm vương nàng sẽ nói cho ông ta sai lầm lớn nhất là để một con rắn đầu thai trong hình hài hoàn mỹ này.

Hắn đang nghĩ gì mà im lặng ? Nhìn nàng trông thế lương đến thế sao ?

Đúng, lúc này, nàng không thể nói là còn bình tĩnh, mồ hôi đầm đìa, mái tóc rối tung, quần áo lấm lem, bộ dạng đến lúc chết vẫn còn đáng thương, chỉ có ánh mắt là còn dám đấu chọi lại hắn.

Hắn đã nhận ra nàng nhưng còn khá bình tĩnh, hắn có thể đã nhận ra nàng, kẻ dòm trộm đêm đó, qua giọng nói và y phục hôm nay thì là kẻ đắc tội ở Minh Nguyệt lâu với hắn, lại còn dám mắng chửi hắn trước bao người vừa này.

Hắn đang tính sẽ giết nàng thế nào ư? Nàng không tưởng tượng được, xem ra ba mẹ ơi, con có lỗi với mọi người. Nhất là mẹ, tuy ngày có mắng chửi nàng nhưng vẫn hết sức yêu thương, nàng hối hận vì luôn làm trái ý mẹ. Giờ này chắc mẹ đang sốt sắng tìm nàng, có biết đâu con sắp ra đi mãi mãi. Tức thì một hàng nước mắt từ khóe mi nàng chảy xuống.

Nàng gạt mình, ánh mắt của hắn cũng chuyển biến.

- TA... TA KHÓC KHÔNG PHẢI VÌ TA SỢ NGƯỜI ĐÂU ! – Nàng quệt ngang mắt, lúc này thật mất thể diện, tại sao lại chảy nước mắt chứ?

Im lặng đáng sợ.

- HA HA HA HA ! – Hắn bật cười vang, sáng khoái. Tất cả mọi người ai nấy đều ngạc nhiên tột độ.

Lúc ấy hắn cười, ánh mắt hắn lấp lánh như sao, nụ cười vang, thanh âm cũng tuyệt vời, mặc dù hắn chắc chắn đang cười nhạo nàng. Chết tiệt, đến giờ phút này mà nàng còn bị bề ngoài mỹ nam của hắn mê hoặc.

- Một nữ nhân thú vị ! Cũng chính là người phải không ? – Hắn đưa ra bàn tay có vết sẹo, là vết sẹo nàng đã “ phạt” hắn ở Minh Hoa lâu.

- Phải, chính ta ! Nợ nần hôm nay thanh toán hết đi ! – Nàng đồng ý.

Hắn nhìn đám người còn lại, bình thần tuyên bố :

- Đem lũ tiện nhân kia đi, đừng để bọn vương nhìn thấy chúng ở phủ!

Mọi người ngậy ra rồi ai nấy thở phào nhẹ nhõm. Nàng quay sang nhìn hắn, hắn dễ dàng tha ẹ con A Liên thế sao?

- Tất nhiên bọn chúng đi, nữ nhân này phải ở lại thay thế!

Cái gì ? Không thể nào, ác nhân này định giở trò trên trời dưới đất sao, nàng có kinh nghiệm qua các tiểu thuyết xuyên không rồi. Chắc vừa rồi hắn đã có ấn tượng với nàng. Nhưng nàng không thích hắn, và không muốn có chút ấn tượng nào với hắn. Nàng tuyệt đối không thích hắn như các nữ nhi trong truyện kia đâu.

- Đồ biến thái ! Đừng hòng ! Nói à biết, bọn cô nương nhất định không vì người mà động lòng ! Dù chuyện của ta có viết thành tiểu thuyết thì nhất định không có cái kết ta thích người! – Nàng chỉ thẳng vào mặt hắn trước sự chứng kiến của nhiều người.

- Vân Anh, muội nói gì vậy ?

- Vân Anh cô nương.

Hắn đang im lặng. Còn nàng cảm mặt xuống đất, trời ơi, trong một phút suy luận xuất thần nàng đã tuân ra những lời đó, lúc này, ở hoàn cảnh này, ở thời đại này ... Những lời lẽ đó của nàng...

Nàng mãi mê suy nghĩ cách cứu chữa thể diện, không để ý hắn đã bước đến sát bên nàng lúc nào không hay.

Nàng không có bất cứ sự phòng ngự nào, là hắn kéo nàng lại rồi cúi xuống. Nàng nhắm chặt mắt, trong hoàn cảnh này, thì trong truyện thì...

Nhưng nàng đã nhầm. Hắn không có hôn nàng (Nàng cảm thấy quê muốn chết)

Hắn chỉ ghé vào tai nàng mà nói, một câu nói mà đến sau này, nàng vẫn thấy nó thực sự quá hàm nghĩa, nhất là lại từ miệng của hắn:

“ Có rất nhiều nữ nhân nói thực lòng yêu thích ta, nhưng xem ra lại là lời dối trá. Người lại tuyên bố rằng không bao giờ yêu thích ta, sau này... ta liệu có muốn tin là người nói thật...”

Nói rồi hắn buông nàng ra, quay lưng đi và bỏ mặc tất cả, cả những lời khó hiểu đó.

Nàng nhớ dáng đi hôm đó của hắn, bóng hắn cô độc chìm vào bóng tối...

Trông từ đằng sau, ác mỹ nam đó lại có vẻ bi thương...

Nàng gõ đầu, tự trách mình nghĩ lung tung, coi như hôm nay là nàng gặp may thôi.

7. Chương 7

Đêm . Nàng nhắm mắt nhưng không sao ngủ được.

Đôi mắt khép lại, vang lên trong đầu nàng những câu từ ấy, giọng nói của hắn, hơi thở của hắn khi ghé sát vào tai nàng, bóng dáng của hắn. Nàng cảm thấy bị ám ảnh bởi hắn, nhưng không hiểu tại sao, rõ ràng nàng khinh ghét hắn... Nàng tự nhủ thâm có lẽ con người nàng sinh ra đã yêu thích cái đẹp, cho nên mới bị ảnh hưởng như vậy.

Lần này hắn không giết nàng, không biết sau này thế nào, cũng có thể ác nhân đó sẽ ngầm tiêu diệt nàng. Cuối cùng nàng cũng chấp chớn vào trong mộng.

Một giấc mộng, bắt đầu đẹp đẽ, nàng đang thả hồn vào một cánh đồng hoa bất tận.

Nào ong, nào bướm, nào gió, nào mây, tất cả xinh đẹp quyện hòa trước mắt.

- Nàng thích nơi này chứ ? – Một thanh âm vang ầm ập lên từ phía sau nàng.

Nàng quay lại, mỉm cười hạnh phúc. Trong mơ hồ, nàng không thấy rõ mặt nam tử đó, nhưng không hiểu sao cảm giác lại rất bình yên, quen thuộc, nụ cười của người đó dường như cũng rất rạng rỡ...

Nàng xoay một vòng, xoay một vòng múa hát... Quay lại nhìn y.

Nàng giật mình, đập vào mắt nàng không phải là cánh đồng xinh đẹp đó nữa mà là một cảnh chết chóc thê lương, xung quanh nàng toàn máu, những tiếng kêu ai oán ghê rợn.

Nam tử đó, đã biến thành ác mỹ nam, tay cầm kiếm đẫm máu, ánh mắt sắc lạnh vô tình. Khi ánh mắt hắn chuyển sang nhìn nàng, tức thì nàng ớn lạnh giật mình, theo đó mà choàng mình tỉnh giấc.

- Trời ạ ! – Nàng thấy trên trán có mồ hôi – Đến cả giấc mơ cũng bị ám ảnh...

Người ta thường bị ám ảnh bởi kẻ khác, nếu không phải do yêu thích thì ắt là do thù ghét, nàng vẫn biết như vậy. Nhưng nếu không phải nàng hận hắn, nàng cũng muốn cho rằng nàng bắt đầu chú ý đến hắn. Rõ ràng hành động hôm nay của hắn thật kì quặc, dù hắn không hại người, nhưng không phải vì thế mà nàng

cảm động chứ, lại còn đáng vẻ u sầu khi nhìn phía sau hần nữa, chắc do nàng là thiếu nữ đơn thuần, nhạy cảm mà thôi...

- Vân Anh ! Là ai hại người ? Là ai muốn lấy mạng người? – Nàng nghĩ lại chuyện đêm hôm đó mà còn hận.

Nàng trùm chăn cố ngủ tiếp. Nàng không biết rằng, đêm nay cũng có người khác không ngủ được.

Di Thiên Phủ.

Hôm nay hần không nghe ca hát thâu đêm, cũng không màng tới lũ thê thiếp. Hần chỉ một mình uống rượu bên hồ sen.

Vầng trăng tròn đầy, bóng trăng chênh choáng dưới nước. Bóng trăng dưới nước cũng giống như bóng hần trong màn đêm bấy giờ: mơ hồ, mông mị, lẻ loi. Đôi mắt thâm màu của hần nhìn về phía trước vô thức.

Từ phía xa hần, có một ả khê nép sau dương liễu, không dám lại gần. Đó là Hương Nhi, tiểu thiếp của hần. Hương Nhi là người biết điều nhất, thường luôn cẩn thận, giữ ý, không dám làm hần phật ý. Ấy hiểu dù được hần yêu chiều trong chốc lát nhưng nếu không biết giữ ý, hần có thể ruồng bỏ. thậm chí xuống tay tàn nhẫn. Hương Nhi xem ra đã phải lòng hần thật, có điều không như các phu nhân, thê thiếp khác luôn miệng và cố thể hiện thái độ rằng yêu thương hần, hần chẳng quan tâm đến chúng có thật lòng không nhưng thực sự chúng lại là đám đàn bà làm hần coi rẻ nhất.

Yêu thương hần ư? Một kẻ chỉ có danh mà không có mấy thực quyền, lũ đàn bà cỏ rác đó có thể sớm thay lòng đổi dạ. Hoặc chẳng thì cũng là những kẻ ỷ mị, yếu đuối.

Thế nên, Hương Nhi ôn nhu, biết điều là người mà hần cảm thấy dễ chịu nhất. Nhưng xem ra hần cũng không mấy coi trọng nàng, phạm là phụ nữ thì đều yếu đuối, ỷ mị. Hần không muốn có đàn bà làm điểm yếu của hần. Việc của hần sau này, những dự tính của hần, nhất định không để thứ tình cảm yếu đuối làm vướng chân, đàn bà với hần, nếu không để mua vui chốc lát, thì họa chẳng cũng để lợi dụng mà thôi.

Hần đã uống hết không biết bao rượu, nhưng không hề say. Hần tự cười mình không lúc nào có thể say. Nếu hần mất cảnh giác, có khi nào lại có kẻ đến giết hần ngay?

Các hoàng huynh, hoàng đệ của hần, tuy hần hiện giờ không phải nhân vật nguy hiểm gì, nhưng cũng dè chừng hần, nhất là từ lúc hần sinh ra.

“ Long mệnh thiên tử ư?” – Hần tự cười, nó là cái quái gì vậy.

Nhưng hần cảm hận thiên hạ này, nếu như hần có mệnh thiên tử, nhất định bằng mọi cách hần sẽ đoạt được, từng bước...

Thiên hạ này, những kẻ đã dối xử nhẫn tâm với hần, những kẻ coi khinh hần, sẽ đều phải trả giá.

Coi khinh ? Hần chợt nghĩ đến nữ nhân vừa rồi. Nàng ta rõ ràng không xem hần ra gì. Nhưng nàng không giống lũ người biết và xem rẻ vị thế hiện tại của hần, bởi trông nàng không giống người ở đây, đa phần giống người tiểu quốc phương nam. Ánh mắt nàng trong sáng, không toan tính, tựa như nước hồ thu trong trẻo. Tuy thái độ xem thường hần nhưng ẩn trong lòng nàng sợ sệt, bởi dù sao sinh mệnh nhỏ bé của nàng hần vẫn định đoạt được. Hần có thể thấy rõ đôi vai ấy run rẩy, thân hình bé nhỏ sợ hãi không dám cử động, nhưng ánh mắt kiên nghị không muốn chịu thua. Một nữ nhi vừa cương vừa nhu, vừa giống băng thanh khiết lại vừa giống ngọn lửa nhiệt thành, lần đầu tiên hần thấy nữ nhân như vậy.

Hần tự dưng bị ám ảnh bởi hình ảnh ấy, mái tóc nàng có mùi hương rất dễ chịu, hương thơm mà lần đầu hần cảm nhận được cái đặc biệt dịu dàng, thoải mái còn lưu lại trong tâm trí lâu đến vậy. Tuy tóc nàng xoải tung, bộ dạng trông tầm thường của nàng trong khoảnh khắc nào đó đã thu hút hần.

Một nữ nhân có ảnh hưởng đến tâm trí hần như vậy, trong lòng hần tự sinh ý nghĩ muốn chiếm hữu, nhưng lại sợ hãi mê lực, sợ chìm vào chàm bầy. Nàng ta tốt nhất là không nên xuất hiện trước mặt hần nữa.

Thế nhưng, hần vẫn nhìn nên vết sẹo trên bàn tay mình, bất giác tự cười.

Từ đằng xa, Hương Nhi lần đầu tiên thấy cảm xúc biểu lộ trên mặt hần như thế...

...

...

Sáng hôm sau, Vân Anh phải dậy sớm cùng đậu nành đi hái thuốc, thời gian hái thuốc trên núi là lúc mà nàng có thể học cách nhớ và phân biệt các loại thảo dược.

Trên đường đi lên núi nhằm chán, dù nàng huyền thuyên thế nào, tên đậu nành đó xem ra vẫn ngớ ngẩn ra, chỉ có khi hỏi về y dược, hắn mới đáp.

- Đậu nành ! – Nàng ngồi gục xuống – Ta mỏi chân quá, sao lại phải đi xa như vậy?

- Phải đi lên núi... mới kiếm được thảo dược quý, cô nương... xin nhẫn nại...

Nàng nhìn y ngao ngán. Y bị thọt, đi lại không nhanh nhẹn, dễ dàng gì mà không hề phàn nàn. Đúng là con người sinh ra để sống khổ.

- Đậu nành, vậy ngươi mang túi thảo dược cho ta.

Đậu nành “ngoan ngoãn” xách thêm túi. Đi được một lúc, nàng lại yêu sách:

- Đậu nành ! Ta không đi nổi, người thời đại này các người quả thật vĩ đại!

- Cô nương, chỉ còn một đoạn ...

- Ngươi công ta !

Tức thì đậu nành trợn tròn mắt ngạc nhiên. Gì chứ, nàng chỉ buột miệng nói đùa thế thôi, chứ biết chân y như vậy đâu có công được nàng, hơn nữa y có tình nguyện nàng chưa chắc đã muốn leo lên.

- Cô nương, nam nữ...

- Thôi khỏi, ta biết ngươi công cũng không được. Không phải ra vẻ thế đâu. Hừm, ngươi ra vẻ lễ nghĩa, chẳng nhẽ trong đời chưa từng động lòng vì nữ nhi, trừ khi, ngươi xem thường ta...

- Ta không có...

- Vậy sao ? Ngươi nói xem, ta có xinh đẹp không ?

- Cô nương... thực sự xinh đẹp .

- Thật sao ? – Nàng nghe thấy vậy rất vui mừng, nhưng xem ra tên đậu nành gốc này trả lời cho qua, ánh mắt y nhìn nàng lúc nàng hỏi vậy cũng không biến chuyển gì. Có thể hắn gốc nghịch, chẳng biết gì là nữ sắc, cũng có thể thể nói để vui lòng nàng

Nàng biết, so với con gái thời hiện đại, nàng cũng được coi là dễ thương, ưa nhìn, lại có chút cá tính, nhưng tuyệt đối không giống các cô nương yếu điệu e lệ thời đại này. Mỗi thời quan điểm cái đẹp một khác, nhưng nàng cũng không phải quá bất mãn gì, chỉ hứng thú hỏi y thế thôi.

Cố gắng đi thêm một đoạn, nàng thấy một dòng suối trong vắt nằm giữa rừng. Cảnh sắc bờ suối thực sự thơ mộng, khiến nàng không khỏi xuýt xoa, có cảm giác như đang đi dã ngoại vậy.

- Cảnh đẹp thế này, không thể không dừng chân một lúc, đậu nành, ngươi thấy có phải không ?

- Vâng !

Đồ đầu đất chẳng biết gì. Nàng mặc cho hắn ngồi trên bờ sắp xếp lại mấy lá thuốc mới lượm được, nàng một mình xắn y phục lên đầu gối, nhảy xuống nước. Dưới ánh nắng, đôi chân trần trắng mịn của nàng, làn da, gương mặt của nàng như đang lấp lánh. Tiếng cười vui vẻ của nàng hòa vào tiếng gió, tiếng nước, tiếng chim chóc hát ca.

Thỉnh thoảng, nàng lại ngó ra chỗ tên đậu nành. Hừm, dường như y chẳng bận tâm đến nàng, dường như ngắm nhìn nàng một chút cũng không, liệu trong mắt y nàng còn là nữ nhi không nữa, hay y từ nhỏ biết thân biết phận, không dám mơ tưởng gì, nên không dám ngắm nhìn nữ giới.

- Đậu nành, ta muốn tắm suối ! – Hừm, nàng bực mình rồi đấy, nàng thử xem phản ứng của tên đàn độn này thế nào.

Đậu nành biết thân biết phận vội vã thu dọn rồi bỏ ra chỗ khuất xa.

- Người mà nhìn trộm thì chết với ta ! – Nàng dọa.

Thật ra nàng đâu có muốn tắm suối, chỉ muốn thử hấn thôi, vậy mà đến chút phản ứng cũng không có, là hấn không xứng làm nam nhi, hay nàng cả sức hút với một nam nhi tầm thường cũng không có? Chẳng có gì thú vị hết, hấn đến một người đàn ông bình thường cũng không bằng, đã xấu xí, còn nhu nhược, lúc nào cũng ra vẻ tội nghiệp, đi với hấn, nàng chẳng cần chút đề phòng nào.

Đang suy nghĩ thì nàng thấy dưới chân nàng có cái gì đó.

Rắn ! Một con rắn đang chực cắn nàng.

Sợ hãi, nàng lùi lại, nhưng con rắn đã phập vào chân nàng một cái. Nàng hốt hoảng, bước hụt trên phiến đá trơn, ngã xuống, mình mẩy ướt hết. Quá kinh hãi, nàng chỉ biết hét lên trong khi chân tay đang chơi với giữa nước.

- Cứu !

Trước khi nàng ngất đi hoàn toàn, nàng chỉ thấy cơ thể tê liệt.

Nhưng nàng không dễ dàng chết như thế. Từ đằng xa, đậu nành chạy lại vội vã. Y nhanh chóng tháo y phục ngoài, nhảy xuống nước. Y bế nàng lên. Lúc đó, nàng đã ngất xỉu.

- Vân Anh ! Vân anh cô nương !

Nước từ trên mái tóc ướt đã bết lại của y nhỏ rùng rùng xuống gương mặt. Vội vã nhảy xuống cứu nàng, y chẳng kịp suy tính gì, đến lúc hô hấp nhân tạo cho nàng xong mới giật mình, toan quay mặt đi. Nhưng nàng đã ho khụ khụ, nôn ra bao nhiêu nước. Đôi mắt cay xè, mơ màng của nàng vẫn đang nhòe đi.

Là ảo giác hay sao mà nàng nhìn thấy dường như có gương mặt anh tuấn mỹ lệ mờ ảo trước mắt. Không phải là đậu nành đen sao. Nàng muốn mở to mắt ra, nhưng lại thấy đầu óc tê liệt, có lẽ độc của rắn đã ngấm, nàng lại ngất đi, chỉ nghe lảng máng tiếng gọi thất thanh.

...

...

Một lát sau, bên con suối, một đống lửa được đốt. Nàng vẫn nằm trên đùi y, chưa tỉnh lại, vết thương rắn cắn đã được xử lý, xem ra độc tính này không gây nguy hiểm cho tính mạng, chỉ gây hôn mê mà thôi.

Nàng mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng lại nói mơ vài câu. Đậu nành nhìn nàng chăm chú một cách khó hiểu. Y đặt tay lên mặt mình.

- Hi vọng nàng không nhìn thấy dung mạo này của ta... – Y thở dài.

Vừa này không phải nàng nhìn nhầm, vừa nãy không hấn đậu nành xấu hổ vì hô hấp nhân tạo cho nàng, là hấn chợt nhận ra hấn nhảy xuống nước, lớp hóa trang trên mặt đã bị trôi mất, sợ rằng nàng nhìn thấy.

Y, không phải là một nam tử xấu xí. Y cũng không ngốc, điều này nhất định nàng không thể biết.

Hôm nàng xông vào phòng y lúc nửa đêm, là do lúc đó y đã không hóa trang, bắt đắc dĩ không còn cách nào phải tắt nến, trùm chăn.

Y, không phải không để ý đến nữ nhi, nàng cứ hồn nhiên trước mặt trêu chọc, khiêu khích y, khiến y không dám nhìn thẳng vào nàng. Nhưng nàng không hề biết y vẫn âm thầm chú ý nàng. Còn rất nhiều điều mà y buộc phải giấu nàng.

Nhất là một sự thật mà mãi mãi nàng cũng không nên biết : Y, chính là người đêm tối hôm đó, chính y.

Nhưng nàng lại nhầm y với kẻ đó, kẻ có dung mạo giống hệt y, Di Thiên vương Hạ Tử Thiên.

Dĩ nhiên, vì Tử Thiên là huynh đệ song sinh của y, có lẽ sự tồn tại của y, hẳn cũng không biết và mãi mãi không nên biết, sự tồn tại của y hiện giờ.

Hôm nàng gặp Tử Thiên, đó mới là lần đầu nàng gặp hắn, thật may nàng cũng không có cơ hội đề cập chuyện đêm hôm đó trước mặt hắn.

Lý do gì ư? Tại sao y đã muốn trừ khử nàng rồi lại cứu nàng? Tất cả chuyện này thực sự là một quần khúc lớn, không dễ gì giải bày.

Y chỉ nhớ, cô nương kì lạ là nàng hôm đó. Y đã nhìn nàng, nhìn ánh mắt vô tội và thái độ kì quặc của nàng, cách mà nàng ăn nói, thần thái của nàng, nhất thời trong lòng y cảm thấy nàng không phải là kẻ ác, trong lòng đã có ý muốn nương tay, tuy nàng có thể là mối nguy hại cho thân thể của y bại lộ. Nếu bại lộ, ắt không chỉ y mà mọi người liên quan đến y cũng sẽ liên lụy đến tính mạng. Từ khi sinh ra, y lẽ ra đã không có quyền sống như người bình thường, chỉ vì y là song sinh, là điềm tối kị trong hoàng tộc, lẽ ra cả y và Tử Thiên đều không thể sống.

Hoàng tộc nước Hạ, cứ sinh ra song sinh là điềm ác, trong hoàng tộc sẽ nhiều người lâm nạn, chết chóc, thiên tai liên miên. Song sinh còn mang số khắc thân phụ, thân mẫu, hại phụ mẫu, huynh đệ. Đáng buồn cười thay, lời tiên tri về Long mệnh của cổ nhân, lại trùng vào giờ sinh của hai đứa trẻ song sinh, thật oan nghiệt. Cũng vì đó mà bao biến cố sinh ra....

Đã có bao nhiêu người y yêu quý vì sự sống của y mà hi sinh, chỉ nhấn tâm một chút thôi, y có thể dẹp bỏ mối nguy hại là nàng đêm đó. Y đã phân vân.

Ngã từ dốc đó xuống, với độ cao đó, nàng có thể không chết được. Y biết vậy. Y đã nhắm trong đầu lúc đẩy nàng xuống rằng, coi như là số mệnh, nếu nàng là người tốt, trời đất sẽ phù hộ nàng, còn y sẽ dốc sức dùng y thuật của mình cứu chữa nàng...

Y thuật mà y bí mật nghiêm cứu trong bấy năm trời, không ai ngờ rằng cũng đã chẳng còn thua kém lão y sư, với tư chất trời phú của y, cộng với sự cần mẫn học hỏi ngày ngày...

8. Chương 8

Y cúi nhìn gương mặt vô tư của nàng. Đôi mắt nàng vẫn khép. Đôi môi nhỏ nhắn tựa như cánh hoa anh đào của nàng khẽ mím lại. Bất giác y thấy xao xuyến.

Người thiếu nữ này, từ đầu chí cuối, hành động kì lạ, có lúc quá sỗ sàng, không như các nữ nhi mà y từng thấy. Nàng cũng không phải là mỹ nữ quốc sắc thiên hương, nhưng lại có nét cuốn hút đặc biệt. Ở nàng y thấy được sự mạnh mẽ, tràn đầy sức sống, lạc quan, vui vẻ. Suốt hai mươi mấy năm trời sống phiêu bạt cực nhọc, đây là quãng thời gian mà y thực sự thấy thú vị.

Nàng không biết sao, nàng coi y là kẻ ngốc, cứ tự nhiên, không hề câu lệ trước mặt y, nàng không biết rằng trong lòng y vừa thấy khôi hài cho hoàn cảnh đó, lại vừa cảm thấy khó thoát được sự thu hút của nàng.

Y cúi xuống, ngắm nhìn nàng ở rất gần, giọng y dịu dàng:

- Nàng cứ vô tư như thế, không phải ta không để ý, mà chỉ lo cứ chú ý đến nàng, sẽ càng khó cho ta... xin lỗi, ta buộc phải sống đối trá thế này... sự tồn tại của ta đã có thể đe dọa đến tính mạng mẫu hậu, ca ca, đã hại chết những người bao che cho ta như nghĩa mẫu, hại những người tốt như An lão nương...

Nàng vẫn đang chìm trong vô thức. Y lưu luyến đặt lên môi nàng một nụ hôn nhẹ nhàng.

...

...

Nửa canh giờ sau, Vân Anh tỉnh lại. Nàng mở mắt ra, đã thấy tên đệ đệ nàng đó bên cạnh. Y đã hóa trang xong, dĩ nhiên, nàng cảm thấy không nghĩ ngờ gì, dù sao, đúng là y cứu nàng.

Vân Anh khẽ dùng sức định ngồi dậy. Người nàng còn khá ê ẩm. Khi nàng nhìn xuống thân mình, chợt giật thót mình vì quần áo trên người nàng, là áo ngoài của y, còn y phục của nàng đang phơi bên đồng lửa.

- NGƯỜI... ĐẬU NÀNH CHẾT TIẾT ! NGƯỜI DẮM... – Nàng hét lên, mặt bừng đỏ, vừa giận vừa xấu hổ.

- Cô nương... – Đậu nành run rẩy lắp bắp – Là vì... sợ cô nương cảm lạnh, hơn nữa...phải chữa trị... hơn nữa... lúc này... tôi ...không có... nhìn... thấy gì...

- NHÀ NGƯỜI ! – Nàng không hiểu sao càng tức giận – NGƯỜI...

Nàng đâm bùm bụp vào y, rõ ràng biết mình đuối lý nhưng chuyện đường đột thế này, suốt mười tám năm nay chưa bao giờ có nam giới nhìn thấy mình nàng, may ra ngoài ba nàng hồi còn tằm bé, dù y nói là chữa trị, nhưng để cho y nhìn thấy, dấu sao chuyện này đối với nàng không thể không tức giận, không xấu hổ.

“ Nàng đừng đánh nữa, lúc này nàng không xấu hổ đòi tằm suốt, nửa đêm còn xông vào phòng ta, tại sao bây giờ lại phản ứng khi hoàn cảnh bắt buộc như vậy ?” – Y nghĩ thầm, lấy tay né tránh sự tấn công của nàng.

Có vẻ như nàng chưa có ý định dừng lại, vẫn đánh tiếp, nàng định đánh cả vào mặt y, khuôn mặt mới hóa trang.

- Cô nương, đừng đánh nữa ! – Y nói lớn, nắm lấy tay nàng, ấn xuống. Tức thì cả hai mắt thẳng băng, nhoài xuống.

“ Thịch ! Thịch ” . Cả hai cảm thấy tiếng tim đập mạnh. Lúc này, y đang đè lên nàng, một tư thế vốn rất lãng mạn trong truyện. Mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Y thì khỏi nói, còn nàng không hiểu sao trong khoảnh khắc giật mình, đỏ mặt. Rõ ràng là tên xấu xí đậu nành, là gương mặt xấu xí, nhưng trong giây lát đó, nàng lại thấy mơ hồ.

Nhìn y, gương mặt đen đui của y, tuy da đen, nhưng ngũ quan ngay thẳng, không hề xấu xí, vẹo vọ. Mặt y có vết chàm loang lổ nửa bên mặt, nhưng nếu không có vết đó, có lẽ trông cũng không quá tệ.

“ Cái gì chứ?” – Nàng nghĩ thầm. Nàng như choàng tỉnh, vội đẩy mạnh y ra.

- Xin lỗi... cô nương...

Nàng vuốt ngực tự trấn an, rõ ràng đó là tên đậu nành xấu xí, vụng về. Nàng liếc y, có lẽ y cũng đang xấu hổ, quay lưng lại phía nàng.

“ Nàng chắc hẳn đang chê gương mặt xấu xí của ta sau khi nhìn trực diện như vừa rồi, nhưng nàng có biết là nó cũng giống như gương mặt mỹ nam mà nàng vẽ không, nàng đổ mực lên đó, thì nó cũng xấu xí như vậy thôi, kẻ ngốc là nàng mới đúng...” – Y tự cười trong lòng.

- Chuyện này nhất định người không được nói cho ai biết ! – Nàng vừa nói, vừa định cố đứng dậy, có lẽ nàng muốn đi về, nhưng chợt nhận ra chỗ chân bị cắn còn rất tê mà trời dường như đã rất tối.

Trời tối thế này, đi về có kịp không, mà đường núi khó đi như vậy, chân nàng lại thế này, nàng nhất thời không biết làm sao. Nhưng làm sao có thể qua đêm trên núi thế này được, còn ở bên tên đậu nành nữa chứ, dù sao hắn cũng là đàn ông đó.

- Đậu nành! Ta không muốn ở lại đây ! Tất cả là tại người !

- Cô nương... tại hạ...

- Thôi đi, người thì có sáng kiến gì chứ? Tại người đòi lên núi, đi không đã mất nửa ngày đường, bây giờ trời tối, làm sao về được, không biết nơi này có thú dữ không nữa...- Nàng nói đến đó thì cũng thấy ớn người.

- Cô nương, trên núi chắc không có hổ... họa chăng chỉ có sói hoặc rắn...

- CÁI GÌ ? SÓI ? RẮN? – Nàng giật mình kinh hãi, chẳng kịp suy nghĩ gì bám chặt lấy y – TA SỢ NHẤT LÀ RẮN ĐÓ, NẤY TA SỢ MUỐN CHẾT....

Nàng đang bám chặt y, run rẩy. Được một hồi, nàng bèn ngạc nhiên hỏi:

- Người không sợ sao ? – Nàng ngạc nhiên vì tên đậu nành này vốn nhút nhát.

- À... dù sao chúng ta đã đốt lửa... tôi nghĩ là... – Y chậm chậm đáp...

- Vậy thì đốt thêm đi !

- Nhưng sẽ không đủ củi cho cả đêm !

- Vậy làm sao bây giờ ? Ta vừa sợ vừa lạnh – Nàng than thở.

Chợt nàng nghĩ gì trong đầu, sau đó vội lại chỗ áo phơi, lấy cái dải dây buộc lưng.

- Cô nương làm gì thế?

- Để phòng trừ người nảy sinh tà tâm, ta phải trói tay người ra sau ! – Nàng chẳng quan tâm y nghĩ gì, cứ thế ra sức mà trói.

Đậu nành ra vẻ gật gù tội nghiệp. Xong xuôi, nàng mới ngồi sát lại và bám lấy y.

- Như vậy ta sẽ ấm và đỡ sợ hơn. Nếu có rắn đến, hi vọng nó cắn mi chứ không cắn ta. – Nàng từ từ khép mi mắt, gục xuống vai y – Mượn người làm cái nệm ...

Ánh lửa đêm bập bùng. Y nhìn ngọn lửa, rồi quay sang nhìn gương mặt vô tư của nàng, mỉm cười đắc ý :

- Trên núi không có sói, còn ta đã bỏ vào đống lửa một loại lá có mùi hương mà rắn rất ghét... còn nữa, nếu chỉ trói ta như thế này thì không ăn thua đâu, nàng ngốc ạ !

9. Chương 9: Chương 9

Sáng sớm trên núi.

Đám lửa cũng vừa tàn hết, những tiếng chim hót buổi sớm khê đánh thức giấc ngủ của Vân Anh. Nàng chậm chậm mở mắt, định hình mọi thứ.

Bên nàng là tên đậu nành. Không hiểu hôm qua ngủ thế nào, không biết có phải do nàng ngủ xấu tính không mà lúc này, nàng đang nằm đè cả một nửa mình lên y, trong khi tối qua rõ ràng chỉ là gối lên vai y. Y vẫn đang ngủ, tức thì nàng đánh thức y dậy bằng cách hét vào tai :

- Đậu nành kia ! Sáng rồi, dậy, nhanh, ta còn phải về !

Đậu nành mở mắt, có vẻ còn ngái ngủ. Chắc hôm qua y cũng ngủ không thoải mái gì, nàng nghĩ vậy. Thực ra thì y không ngủ được là mấy do đêm qua cứ ngồi tự cười một mình. Sau cùng, y mới khéo léo đặt nàng nằm như vậy để ngủ thoải mái hơn. Y đã tự kiểm chế không biết bao nhiêu lần để không bứt cái sợi dây buộc quai gối ở tay ra.

Sau khi bắt đậu nành bật mắt và đi xa mấy chục trượng, nàng mới dám thay quần áo để đi về. Sau một đêm, nàng cảm thấy đã có thể đi lại được, cả người khoan khoái lại. Vừa đi, nàng còn vừa hát.

Lần này nàng bước phía trước, đậu nành đi sau. Y chắc không dám giục nàng đi nhanh, đằng nào cũng mất ngày mất buổi rồi. Nhìn bóng nàng tung tăng như một con chim nhỏ, y cũng thấy rất vui.

Nàng đi một hồi, thấy chán hát ca thì lại nghĩ vẩn vơ. Nghĩ lại chuyện đêm qua, nhất định phải kiểm có mình bạch, mà chẳng cần kiểm chắc không ai tìn giữa nàng và y lại có chuyện, kể như y thì ai muốn đếm xỉa đến chứ.

Có một chuyện làm nàng phân vân lúc nhớ lại đó là, khi đôi mắt của nàng đã nhòa đi, lúc đậu nành cứu nàng, trước mặt nàng dường như là gương mặt tuấn tú, hoàn mỹ của ác nam đó. Tuy nàng không thấy được rõ, nhưng bây giờ lại như in trong đầu từng nét trên gương mặt đó, khớp với gương mặt của ác mỹ nam. Rõ ràng là nàng bị ảo giác rồi. Ác mỹ nam chết tiệt đó, đến giấc mơ cũng không tha cho nàng, cả lúc cận kề cái chết, mà gương mặt đó vẫn mờ ảo hiện ra.

Nàng mím môi, trong lòng rối bời. Tại sao hình ảnh của hắn cứ luẩn quẩn bên nàng. Nghĩ đến hắn là lại nhớ đến bóng dáng và lời nói buồn bã đó...

Nàng... không đâu, không thể nào là nàng đã thích hay để ý đến hắn. Nhưng... rốt cuộc từ khi nàng đến đây, cũng chỉ quanh quẩn bên mối duyên nợ với hắn sao... Nàng đang cố phân tích lại tình cảm và suy nghĩ của mình.

Tiếc là bây giờ nàng chưa biết sự thật, rằng đó, chỉ là một nửa nhân duyên. Người đầu tiên nàng gặp, gương mặt trong lúc nàng mơ hồ, không phải là ảo ảnh mà là thật... đó lại là một người khác.

Nàng đi chậm lại. Đậu nành đang đi bên cạnh nàng. Nàng thở dài:

- Thật là phiền phức ...

- Cô nương, có chuyện gì vậy?

- Ai da ! – Nàng bứt tóc – Chuyện tình cảm thật là rắc rối mà, ta chẳng thể nào tổng kết được, dù ta đã đọc bao nhiêu truyện...

Đậu nành nhìn nàng. Nàng đang thở dài và không nhìn thấy y, không nhìn thấy ánh mắt biến chuyển khó đoán của y.

- Cô nương có mệt không? Ta nghỉ một lát.

- Ừm...

Hai người ngồi nghỉ bên một gốc cây lớn bên vệ đường mòn xuống núi. Lúc này là cuối thu, màu lá vàng gợi cảm giác man mác buồn. Tuy nhiên, nhìn tổng thể thì cảnh sắc nơi đây vẫn rất trữ tình.

- Người, người như ngươi chắc chả bao giờ biết được cả... – Nàng mỉm cười, đôi mắt của nàng dường như đang bối rối vì một điều gì đó.

Đậu nành không nói gì, y vờ xem thuốc trong giỏ.

- Ta nói ra, chắc ngươi không hiểu. Mà ngươi không hiểu cũng tốt, không nhớ càng tốt, ta sẽ không ngại mà nói. Dù ngươi ngô nghê không biết, xem như ta nói với gỗ đá thì cũng thoải mái hơn... Ta vốn ghét phải để suy nghĩ trong lòng... – Nàng chậm chậm nói.

Đậu nành im lặng.

- Ta, thật ra ta chưa từng yêu ai, nên không biết thế nào ... – Nàng tự cười – Ta chỉ đam mê tiểu thuyết lãng mạn, thích xem phim thần tượng, mê các ngôi sao đẹp trai... cho nên mọi người, ai cũng bảo ta viễn vông, bạn bè nói ta là người trên trời, chưa có chàng trai nào dám bày tỏ với ta, chắc vì sợ một đứa con gái lấy tiêu chuẩn chỉ có trong phim, truyện ra mà so sánh họ...

“ Đúng là nàng nói ta chẳng hiểu gì, trừ việc nàng nói nàng chưa yêu ai...” – Đậu nành nghĩ thầm.

- Ta không ngờ mình lại có ngày đến thế giới này, một nơi xa xôi khác hẳn thế giới của ta... Ta đã gặp hắn. Đúng là ta bị ấn tượng về bề ngoài của hắn, trải qua nhiều chuyện ta lại bị ấn tượng bởi hắn, ta cứ nghĩ nhiều về hắn, hình ảnh của hắn cứ quanh quẩn bên ta, liệu có phải ta đã thích hắn? – Nàng nhìn về phía xa xăm, chậm chậm nói.

Nghe những lời của nàng, y phần nào đoán ra. Ánh mắt y trầm ngâm, trong lòng y hỗn mang nhiều cảm xúc phức tạp. Làm sao y có thể mở lời đây, trước mặt nàng, y chỉ tốt nhất là một cục đất.

Y thích nàng, còn nàng lại đang vẫn vương ca ca của y.

Cả hai người họ im lặng hồi lâu, mỗi người có một tâm trạng, một suy nghĩ khác nhau. Gió vẫn cứ lay động những chiếc lá úa, buộc chúng phải xa rời cành cây.

- Ta, tự dừng nhớ mẹ của ta ! – Nàng thốt lên, phá vỡ im lặng.

Rồi nàng quay sang nhìn y, mỉm cười:

- Đậu nành, mẹ của ngươi là người thế nào ?

- Mẹ...mẫu thân ?

- Ủ. Mẫu thân của ngươi ?

Nàng nghĩ thầm rằng mẹ của đậu nành không biết trông ra sao, nếu vừa sinh ra đã có một đứa con xấu xí và vụng về, bà ấy có buồn không? Không biết bà ấy có phải là một người phụ nữ đẹp hay khéo léo hay cũng giống như y...

- Ta nghĩ, dù người xấu xí và vụng về, mẫu thân của ngươi chắc vẫn yêu thương ngươi. Người mẹ sinh ra ngươi, cũng giống người mẹ sinh ra ta, dù ta có nhiều khuyết điểm, vẫn rất yêu thương ta...

Y im lặng một vài giây. Trong lòng y tự nghĩ rằng, nàng không thể hình dung ra được đâu, mẫu thân, người thân sinh ra y, là người phụ nữ đẹp và tinh thông thơ từ ca phú bậc nhất quốc gia này. Chỉ có điều, y chưa bao giờ được sống trong vòng tay của người, từ bé, y đã được một cung nữ thân cận với người mang đi trốn, tất cả cũng để tránh thị phi và âm mưu, dèm pha nơi triều chính và hậu cung. Người cung nữ ấy, nghĩa mẫu của y cũng rất tốt...

- Mẫu thân của ta...không đẹp nhưng rất giỏi làm lưng ! – Y nhìn nàng, cố dùng ánh mắt tự hào cho nàng thấy.

Nàng nhìn ánh mắt của y, không hiểu sao lại cười với y đầy thiện ý...

...

...

Hôm đó, sau khi họ trở về, cả hai cùng bận bịu với công việc của y xá. Mãi đến tối nàng mới có thời gian rảnh rỗi. Đến tối, đậu nành cũng đóng cửa một mình trong phòng đọc sách.

Y đang xem y thư thì thấy tiếng gõ cửa. Y đoán là nàng. Gần đây đến lúc đi ngủ y cũng cẩn thận đeo mặt nạ hóa trang.

- Cô nương, có chuyện gì vậy ?

- Bộ ngươi không hoan nghênh ta sao ?

- Không có ...

Nàng chẳng cần đợi y nói thêm, cứ thế mà xông vào.

- Ngươi ngồi xuống đây, ngồi im đấy, đừng động đấy ...

Y đang tò mò nàng muốn làm gì, thì nàng lấy ra một cây kéo.

- Cô nương...

- Rồi ngươi sẽ biết, ngồi im đi !

Thế là nàng mang cái kéo đến gần. Nàng tháo sợi dây buộc tóc của y rồi nói:

- Ta đã nghĩ kĩ, người xấu không hẳn vì sinh ra người đã quá tệ, là do bề ngoài người càng không chăm lo, đến tóc tai mà bới cũng không gọn gàng gì cả, để ta sửa giúp ngươi!

Ánh mắt nàng ánh lên vẻ hân hoan còn y thì thấy kì quặc. Thế là nàng đưa kéo, cắt tóc của y theo những đường kì quặc. Y thấy kì lạ vô cùng, nhưng xem ra nàng có vẻ hứng thú.

- Xong rồi ! Xem kiểu tóc mới của ngươi đi ! – Nàng đưa cho y chiếc gương.

Y giật mình. Là kiểu tóc quái gở gì vậy, trước giờ y chưa nhìn thấy bao giờ. Nàng thì vẫn vui vẻ, hăm hở nói:

- Đừng xem thường kiểu tóc này, ngươi không biết đâu... là ta mô phỏng tóc của TVXQ's Micky Yoo Chun oppa thời Mirotic (*) để cắt cho ngươi đó, ngươi không biết độ “hot” của nó đâu... nhìn đi, nó rất hợp với mặt ngươi.

Y nhìn vào gương, thấy thật kì quặc, mái tóc gì mà mái cắt lệch hẳn một bên, còn che đi cả một con mắt.

- Người thấy không, nó vừa gọn gàng, vừa che bớt được khuyết điểm trên gương mặt người là cái bớt. Tóc che gần một nửa mặt tạo cảm giác bí ẩn, mới lạ ... – Nàng tự tán dương thành phẩm của mình.

Nhưng đúng là kiểu tóc này độc đáo, nhìn vào gương y thấy gương mặt này sáng sủa hẳn lên, lại còn che được một phần khiếm khuyết. Chỉ có điều khắp thiên hạ không ai cắt tóc như vậy thôi...

- Cô nương...

- Khỏi phải cảm tạ ta, chưa hết đâu, nhìn đi ! – Nàng lại vui vẻ lấy trong túi áo ra hai miếng lót chân – Nhìn này, ta cho người cái này, một cái rất dày, một cái mỏng, là ta tự chế đó, nó sẽ giúp người phần nào khắc phục khiếm khuyết đôi chân, còn nữa, từ nay người phải tập cho dáng đi đẹp, thẳng !

Y nghe vậy chỉ suýt phá lên cười. Nàng thật ngây thơ, nàng có biết là y cũng đã phải cố giả vờ là một kẻ đi khắp khếnh rồi không. Nhìn đôi mắt trong veo, hồ hởi của nàng, y chỉ biết tỏ ra biết ơn:

- Cô nương, cảm tạ...

Nàng mỉm cười, rồi nàng tiếp tục vui vẻ nói :

- Ta đã nghĩ kĩ rồi. Thời gian ở đây, ta không thể nào học hết y thuật cao siêu được, ta sẽ... chỉ tập trung nghiên cứu y được, thảo dược làm đẹp, sau này trở về ta sẽ mở một mỹ viện chăm sóc sắc đẹp bằng dược thảo cổ truyền... Để như vậy, ta sẽ lấy mục tiêu là làm đẹp cho đậu nành người. Từ mai ta sẽ kiểm thuốc để tẩy trắng cho người ! – Nàng vỗ vỗ hai tay vào nhau.

Y nhìn nàng, nghĩ thầm trong lòng vừa thấy buồn cười lại vừa thấy nàng vô cùng đáng yêu. Thấy y nhìn mình như vậy, Vân Anh cứ nghĩ rằng y đang cảm kích mà không nói được gì...

- Người yên tâm đi, không cần quá cảm kích, ta nhất định sẽ giúp người đẹp hơn, tốt hơn... Người sẽ không phải mặc cảm nữa, đến lúc đó, chắc cũng sẽ có cô nương để mắt đến người !

Miệng nàng cười tươi, nụ cười trong sáng đầy thiện ý. Nàng muốn tốt cho y ư, muốn y được nữ nhi để ý ư? Làm sao nàng có thể biết được hình dáng thật, con người thật của y... nhưng chỉ cần làm nàng vui như vậy, y cũng cam lòng.

- Vậy... xin cảm tạ cô nương ...

- Còn nữa, người phải thay đổi cả lối sống, không thể ăn mặc tuềnh toàng luộm thuộm thế này được... nhìn xem, áo thì bạc phếch, sút chỉ, sờn rách... Dù không mặc đẹp thì cũng phải gọn gàng chứ ?

Tức thì nàng đi mượn kim chỉ của Lý Anh tử, bắt y khâu. Y lắc đầu, thế là nàng phải dụng tay vào. Dù nàng không quá khéo léo, nhưng khâu vá cơ bản thì nàng cũng làm được, chỉ một lúc đã vá lại, khâu lại chỉ áo cho y. Xong việc nàng trở về phòng, không quên dặn dò y thêm mấy điều vớ vẩn.

Ngồi một mình trong phòng, y cứ ngẫm mãi những đường chỉ còn hơi vụng của nàng mà mỉm cười.

- Cứ như vậy, làm sao ta không thích nàng được đây ?

10. Chương 10

Là nàng do từ lúc trên núi, có dịp nhìn kĩ gương mặt y, nên mới sinh ra ý nghĩ bản thân y cũng không phải là không có cách làm cho ngoại hình khá lên. Hơn nữa, thấy y có vẻ tội nghiệp, tự ti, nàng cũng muốn giúp y. Nàng không biết rằng mình đang làm một việc vô ích, trong lòng nàng vẫn thấy phần khởi...

Tính đến chuyện ngày mai, nàng sẽ tập trung nghiên cứu thảo dược làm đẹp, trong lòng nàng nghĩ đến chuyện có thể trở về. Nhưng làm sao để trở về, nàng cũng không biết.

Nàng lấy ra từ trong cổ áo, sợi dây chuyền mà mặt của nó chính là mảnh ngọc bội mặt trăng kì lạ đó, chính nó là cơ duyên của mọi chuyện, nó đã kéo nàng đến đây. Có điều, sau này, mỗi lần nàng đưa nó ra trước mặt trăng thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Có lẽ nàng phải đi tìm mấy ông thuật sĩ, đạo gia, pháp sư

thời này xem. Có điều, thời buổi loạn lạc này người tị nạn, kẻ đói thì nhiều, chứ những người như vậy kiếm đâu ra, chỉ sợ mất thời gian với lũ lừa đảo. Ngay cả lão thầy bói lần trước ở chợ, nàng cũng không còn thấy nữa...

Nàng tắt đèn đi ngủ sớm, ngày mai còn phải đi giao một đồng thuốc nữa...

...

...

Hôm sau, nàng đi giao thuốc một mình, vì đậu nành gần đây cũng bận rộn hơn. Đường đi lối lại trong thành nàng cũng dần thành thạo. Giao xong gần hết chỗ thuốc, chỉ còn một bọc thuốc, được bọc gói cẩn thận, xem ra là thuốc bổ quý giao cho nhà giàu. Nàng đọc địa chỉ ghi trên giấy :

“ Di Thiên vương phủ, phía đông thành ”

- Trời ơi, lại gì đây nữa... – Nàng không khỏi ngạc nhiên và thở dài.

Nàng đang cố gắng sống thanh thản, đợi ngày trở về, mọi chuyện coi như chưa xảy ra, chuyện xuyên không này, không có mỹ nam, không có tình yêu gì cả, vậy mà ông trời dường như vẫn muốn nàng dính líu đến ác mỹ nam đó.

Nàng nhìn kĩ giấy, thì ra giao cho cô nương tên “ Hương Nhi ” trong phủ, không phải hấn, nàng chỉ cần giao cho cô nương ấy rồi nhanh chóng chuẩn về.

Thế là nàng cất bước nhằm hướng Di Thiên phủ, lần này vào đường hoàng bằng cửa chính.

- Xin hỏi, Hương Nhi cô nương... – Nàng hỏi tên lính gác cửa.

- Ta không biết Hương Nhi cô nương. – Hấn cụt lủn đáp.

- Cô nương đó sống ở đây mà người không biết sao?

- Trong vương phủ có nhiều thê thiếp, tì nữ, gia nhân, làm sao ta biết hết được chứ ?- Hấn tỏ ra bức mình.

Thế là nàng phải xuất trình thẻ bài chứng nhận của y xá để vào tìm người.

Nàng bước vào phủ, bấy giờ mới có dịp ngắm kĩ quang cảnh. Phủ của hấn cũng không tệ đâu, so với dân thường thế là quá xa xỉ rồi, dù sao hấn cũng là vương gia. Nàng nghe đồn hấn quyền lực thực thì không nhiều nhưng là kẻ khá sành sỏi, thích ăn chơi, ngày đêm ca múa với kĩ nữ và thê thiếp...

Có điều, nhìn tổng quát thì quang cảnh nơi đây nhiều phần u ám, như thiếu sinh khí, lẽ ra cảnh sắc nên sáng tươi, mới mẻ hơn thay vì cái không khí có chiều u tịch, cổ kính này. Phủ của hấn trông rất nhiều dương liễu, mái nhà đều cùng một kiểu, trông hơi lạ mắt, có vẻ như kiến trúc không giống các mái nhà, mái phủ khác trong thành.

Đang loay quanh trong vườn, nàng không biết đi lối nào, tìm cô nương đó ra sao. Ai trong phủ cũng có vẻ bận rộn, hỏi mấy người, có người biết nhưng nếu bảo họ dẫn nàng đi thì họ đều lắc đầu như sợ chỉ đường cho nàng thì phiền lắm vậy. Người trong cùng một phủ mà vô tình, vô tâm thế sao.

Đi được mấy bước, nàng nghe đâu đó có tiếng đàn vọng tới, thu hút sự chú ý của nàng. Tiếng đàn trầm lắng, quyến hòa vào không gian, từ từ đi vào hồn nàng. Một tiếng đàn, càng nghe càng chất chứa, càng u uẩn, nhưng lại khiến cho bước chân nàng khó cưỡng lại mê lực của nó. Chân nàng tự tìm tiếng đàn.

Một hoa viên toàn dương liễu. Lối nhỏ dẫn đến bên một hồ nước.

Nước hồ trong vắt, gió thổi hiu hiu, dương liễu mềm mại lay lay... Bên trong một cái lầu nhỏ, có bóng người đánh đàn. Khi nàng đến gần, mới như giật mình tỉnh ra: người đang chơi đàn là hấn, Hạ Tử Thiên, là ác mỹ nam.

Nàng vội định quay đi, nhưng tiếng đàn chuyển biến, thu hút, quyến rũ, níu đôi chân nàng lại. Nàng tự nép vào một gốc liễu, nhìn về phía hấn.

Hấn quay mặt về phía hồ, hấn chắc không nhìn thấy nàng. Đôi mắt hấn dường như mơ màng, hấn như tự chìm vào tiếng đàn của chính hấn.

Vẫn là gió, nhẹ bay tóc và y phục của hắn. Đôi tay hắn lướt nhẹ trên những cung đàn.

- Hắn biết chơi đàn sao ? Xem ra cũng lợi hại ... – Nàng nghĩ thầm.

Nàng cũng không biết mình đứng đó bao lâu, chỉ biết rằng nàng không nỡ nghe dở bản đàn, và mắt nàng cứ mơ hồ hướng về phía bóng hắn. Khi những suy nghĩ của nàng chạy qua, muốn nàng rời đi, nhắc nhở nàng không thể bị mê hoặc thì ngay sau đó thanh âm của cung đàn lại chuyển nhịp, con người trong đôi mắt có chiều u uẩn của hắn dường như khẽ chuyển động, hắn lại nhìn xuống cây đàn, rồi lại khẽ chớp mắt nhìn về phía xa. Tất cả những thanh âm và hình ảnh đó đã lập tức cắt đứt suy nghĩ muốn bỏ đi của nàng...

Nàng... đang vô tình bị thu hút...

Chỉ đến khi, mặt hồ chợt lặng gió, cung đàn bỗng dừng lại, nàng mới như chợt tỉnh mộng.

Hắn đứng dậy. Nàng vội nép xuống gốc cây. May sao hắn không thấy, hắn đã bỏ đi hướng khác. Nàng thở dài một cách thoải mái.

Nàng vội rời khỏi đó, đi tìm Hương Nhi cô nương. Trong đầu dường như còn vang vọng tiếng đàn và mơ hồ bóng dáng đó.

Cuối cùng cũng tìm được Hương Nhi. Cô ta xem chừng khỏe mạnh, chắc không phải mang bệnh, vậy đi xin thuốc cho người khác sao? Cô ta dường như là thiếp của tên ác mỹ nam đó, có khi nào xin thuốc tẩm bổ cho hắn không. Nàng cũng không tiện hỏi nhiều nên cáo từ sớm.

Lúc trở về, không hiểu thế nào mà nàng lại đi vào lối qua cái hồ đó. Nàng bước chậm chậm ngắm quang cảnh hồ. Lúc này chỉ có một mình nàng. Cảm giác gió thu thổi đến lùa vào tóc và cảnh sắc man mác buồn của hồ liễu chợt làm lòng nàng có chút chơi vơi.

Nàng dừng lại bên mặt hồ. Một bầu trời trên cao, một mảnh trời dưới nước. Một bóng nàng bên hồ, một bóng nàng lẻ loi in dưới nước.

Nàng bấy giờ mới để ý, cái hồ này hình bán nguyệt, hình dáng lòng hồ cũng mềm mại, nước hồ trong vắt khiến nàng nhớ đến mảnh ngọc bội đó. Nàng cúi nhìn nó ra, hướng về phía trước mặt.

- Một vầng trăng, lại thêm một vầng trăng... -Nàng nhắm trong miệng, tự cười.

Bất thành linh từ phía sau nàng, có một cánh tay chộp lấy vai nàng, kéo vội lại:

- TẠI SAO NGƯỜI CÓ CÁI NÀY ?

Nàng còn chưa kịp định thần, quay mặt lại thì lại thêm một lần thót tim nữa : là hắn. Hắn xuất hiện bất ngờ từ sau nàng lúc nào nàng không biết. Nàng đang chưa kịp nói gì thì đã gặp ánh mắt hắn xoáy thẳng vào nàng. Tay hắn siết chặt vai nàng, hắn lớn tiếng lần nữa :

- Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại cầm cái này ?

Nàng gần như không hiểu mô tê gì cả.

- Ngươi nói gì ? Tại sao ngươi lại ở đây ? Ngươi theo dõi ngay sau lưng ta sao ?

- Phải – Hắn trừng mắt, có vẻ như hắn rất quan tâm đến câu hỏi của hắn – Ta đã thấy ngươi từ nãy, và vẫn ở đây từ lúc ngươi quay lại. Còn ngươi, ta đang hỏi ngọc bội mà ngươi cầm trên tay ?

Nàng nhìn vào mắt hắn. Tuy đã gặp mấy lần nhưng chưa bao giờ thấy thái độ sốt sắng, vội vã muốn tìm ra câu trả lời như muốn nuốt sống đối phương của hắn. Hắn nhìn chằm chằm nàng. Tại sao hắn quan tâm đến cái ngọc bội này.

- Ngươi... biết ngọc bội này sao ? – Nàng hỏi.

- Đừng nhiều lời, nói mau ! – Hắn siết chặt vai nàng hơn, khiến nàng không khỏi thót lên một tiếng vì đau.

- Đau quá, ngươi bỏ ra để ta nói được không...

Hắn bỏ vai nàng ra, nhưng ánh mắt và thái độ vẫn gấp gáp và hung dữ như vậy.

- Ta, là vô duyên vô cớ bắt được nó, báo hại ta đang yên ổn bị lôi đến đây ...

Hắn không những không hài lòng, mà dường như càng sốt ruột và tức giận hơn, hắn nắm lấy tóc nàng, kéo mạnh lại, còn nàng thì kêu lên một tiếng.

- Đừng luyên thuyên nữa! Rõ ràng ta đã ném thứ này xuống hồ !

- Ta thì có trời đất ! – Nàng lấy tay bầu lấy tay hắn đang nắm tóc – Tên điên này, người không tin thì tùy ! Bỏ tóc ta ra !

Hắn dùng tay kia giật lấy ngọc bội. Ánh mắt hắn khó lường.

- Đúng là nó ! Chất ngọc quý hiếm này, còn có khắc tên mẫu hậu ta ! – Hắn nhìn vào miếng ngọc bội, lẩm bẩm trong miệng – Rõ ràng ta đã vứt nó xuống hồ, tại sao lại trong tay của người được ?

Nàng vẫn nhăn nhó, miệng không ngừng kêu hắn bỏ tay ra khỏi tóc nàng.

- Thôi đi, người đã vứt đi, giờ trong tay của ta thì làm sao ? Tại sao người có quyền đối xử với ta như vậy ?
- Nàng dậm chân, tìm mọi cách thoát khỏi hắn.

Hắn buông nàng ra. Tự dưng hắn im lặng, dường như hắn vẫn chưa hiểu và đang cố tìm hiểu. Khuôn mặt hắn suy tư trông lạnh lùng đến mức có thể làm người ta run sợ.

Khoan đã... xuyên qua đầu nàng là một suy nghĩ kì lạ. Nàng trầm ngâm một vài phút rồi vội vã hỏi hắn:

- Người, người cam đoan là cái này do người đã ném xuống hồ kia ?

- Đúng vậy ? Tại sao người lại có nó ? Chẳng nhẽ người đã nhặt nó dưới hồ ?

Nàng suy nghĩ gì đó thêm một xú rồi thốt lên :

- Đúng là như vậy ! Đường cho ta về chính là cái hồ này ! Đây chính là bí ẩn của chuyện khiến ta xuyên không ?

- Người đang nói lung tung gì vậy ? – Hắn không khỏi ngạc nhiên.

Theo kinh nghiệm của con một truyện là nàng, ắt phải có đường thông giữa hai thế giới. Hắn là người đã ném cái vật đó xuống, hắn khiến nàng xuyên không, vậy nàng cuối cùng cũng đã tìm ra đường về. Tức thì khuôn mặt nàng hân hoan lạ thường, nàng nhìn hắn, vui vẻ nói :

- Cảm ơn người rất nhiều ! Cuối cùng ta đã tìm ra. Câu chuyện này ta mãi mãi không bao giờ ngờ là lại đến với mình. Dù câu chuyện giữa chúng ta, hoàn cảnh và kết cục của chúng ta không giống như các câu chuyện khác, nhưng ta thành tâm chúc người hạnh phúc nếu lần sau có cô gái khác đến với người... Ta sẽ coi đây là một trải nghiệm quý báu trong cuộc đời. Bây giờ ta phải trở về chỗ của ta, tạm biệt !

Nàng mặc kệ gương mặt đầy ngạc nhiên nối tiếp ngạc nhiên của hắn, nàng mỉm cười, vẫy tay tạm biệt và lùi về phía hồ.

- Người làm gì vậy ? – Hắn vội túm lấy nàng.

- Đừng ngăn cản ta, ta sẽ không chết đâu, làm ơn đừng ngăn cản ta ! – Nàng cố gạt hắn ra.

“ Ào ”

Mặt hồ yên tĩnh rung lên vì bóng dáng đang lao xuống của nàng. Nàng cố gắng mở to mắt, nhìn xem đâu là lối ra.

Nàng chơi vơi giữa lòng hồ và chờ đợi. Nàng cố đưa mắt. Tại sao lại vậy ? Không có, không có gì bất thường xảy đến cả.

Một phút, hai phút... ba phút. Nàng sắp không thở nổi...

Làm ơn hãy để nàng trở về.

Không có, không có gì cả... Không thể nào !

- Nha đầu này, mi điên rồi ! – Hắn trên bờ, quan sát nàng, thấy nàng nhảy xuống hồ mà không hề bơi, cứ thả mình như đợi chờ.

Cho đến khi thấy nàng như sắp bị nuốt chửng, hắn không đợi chờ chỉ một giây, vội nhảy xuống hồ.

- Tôi muốn trở về ...

Nàng vẫn lăm lăm câu đó, dù sinh mạng nàng đang bị đe dọa. Nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Đôi mắt của nàng sắp khép lại. Có một cánh tay đã nắm lấy nàng, kéo nàng lên.

Lần này thì nàng còn kịp nhìn rõ : Hắn.

11. Chương 11

“ Tại sao lại như vậy ? Tại sao tôi không thể trở về ?”

Trong cơn mê man, nàng thấy mình chìm giữa một không gian đen tối như mực... Cơ thể nhẹ tênh.

“ Cô nương không thể trở về bây giờ được”

Từ phía sau nàng, là một thanh âm trong, ấm và nhẹ nhàng. Khi nàng quay đầu lại, đó là một người phụ nữ rất đẹp.

Người này mặc áo lụa màu tím nhạt, dáng vẻ thanh lệ, cao quý, dù có vẻ đã có tuổi nhưng thực sự vẫn diễm lệ, thoát tục...

- Người là ai ? – Nàng hỏi.

Người phụ nữ đó không đáp, chỉ mỉm cười nắm tay nàng. Cảm giác rất ấm áp.

- Cô nương, xin hãy ở bên hài tử của ta...

- Hài tử của người... là ai ?

– Cô nương, hai đứa trẻ ấy đều đặc biệt, chúng đều là máu mủ của ta, cùng sinh vào giờ long mệnh, có điều long mệnh chỉ có thể là một người, cũng như ban đầu, ta không thể bảo vệ cả hai, vốn chỉ có một trong hai được sống. Nhưng ta không làm được chuyện hi sinh một trong hai, vì thế, nếu sau này, một trong hai là long mệnh thiên tử, xin cô nương hãy chăm sóc tốt và ở bên người còn lại. Cả hai đứa trẻ ấy bây giờ, đều từng trải qua rất nhiều đau khổ, xin hãy giúp ta để chúng được sống...

Người phụ nữ chưa nói hết câu đã biến mất.

- Người nói gì vậy ? – Nàng cố gọi, nhưng xung quanh chỉ còn lại một màn đen.

...

...

Nàng choàng tỉnh. Trong đầu đau ê ẩm. Câu chuyện trong giấc mơ hồ. Nàng không còn thể nhớ được nữa, chỉ biết, có một người phụ nữ áo tím, người ấy muốn nói điều gì đó với nàng. Nhưng lúc này tỉnh dậy thì nàng không còn nhớ người ấy nói gì nữa.

Bấy giờ nàng mới nhìn xung quanh. Đây không phải căn phòng trong y xá của nàng. Giường ấm, màn đẹp, căn phòng rõ ràng sang trọng hơn bội phần.

Nàng sức nhớ lại mình đã nhảy xuống hồ ở vương phủ để tìm lối về nhưng không tìm được. Nàng thở dài, ngồi dậy, định rời khỏi giường thì cùng lúc có người bước vào. Không quá ngạc nhiên, chính là hắn.

Nhìn mái tóc hắn còn chưa khô hẳn, nàng nhớ ra hắn cũng nhảy xuống cứu nàng. Nàng vội vã nhìn xuống. Y phục này của nàng không phải cũng do hắn thay đấy chứ?

Hắn bước vào, đi theo sau là một tì nữ. Tì nữ bê cho nàng một chén canh. Nàng dò xét ý trên gương mặt hắn. Hắn im lặng, chỉ đưa đôi mắt lạnh lùng ra lệnh cho tì nữ đặt bát canh xuống bên giường cho nàng. Á đặt xuống mời nàng và nói thêm:

- Quần áo của cô nương là do nô tì thay, hiện đang giặt, cô nương xin dùng tạm quần áo này...

Nàng thở phào nhẹ nhõm. Hắn cho ả nô tỳ lui.

Im lặng. Nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng. Ánh mắt hắn nhìn nàng khó mà đoán biết hắn đang nghĩ gì, nhưng nàng không muốn nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo, nàng sợ bị chiều sâu và cái “u uẩn” nào đó ám ảnh nàng.

- A, cảm ơn ! – Nàng đành cầm bát canh lên uống như để cứu thế.

Hắn vẫn nhìn nàng.

- Người nhìn gì ta vậy ?

- Cái này... – Hắn giơ lên trước mặt nàng miếng ngọc bội đó – Ta không hiểu bất cứ cái gì người nói, nhưng nếu nó đã rơi vào tay người, thì người hãy cầm lấy đi ! – Hắn ném về phía nàng.

- Không phải cái đó của mẫu hậu người sao ? – Nàng hỏi, cố dòm chút cảm xúc trên gương mặt lạnh tanh của hắn – Cửa trả chủ cũ, ta cũng không muốn cầm đồ của người đâu!

- Ta không tin, và không muốn làm theo những gì bà đã dặn nó khi trao cho ta! Nếu người không cần, ta sẽ ném nó xuống hồ lần nữa... – Hắn lạnh lùng nói, nhưng dường như khi nhắc đến mẫu hậu, ánh mắt hắn có chút lay chuyển.

Vân Anh nhìn nó. Một mảnh ngọc bội đẹp đến thế, tuy nàng cũng rất thích, nhưng nếu không phải nó có liên quan đến chuyện xuyên không của nàng, nàng cũng không muốn tham lam đâu. Nàng đưa nó lên cổ, định đeo vào.

Loay hoay mãi chưa đeo được, không phải sợi dây bị tuột cái chốt kim loại ở hai đầu đấy chứ.

Nàng đang loay hoay, còn hắn thì từ nãy vẫn nhìn nàng. Nàng có vẻ hơi phiền lòng vì cái chốt bị hỏng, nàng khẽ nhíu mày, đôi môi mím nhẹ lại.

Cử chỉ đáng yêu trong giây lát đó của nàng in sâu vào mắt hắn.

Hắn từ từ đến bên nàng. Nàng chưa nói lời nhờ vả, là hắn tự cầm sợi dây lên và đeo vào cổ nàng.

Hắn từ từ vén tóc nàng ra đằng trước. Hắn tự nhiên ngồi gần nàng như vậy, bình thường hắn hung hãn đến vậy, bây giờ lại có vẻ tử tế khiến nàng khẽ xao động. Mình nàng khẽ run nhẹ, tim đập mạnh hơn như một phản ứng tự nhiên.

Hắn đã tự tay bấm lại cái chốt và đeo vào cổ nàng. Trước mắt hắn đường cổ mỏng manh dịu dàng, nước da trắng trẻo, bờ vai nhỏ nhắn của nàng. Hắn tự nhiên ghé sát lại, nàng đột nhiên cũng có thể cảm nhận rõ hơi thở của hắn phả sau gáy, tức thì nàng giật mình.

Hắn hôn lên cổ nàng ! Quá bất ngờ, đầu óc nàng trống rỗng, đôi má ửng đỏ, toàn thân run lên, tim đập liên hồi.

Ngay sau đó, khi nàng thoát khỏi trạng thái ngơ ngàng đó, nàng cố đẩy hắn ra và toan đứng dậy. Nhưng hắn đã nhanh chóng ôm chặt lấy nàng. Nàng giật mình trước cái ôm chặt và có phần là lời của hắn.

Hắn. Hắn ở gần quá. Hơi thở của hắn cứ lùa vào gáy nàng, bờ môi của hắn miết nhẹ khắp vai nàng, một tay của hắn đang dần kéo vai áo nàng xuống.

Mỗi khi môi hắn chạm lên da nàng, nàng như muốn giật bắn mình lên vậy. Trước giờ nàng chưa từng ở gần nam giới đến vậy. Lý trí của nàng nhanh chóng khiến nàng vùng vẫy, nàng lớn tiếng :

- Buông ta ra ! Đồ... người làm cái gì vậy ? Ta không phải là loại dễ dãi nha !

Hắn, rõ ràng là kẻ đê tiện. Hắn là kẻ trăng hoa, đã có bao nhiêu thê thiếp, lại coi phụ nữ không ra gì. Nàng nhất định không thể rơi vào tay hắn.

Hắn dừng lại, nhưng vẫn giữ chặt nàng. Chợt hắn gục đầu xuống vai nàng, lẩm bẩm:

- Người không biết sao ? Người... có mùi hương rất dễ chịu... ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái đến vậy... không hiểu sao... ta rất thích cảm giác ấy...

Mùi gì chứ ? Từ khi về đây nàng đâu có cơ hội xài dầu thơm, nước hoa, xà phòng. Có họa chăng thì cũng chỉ là ít mùi lá hương nhu nàng dùng để tắm gội mà thôi. Nhưng mùi lá làm sao lưu lại lâu thế được, hơn nữa, nàng vừa bị chìm dưới hồ nước, còn không biết nước có tanh không ?

- Nếu người không buông ra ta sẽ ...- Nàng chưa nói hết câu hắn đã ngắt lời.

- Ở trong phủ này, người la hét hay làm gì cũng không thoát khỏi tay ta...người không biết ư?

- Người ... – Đầu óc nàng bắt đầu thấy lo lắng cực độ.

- Người... đang run rẩy... người đang sợ hãi. Ta biết người khi đứng bên hồ, đã bị ta mê hoặc . – Hắn cười nửa miệng, càng cố châm chọc sự vô dụng của nàng lúc này.

Không được. Nàng nhất định phải bình tĩnh, phải sáng suốt, nhất định không thể thiết thòi, phải thoát khỏi tình trạng này.

- Đúng ! – Nàng cố trấn an, tỏ ra bình tĩnh, đồng thời khẽ nghiêng đầu né tránh hắn – Là ta bị người mê hoặc, ngay từ lúc đầu, nhưng đó đơn thuần là ta bị mê hoặc thôi...

- Ha ha, đơn thuần là mê hoặc ? – Hắn lại cười, bàn tay hắn bắt đầu không yên vị. Hắn có thể kiến suy nghĩ của nàng đảo lộn ngay lúc này.

- Cũng như người bị mùi hương của ta mê hoặc – Nàng nói, cố lấy lại bình tĩnh còn sót lại – Chỉ đơn thuần như vậy, người và ta bị mê hoặc, người có thể làm gì ta, nhưng sau đó, đường ai nấy đi, mê mộng kết thúc, chỉ đơn giản như vậy. Trong cuộc đời của ta, người cũng chỉ như kẻ qua đường. Ta sẽ nhanh chóng quên người! Rồi một ngày qua đi, ta cũng thấy người cũng chỉ tầm thường...

Ánh mắt của hắn chợt biến chuyển. Hắn ngẫm nghĩ gì đó vài giây rồi bật cười.

- Đúng, ta không thể bị mê hoặc . Ta lại vốn ghét bị người khác coi rẻ ... người quả là một nữ nhân thú vị... ta đang nghĩ, có phải mẫu hậu, bà ấy đã mang người đến đây...

Mẫu hậu của hắn ? Nàng khẽ quay đầu nhìn hắn. Chỉ thấy mái tóc che mất gương mặt đang gục xuống vai nàng. Nàng không thể nhìn ánh mắt của hắn. Chỉ thấy hắn im lặng.

- Người... bỏ ta ra đi !

Hắn cứ im lặng. Hắn không làm gì cả, nhưng vẫn chưa buông nàng ra. Nàng định lên tiếng lần nữa thì hắn thì thầm, giọng hắn trầm xuống:

- Hãy... ở thế này, một chút nữa... – Hắn vòng tay ôm lấy cả mình nàng nhẹ nhàng. – Ta... thực sự thích mùi hương của người. Nó làm ta cảm thấy rất dễ chịu, rất thanh thản, dường như... không có bận tâm nào cả... cứ như thế này... một lát...

Đôi mắt của nàng tròn lên ngạc nhiên. Nàng thở dài sau một vài suy nghĩ vẩn vơ. Và nàng ngồi yên. Hắn vẫn gục trên vai nàng.

Một lúc lâu sau trôi qua. Nàng cảm thấy vai bắt đầu tê.

- Đây, người đừng ngủ đấy chứ !

Nàng ghé tựa quây, tức thì vòng tay hắn lỏng ra. Nàng đặt hắn xuống giường ngay ngắn.

Đôi mắt nàng ngăm nhìn hắn. Hắn đang ngủ. Quả thật hắn có thể mê hoặc người ta với vẻ ngoài này. Ngay cả khi hắn ngủ, gương mặt vẫn rất anh tú. Chỉ có điều, đôi lông mày của hắn vẫn khẽ nhíu lại. Ngủ mà cũng dường như không thoải mái vậy sao?

Chợt lòng nàng thấy bối rối. Nàng cảm thấy phía sau con người hắn có rất, rất nhiều uẩn khúc. Dù hắn là kẻ hung ác, tàn nhẫn, lạnh lùng trước mặt nàng, lại còn là kẻ phóng đảng, rõ ràng là như vậy... nhưng không hiểu tại sao, lúc này nàng không cảm thấy ghét hắn nữa.

12. Chương 12

Nàng bỏ hẳn lại đó và ra về. Lúc này trời đã tối. Nàng thở dài, không đâu đã hết một ngày...

Khi trở về đến y xá, nàng mới phát hiện ra trên mình mặc một bộ y phục khác, y phục cũng quen không lấy về. Có vẻ như không mấy ai để ý lắm nên chắc nàng cũng không mất công giải thích.

Mọi người trong cư xá đã dùng bữa và nàng đoán họ phần bữa tối cho nàng trong bếp. Thức ăn có vẻ nguội rồi, giá mà nàng có thể hâm nóng lên. Nhưng nàng không biết phải nhóm lửa sao với cái bếp củi và rơm thô sơ của thời đại này. May thay vừa lúc tên đầu nành bước vào.

Đầu nành như hiểu ý, y nhóm bếp củi cho nàng. Nàng nhìn y lúi húi. Hừm, có vẻ như y cũng không bận tâm đến vì sao nàng lại về muộn và lại mặc trên mình y phục khác. Mà có tò mò thì kể như y chắc cũng chẳng bao giờ dám mở lời, lúc nào cũng lăm lũi như vậy, nàng đã quyết tâm thay đổi cho y, thì ít nhất cũng giúp y sống cởi mở hơn mới được.

- Đầu nành, hôm nay người làm hết việc trong y xá của ta à ? – Nàng hỏi.

Nàng đoán vì nàng về trễ, chắc hẳn y đã hoàn thành cả công việc giặt thuốc của nàng rồi.

- Tôi chưa có làm ... – Y đáp, mặt y quay vào trong bếp, nàng không thấy được thái độ của y.

Y chậm chậm bỏ thêm củi, bếp lửa đã hồng. Ánh lửa bập bùng trong mắt y, nàng biết đâu trong lòng y cũng nhe nhói một ngọn lửa vậy. Nàng đi giao thuốc, lẽ ra đến trưa phải trở về rồi, y bận tâm hỏi xem Lý Anh tử đã giao nàng đưa thuốc ở đâu thì mới hay có địa chỉ Di Thiên Phủ. Đến tối y sốt ruột định đi tìm, vừa ra đầu đường đã thấy nàng trở về, vừa đi chậm rãi, vừa có vẻ ngẩn ngơ, thậm chí còn chẳng thấy y đứng bên vệ đường nữa... Nàng còn mặc y phục khác, làm sao y không nảy sinh ý nghĩ tò mò, bận tâm trong lòng... Nàng từng ngày ngày lăm bắm, nói rằng mình bị hình ảnh của ai đó ám ảnh trong lòng, vô tình coi y như khúc gỗ, dốc bầu tâm sự những chuyện đó...

Y muốn tự cười bản thân, tự cười hoàn cảnh của mình. Dưới hình dáng này, có lẽ y không có cơ hội được nàng yêu.

- Người chưa làm sao ? – Nàng thở dài – Vậy ngày mai ta lại phải làm bù, còn phải đi giao thuốc nữa ...

- Cô nương... hình như cô nương không thông thạo đường xá... việc giao thuốc hay là lần sau cứ để tôi...

- Nhưng cứ quanh quẩn ở y xá cũng chán – Nàng hồn nhiên cười – Nếu không ra ngoài thì làm sao gặp được nhiều chuyện thú vị chứ ? – Nàng chỉ buột miệng nói vậy, hoàn toàn chưa có nghĩ gì.

- Ở ngoài đó có gì vui lắm sao ? – Y hỏi, cố làm giọng như chỉ tò mò.

- Tất nhiên rồi, chẳng nhẽ người không thấy cuộc sống bên ngoài thú vị hơn là cứ thui thủi một chỗ sao ? – Nàng cười, lại gần bếp xem thức ăn được chưa.

Y im lặng. Trong đầu y rõ ràng không phải mong muốn câu trả lời này, nhưng lại không thể mở lời hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Nếu thực sự nàng và ca ca của y có duyên với nhau, thực sự y cũng chưa biết phải làm sao... Mỗi ngày qua y lại càng thích nàng hơn...

- ĐẬU NÀNH ! – Nàng thốt lên – Người ngẩn ngơ gì vậy ? Thức ăn sắp cháy hết rồi!

Lúc nàng quay đầu lại thì gặp y đang ngơ ngẩn suy nghĩ, quên mất cả thức ăn đang trên bếp. Y chợt giật mình, luống cuống nhắc nổi ra, quên cả lót tay, gặp bông rút tay lại, kết quả là chút nữa đánh đổ thức ăn.

Nàng nhìn y có phần thương hại sự vụng về ấy. Thực ra thì do y đang mải suy nghĩ, nhất thời lơ đãng như vậy, y không phải là cố tình ra vẻ vụng về lúc này. Nhưng thấy ánh mắt nàng nhìn mình như vậy, y không khỏi phiền não, trong lòng tự dâng lên một cảm giác khó chịu.

- Cô nương, tại hạ thực sự vụng về, làm gì cũng không được . – Đầu nành nói buồn bã, rồi lẳng lặng bỏ ra ngoài.

Vân Anh thấy thái độ đó của y có phần kì quặc. Chưa bao giờ đậu nành có cử chỉ như vậy, lần nào nàng có chê, có mắng y chỉ cười trừ hoặc cúi đầu bẽn lẽn, hứa lần sau sẽ cố gắng hơn. Chẳng nhẽ nàng đã làm gì phiền lòng y ? Không đúng, rõ ràng nàng gần đây không có quá kì thị, cũng không mấy thể hiện xem thường y, còn có ý tốt muốn giúp y thay đổi cơ mà...

...

...

Đậu Bình, y bỏ về phòng, khép cửa. Y hận mình hôm nay đã mất kiểm soát bản thân, tất cả cũng chỉ vì nàng, vô tình y lại thành một gã ngốc thực sự. Nhưng ngốc thật với ngốc giả, đối với nàng liệu có khác nhau. Y cứ làm kẻ ngốc như vậy, một ngày nàng có hồn nhiên nói ra trước mặt y là nàng thực sự yêu ca ca của y...

Y cũng muốn có chút ích kỉ ỉn, muốn thể hiện con người thật trước mặt nàng. Nhưng lập tức y lại gạt phăng suy nghĩ nông nổi đó. Suốt hai mấy năm nay y vốn như chưa từng tồn tại.

...

...

- Đậu nành, ta vào được không ? – Nàng gõ nhẹ cửa.

- Cô nương, hôm nay tôi thấy hơi mệt... hay là mai...

Roạt ! Nàng đẩy cửa tiến vào.

- Từ lúc nào mà đậu nành ngươi biết nói dối vậy ?

- Không có...

Nàng lúc này thấy vì không yên tâm nên mới đến tìm y. Nàng chợt nhận ra rằng có lẽ nàng cũng quá vô tâm, dù y có nhu nhược nhưng chắc cũng có lòng tự trọng, cũng có nội tâm, không chắc nàng đã làm gì phiền y...

Nàng nghĩ đến chuyện tâm lý con người hẳn là phải phức tạp, cũng là từ lúc trở về từ vương phủ. Có lẽ nàng quá vô tư khi đánh giá một con người. Tên ác nam đó, giờ đây hành động, thái độ của hắn khiến nàng cảm thấy hỗn loạn như rơi vào mê cung, nàng cũng không biết con người thực sự của hắn là gì. Bây giờ đến cả đậu nành cũng có thái độ kì lạ nữa.

- Đậu nành ... – Nàng ngồi xuống bàn, cổ tỏ ra như không có chuyện gì nhưng ánh mắt thì muốn dò xét y – Ngươi không sao đấy chứ ?

Y nhận ra ánh mắt kì lạ của nàng, vội quay mặt đi. Thái độ của y vừa rồi đã để nàng bận tâm, nếu không diễn khéo, e rằng sau này nàng sẽ dè dặt y hơn. Có thể giữa nàng và y không còn vô tư thoải mái nữa...

Y ra về cầm mặt nhìn xuống, không nói gì. Nàng vẫn dò xét.

“Đậu nành ngươi làm sao vậy ? Không hiểu nổi... hay là mình suy nghĩ nhiều quá rồi...” – nàng nghĩ thầm.

Có lẽ nàng cho rằng mình đã phức tạp hóa mọi chuyện, tất cả cũng vì tên ác mỹ nam Tử Thiên đó. Không được, nàng ghét nhất là phải suy nghĩ nhiều, nên đơn giản hóa mọi việc thì hơn. Tức thì nàng bật cười, châm chọc y phá tan không khí im lặng :

- Ha ha, ta còn cứ tưởng đậu nành đã phải lòng cô nương nào rồi nên mới mất hồn như vậy !

Nụ cười hồn nhiên của nàng, ánh mắt lấp lánh của nàng in vào mắt y. Chợt câu nói đùa của nàng đánh trúng cõi lòng của y.

Y tự trấn an bản thân. Y ngẫm nghĩ.

“Vân Anh, ta tuyệt đối không trở thành kẻ ngốc thật đâu!”. – Y cười thầm trong lòng.

- Tôi... đúng... là có thích một cô nương ... – Y tỏ ra bẽn lẽn, chầm chậm, khó khăn mãi mới nói được những lời đó. Nói xong thì tỏ ra hổ thẹn như muốn độn thổ.

Mắt nàng tròn xoe ngạc nhiên.

“Giả cũng như thật, thật cũng như giả. Ta nhất định sẽ không để trái tim của ta bị động như vừa rồi... Không phải kẻ giả vờ ngốc mới là nguy hiểm sao?” – Y bắt đầu thích thú với thái độ ngạc nhiên của nàng.

Quả nhiên, nàng mất vài phút để tin những lời đó dám thốt ra từ miệng cục đất “đậu nành”. Xem ra đậu nành dù sao cũng là con người, biết phải lòng rồi cơ đấy. Nàng thực sự cũng không biết làm sao ngoài việc tò mò hỏi :

- Cô nương nào vậy ?

- Cô nương.... Xem như tôi chưa nói gì...

- Nói mau ! – Nàng không dễ dàng bỏ qua câu trả lời như thế, đúng như dự tính của y. – Nếu không ta nhất định không bỏ qua! Nói đi ! Biết đâu ta giúp được người...

Đậu nành im lặng , cổ kích thích lòng tò mò của nàng hơn. Đối với nàng, chuyện này ắt phải rất hứng thú. Dù có thể bây giờ trong lòng nàng chưa có y, và nàng có thể cảm thấy hào hứng khi y nói vậy.

- Thôi được rồi, ta sẽ hỏi để đoán xem, người không cần nói đích danh. Cô ấy... có đẹp không ?

- Cô ấy, hình như không quá xinh đẹp...Phải nói là không duyên dáng, không mỹ lệ... không dịu dàng... nhìn thì cũng tầm thường... tính tình vô tâm, đôi lúc hình như rất ngốc...

Nàng dĩ nhiên không bao giờ nghĩ là mình, nàng luôn ình là người khá dễ thương, nhạy cảm, nhiệt tình... và nhất là không bao giờ nghĩ mình ngốc cả.

- Hèm, tiêu chuẩn không quá cao, nhưng người nói vậy ta cũng chưa biết cái đẹp của người là ở độ nào... nên không biết liệu người có cơ hội với cô ta không?

- Tôi biết... – Đậu nành ra vẻ rầu rĩ – Người như tôi... có lẽ cả đời, không dám mơ tưởng... nhưng hôm qua, khi nghe cô nương nói ...tôi có thể tốt hơn...tôi đã nuôi hi vọng...

Đúng là đậu nành đã yêu thật rồi, nàng nghĩ vậy. Nàng đã cố giúp y, thì nhất định phải giúp cho xong, bèn an ủi y rất tự nhiên:

- Đừng lo, ta sẽ giúp người, nhất định cô nương đó sẽ yêu thích người ! – Nàng vỗ vai y động viên, giọng đầy nhiệt huyết.

- Cô nương đừng an ủi tôi, tôi biết, người ta thế nào cũng không thích tôi, cô nương có thể làm gì chứ? – Đậu nành vẫn ra vẻ rầu rĩ hết sức, giọng buồn bã, không có tí khí thế nào cả.

- Ai da, đừng coi thường ta, ta thề có trời đất, cô nương đó sẽ phải yêu người ! – Nàng càng quả quyết hơn.

Nhìn thái độ vẫn chưa tin tưởng của y, nàng cũng sốt ruột.

- Cô nương... mẫu thân ta từng bảo... lời thề thốt không nên dễ dàng nói... nếu không làm được thà chẳng thề...

- Ai bảo người là ta không làm được ? Được rồi, ta xin cam đoan với người, nhất định sẽ giúp người và cô nương đó nên duyên, nếu không cả đời sau này ta sẽ phải đi tu, ăn chay niệm phật, bỏ mặc thế gian, được chưa ?

13. Chương 13

Sau khi đậu nành có vẻ gạt gù tin tưởng, nàng mới tiếp tục tra hỏi cô nương ấy là ai.

Trong bụng y vẫn đang mở cờ, y thấy hết sức vui vẻ. Y phải đóng vai một chàng khờ thật đạt.

- Cô nương đó... thật ra thì... à...mà...

- Trời ạ, người nói mà cũng không xong. Cô ấy là ai ? Nếu mà ta quen biết cũng cô ấy, có dễ hơn không ? – Nàng suốt ruột.

- Thật ra... đúng ra thì tôi mới “thực sự” gặp cô ấy hai lần... Cô ấy cũng thực sự không biết tôi là ai...

- HẢ ? VẬY LÀ NGƯỜI THẦM TƯƠNG TƯ NGƯỜI TA ? – Nàng thốt lên, ngạc nhiên hết sức – YÊU SÉT ĐÁNH, TRỜI OI, THẬT KHÓ TIN ! Xem ra người còn không thân quen, chắc không phải là người xung quanh y xá này, vậy ta không biết rồi.

- Tôi ... – Y đang nói những lời vừa thật, vừa lấp lửng – Lần đầu gặp là nhìn thấy cô ấy trên núi, đã đắc tội với cô nương ấy. Lần thứ hai cũng là trên núi, tôi có dịp giúp đỡ cô ấy, nhưng cô ấy cũng không biết đó là tôi...

- Mới chỉ thực sự gặp mặt hai lần ? Hơn nữa lần sau cô ta còn không biết đó chính là người ? Đồ ngốc, người tương tư với vẫn người ta. Người quả là làm khó ta đấy !

Y không hề nói dối nàng. Đó là lần gặp gỡ với con người thật của y. Y nhất định không dối nàng, chỉ có điều là nàng cũng không thể đoán ra đâu...

- Bây giờ... tôi không biết phải làm sao... – Đậu nành ủ rũ.

Nàng cảm thấy dường như y rất thích cô gái ấy, đã hứa, nàng phải làm thôi.

- Vấn đề của người là không tự tin, không thể đứng trước mặt cô ấy bày tỏ phải không ?

- Cô nương nói rất đúng... đúng là như vậy.

- Được, ta sẽ giúp người cải tạo, hoàn thiện để có cơ hội gặp lại thì sẽ thổ lộ lòng mình ! – Nàng càng quả quyết.

- Có thật là chỉ cần lần sau gặp lại là tôi có thể bày tỏ không ?

- Đúng !

- Liệu cô ấy có thích tôi không ?

- Tất nhiên, ta sẽ làm cho người toại nguyện, cô ta không thể không thích người ! Ta có kinh nghiệm đây rồi nhờ đọc nhiều truyện tình cảm mà ! – Ánh mắt nàng hân hoan đầy tự tin.

“ Nàng đã nói, lần sau gặp lại, nhất định là nàng thích ta ”

Đậu nành không giấu nổi nụ cười trên môi. Nụ cười của y vốn có nhiều hàm nghĩa, thực sự thì nàng lúc đó chỉ nghĩ rằng y đang rất vui, không biết được y cũng đang cười nàng.

- Cô nương, nếu... cô nương đó đã thích người khác ? – Y chợt nghĩ đến, không biết nàng sẽ trả lời thế nào đây.

Nàng mím môi, có vẻ nàng chưa tính đến chuyện này. Đúng, đây mới là chuyện y quan tâm.

- Thì... người phải giành lấy cô ta chứ sao ? Ngốc ! – Nàng cốc đầu y một cái – Người nhất định phải tốt hơn, ưu tú hơn hẳn ta, người phải tìm mọi cách mà lấy được tình yêu của nàng. Tất nhiên ta sẽ giúp đỡ người thêm, đừng lo, ta nhất định không để người thua hẳn !

Nàng vẫn đầy tự tin và hồn nhiên như thế, không biết là đã vô tình bị y dẫn để nói ra những lời đó. Dù thế nào, y vẫn muốn tin lời nàng. Không biết sau này thế nào, bây giờ nghe được những lời này của nàng, y thực sự không cần gì hơn.

Đúng vậy, lời nàng nói không phải không có lý đâu.

- Cô nương, thực sự cảm tạ ! – Y cố nhìn nàng với ánh mắt đầy biết ơn.

Nàng cũng thấy vui lây, mỉm cười rạng rỡ. Nàng không biết từ nay nàng còn công việc nữa là chuyện gia tình yêu để cho người khác chinh phục mình...

...

...

Đêm khuya. Nàng cũng trở về phòng. Nàng thay y phục ra, định mặc vào bộ quần áo ngủ rộng rãi.

Chợt khi cởi lớp áo trên mình ra, nàng nhìn trên cổ mình còn dấu hôn của hắn.

Nàng đỏ mặt, bối rối, suy nghĩ lại hỗn loạn rồi...

Cảm giác hơi thở ấm nóng, vòng tay mạnh bạo, cử chỉ lả lơi của hắn vẫn còn quanh quẩn đầu đây khiến nàng rung mình. Hắn, quả là đã mê hoặc nàng. Bây giờ hắn không khác nào một mê cung.

Nàng, có lẽ tốt hơn không nên bước vào đó nữa...

Hình ảnh của hắn cứ luẩn quẩn bên nàng, hầu như lúc nào cũng vậy, chỉ trừ khi nàng đang trêu chọc hay chơi đùa với tên đầu nành đó. Nàng chợt nhận ra điều đó. Có lẽ vẻ ngoài buồn cười, đáng thương, ngốc nghếch của đầu nành khiến nàng thấy thú vị và thoải mái. Nàng thấy hơi có lỗi khi nghĩ như vậy, nhưng nàng đang cố tìm cách nào đó để thoát khỏi ám ảnh của Hạ Tử Thiên.

...

...

Buổi sáng bình minh cuối cùng cũng đến. Đường như sắp vào đông, trời sáng muộn hơn. Vân Anh thức dậy, chui ra khỏi tấm chăn thấy hơi se lạnh. Nhưng mà nàng nhận ra ở nơi này mình không có áo rét. đành mặc chồng hai lớp áo lại.

Quần áo như vậy mùa đông chắc không đủ mát, chắc phải đi mua thêm thôi. Lát nữa nàng sẽ hỏi Lý Anh tỷ tỷ đi mua đồ cùng.

Lúc nào y xá cũng tắt bật như vậy, Lý Anh và nàng phải nhanh tay sắp xếp mãi mới rảnh ra chút thời gian. Lý Anh bảo mới nàng đồ may ở các tiệm rất đắt, phải rồi, thời này làm gì có đồ may sẵn chứ, phụ nữ toàn tự may vá. May vá nàng cũng đâu có rành rọt gì, muốn có áo mặc, chắc lại phải thỉnh giáo Lý An tỷ tỷ rồi.

Cuối cùng hai tỉ muội cũng có được một buổi đi mua sắm. Nàng đã đem hết số tiền dành dụm được và chút bạc vẫn còn dư lần trước để đi. Ở thời này, ắt cũng phải có cái để mua chứ.

Hôm nay phố xá đông vui lạ thường. Thành này đúng là nơi tốt nhất, an bình nhất rồi. Nghe nói gần đây quân phía Nam yếu thế, chắc không thể đánh lên tận đây. Mấy chuyện loạn lạc thế sự nàng cũng không mấy màng.

- Tỷ tỷ, hôm nay là ngày lễ gì sao ? – Nàng vừa ngắm quang cảnh vừa hỏi Lý Anh.

- Ngày tế lễ đầu đông . Năm nào cũng tổ chức lớn, chỉ sau lễ mừng năm mới thôi. Tiếc là y xá bận bịu, chỉ đón lễ qua qua thôi.

- Thảo nào đông vui đến thế ! Mình đi xem lễ hội có được không tỷ ? – Nàng hào hứng.

- Không chắc, còn nhiều việc lắm, ta thấy cứ đi mua đồ trước, còn thời gian thì tỉ muội chúng ta sẽ đi dạo chơi, được không ?

Nàng gật đầu đồng ý. Trước hết là đi mua vải. Lý Anh dẫn nàng đến một tiệm vải lớn nhất thành, nói rằng vải ở đây rất nhiều, từ bình dân đến cao cấp, thượng hạng, tha hồ chọn lựa.

Đúng là tiệm vải lớn thật, nhưng cũng phân biệt giai cấp. Vải thượng hạng được xếp gọn gàng ở quầy trong cùng, còn mấy loại bình dân bị phơi ra nhan nhản ở ngoài.

Đã đến rồi thì nàng cũng muốn thừa cơ ngắm đủ, cả loại cao cấp cũng thế. Nàng lướt vào hàng cao cấp đầu tiên. Quả đúng là vải đẹp, chất lụa lóng lánh lạ thường. Sờ vào cũng thấy trơn mịn, sướng tay, màu sắc lại đa dạng, phong phú hơn hẳn hàng bình dân ngoài kia.

Trong đầu nàng hình dung ra đủ kiểu mẫu thiết kế trong đầu, có điều không biết có may ra được không nữa. Quần áo của nàng ắt phải độc nhất ở đây.

Nàng mãi ngắm, chợt vô duyên vô cớ có người đứng vào. Đã không xin lỗi lại còn ra vẻ đứng đưng, khinh thường. Đó là một thiếu nữ trẻ, đi cùng là hai nha đầu khác. Kẻ va vào nàng có vẻ là tiểu thư quý tộc, còn

có thị nữ theo hầu kia mà. Ắ ăn mặc, trang sức đã toát lên mùi tiền rồi, cộng với thái độ có vẻ kiêu kì nữa. Ắ chọn đi chọn lại, sức vải nào dường như cũng muốn lấy. Kể nhiều tiền đúng là sướng thật.

- Bạch Tiểu thư, màu này cũng đẹp ! Nàng xem, nếu nàng mặc áo lụa này lên người, kiêu sa diễm lệ, cả thiên hạ sẽ gục dưới chân nàng ... – Lão chủ quán đang cố nịnh nọt ắ, Vân Anh thấy thật buồn cười.

Ắ nghe vậy, ngẩng qua một lượt rồi cũng lấy luôn. Bấy giờ nàng mới ngẩng nhìn kĩ ắ. Quả là tiểu thư nhà giàu, tuy kiêu kì, thấy khó ưa nhưng đúng là cô ta khá đẹp, gương mặt như búp bê, lại được ăn mặc, trang điểm cầu kì xinh đẹp, lộng lẫy. Tự nhìn mình ăn mặc tuềnh toành, trong lòng có thấy chút đố kị thường tình. Nàng đành tự an ủi : Nếu mình cũng được như cô ta, thì mình cũng không quá tệ chứ?

Hay là mình cũng mua thứ một tấm lụa? Nàng nghĩ thầm, đã về thời này bao lâu, mà chưa bao giờ thử mặc áo váy, tết tóc, trang điểm như nữ nhi ở đây, xem như chuyển đi này vô vị. Nàng bèn ngẩng một lượt, tìm nhìn một tấm ưng ý.

Đây rồi ! Màu đỏ ! Nàng thực sự thích màu đỏ, màu đỏ rạng rỡ, màu đỏ xinh đẹp, màu đỏ nổi bật. Tấm vải màu đỏ này màu sắc rất tự nhiên, không lòe loẹt , rất hợp với nước da nàng. Tấm vải còn thêu chìm những hoa văn lạ mắt, đúng là độc nhất ở đây. Nàng vừa cầm nó lên, định hỏi giá thì đã có kẻ giật lấy:

-Ồ, cái này ta rất thích ! – Là ắ tiểu thư đáng ghét đó.

- Tiểu thư, nếu nàng thích xin cứ lấy !

Vân Anh cảm thấy thái độ của nhỏ này thật khó chịu.

- Cô nương này, là ta chọn trước !

- Cái gì ? – Ắ nhìn nàng, xem chừng khinh bỉ – Vậy ta trả giá gấp ba, ông chủ, thế nào ?

Lão chủ mắt đã mờ đi vì tiền, xem chừng chả có ý công bằng. Con nhỏ này đang đắc ý, còn nhìn nàng xem thường, thật đáng ghét. Nếu ở thời hiện đại nàng đã xem xét xem có nên gọi hội để dọa nó không. Ý mình là tiểu thư nhà giàu thì có thể xem thường người khác sao? Nàng đây không sợ cả vương gia, cứ sao phải sợ ắ.

- Cô nương là tiểu thư khuê các mà không biết lễ nghi sao ? – Nàng cũng nhìn lại ắ, tỏ ý coi thường.

- Cái gì, người dám ... – Ắ chỉ thiếu điều nổi khùng lên khi nghe nàng nói vậy.

Tức thì lão chủ nhảy vào can, lão thì thầm vào tai nàng : “Khách quan, tiểu thư này là tứ tiểu thư của Bạch gia đó, không động vào được đâu, cô chọn vải khác đi!”

Bạch gia tiểu thư ? Bạch gia là ai, nàng nghe quen quen, thế lực nhà đó to lớn lắm sao. Chắc con bé này từ nhỏ đã ý thế coi trời bằng vung, không coi ai ra gì. Động phải tổ kiến đúng là phiền, nhưng bỏ qua thì thật là nhục, cái thời phong kiến này, giai cấp, quyền thế lúc nào cũng áp bức người khác... Nếu nàng là người hiện đại đến mà cũng phải tuân theo nó, sợ nó, sống theo nó, không dám đấu tranh thì nàng đến đây có nghĩa gì chứ?

Nhìn kìa, ắ đang mân mê tấm vải, xem chừng được thể sung sướng. Ắ còn quay sang hỏi lũ nô tì :

- Các người nhìn xem, nếu ta mặc cái này vào, thêm phần diễm lệ, liệu có khi nào đến cả Tử Thiên đó cũng bị mê hoặc không ?

Tai nàng tự dựng lên. Con nhỏ này si mê ác mỹ nam Tử Thiên đó sao. Một cặp bất nhân độc ác, kiêu ngạo. Nhưng nàng thấy xem như nhiều phần ắ thích hẳn đơn phương, vì Tử Thiên là kẻ phóng đảng nhưng có vẻ coi rẻ phụ nữ. Tự nhiên trong đầu nàng nảy sinh ra kế độc địa :

- Ai cha ! – Nàng ra vẻ tiếc nuối – Ta định chọn sức vải đó may áo cho Tiểu Cầu nhà ta, ai dè cô nương lại thích, màu sắc quả vốn hợp với màu lông xám tro của nó mà, cô nương mà mặc vào thì ắt vương gia cũng thấy thú vị, biết đâu để ý đến nàng đấy, ha ha ...- Nàng cười châm chọc.

- Người dám nhục mạ ta ? Người có biết ta là ai không ? – Ắ thực sự xù lông nổi giận rồi đây.

- Cô là Bạch gia tiểu thư, người người muốn với tới, nhưng lại thềm ngưỡng mộ vương gia, tiếc thay, vương gia mà ta quen biết dường như không thích kiểu của cô, cô muốn đột phá sao ? – Nàng đang đợi ả xù lông lên.

Quả thật ả không thể kiềm chế, lại nghe nàng nói quen Tử Thiên, càng không thể bình tĩnh :

- Người nói láo ? Làm sao người quen hắn ? Làm sao người biết hắn thích gì ?

- Ha ha – Nàng cười đầy đắc ý – Người không tin sao, tình cảm của ta và vương gia thân thiết đến mức trên người ta còn có tín vật của vương gia đây... – Nàng lôi ra mảnh ngọc bội ở cổ, nhìn ả với con mắt thương hại và đầy kiêu hãnh – Tiểu thư xem, nó còn khắc tên mẫu hậu hắn, từng là bảo vật bất ly thân của hắn...

Mặt tiểu thư đỏ không cách nào miêu tả sự kinh hoàng và ảm ức. Hai tai cô ta đỏ dựng lên, tay siết chặt áo, tức giận mà không nói được câu nào. Là nàng đã thắng ả, nhưng nàng cũng chỉ làm phóng đại lên chuyện giữa mình và hắn để ả tức thối, chắc không đến nỗi ả tìm hắn đối chứng, không nàng chẳng biết làm thế nào nữa, nàng không muốn dính líu đến hắn.

14. Chương 14: Chương 14

Bởi nàng biết sau mỗi lần gặp hắn, tâm trí nàng càng rối loạn hơn. Đối với hắn.

Nàng từng ảm ức, nàng từng hận, nàng từng khinh thường...

Nàng từng cảm nhận được cái u uẩn, bi thương, lạnh lẽo...

Nàng còn cảm thấy có chút gì đó mê hoặc...

Tất cả đều rồi ren.

Nàng đơn thuần gạt bỏ những suy nghĩ vừa chạy qua não đó, đắc ý nhìn sự tức giận, ức chế của ả tiểu thư. Có lẽ bao lâu nay chưa có một ai dám đắc tội với cô ta. Vậy là nàng đã trả thù được, và lẽ ra nàng đã trả thù được, nếu như...

Có lẽ ông trời trêu người, nàng đang tính bỏ về trong niềm hân hoan thì cái kẻ không mong đợi đó xuất hiện. Thật vừa lúc đến thế sao.

Hắn vừa bước vào tiệm vải, lão chủ quán biết là người quyền quý vội ra nghênh đón:

- Vương gia đại nhân đại xá, xin mời xem hàng !

Không phải nói tình cảnh của nàng lúc này, thật muốn dở khóc dở cười. Hắn vừa đến, nàng chưa thoát khỏi ngạc nhiên, chưa biết làm sao thì đã thấy tiểu thư kia đang tức giận bỗng chuyển thái độ như thể nhìn thấy thần tượng, đúng, nếu nàng nhìn thấy TVXQ thì cũng chỉ cuồng nhiệt đến thế mà thôi. ả vội vã lao về phía hắn, túm lấy tay áo, như sợ không nhanh thì hắn đi mất ấy, xem kìa, mặt ả đỏ bừng lên, miệng cười nói còn không rõ ràng...

- Tử Thiên vương gia... ngài cũng ra ngoài dạo chơi sao ?

Hơi bất ngờ, ánh mắt của hắn nhìn ả, hình như hắn biết ả là ai, cười đáp lễ, ý tứ khó đoán :

- Đây không phải Tứ tiểu thư Bạch gia sao ? Hạnh ngộ... Ta cũng chỉ vừa mới ghé qua, thấy trước cửa tiệm có kiệu lớn nhà Bạch gia nên tò mò không biết vị thiên kim nào đang thưởng ngoạn, cũng định vào thăm hỏi...

Nụ cười của hắn, vừa xem có chiều lả lơi, vừa có chiều dừng dừng, Vân Anh nhìn mà không đoán được rốt cuộc giống cái nào hơn.

Hôm nay hấn mặc lam y thịnh soạn, có lẽ hấn cũng rảnh rỗi nhàn hạ nên thành ra không ở trong phủ. Nàng đang nép sau một đồng vải, chưa biết có nên lộ mặt ra không. Có lẽ nên tránh mặt, trước khi ả tiểu thư kia thăm hỏi hấn xong lại nhớ đến việc vừa rồi mà hỏi hấn thì nàng chẳng còn mặt mũi.

- Vương gia, từ ngày gặp ngài ở phủ của ta, ta đã rất muốn gặp lại ngài ... – Ả nũng nịu.

Vân Anh đang tính làm sao để ra ngoài mà không đi qua mặt hai kẻ đó. Nàng thấy thái độ của tiểu thư đó, thật cũng buồn cười vì thời đại này mà cũng có nữ nhi như vậy, ắt là ả đã được nuông chiều. Ả luyện thuyên một hồi, chắc chỉ đang cố chào hỏi như tiểu thư danh giá, còn quả nhiên không quên chuyện vừa bị hạ nhục ở đây, thấy nàng vừa định đi ra ngoài bèn lớn tiếng :

- Đứng lại !

Lúc này hấn mới nhìn thấy nàng. Hấn nhìn chăm chăm có vẻ ngạc nhiên. Tiểu thư kia đã tiếp lời :

- Vừa hay có vương gia ở đây, hôm nay ngày nhất định phải lấy lại công bằng cho ta ! – Ả tỏ ra ầm ỹ.

Tử Thiên đó vẫn đang nhìn nàng. Con người của y thu bóng dáng nàng vào, khẽ chuyển động , rồi lại nhìn sang tiểu thư, rồi lại nhìn nàng, dường như hấn đang ngạc nhiên.

Hấn, trong một thoáng nhìn nàng làm đầu óc nàng vốn đang phân vân không biết xử trí ra sao thì lại xoẹt qua mấy suy nghĩ vớ vẩn. Ánh mắt nàng khẽ bối rối, nàng biết mà, vô duyên vô cớ cứ phải chạm mặt với hấn, là nghiệt duyên, lúc nào cũng là tình huống dở khóc dở cười... Tự nhiên nàng lại nghĩ đến chuyện lần trước ở phủ hấn, nhất thời hỗn loạn, tim tự dưng đập nhanh hơn, cúi mặt xuống đất chẳng để ý đến thái độ của ả tiểu thư kia được nữa.

Đến khi hết ngày người ra mới phát hiện ả đã kéo hấn về phía nàng, chắc định phân bua một trận đây.

- Vương gia nói xem, ả tiện nhân này nói ả có giao tình với ngài ! Ả đã xúc phạm ta. – Ả tiếp tục kể lể chuyện vừa rồi.

Nàng muốn ngẩng mặt lên nhìn hấn, nhưng lại không dám. Vừa nãy trước mặt tiểu thư kia còn rất oai phong, giờ lại khép nép như một con cún vậy. Trời ơi, nàng thực sự không biết phải làm sao, tại sao hấn cứ phải vô cớ xuất hiện ở đây chứ.

- Vương gia, ngài nói xem, nhất định phải nói rõ.

Giọng của ả lại vang lên, nàng phát hiện câu nói đó của ả phá tan sự im lặng trong một vài giây vừa rồi. Từ nãy, hóa ra hấn cũng chưa mở lời, hấn đang nghĩ gì vậy. Nàng ngẩng mặt lên thì vô tình chạm phải ánh mắt của hấn.

Hấn nhìn nàng, trong một phần nửa giây thôi, thế nhưng trong lòng nàng dường như có cả một năm suy nghĩ chông chéo bất qua.

Thứ nhất, ánh mắt đó là gì vậy, thực sự nàng không có thể nhìn mắt hấn mà đoán ý. Vốn hấn đối với nàng đã là mê cung rồi. Ánh mắt hấn, vừa lạnh lùng, vừa dò xét, nhưng lại vừa dừng dừng, vừa có chút huyền hoặc. Đôi mắt đẹp của hấn lướt qua nàng một lần rồi trên gương mặt lạnh lẽo như tiền của hấn nở một nụ cười mỉm về phía tiểu thư:

- Tiểu thư có chuyện đó sao ?

- Đúng vậy, vương gia thực sự có giao tình đặc biệt với ả này sao ? – Ả tiểu thư sốt ruột.

Hấn mỉm cười, lại im lặng phút chốc, chết tiệt, hấn đang nghĩ gì vậy. Hấn lại quay sang nàng, cầm vào miếng vải trên tay nàng :

- Vì miếng vải này sao ? – Ánh mắt hấn không nhìn tiểu thư, mà cố nhìn vào mắt nàng.

Hấn vẫn giữ nụ cười khó hiểu đó trên môi. Nhưng ánh mắt hấn thì đang lay động. Nàng bối rối, là hấn đang nghĩ gì trong đầu vậy, hấn định làm gì vậy, tại sao lại nhìn nàng như thế ?

Không gian tưởng tượng trong đầu nàng hiện ra, cuộc đối thoại hình dung trong đầu nàng sau cái giao mắt vừa rồi:

“ Người làm gì ở đây vậy ?” – Hấn hỏi

“ Không có gì, đừng bận tâm ...”

“ Tại sao người lại dắc tội với ả, người có biết ả là ai không, tại sao lại nói những lời đó ?”

“ Ta... đừng hiểu lầm, thật ra ta không...không phải là có ý đó với người...” – Nàng áp úng giải thích.

“ Thực sự người chỉ muốn trêu ả thôi sao ?”

“ Ta...”

“ Thái độ của người khi gặp ta sao lại bối rối đến vậy? Người thực sự là không bị ta mê hoặc sao? Thực sự người không nghĩ đến ta sao? Tại sao người không dám nhìn thẳng vào ta?”

“ Ta... – Nàng bối rối, tại sao hấn lại làm nàng hỗn loạn như vậy chứ. Đúng, nàng có nghĩ đến hấn, nàng bị hấn ám ảnh.”

“ Tại sao hôm trước người lại bỏ đi... ta thực sự nhớ người, thực sự nhớ mùi hương của người, cảm giác ở gần người...”

Hấn dường như mỉm cười với nàng, còn nàng đỏ mặt, tim nàng đập liên hồi, không thể nào ngừng lại. Rơi vào tình huống này, hấn còn hỏi nàng như vậy, thực sự nàng không biết đối mặt ra sao. Nàng chưa thể đối mặt được việc nàng đã thích hấn, có khi nào nàng đã thực sự thích hấn?

- Tử Thiên, ngài nói sao cơ ? – Tiếng không nề của ả tiểu thư đánh thức tâm tư của nàng.

Nàng chợt giật mình, quay ra nhìn hai bọn họ. Không biết Tử Thiên có hiểu thái độ lúng túng lúc này của nàng không, hấn liệu sẽ bênh vực nàng không, hấn sẽ lo ả tiểu thư kia như thế nào đây. Trong lòng nàng tự áp ủ một hy vọng...

- Tiểu thư, tất nhiên ta nói là nó không hợp với nàng ... – Hấn đột nhiên cười cợt, hướng ánh mắt về phía nàng, trong phút chốc nàng tưởng chừng bị tê cứng, giống như bị dội một gáo nước lạnh.

Ánh mắt này của y, không phải rõ ràng là...

- Tiểu thư... – Y tiếp lời – Rõ ràng tấm vải này không tương xứng với người cao quý như nàng, chỉ có kẻ thường dân như ả kia mới chọn vải đó ...

Không phải chứ ? Ánh mắt Vân Anh ngỡ ngàng. Trước mắt nàng thực sự là gương mặt hấn lạnh lùng, thái độ rõ ràng là đang xem thường nàng, ánh mắt này, không phải đang chứa đựng sự khinh rẻ sao? Nụ cười của hấn, rõ ràng là đang cười cợt.

Là nàng ban này nhìn nhầm sao, hay là do nàng đã tự hình dung ra tất cả ?

- Tử Thiên, vậy ngài nói, tại sao ả lại có ngọc bội của ngài ?

Hấn cười phá lên, dường như xem như đó là một trò đùa vui.

- Bình sinh ta rất rộng lượng, nhất là với nữ nhân, không tiếc quà tặng. Những người từng qua tay ta, cũng đâu phải chịu thiệt gì, đó chẳng qua là một thứ đồ ta đã chán, không cần dùng thì bỏ đi thôi ... – Hấn nhìn sang Vân Anh, lớn tiếng – Bộ lúc đưa ngọc bội này cho người, trên giường của ta, ta đã hứa hẹn gì với người sao ?

Hả, chuyện gì chứ ? Tại nàng đang nghe thấy gì chứ ? Mắt nàng đang nhìn thấy gì chứ ? Nàng tưởng chừng bầu trời, mặt đất đang rung lên. Nhìn ánh mắt hờ hững, xem rẻ nàng của hấn, ánh mắt bắt đầu dắc ý của ả tiểu thư đó, thực sự nàng đã lép vế. Tại sao như vậy ? Là tại nàng, nàng đã tự hão huyền, nàng tự bị hấn mê hoặc rồi hình dung ra tất cả. Nàng tự xót xa ình.

Nàng không thể mở được lời nào. Tình thế đã hoàn toàn thay đổi. Nàng đang bất lực như một con thú bị thương. Thà hấn nói rằng hấn và nàng chẳng có gì, tại sao hấn có thể nhẫn tâm nói những lời đó.

- Tử Thiên à, ngài thật là xấu đó, ngài cũng phải sống nghiêm túc đi chứ ? Chẳng nhẽ cả thiên hạ này không có nữ nhi nào để ngài thật lòng hay sao ? – Xem kìa, ánh mắt ả đang vừa nũng nịu vừa mong đợi.

- Tiểu thư, ta cũng đang tìm kiếm – Hấn cười, thật giả tạo – Ta cũng đang hình dung xem đó là người thế nào, có lẽ ta sẽ tìm một tiểu thư danh giá, khuê các, hiền thực... như nàng chẳng hạn...

Ánh mắt ả lấp lánh lên nỗi hân hoan.

- Tử Thiên vương gia à, hôm nay nhân lúc gặp mặt, ngài có thể đi dạo, uống trà cùng ta không ?

- Cái này... cung kính không bằng tuân mệnh vậy !

- Vậy chúng ta có thể đi luôn không ?

- Phiên tiểu thư đến Ngọa Long trà quán đợi ta trước, ta còn một việc quan trọng, làm xong sẽ đến ngay ...

- Hấn liếc ngang, thấy Vân Anh vẫn đứng đó, nhìn tấm vải, mắt dường như rưng rưng.

Ả tiểu thư hồ hởi rời khỏi đó. Giờ thì hay rồi, thì tốt rồi, nàng đến một chút thể diện cũng không còn, được những kẻ quyền quý kia hạ nhục, lại còn tự trách mình đã suy nghĩ lung tung, đã tự ám ảnh mình bao ngày nay. Rốt cuộc cũng tại nàng quá mơ mộng mà thôi. Câu chuyện này, vốn từ lúc bắt đầu đã không thể nào lãng mạn...

Trong lòng rất ảm ức, giống như vừa bị bỏ rơi, giống như bị chà đạp, bây giờ chẳng nào cũng đã mất thể diện, nàng cũng không thể kìm nén nữa.

- Xem bộ dạng của người, như một con thú tội nghiệp vậy! – Hấn đã đến gần nàng từ lúc nào.

Nàng im lặng, nàng cảm phẫn.

- Sao ? Người đã hi vọng điều gì từ ta à ? – Hấn với gương mặt và ánh mắt lạnh lùng, có vẻ xem thường , ghé sát vào tai nàng.

Hấn cười khẩy.

- Xem ra người cũng chẳng khác gì lũ đàn bà ấy, xem cách người phản ứng khi nhìn thấy ta, xem thái độ của người đã từng trông đợi ta kìa – Hấn vuốt tóc nàng – Không phải người cũng mong đợi chuyện đó thành thật chứ ?

Nàng tự nhiên thấy ghê tởm hấn và tội nghiệp cho chính mình. Nàng hận.

Nàng không tiếc gì cho hấn một cái tát, chỉ tiếc, hấn đã dễ dàng tóm gọn cổ tay nàng, siết chặt.

- Hôm nay... – Hấn nheo mắt, nhìn nàng với ánh mắt càng sắc lạnh đáng sợ hơn – Chỉ vì câu nói đó của người mà suýt nữa hỏng việc của ta. Đừng nghĩ sau này ta có thể dễ dàng tha thứ cho người thêm một lần nữa! Tốt nhất là người đừng xuất hiện trước mặt ta! – Giọng hấn đầy đe dọa, khiến nàng cũng phải thấy sợ hãi trong lòng.

- Sao ? Dũng khí của người như mọi khi đâu rồi ? – Hấn châm chọc – Tại sao giờ lại nhỏ nhen, yếu đuối như lũ đàn bà thế ?

Hấn buông nàng ra, quay lưng đi với thái độ và nụ cười khinh bạc.

...

...

Một phút... Hai phút ...

Mười phút nữa... Cho đến khi Lý Anh chọn xong vải ở quầy đồ bình thường quay vào tìm Vân Anh, vẫn thấy nàng đứng bất động như vậy.

Nàng muốn khóc. Nàng đau lòng, rõ ràng là nàng đau lòng...

Nàng suýt nữa thì đã thích hấn, thậm chí đã có thể nàng từng thích hấn, để ý đến hấn...

Hấn rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ phũ phàng. Hấn trêu đùa tình cảm nữ nhi. Khi nữ giới tỏ ra thích hấn, bối rối trước hấn, hấn lập tức coi rẻ...

Hắn là một kẻ đê tiện. Hôm trước hắn còn ôm nàng, hắn còn nói những điều kì quái làm xao động tâm tư của nàng...

Nàng dù sao cũng thấy rất đau lòng...

Nàng muốn cười. Cười trong đau khổ vì danh dự của mình bị chà đạp, một đứa con gái đầy kiêu hãnh như nàng...

Cười bản thân mình trong một phút chốc xao xuyên, yếu đuối...

Cười bản thân mình để lộ ra điểm yếu, để người ta làm nhục...

Nàng vừa đau đớn, vừa căm giận như thế đó.

- Vân Anh, muội không sao đấy chứ ? – Lý Anh nhìn thần sắc lạ lùng của nàng lo lắng.

- Muội... là mắt cảnh giác bị kẻ ác lừa tình, bị một con điều hâu xem rẻ !

Nàng tự trấn an bản thân, nhưng chỉ còn thấy tức giận. Lúc này nghĩ đến hắn, chẳng còn thấy bị mê hoặc, chẳng còn thấy đau lòng, chỉ thấy ghê tởm và căm hận. Một kẻ như hắn không đáng để nàng bận tâm nữa, nhưng chuyện nhục nhã mà bọn chúng gây cho nàng, thực sự khó nhắm mắt cho qua.

- Các người... đã động vào danh dự của thiếu nữ thế kỉ 21 rồi... con gái Việt Nam, dễ để xem thường thế sao ? – Nàng nghiêng răng – Hạ Tử Thiên, không bắt người quỳ gối cầu xin ta, không dày vò người, không thấy được sự mất mặt của người, ta nhất định không sống được... Người tưởng người là ai? Đừng quên, ta đã nói sẽ không bao giờ có chuyện ta thích người!

15. Chương 15

Di Thiên Phủ.

Hắn sau khi đi dạo và uống trà một hồi với Tứ tiểu thư Bạch gia, cũng trở về phủ luôn. Hắn biết hắn có thể dễ dàng mê hoặc ả tiểu thư nông nổi đó.

Phải, ả là tiểu thư Bạch gia, thế lực mạnh nhất Đông quốc bây giờ. Là thế lực đang thao túng triều đình và nắm giữ toàn bộ mảnh đất Đông Bắc này, dù miền nam có phiên loạn, cũng chưa chắc thế lực Bạch gia đã lép vế. Bạch gia vốn đã thao túng triều đình bao lâu nay.

Bạch gia với hắn, còn có một mối cừu hận ...

Hai mươi ba năm về trước.

Mẫu thân của hắn vốn là công chúa từ Tùy Nam quốc được gả đến Đông quốc vì muốn nghị hòa, kết giao tình bằng hữu. Người là người con gái thông minh, tài sắc, thiện lương, sớm đã lấy được tình cảm của tiên đế. Tuy người chỉ là quý phi, nhưng đều được người người kính nể vì tài sắc và lòng nhân ái. Hoàng hậu qua đời được một thời gian, vị trí đó bỏ trống, mẫu thân của hắn và Bạch quý phi từ Bạch gia đều có thể trở thành hoàng hậu.

Lúc đó mẫu thân của hắn đang mang thai. Thật trùng hợp, tính ra thời gian sinh của người có thể trùng với ngày tháng được cổ nhân tiên đoán là sinh ra long mệnh, triều đình nhiều người muốn ủng hộ mẫu thân của hắn, chỉ trừ thế lực của Bạch gia là không hài lòng. Bạch gia nhân đó cấu kết, xúi giục các gia tộc khác, kích động lòng ghen tị từ các bậc vương tôn công tử, nhằm tìm cách hãm hại, ngăn cản mẫu thân của y, vu cho lời tiên đoán là hàm hồ. Thậm chí còn không ít lần người suýt sảy thai.

Bệ hạ lúc đó tự nhiên mang bệnh lạ, biết không lâu nữa sẽ băng hà, đã tuyên bố rằng nếu mẫu thân y sinh ra con trai, trùng vào giờ long mệnh thì nhất định được truyền ngôi.

Nhưng ác độc thay, di huấn của người cũng bị đem đi tiêu hủy bí mật ngay sau khi người băng hà, chỉ cách ngày lâm bồn của quý phi một tháng.

Vận mệnh nhanh chóng đảo điên bởi bàn tay hung ác, bởi thủ đoạn nơi triều chính. Ông trời cũng thật biết cách trêu người...

Mẫu thân của hần sinh ra song tử !

Ngay khi đứa trẻ thứ hai chào đời, chỉ kịp cất lên tiếng khóc, mẫu thân của hần, dù vô cùng yếu và hoảng loạn, đã dùng mọi cách, cố lấy bình tĩnh, nhờ hai cung nữ là An Tuyên và Thẩm Nhu đem đứa bé đó bí mật ra ngoài.

Đệ đệ của hần. Một kẻ mà chính hần cũng không biết đến có thực sự tồn tại không, bởi mẫu thân hần không bao giờ nhận mình sinh ra song tử, tất cả là hần nghe được lời dèm pha.

Nghe có vẻ hàm hồ, nhưng biết đâu hai đứa trẻ này như một lời nguyền, đã hại phụ hoàng mang bệnh lạ khi chúng còn chưa chào đời. Sự thực là đứa trẻ được mang đi, nhưng tin tức đã bị rò rỉ, trong cung cấm nhiều kẻ bán tín bán nghi. Các thế lực không ngừng truy đuổi hai cung nữ đó, chỉ cần tìm ra đứa bé con lại, quý phi và tất cả những người liên quan phải làm vật tế để hóa giải.

Cứ như vậy, đã hai mươi ba năm. Họ không ngừng truy đuổi, truy sát, nhưng vẫn không tìm ra được chứng cứ sự tồn tại của đứa trẻ thứ hai.

Những năm tháng mà hần sống, đó là những ngày dài tưởng chừng địa ngục, dù hần đang sống giữa chốn cung đình hoa lệ.

Mẫu thân bị giam cầm trong lãnh cung cho đến lúc chết.

Hần bị đối xử tệ bạc, bị nghi kị và ghen ghét...

Và hần đã học được cách để sống, hần học được cách phải biết nhẫn tâm và thủ đoạn...

Hần học được cách để tự bảo vệ bản thân, bằng cách lợi dụng người khác...

Hần dường như hận tất cả người trong thế gian này.

Hần có lúc nghĩ mình hận những kẻ độc ác nơi triều đình.

Hần hận mẫu thân của hần, suốt phần đời còn lại sống cam chịu, yếu đuối, không tranh giành, không đấu tranh, thậm chí không bảo vệ được chính bản thân mình.

Hần căm ghét, coi khinh đàn bà, nhất là những kẻ thủ đoạn, dối trá, lẳng lơ nơi cấm cung mà hần từng thấy, nhưng hần cũng khinh thường những người đàn bà bạc nhược, yếu đuối... làm hần nghĩ đến sự yếu đuối của mẫu thân.

Hần hận sự có mặt trên đời đầy oan nghiệt của hần.

Hần hận nhất là ông trời, vậy mà hần biết đâu còn có số thiên mệnh long tử gì đó ? Nếu thực sự không phải mẫu thân hần hạ sinh ra song tử, không phải chắc chắn long mệnh là hần sao ? Tại sao ông trời vẫn muốn trêu người hần đến vậy.

...

...

Lúc này, hần lại ngồi một mình bên hồ liễu, với cây đàn của hần, cô độc đàn lên những thanh âm u uất như chính sâu trong tâm hồn của hần.

Bạch gia, một trong những kẻ đẩy hần vào bất hạnh, những kẻ từng xem rẻ hần, hần nhất định sẽ dùng kế thâm độc hơn nhiều để đáp trả, bắt đầu từ tiểu thư Bạch gia.

Khỏi nói hần đã mê hoặc được ả, cộng với bao năm nay hần sống như kẻ vô dụng, thích ăn chơi, phóng túng, Bạch gia ắt đã không mấy đề phòng hần...

...

...

Cùng thời điểm đó, trên ngọn núi vắng nằm ở ngoại thành.

Đậu nành, hôm nay vì nàng cũng đã ra ngoài chơi, y đành một mình lên núi.

Y đứng trên sườn núi, phóng đôi mắt xa xăm về phía trước, nơi đó là Đại An thành, xa xa hơn là cả vùng bình nguyên rộng lớn của Đông quốc...

Gió mạnh lùa qua mái tóc. Y cảm thấy cái lạnh trên gương mặt.

Gương mặt của y vốn rất tuấn tú, mọi đường nét đều thừa hưởng từ mẫu thân.

Y tự cười một mình. Gương mặt của ca ca của y cũng giống như cùng một khuôn vậy...

Ca ca của y, y không biết bao lần tự hỏi, tính cách của ca ca mình thực sự ra sao. Dù ngoại hình có giống nhau như hai giọt nước, y cũng không biết được. Rõ ràng là y sống cùng một thành, không ít lần chạm mặt người đó ngoài đường, nhưng cũng chỉ bước ngang qua...

Có khi nào, cùng ngày giờ sinh, cùng khuôn hình, cùng dòng máu... cả hai đều thích một cô nương không?

Y cầm kiếm lên luyện tập. Đã lâu y không có dịp luyện kiếm, vì đều phải đi cùng nàng lên núi. Kiếm thuật và võ công của y là do một cố nhân bí mật truyền thụ cho. Y luyện võ công, không phải vì muốn tranh đoạt thiên hạ, mà chỉ muốn phòng thân.

Số mệnh của cả hai, y nhiều lần tự nghĩ, là y đã chọn cách thoát khỏi thiên mệnh. Nếu một trong hai có thể có cơ hội nắm giữ thiên hạ này, y hi vọng người đó là ca ca. Kể cả có cơ hội, y vẫn muốn sống lặng lẽ, âm thầm, tuyệt đối không muốn tranh giành với người đó, vì thế y không bao giờ muốn lộ diện. Y chỉ ao ước được sống cuộc sống giản đơn, dùng y thuật đi khắp nơi cứu thiên hạ...

Thiên hạ nên là của ca ca, còn người con gái ấy, có khi nào trái tim của nàng, ca ca cũng có được ?

Cô gái ấy, cũng là lần đầu tiên gặp y trên ngọn núi này. Ngày hôm đó, một người từng rất thân tín mẫu thân của y trong triều đình cũ đã đến tìm y, ngỏ ý muốn giúp y lấy lại danh phận, tìm cơ chống lại sự lộng hành của Bạch gia, nhưng y đã từ chối.

Thế rồi duyên mệnh trên người lại đến với cả ba. Đường như số mệnh đã gắn kết họ với nhau phức tạp bằng những vòng xoáy số mệnh, tình yêu, quyền lực...

16. Chương 16

Nàng trở về với tâm trạng còn ảm ức, Lý Anh cũng không tiện hỏi thêm.

Khi đến cửa y xá, hai người họ thấy trước cửa có hai vị khách đang đứng đợi. Đường như đợi người chứ không phải đến khám bệnh.

Đó là hai nữ nhân, trông đều còn trẻ. Nhìn cách ăn mặc kì lạ có vẻ như là người vùng khác đến đây. Người trông lớn tuổi, khoảng ngoài ba mươi, mặc y phục màu hồng có phần hơi lòe loẹt, nước da hơi ngăm ngăm, thân hình cao lớn, trang điểm đậm, ánh mắt sắc sảo. Bên cạnh là một thiếu nữ mặc y phục trắng muốt, khuôn mặt thanh tú, trang nhã ẩn sau lớp khăn che mặt mỏng manh, chắc chỉ tầm mười sáu, mười bảy tuổi, vóc người nhỏ nhắn. Nhìn cả hai đều trông rất bắt mắt. Thời loạn lạc này thật hiếm gặp người như vậy.

Lý Anh bèn đến hỏi:

- Hai vị cô nương này, đến y xá không biết là để xem bệnh hay là...

Vị nữ nhân áo hồng nhìn dò xét cả nàng và Lý Anh một lượt, rồi đáp lại:

- Các người là người ở y xá này sao ?

- Phải.

- Hì hì... – Đưa tay lên che miệng, liếc mắt, có phần lả lơi, đùa cợt – Chúng ta đến tìm hoàng tử...

- Hoàng tử nào chứ ?

Cô nương áo trắng khẽ ho một tiếng, liếc nhìn người kia một cái rồi nhẹ nhàng:

- Là tỷ ấy nói đùa, tỷ ấy muốn tìm “hoàng tử Đậu đen”...

- Ở đây không có đậu đen, chỉ có đậu nành., à không Đậu Bình. – Vân Anh cười.

- Đúng là hần đây!

...

...

Đậu Bình từ trên núi xuống, kiếm của y đã cẩn thận giấu vào một chỗ bí mật trước khi trở về. Khi trở về trời đã tối muộn. Bước vào bếp chợt nghe thấy tiếng người cười nói vui vẻ hết sức.

“ Ha ha, cô nương tin ta đi, chuyện này có thật, ta đúng là đã bế đậu đen từ hồi tằm bé...”

....

“ Tỷ tỷ nói thật sao... không ngờ có chuyện đó...”

“ Còn nhiều chuyện hay hơn, ghé lại đây ta kể...”

Y bước vào thì không khỏi ngạc nhiên, ánh mắt chợt ánh lên khó hiểu. Trước mắt y là Vân Anh, ngồi bên bàn trà với hai người nữ nhân đó. Người áo hồng thì đang duyên thuyền cười cợt, có phần khiếm nhã hết sức, thiếu nữ áo trắng thì vẫn ngồi yên điềm tĩnh dùng trà.

Là hai người y biết, nhưng không ngờ họ lại tìm đến tận đây...

- ĐẬU BÌNH HUYNH ! – Nữ nhân áo trắng thốt lên,

Tức thì người áo hồng ngừng cười, vội lao ra, bất ngờ ôm chầm lấy y, ôm hôn nồng nhiệt:

- Đậu đen bé nhỏ ! Tỷ tỷ nhớ ngươi muốn chết à...

Trước hành động có phần quá thân mật của người này, Vân Anh tròn xoe mắt ngạc nhiên, đậu bình thấy ánh mắt kì lạ của nàng, vội xấu hổ, đẩy người đó ra, lắp bắp:

- Sao hai người lại đến đây ?

- Cái gì, ngươi không hoan nghênh ta à?

- Đậu nành, hai tỷ muội này đã đến từ chiều, nói là người nhà của ngươi, ngươi tiếp họ, ta sẽ mang cơm đến . – Vân Anh mỉm cười rồi xuống bếp.

Y để ý nàng vừa đi, vừa bịt miệng cười khó hiểu.

Khi nàng vừa đi khỏi, ánh mắt y mới dám liếc nhìn người áo hồng, còn đắm vào người người đó một cái rõ mạnh, thái độ thay đổi hẳn:

- Ngươi muốn chết hay sao mà đến đây ? – Y đe dọa, có vẻ nửa đùa nửa thật.

- Hừm, dù sao ta cũng đã đến, ngươi không thể không hoan nghênh ta. Vừa này ta đã kể cho cô nương ấy nghe là chúng ta là bà con xa của ngươi, hê hê...

- Ngươi tốt nhất là nên rời khỏi đây!

- Hừm, ngươi đuổi vô ích, ta nói à biết, ta đã kể hết cho cô nương ấy biết tất tần tật mọi tật xấu hồi bé của ngươi, chuyện ngươi tè dầm, chuyện ngươi oản tù tì thua ta phải cưỡi trường và...

Ánh mắt đậu nành chợt đầy sát khí. Y nhanh lẹ rút mấy cây kim châm, vốn là để châm cứu trong tay áo ra, ra vẻ đe dọa :

- Ngươi, muốn tuyệt tử tuyệt tôn sao ?

- Ha ha... dù sao ta cũng sống dưới hình hài nữ nhi bao năm rồi, chỉ có người là sợ bị ta kẻ xấu và vạch mặt trước mặt cô nương ấy thôi...

- Người... – Đậu Bình túm áo “ả” – Người chưa tiết lộ con người thật của ta với nàng đây chứ ?

- Thôi đùa đủ rồi, ta chưa có nói đâu...hì hì...mới chỉ kể những thứ xấu hổ của người hồi bé thôi. – “Ả” khẽ vỗ vỗ vào tay y.

Ánh mắt đậu nành một lần nữa hăm dọa rồi trùng xuống, nghiêm túc hẳn.

- Lần trước ta đã nói với Tam lão bá, hẳn và các người vẫn chưa thông suốt sao, ta không muốn gì cả...

- Đậu nành...

Ả áo hồng vừa định nói thì nghe thấy bước chân nàng.

- Cơm đây, xin mời các vị dùng ... – Vân Anh vui vẻ mang vào một mâm cơm khá thịnh soạn.

Họ dùng bữa trong không khí vui vẻ. Trước mặt nàng, đậu nành vẫn cố ăn một cách lầm lũi, nhưng dưới chân thì không ngừng dẫm đạp chân “ả” kia.

Qua lời giới thiệu, Vân Anh biết người áo hồng lớn tuổi tên là Tú Tú, cô gái ít nói nho nhã kia tên là Tú Minh.

- Đậu nành, người chẳng phải nói sẽ tập thay đổi sao? Nào, đừng cầm mặt ăn như thế, mau gấp thức ăn cho Tú tỷ và Minh cô nương đi... – Nàng nhìn y nhắc nhở.

Tú Tú chỉ suýt sặc cơm. Tú Minh vẫn ăn uống nhẹ nhàng, chốc chốc có nhìn sang đậu nành.

- Đúng đây, trước đây tỷ chỉ một lần mong đậu nành gấp thức ăn cho tỷ... – Ả ra vẻ đau xót – Muội thông cảm, từ nhỏ đậu đen đã là một đứa trẻ tự kỉ, trầm cảm... Ả !

- Tỷ sao vậy ?

- Không có gì, hình như có kiến đốt...

Sau khi dùng xong bữa, Vân Anh tính đến việc xếp phòng cho họ, y xá không có nhiều phòng, chỉ còn một phòng nhỏ, chắc không ở được hai người.

- Vân Anh muội – Ả ra vẻ thân thiện, lại choàng tay nàng – Vân Anh muội, tối nay tỷ ngủ cùng muội nhé, tỷ nhất định có nhiều lời muốn “tâm sự bên tai muội”...

- Được...

- KHÔNG ĐƯỢC ! NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐƯỢC! – Đậu nành hét lên.

Nàng tất nhiên ngạc nhiên trước thái độ của y. Đậu nành chưa bao giờ lớn tiếng.

- Cô nương... à... vì tỷ ấy ngủ có rất nhiều tật xấu, còn mắc bệnh...hôi chân... nên không được...

“ Chết tiệt, người muốn chết hay sao Tiểu Tú” – Ánh mắt đậu nành nhìn y đầy “thân ái”

Trước thái độ như ngồi trên đồng lửa của y, ả cũng đoán ra được phần nào, bèn mỉm cười gian:

- Ủ, vậy để Tú Minh chung phòng cùng cùng muội vậy.

...

...

Đêm. Phòng đậu nành có người gõ cửa. Là “ả” Tú Tú.

- Sao người đến đây, để cô nương nhìn thấy, dù sao cũng sẽ hiểu nhầm!

- Người sợ gì chứ? – Hẳn cứ xông vào – Ta và người thì có thể xảy ra chuyện gì...nào, hôm nay tỷ tỷ ngủ với đệ !

Đậu nành vội ngó qua rồi khép vội cửa lại. Sau khi đã cái then, y cũng lột bỏ lớp hóa trang.

- Tội người thật, nếu ta và người cùng sống dưới hình dáng thật, thì người cũng chỉ đẹp trai kém ta thôi – Tú Tú cười đều.

- Đừng vòng vo nữa, bao giờ các người quay về đây?

- Chúng ta không quay về, và đến đây để làm người đổi ý.

- Ta không muốn ! – Đậu nành nghiêm túc – Ta không phải long mệnh gì cả.

- Người là đồ ngốc hay là con rùa muốn chui rúc đây, bây giờ mọi người đều muốn hỗ trợ người, đây là thời cơ tốt, với danh phận của người, cùng với sự hỗ trợ của hoàng bá tử Tù Nam, người có đủ điều kiện để đạt đại cuộc, thúc thúc cũng không có con trai, hoàng tộc Tù Nam không còn mấy người đủ ưu tú, sau này người thống nhất cả hai nước, chẳng phải đó là long mệnh đích thực sao?

- Long mệnh chỉ có thể là ca ca của ta.

- An lão nương bảo hồi nhỏ khi tắm cho người một lần nhìn thấy bột rồng màu đen trên trán !

- Điều đó thì nói lên gì chứ ? Đó là lão nương hoa mắt, từ đó cũng đâu có thấy!

- Người thật ngoan cố, nhưng chúng ta cũng không đổi ý, sự phụ đã phái ta đến đây, hoàng bá của người cũng biết rồi... – Tú Tú cởi giày và y phục, leo lên giường.

Im lặng một hồi, đèn đã tắt nhưng đậu nành và hấn đều chưa ngủ.

- Đậu Bình, không, Hạ Tử Thu, lý do gì khiến người muốn an phận vậy?

- Trước giờ ta vẫn vậy.

- Người thật ngoan cố. Thảo nào Tú Minh không thể không thích người, vậy mà từ nhỏ đến lớn người chỉ xem nó như muối muối sao?

- Tú Minh là cô gái tốt, ta thực lòng yêu quý nàng, giống như người là đại ca của nàng vậy.

- Vậy sao? Thế còn cô gái kia ? Vân Anh cô nương là gì của người ?

- ...

- Người không đáp sao ? Người không dám bày tỏ với nàng trong hình dáng này ? Hay là ta giúp người tắm thuốc mê nàng, ném lên giường cho người hành sự nhé – Cười đều.

- Đừng nghĩ ai cũng muốn dùng thủ đoạn đó như người!

- Người không dám ăn, thì ta ăn, ta có cô nương, còn Tú Minh sẽ có người.

- Người dám động đến nàng, thử xem còn xác tha về không.

...

...

Bên phòng của Vân Anh, nàng và Tú Minh cô nương cũng chuẩn bị đi ngủ. Nàng ngấm Tú Minh xoa tóc, mái tóc dài, mượt mà và thật đẹp, gương mặt lại xinh xắn, hết như tiểu tiên nữ vậy. Thấy Vân Anh cứ nhìn mình, nàng ta có vẻ e ngại. Cả hai im lặng một lúc thì Tú Minh hỏi:

- Cô nương... là quan hệ thế nào với Đậu ca vậy ?

- Là... đồng môn.

- Chỉ vậy thôi sao?

- À, ta còn là gia sư của y – Nàng mỉm cười. Còn Tú Minh khéo dò xét gương mặt nàng, xem ra nàng cũng không giấu diếm gì, hai người, nhất định không phải tình nhân.

Hai cô nương nằm trên giường, im lặng, có lẽ không thân quen nên không biết mở lời nói chuyện thế nào. Được một hồi lâu thấy Tú Minh đã khép mắt ngủ, Vân Anh mới nằm suy nghĩ. Lúc này những chuyện ban sáng ở tiệm vải mới hiện ra khiến nàng thấy rất đau lòng và ảm ức. Nàng sờ lên dây chuyền trên cổ, bắt

giác, nước mắt trào ra. Là nước mắt âm ức, nước mắt hờn ghen, nước mắt thất vọng của một thiếu nữ chưa từng trải nghiệm tình trường.

- Cô nương khóc ? – Tú Minh khẽ quay sang hỏi.

Vân Anh cũng không muốn giấu diếm, chỉ đáp lại :

- Ta... bị một kẻ lừa dối...

- Là lừa dối tình cảm sao ?

Nàng gật đầu. Tú Minh cũng là con gái, trạc tuổi nàng, biết đâu cũng hiểu được lòng nàng.

- Ta, hình như thích hấn, nhưng hôm nay hấn lại cư xử với ta phũ phàng, chắc là ta ngốc...

Tú Minh thở dài, đầy đồng cảm an ủi:

- Cô nương đừng quá buồn, ta cũng rất yêu một người, nhưng chẳng thể với được...

17. Chương 17

Một buổi sáng mới ở y xá. Hôm qua, Tú Tú đã nói trước với Vân Anh và mọi người ở y xá là xin tá túc lại đây vài ngày để thăm bà con.

Buổi sáng sớm, khi gà còn chưa gáy, Tú Tú đã bị đậu nành đá ra khỏi phòng để tránh người ta dèm pha. Dù sao hấn cũng đang ở trong hình dáng phụ nữ. Còn tại sao hấn lại cải trang, thực sự đó là một lý do khó mà có thể giải thích ngay của hấn.

Tú Minh biết ý, dậy rất sớm, còn giúp Vân Anh dọn dẹp, không quên hỏi thăm đậu nành. Y vẫn giữ ý như xưa làm nàng không khỏi chạnh lòng. Hôm qua nàng còn nghe được câu chuyện đầy cả bi hài của Vân Anh, hai người cũng có vẻ thân thiết hơn.

Tú Tú tìm đậu nành, y đang lúi húi chuẩn bị lên núi hái thuốc. Lúc này chỉ có hấn và y đứng dưới kho thuốc.

- Người hôm nay cũng không định đi cùng ta sao ?

- Không, dù sao ta đi cũng không giúp được gì, ta không muốn lộ mặt.

- Thật khó để làm lay chuyển ý người, ta đành nhờ Vân Anh cô nương dẫn đường vậy...

Đậu nành im lặng, còn hấn thì tiếp lời:

- Vì người cứ kiên quyết như vậy, cũng là vì ý muốn hoàng bá người, hoàng đế Tùy Nam quốc, ta phải đi “xem mặt” ca ca của người, xem chừng hấn cũng có thể có tiềm năng...

- Ta trước sau vẫn hi vọng là huynh ấy.

- Còn phải xem hấn là người thế nào nữa. Nhưng thực sự, ta không muốn đứng dưới trướng ai ngoài người, Tử Thu. Trong mắt ta người đích thị là chân mệnh long tử.

Đậu nành không nói câu nào, kiên quyết bỏ đi. Y không muốn sống dưới cái tên Hạ Tử Thu, vì nó, cũng đã có quá nhiều người hi sinh.

...

...

Tú Tú tìm Vân Anh, nói muốn nhờ nàng dẫn đường đi thăm thú một buổi, thêm cả Tú Minh cũng muốn nhờ, nàng tất nhiên không từ chối.

Thế nhưng, trước khi đi, Tú Tú lôi nàng vào phòng.

- Tỷ tỷ làm gì vậy ?

Tú Tú nhìn nàng bí hiểm rồi cười:

- Tỷ thay đồ uội ! – Nói rồi thuận tay định tháo áo ngoài của nàng, nàng chưa hiểu mô tê gì, thấy tự dưng xấu hổ.

Lúc đó Tú Minh bước vào, hắng giọng, lườm hắt một cái. Sau đó để gỡ thế, Tú Minh nói:

- Là tỷ tỷ muốn trang điểm, chải chuốt lại cho cô nương!

- Tiểu a đầu, người không bước vào, ta cũng chỉ có ý này. Ta bình sinh yêu cái đẹp, ta muốn Vân Anh cô nương đi cùng ta phải thật xinh đẹp rạng rỡ. Như vậy chúng ta là tam đại mỹ nhân bước trên đường, mới có thể khiến thiên hạ quý dưới chân.

Vân Anh còn đang ngỡ ngàng, Tú Tú đã đặt nàng ngồi xuống ghế, rồi kêu Tú Minh mang y phục và đồ nghề lại.

- Muội cứ yên tâm, cứ nhìn cách ăn mặc và trang điểm của ta là biết sự cao tay của ta, ta có thể biến vịt đực thành thiên nga đấy !

Vân Anh thấy cũng hiểu kì, từ ngày về đây, nàng cũng chưa bao giờ thực sự trang điểm, chải chuốt.

Bàn tay Tú Tú không hiểu sao lại rất thành thạo trong việc tết tóc, nếu sau này nàng biết y là nam chắc ngã ngửa ra mất. Đôi tay y còn rất khéo léo, dùng phấn, son, sáp. Chỉ một loáng tô điểm cho Vân Anh xong, đã tạo ra một kiệt tác.

Nàng nhìn vào gương mà không thể tin nổi: đây là nàng sao. Người trong gương xinh đẹp bội phần, đôi mắt to tròn, sâu hút, hai hàng lông mày dịu dàng, đôi môi mọng và xinh xắn nhu nụ hoa. Nếu ở thời hiện đại, hẳn chắc chắn là bàn tay vàng make-up.

Tú Tú tết và búi cho nàng kiểu tóc không quá cầu kì nhưng lại rất hợp với gương mặt. Y dùng năm cây trâm đặc biệt, đầu gắn lông vũ màu đỏ tô điểm lên tóc, tựa như hoa, lại tựa như lông phượng hoàng. Tất cả rất hợp với màu môi như cánh đào tươi và làn da trắng của Vân Anh. Nàng thấy mình thật diễm lệ.

Không chỉ dừng ở đấy, Tú Tú còn chọn ra một bộ y phục cũng màu đỏ, rườm rà không kém. Nhìn màu đỏ, nàng chợt nhớ đến mảnh vải đỏ, tự dưng không vui. Nhưng Tú Tú cứ nhất định bắt nàng phải mặc.

Phải nói là bộ quần áo này đẹp nhưng rườm rà. Váy đỏ xẻ ngang vai, tôn lên xương cổ quyến rũ, tuy rằng cổ áo có hơi trễ làm nàng thấy hơi ngại. Bên vai áo còn điểm lông vũ đỏ y như trên tóc, thân váy cũng đến ba lớp xếp đan vào nhau, lớp ngoài cùng mỏng như voan vậy. Lại còn thêm một dải lụa đỏ, mịn như nhung cùng màu váy. Nếu bây giờ nhìn vào nàng, sẽ cảm thấy màu đỏ rực rỡ. Nàng cảm thấy có phần hơi cường điệu.

- Muội đẹp lắm, Vân Anh, như vậy thì sẽ không có ai là không chú ý đến muội ! Hôm nay muội là đệ nhất mỹ nhân đấy.

- Tú tỷ, bộ này có hơi...

- Nếu muội không đồng ý, tỷ sẽ giận đấy, đâu phải là không đẹp chứ.

Nàng ngắm mình trong gương. Mỹ lệ, rực rỡ, kiêu sa. Nàng cảm thấy mình giống như một vũ công, lại vừa giống như một tân nương vậy. Nhưng là con gái, nàng cũng muốn được xinh đẹp, chỉ ít một lần.

Thế là cả ba người họ ra phố. Nàng thấy mọi ánh mắt trong thiên hạ đều dồn vào mình. Quả thật như lời Tú tỷ đã nói với nàng, họ có lẽ đang nhìn ba mỹ nhân trên đường. Nàng thấy thực sự ngại.

Nhưng sự thực thì đó là chủ ý của Tú Tú. Hắn cố tình trang điểm cho nàng lộng lẫy hơn hẳn, còn mình và Tú Minh hôm nay lại ăn mặc rất trang nhã, mục đích chỉ để thiên hạ tập trung vào nhìn nàng mà bỏ qua hẳn và Tú Minh. Nhìn ba người họ bây giờ, cam chắc là người ngoài sẽ nghĩ nàng là tiểu thư, còn Tú Minh, Tú Tú là tỷ nữ. Như vậy sẽ tránh ánh mắt nghi ngờ nếu có, để hẳn tiện hành sự. Hẳn và Tú Minh đều xuất thân là người Tùy Nam quốc, hơn nữa cũng là dòng dõi gia thế.

- Tú Tú tỉ, hôm nay là tỉ muốn đi thăm thú ở đâu vậy?

- Nghe nói Đại An có rượu ngon nhất ở Minh Xuân lâu – Hấn nháy mắt.

- Không được, đó là lầu xanh mà.... – Nàng xua tay.

- Dù sao hôm nay ta cũng phải đến đó thăm người nhà là An lão nương mà...

Thế là nàng đành dẫn đường. Không biết khi người ngoài thấy nàng ăn mặc thế này vào, có nghĩ nàng là ca kỹ không nữa.

Tú Tú và Tú Minh lại gặp An lão nương, có lẽ hai người họ và đậu nành đều là bà con của An lão nương. Một mình nàng đứng dưới đại sảnh. Không ít ánh mắt nhìn nàng. Tò mò có, ganh tị có, trêu chọc có, ham muốn có.

Thậm chí có kẻ còn đến ra giá, khiến nàng bực mình. Cũng may là An lão nương đã dặn mục Tú bà đây là người nhà, nên cho nàng ngồi vào một chỗ của khách. Mục Tú bà nhìn nàng rất bắt mắt, cũng đã nhân cơ hội dụ dỗ. Biết thế, nàng đã không ăn mặc như thế này đi.

Khách đến càng đông, số người nhìn nàng càng nhiều. Nàng không biết rằng trên lầu trên, Tú Tú đã bí mật theo dõi tất cả.

Hấn quay sang nói với An lão nương:

- Lão nương ở đây, ắt từng chạm mặt đứa trẻ kia, nó là kẻ thế nào ?

- Ta chưa từng có cơ hội trò chuyện, xem chừng có vẻ phóng đảng, nhưng không biết trong lòng thật giả nghĩ gì...

- Hừm – Tú Tú cười khẩy – Hôm nay ta mang đến một tiểu phượng hoàng lông lẩy, nếu hấn đến thì hay, ta cũng muốn thử xem hấn có thực sự mê nữ sắc.

- Thiếu nữ đó là ai vậy ?

Ánh mắt Tú Tú khó lường :

- Nữ nhân đó cũng có thể trở thành điểm yếu của Tử Thu, thực sự trong lòng ta có phần không vừa lòng... nói thật ta cũng từng nảy ý đưa ả đến đây rồi lừa bán đi xa...chỉ thiếu một chút nhẫn tâm nên đang cân nhắc, nhưng cứ chờ xem đã.

...

...

Dưới lầu, quan khách ngày một đông, sự hiện diện của nàng như một đóa hoa rực rỡ kiêu sa cực kì bắt mắt.

- Tú bà, đóa hoa đẹp như vậy từ đâu có vậy, tại sao ta mới thấy lần đầu ?

- Tú bà, bảo nàng ca hát, ta sẽ trả giá ười lần.

- Ha ha, Tú bà hôm nay không định đấu giá đây chứ, hàng đẹp !

Ánh mắt đầy khiếm nhã của lũ nam nhân khiến nàng tức giận chỉ muốn bỏ đi. Mục Tú bà nhìn nàng như nhìn thấy đồng vàng, nàng toan định bỏ ra ngoài đợi hai tỷ muội kia thì từ ngoài cửa, vô duyên vô cớ thấy bóng dáng một đám nam nhân, nhất là lại không thiếu kẻ mà nàng hận đến xương tủy đấy.

Nàng định tìm cách nép đi, để hấn thấy bộ dạng này có khi nào hiểu lầm không. Mà có sao nàng phải quan tâm đến suy nghĩ của hấn chứ, tốt nhất là nàng nên gạt bỏ hấn ra khỏi tâm trí.

Đám nam nhân đó nghênh ngang tiến vào, chỉ trừ tên Tử Thiên có vẻ lạnh lùng, điềm đạm nhất, rõ ràng là kẻ phóng đảng mà còn làm ra vẻ “cool”. Trong lòng nàng không khỏi khinh bỉ.

Sự tập trung của lũ nam nhân khác xung quanh nàng dĩ nhiên đã gây chú ý cho đám người của hấn. Mấy tên khi vừa chụm đầu vào, phát hiện ra một bông hoa mới rực rỡ, một tên cầm đầu không kiềm chế nổi ánh mắt hau háu nhìn nàng, vội rẽ đám người, xông tới, vuốt tóc nàng trêu ghẹo :

- Tiểu mỹ nhân này là người mới sao ? Đẹp quá, ta chưa từng thấy cô nương nào đẹp như vậy!

Bấy giờ nàng vừa né tránh sự trêu chọc của hắn, vừa nhìn sang Tử Thiên.

Hắn, chắc không nhận ra nàng đâu. Lạy trời. Nàng nhủ thầm như thế.

Áo đỏ rực rỡ, vóc dáng kiều sa, gương mặt diễm lệ. Màu đỏ rực in trong ánh mắt ngỡ ngàng của Tử Thiên. Hắn nhất thời cũng nhìn nàng trân trân, như bị mê hoặc. Hắn cũng không thoát khỏi ma lực của mỹ nữ trước mắt này. Đôi mắt nàng còn phát lên sự trong sáng, cái nhìn đáp trả sự khiếm nhã của lũ nam nhân một cách bức dọc, nhưng mỗi cái liếc nhìn của nàng, đều đáng yêu mê hồn.

Màu đỏ cháy trong lòng hắn...

Nàng cố nhìn qua hắn. Nàng đoán ánh mắt trân trân kia của hắn, có phải đã nhận ra nàng. Ánh mắt đó là ngỡ ngàng hay đang xem rẻ đây, thực sự nàng không còn có thể đoán được và cũng không muốn đoán. Lý trí nàng dặn mình phải thoát ra khỏi hoàn cảnh oan trái này:

- Tú bà, mau giải thích rằng tôi không phải... đi ! – Nàng giục.

Mụ tú áp úng, hình như đầy tiếc nuối. Từ khi mở Minh Xuân lâu đến nay, chưa bao giờ có cô nương vừa xuất hiện đã thu hút bao nhiêu nam nhân đến vậy. Đến cả Di Thiên vương gia, nổi danh là kẻ thù của trái tim phụ nữ cũng đang chết trân. Nếu mụ mà có món hàng này thì có đóng cửa lâu mười năm cũng bỏ. Một kẻ như mụ chuyên lừa bán người, chẳng nhẽ lại hời hợt tuyên bố ra câu đây không phải hàng của mụ, hơn nữa như thế còn gì là uy tín của lâu. Mụ vội tìm cách trấn an:

- Mọi người bình tĩnh... cô nương, là mọi người rất ngưỡng mộ nhan sắc của cô thôi mà...

Trong đầu mụ ánh lên ý nghĩ, chỉ cần lừa An lão nương và mấy kẻ kia bỏ đi đâu một lát là mụ có thể lừa bán nữ nhi yêu đuối này. Nhưng không ngờ lại còn có kẻ cao tay tính toán hơn mụ, đó là hai “tỷ muội” kia. Lúc này trên lầu, hắn đã thấy cô nương này mê hoặc toàn bộ nam nhân, kể cả vương gia kia cũng chìm đắm vì nàng ta. Bình thường nàng ta ăn mặc xuề xòa, nhưng thực chất lại tiềm ẩn sức quyến rũ mê hồn.

Tú Tú, với những kinh nghiệm của chính mình, nhận ra mối nguy hại rằng nàng là kẻ cản đường Tử Thu. Thêm vào đó, khi vừa nhìn thấy vương gia cũng mê đắm nàng, hắn cũng cho rằng vương gia xem ra cũng không thoát khỏi nữ sắc. Đến Tử Thu còn có thể bị nàng ta mê hoặc nữa là. Nếu phải chọn một trong hai, hắn và An lão nương đều tin tưởng chọn Tử Thu.

Vì vậy, cả ba đã vừa vờ bỏ đi mất trước đó, mở đường ụ Tú.

Vân Anh bắt đầu sốt ruột :

“- Thôi, ta sẽ đi tìm bạn ta vậy, gọi họ xuống đây rồi đi về...” – nàng nghĩ thầm.

Mụ Tú thấy nàng định bỏ đi, có ý tiếc nuối, đám quan khách ai nấy đều dán mắt vào bóng nàng bỏ vào trong. Vài kẻ thậm chí trách mụ tú đang câu khách, đang mồi khách.

Nàng không khỏi ngạc nhiên vì không thấy cả ba người đâu, mụ Tú bà như mở cờ trong bụng, tự mừng trời giúp mình.

- Cô nương à, chắc họ ra ngoài rồi, cô nương cứ ở đây đợi họ vậy !

Mụ thầm tính trong lòng cho kẻ chặn cửa, không cho An lão nương về, nhưng có lẽ mụ không ngờ mình chẳng cần tốn công. Xong xuôi quay vào, mụ lập mưu lừa bán nàng. Vài tên khách nhìn mụ đưa ý, ý là muốn kiểm tra chất lượng “hàng” .

Mụ ton hót lại chỗ nàng :

- Cô nương à, khách quan ở đây ai cũng đầy ngưỡng mộ cô, trong lúc chờ đợi, cô nương có thể ọi người mở rộng tầm mắt bằng chút thơ từ ca phú hay múa hát không ?

Nàng còn đang sốt sắng, chưa biết làm sao tìm ba người kia thì đám nam nhân đã reo hò hào hứng :

- Ca múa đi ! Ca múa đi !

- Ta không biết ca hát gì cả, ta phải tìm mấy người kia! – Nàng cố tìm cách thoát khỏi tình huống.

Mụ tú thấy vậy, tiếp tục nịnh nọt:

- Ta đã cho người đi tìm rồi, coi như cô nương báo đáp bằng cách biểu diễn chút đi, đừng lo, nếu không hay cũng không có ai chê cười. Chỉ cần múa hát một bài thôi.

Nàng tỏ ý chối từ. Mụ tú bà có vẻ thiếu kiên nhẫn, lộ rõ ra gương mặt. Nàng nhìn gương mặt bắt đầu lộ vẻ nanh nọc của mụ thì giật mình hoảng sợ, nhận ra mình thân cô thế cô nơi đây. Mụ Tú liếc mắt nhìn đám người bảo vệ đằng sau, tên nào cũng cao to, lực lưỡng làm nàng giật mình kinh hãi. Không phải mụ định giở trò ép nàng tại đây chứ ? Có khi nào mụ định đánh ngất nàng rồi bán đi không .

- Được, để ta hát !

Không được, tình huống này phải làm sao. Nàng phải kéo dài thời gian đợi họ về sao. Tại sao lại rơi vào tình huống dở khóc dở cười này chứ.

Nàng một mình bước lên đài diễn, đám nam nhân hào hứng hô hoán bên dưới. Nàng nhìn qua một lượt, chạm phải ánh mắt của hắn.

Hắn, lúc nào cũng vậy, cứ lúc nào xuất hiện hắn là nàng lại rơi vào tình huống khó khăn. Hắn là nghiệt duyên. Hắn còn làm trái tim thiếu nữ của nàng phải đau đớn. Ngày hôm qua nàng đã vứt bỏ lại ngọc bội...

Hắn nhìn nàng. Ánh mắt của hắn bao giờ cũng khó đoán, và có lẽ lúc nào nàng cũng đoán sai, thà rằng không đoán đi.

Hắn cũng nhìn nàng, nhưng im lặng. Nàng ghét cái nhìn và sự im lặng của hắn.

Bất chợt trong lòng nàng thấy lại đau, đôi mắt rưng rưng, lại càng xinh đẹp lạ kì.

Bóng nàng như nụ hoa đỏ rực rỡ và bi thương. Trong giây lát, cả sảnh đầy người im lặng.

Nàng và hắn vẫn nhìn nhau. Hắn muốn nhìn ư, vậy thì nàng cũng nhìn lại.

Nàng nghĩ rằng nàng mạnh mẽ, nàng có thể gạt qua mọi chuyện, nhưng rung động đầu đời không đơn giản, một chút trẻ con, một chút tự kiêu, miệng nói hận hắn nhưng cũng là chính nàng đau lòng.

- Tôi có một yêu cầu ! – Nàng cất giọng.

- Nàng có yêu cầu gì ? – Mụ tú nói.

- Ta nghe nói Tử Thiên vương gia ở đây tinh thông cầm thuật, có thể phiên ngài đệm nhạc dùm ?

Mọi ánh mắt đổ vào hắn. Hắn trong chốc lát ánh mắt xao động, rồi lại mỉm cười, mặt lạnh tanh:

- Được !

Hắn bước lên đài cùng nàng. Người ta mang đến một cây đàn.

Nàng bước gần hơn về phía trước, quay lưng về phía hắn.

Nàng bắt đầu cất giọng hát. Nàng có nhớ một bài hát của TVXQ, mà họ đã nói rằng khi muốn khóc, hãy nghe bài hát ấy : Begin

Giai điệu của Begin chậm mà sâu lắng, chất chứa nỗi buồn. Vô tình lại rất hợp với chất giọng của nàng, nhất là khi nàng đang thổn thức, từng ca từ như muốn vỡ ra:

Những khi muốn khóc, em hãy cứ khóc đi

Đó đâu phải là điều vô nghĩa

Bởi khi giọt lệ khô đi, và nụ cười làm gương mặt em tỏa sáng

Hãy nhìn xem, gương mặt em giờ đây lại rạng rỡ nụ cười...

Tương lai là một màu tăm tối

Nhưng ta không bị đánh bại

Bởi lòng can đảm vẫn rực cháy trong ta...

Mỗi ngày, mỗi đêm ở bên em

Anh luôn giữ bàn tay em thật chặt
Mỗi ngày, mỗi đêm, mọi nơi, mọi lúc
Giờ đây hai đứa mình thực sự thấy gắn bó với nhau
Vậy hãy để câu chuyện của chúng mình được bắt đầu...
Anh quay đi, để em có thể yên lòng cất bước đi
Nhưng anh thực sự yêu em
Dù để em ra đi, anh vẫn luôn nhớ rõ
Những phút giây mình đã có bên nhau
Anh sẽ giữ mãi những ký ức này trong trái tim anh...
Tiếng đàn u uẩn của hắn, đệm vào giai điệu của nàng, cả hai dòng âm thanh quyện vào nhau, kéo trùng cả không gian xuống, hết sức nặng nề. Bị thương, ngạt thở...
Đến khi nàng đã ngừng hát hồi lâu, cả đại sảnh này vẫn im bất. Một vài cô nương ca kĩ ở đây đa cảm tự dừng bật khóc. Lũ nam nhân ngơ ngẩn người, không ai muốn lên tiếng trước. Mụ tú bà thấy thế bèn vỗ tay khuấy động:
- Cô nương hát quả là truyền cảm hết sức, đã chinh phục hết mọi người ở đây.
Nàng im lặng, ngay cả bài hát cũng đã ảnh hưởng tâm trạng của nàng. Nó làm nàng nghĩ đến tình yêu và số phận.
Số phận đã đưa nàng đến đây, nhưng nàng vẫn chưa thấy được cái lãng mạn hạnh phúc.
Thách thức số phận và vận mệnh ư, giống như những ca từ bài hát đó?
Nàng giờ vốn đã hiểu ý đồ của mụ Tú. Đã như vậy thì...
Nàng nhìn mụ, rồi nhìn khắp lượt lũ nam nhân, buông lời tuyên bố:
- Phiền nhờ Tú bà giúp đỡ, hôm nay tại Minh nguyệt lâu này, làm chủ hỉ sự cho ta...
Lời nói của nàng khiến mấy trăm con mắt hết sức ngạc nhiên. Nàng tiếp lời:
- Hôm nay ta mặc y phục đỏ, đến đây chẳng phải có ý gì khác, chính là muốn tìm ình một đấng lang quân. Chỉ cần một người thực lòng thực dạ yêu thương ta là đủ !

18. Chương 18

Vân Anh nhìn khắp cả thấy mọi người có mặt ở Minh Nguyệt lâu, ai nấy đều mở to đôi mắt kinh ngạc trong chốc lát vì tuyên bố của nàng.

Sau đó, những âm thanh bắt đầu xôn xao, ồn ào. Những kẻ nam nhân tầm thường ở dưới đó càng nhìn nàng với ánh mắt hau háu, ai nấy ồn ào, hưởng ứng, hết sức phấn kích. Lắm kẻ đã chạy lại chỗ Tú bà thương lượng, còn có kẻ cố tán tỉnh nàng ngay tại đó...

Thế nhưng, tại nàng vốn chẳng màng đến những lời đó hay thái độ của họ.

Nàng, vẫn đang đứng quay lưng lại phía Tử Thiên.

Nàng không biết hắn nghĩ gì, cũng không nhìn thấy thái độ của hắn. Liệu ánh mắt hắn có chút lay động, hắn có ngạc nhiên hay đang cười nàng...

Hắn, nếu như hắn xem rẻ nữ nhi, xem rẻ nàng, xem thường cảm xúc của nàng...

Nàng cũng có quyền cho hắn thấy, nàng đứng đây, nói những lời đó, nàng cũng có thể đùa giỡn tất cả nam nhân thiên hạ, cho dù lấy chính bản thân mình ra đặt cược.

Nàng cũng không hiểu rõ mình muốn gì. Nàng muốn cược với hắn, hay muốn cược với số phận, hay đơn thuần chỉ muốn thấy cảm xúc từ hắn...

Tú Bà sau một hồi ngạc nhiên, cũng đến bên nàng hỏi han:

- Cô nương nói vậy là sao chứ ?

- Không phải ta đã nói rồi sao ? Nàng dứt khoát... Ta muốn ngày hôm nay ở đây, tìm ình một nơi nương thân, ta không quan trọng làm thê hay làm thiếp,. Nếu như thiên hạ chê cười ta không xứng làm thê thiếp, ta sẽ ở lại Minh Nguyệt lâu này mãi mãi cùng các cô nương ở đây ngày ngày ca hát, mong Tú bà không từ chối.

Tú bà nghe thấy thế thì cũng phải kinh hãi thêm. Từ trước đến giờ, làm gì có nữ nhân nào dám nói những lời đó. Thậm chí nàng vừa nãy mới hoảng sợ và mù còn tính làm sao lợi dụng được nàng. Tú Bà như thể bắt được vàng, không, phải nói là trân châu bảo vật, một cô nương có thể kiếm lời tốt như vậy, chắc hẳn là trời giúp mù ta.

- Cô nương muốn ở lại Minh Xuân lâu ?

- Đúng vậy. Nếu như nam nhân thiên hạ không ai muốn tiếp nhận ta! Ta ở đây đã thấy, Minh Xuân lâu cũng không phải là không tốt, các cô nương ở đây đều coi nhau như chị em đồng cam cộng khổ...

Tú Bà cũng phải ngẩn người. Mù không ngờ nàng lại nói vậy, không hiểu nàng có biết lâu này là nơi thế nào không nữa, trong lòng cơ hồ có chút xúu thương hại.

- Cô nương hiểu gì về Minh Xuân lâu chứ?

- Đương nhiên ta biết đây là chốn ăn chơi sa đọa của nam nhân các người. Nhưng các cô nương ở đây, ta biết nhiều phần đều là do không nơi nương tựa, hoàn cảnh bắt ép mới dẫn đến chuyện bán mình vào lầu xanh, làm trò vui cho đàn ông thiên hạ, các người thật lòng cũng chẳng vui vẻ hạnh phúc gì. – Nàng đồng ý nói. – Dù phải làm những việc mà thiên hạ cho là đáng xấu hổ, nhưng trong lòng không muốn hay căm ghét, những người đó không đáng trách và không cần phải xấu hổ.

Câu nói của nàng làm cảm động toàn bộ những ca kỹ ở đây, họ, ai nấy đều nhìn nàng thán phục đầy cảm động. Còn lũ nam nhân đứng đó cũng phải ngẩn người, nhiều kẻ bắt đầu nhìn nàng với thái độ có phần ngưỡng mộ. Thật là một nữ nhân hiếm thấy.

Cả Minh Xuân lâu lao xao bình luận. Một số nam nhân còn có chút nhân cách, thấy càng xem trọng nàng, kẻ phàm phu tục tử không hiểu gì thì lại thấy nàng thật hứng thú, thành ra, cả thấy ai nấy đều muốn sở hữu nữ nhân này hơn.

Tú Bà nhìn vậy vừa vui vừa kinh ngạc trước món hời lớn trước mắt. Nếu bán nàng đi ngay lúc này, ắt được giá rất cao trước mắt, nhưng nếu giữ nàng lại Minh Xuân lâu làm ca kỹ, lại được món lợi lâu dài, thành ra mù không biết tính làm sao. Vân Anh cũng ngầm đoán được mù tú đang hoa mắt vì lợi, nhưng nàng tuyệt đối làm mọi việc theo ý mình.

- Tú Bà không muốn làm chủ hỉ sự cho ta? – Nàng nhắc lại.

- Cô nương nhìn xem, khắp ở đây, ai nấy đều ngưỡng mộ tài sắc của nàng, ai cũng muốn có nàng, nàng bảo phải làm sao chứ ? – Mù đang định tính ý đem đầu giá nàng thì nàng đã nhanh chóng đến gần mù, ghé vào tai mù.

Nghe xong, mắt mù chợt sáng lên. Sau đó mù ton ton bước ra phía trước:

- Các vị lão gia, thiếu gia, công tử, khách quý. Ở đây mọi người đều yêu thích Vân Anh cô nương đây chứ ?

Cả đại sảnh hô hào như vỡ tung. Nàng biết, chỉ có một người yên lặng từ nãy giờ, nàng cũng chưa hề quay lại nhìn gương mặt hắn.

- Ai cũng muốn sở hữu nàng, mà Vân Anh cô nương chỉ có một. Thuận theo nguyện vọng của nàng ấy ban đầu, nếu thiên hạ có người thích nàng thì sẽ gả nàng cho người đó, nhưng vì có quá nhiều người ngưỡng mộ cô nương, các vị cũng thấy rồi đấy, Vân Anh cô nương thực sự xinh đẹp diễm lệ hơn người, tài sắc nhân cách lại xuất chúng, ắt phải tìm cho nàng phu quân tương xứng. Vì vậy ta đây thấy rằng, nên chọn cách chọn lựa công bằng, tìm cho nàng một phu quân tốt nhất, các người thấy sao?

Cả đại sảnh nhao lên : “ Chọn công bằng là sao chứ?”

- Ta tính sáng mai tại Minh Nguyệt lâu, tổ chức chọn phu quân cho nàng, các vị ai có hứng thú với cô nương xin cứ đến, người làm chồng cô nương, ắt là người xuất chúng trong nam tử hán thiên hạ, đáng được người người ngưỡng mộ, sẽ có được nàng về làm thê thiếp, chưa kể từ sau này, Minh Xuân lâu cũng có thể trở thành thông gia, có thể tùy ý đến thưởng rượu, vui chơi. Ngày mai Minh Xuân lâu coi như mở hội, các cô nương ở đây sẽ đều tham gia ca múa, các vị thấy sao ?

Tuy mục tử chẳng nói là chọn lựa ra sao, nhưng đám nam nhân nghe nói có được mỹ nhân, lại còn sau này thỏa sức đến Minh Xuân lâu hưởng thụ ai nấy đều hết sức hào hứng, mắt sáng lên, miệng hô hoán ủng hộ nhiệt liệt.

Thật ra đó đều có tính toán của nàng, mục tử thấy lợi ắt cũng làm theo. Nàng đã nói với mục tử là, tổ chức chọn lựa, mục tử có thể nhân cơ hội mà thu phí tham dự giá cao của lũ nam nhân, cộng với việc tổ chức hội, có thể thu hút thêm nhiều quan khách vào ngày đó, kể cả những người tò mò đến xem, cũng có thể tìm cách thu lợi bán vé hay cá cược. Nếu mục tử không đủ lãi, hết cuộc thi cứ tuyên bố là không ai đạt, nàng sẽ ở lại Minh Xuân lâu.

Nàng cũng không biết mình đang làm gì. Nàng không quan tâm đến liệu việc làm liều lĩnh này khiến nàng hối hận, như rơi phải tay kẻ không ra gì... Nàng chỉ là nhất thời ầm ức, bùng bột, nhưng cái mà nàng muốn nhìn thấy là thái độ, suy nghĩ của Tử Thiên.

Nàng quyết định quay lại nhìn hắn. Nhưng vừa lúc hắn bỏ về, lẳng lặng đi ra cửa.

Canh bạc này nàng có thể thua. Nếu hắn một chút quan tâm cũng không có...

Nếu thua cuộc ư... không, nàng không thể thua. Dù phải ở lại Minh Xuân lâu này làm ca kỹ để ngày ngày trêu tức hắn. Nàng nhất định phải thắng hắn.

...

...

Nói đến ba người An lão nương, Tú Tú và Tú Minh sau khi đã bỏ đi, tưởng rằng lúc này nàng đang ở trong lầu mà hỗn loạn, sợ hãi. Tú Minh và An lão nương trong lòng cảm thấy áy náy, nhất là Tú Minh, tuy chưa mấy thân thiết, nhưng vì cùng là phận gái, nàng cũng thấy thương xót cho Vân Anh, định bụng làm trái ý ca ca quay lại, nhưng Tú Tú nhất thiết ngăn cản. Hắn để ngăn cản tiểu muội, đã nói trắng ra trước mặt nàng rằng Tử Thu yêu thích Vân Anh, đây là cơ hội duy nhất, nếu không Tú Minh cả đời không có được y.

Tú Minh nhất thời bối rối, phân vân. Nàng rõ ràng đã thâm yêu Tử Thu bao lâu nay, ngày qua ngày tình cảm như bóp nghẹt trái tim. Tử Thu lại hết lòng với Vân Anh.

Nhưng, Vân Anh cô nương không phải yêu thích người khác sao, như vậy không hẳn là nàng phải làm những chuyện nhân tâm này. Nàng định chạy đi, thì Tú Tú đã nhanh chóng điểm huyệt khống chế.

Đợi đến chiều, ba người họ nghĩ rằng việc đã xong xuôi, quay lại Minh Xuân lâu xem tình hình.

Nhưng không ngờ rằng, cục diện trước mắt cả ba không ai ngờ tới. Vân Anh không những xoay chuyển được tình hình, chẳng bị thất thân vào tay kẻ khác, mà nàng còn dựng ra chuyện mà chẳng ai trong số họ ngờ tới được.

Tú Tú thì ra vẻ có lỗi với nàng vì đã bỏ đi không nói trước, nét mặt lo lắng trông rất tự nhiên, còn Tú Minh và An lão nương có phần bối rối, chỉ lẳng im. Vân Anh cũng mỉm cười cho qua, nàng cũng không nghĩ rằng mình vừa bị bẫy.

Dù sao nàng cũng đang làm chủ cục diện này.

Tú Tú dò xét ý nàng, hỏi nàng rằng sao lại làm như vậy ... Tú Minh thì thật lòng khuyên nàng từ bỏ ý định. Vân Anh chỉ cười và bảo rằng đó là ý muốn của nàng, nàng sẽ không đổi ý và không tiện giải thích. Nàng còn nhờ Tú Tú ngày mai đến trang điểm và tìm cho nàng áo tân nương...

Trên đường quay về, Tú Tú đầy nghi hoặc khó hiểu trong đầu. Hắn không hiểu nổi nữ nhân này, rõ ràng không phải là người yếu đuối, cũng không hề có vẻ gì sợ hãi, ý định này là chủ ý của một mình nàng.

Một nữ nhân không đơn giản như vậy, là hắn đã khinh xuất xem thường nàng. Phải chăng đó chính là lý do, một người con gái lại lọt vào mắt Tử Thu, khiến hắn cam tâm làm một tên ngốc. Trong lòng Tú Tú thêm phần ngưỡng mộ và dè chừng, nhưng hắn tuyệt đối không có ý muốn Tử Thu điên đảo vì nữ nhân này. Vì em gái hắn và cũng vì đại cuộc.

Nếu Vân Anh đã muốn như vậy, hắn cũng sẽ không tính chuyện làm hại nàng nữa, sẽ đứng ngoài xem xét xem nữ nhân thú vị này định làm gì.

Tú Minh thì trong lòng hỗn loạn, cũng vừa xem trọng Vân Anh, cũng vừa thấy có chút thương cảm. Nàng cảm thấy Vân Anh làm vậy phải có lý do, một người con gái tại sao lại có thể xem rẻ hạnh phúc và danh tiết? Chẳng nhẽ vì chuyện bị người ta gạt tình đã khiến nàng làm thế sao ?

Trong lòng nàng đoán Vân Anh như vậy ắt là do rất thích người kia, vì vậy trong lòng Tú Minh càng cảm thấy có lỗi... Nàng sẽ không cam lòng nhìn Vân Anh cô nường như vậy, đã tính tìm Tử Thu để y đi khuyên nàng hoặc tối chính nàng sẽ quay lại thuyết phục Vân Anh cô nường.

19. Chương 19

Di Thiên Phủ.

Mặt hồ vẫn êm ái, dương liễu vẫn nhẹ lay...

Một cung đàn, hắn vẫn ngồi cô độc ở đó từ này giờ. Đôi mắt u uẩn, lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh lùng... kể cả khi hắn đang trầm tư suy nghĩ là lúc này đây...

Hắn vốn giống như một tảng băng... nhưng trong lòng hắn giờ đây, có ngọn lửa đang thiêu cháy bên trong khối băng đó.

Màu đỏ của lửa, màu đỏ diễm lệ khoác trên mình nàng sáng nay...

Hắn nhắm mắt lại. Dừng cung đàn. Tất cả im lặng thanh tĩnh...

Cho đến khi có lão nô tài trong phủ, khấp nép lại gần, định mời hắn trở về dùng bữa.

- Người lại đây !

Lão nô tài lại gần, cúi đầu chờ lệnh.

- Người... lập tức mang chỗ vàng bạc, châu báu trong phủ, đem chia ổi phu nhân, thê thiếp, nô tì mỗi người ba trăm lượng rồi cho họ về quê, chỉ để lại một số tì nữ phục vụ, các thê thiếp có thể cho họ nhiều hơn rồi bảo họ lập tức rời khỏi phủ.

- Dạ ? – Lão nô tài mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên – Vương gia làm vậy là sao ạ ?

- Đừng hỏi nhiều. – Hắn điềm tĩnh nói – Còn nữa, mau chuẩn bị cho ta một hôn lễ vào tối ngày mai, không cần quá rườm rà, nhưng cũng không được sơ sài, thiếu sót.

- Dạ ? – Lão nô tài càng ngạc nhiên tột độ, miệng lắp bắp định hỏi thì đã bắt gặp ánh mắt của hắn.

- Ta nói người không hiểu sao ?

- Nô tài xin theo ý người . – Lão vội cúi đầu, lắp bắp, vẫn như kẻ trên mây, không tin nổi vào tai mình.

...

...

Y xá.

Lúc này Đậu Bình – Hạ Tử Thu vừa trên núi hái thuốc về, trời cũng đã tối. Y vội đi xem nàng và hai kẻ kia đã về chưa, nhưng chỉ thấy có Tú Tú và Tú Minh ở nhà, trong lòng có chút nghi hoặc và lo lắng.

- Tú Tú, Vân Anh cô nương đâu ?

Tú Tú gương mặt khó hiểu, hắn đang tính xem phải nói với y thế nào, Tú Minh thì đã chạy lại vội vã kể lể, bảo y mau đi khuyên và đón Vân Anh cô nương về.

Tử Thu nghe chuyện kể từ miệng Tú Minh, dĩ nhiên phải cất mắt phần hai huynh muội nàng cố tình sắp đặt cho Vân Anh đến Minh xuân lầu thì đây kinh ngạc, y không tin được những gì nghe được, vội vã buông gói thuốc, định chạy ra ngoài thì Tú Tú đã nắm vai y, ra về khuyên giải:

- Chuyện tốt của cô nương, là ý muốn của cô nương đó, đã khuyên thế nào cũng không được, người đi có thể làm gì chứ ?

- IM ĐI, BUÔNG TAY RA ! – Tử Thu không giữ được bình tĩnh, gạt tay Tú Tú ra.

Nhưng Tú Tú vẫn không có ý bỏ cuộc, phi phàn ra trước mặt y ngăn cản.

- Người mất lý trí vì cô nương ấy, nhưng người có nghĩ rằng cô nương ấy muốn làm gì không ? Nếu trong lòng cô nương ấy có chút gì với người, tại sao lại làm như vậy ? Còn nữa, một cô nương tốt tại sao có thể đứng trước nam nhân thiên hạ, trong kĩ viện tuyên bố muốn trao thân gửi phận ?

Tú Tú và Tử Thu nhìn chăm chăm vào nhau. Không khí trong chốc lát cực kì ngột ngạt.

- Tú Tú... – Tử Thu dần giọng – Người tưởng làm bằng hữu với người bao năm ta không biết được người nghĩ gì sao ?

- Người nghĩ rằng do ta xếp đặt ? – Tú Tú cười khẩy- Mọi người đều chứng kiến cô nương đó...

- Tránh ra ! – Tử Thu lặp lại – Nếu người không tránh ra, đừng trách ta không nể mặt. Còn nữa, nếu nàng có mệnh hệ gì, ta nhất định không tha cho người.

Ánh mắt và giọng nói đáng sợ của y trong chốc lát làm Tú Tú biến sắc. Hắn hiểu rõ tính của y, tuy không cam lòng nhưng vẫn phải tránh sang một bên. Trong lòng chỉ thầm cầu Vân Anh cô nương không đổi ý.

Tú Minh nhìn thái độ của Tử Thu, trong lòng có chút hối hận và cảm giác đau đớn.

...

...

Minh Xuân lầu.

Lúc này, sau khi được An lão nương đem bữa ăn cho, Vân Anh từ từ dùng bữa rồi cảm tạ, sau đó bước ra ngoài đi dạo. An lão nương trong lúc nàng ăn tranh thủ ngắm nhìn nàng rồi đánh giá. Chính bà cũng không hiểu nổi nữ nhân này. Một nữ nhân làm Tử Thu mê muội, chưa kể bà ta ở đây cũng từng quan sát tỉ mỉ Tử Thiên, đúng kể từ sau lần chạm mặt nàng ở Minh xuân lầu lần trước, cộng với ánh mắt của hắn hôm nay nhìn nàng, vô cùng khác thường. Trong lòng bà ta tự nhiên có mối lo âu.

Vân Anh đang một mình đi dạo ở vườn hoa phía sau Minh xuân lầu. Tối nay Minh xuân lầu đóng cửa để chuẩn bị cho ngày mai, nên không khí nơi này bây giờ lại vô cùng tĩnh mịch.

Lúc này nàng đang mặc một bộ y phục trắng muốt, yểu điệu mỏng manh. Trang điểm cũng rất nhẹ nhàng, là một cô nương trong lầu trang điểm cho nàng. Họ đều nói Vân Anh cô nương chỉ cần trang điểm nhẹ, ăn mặc đẹp một chút thì đã xinh đẹp hơn người. Trong lòng nàng cũng thấy vui vui, hóa ra thường ngày nàng không mấy để ý đến.

Lúc này, nàng đang đi giữa những khóm hoa lá, dưới ánh trăng dịu dịu. Gió cũng nhẹ bay mái tóc được điểm bằng một đóa hoa trắng, y phục cũng lất phất theo chiều gió. Nếu nhìn nàng bây giờ sẽ thấy nàng thanh khiết, mỏng manh, dịu dàng như một nụ hoa nhỏ e ấp, lại có chút thanh lệ thoát tục tựa thiên nữ, ắt cũng làm người ta nhẹ nhàng rung động.

Cảm giác ấy ắt sẽ khác nhiều với cái kiêu diễm, mỹ lệ, nóng bỏng, kiêu sa tựa đóa hoa hồng rực rỡ của nàng lúc ban sáng.

Nàng nghĩ về ngày mai, liệu số phận nàng sẽ ra sao ?

Nàng đi dạo thêm một vòng, khi quay đầu lại thì vừa thấy một bóng người đi tới.

Dưới ánh trăng mờ mờ, trong chốc lát nàng khẽ giật mình. Bóng người đó áo lam, dáng người cao và thanh thoát.

Cho đến lúc nàng mỉm cười nhận ra, dường như nàng có chút ảo giác trong mắt trong khoảnh khắc vừa rồi. Đó là đậu nành. Nước da đen, chân đi không vững. Y đến tìm nàng .

Y chậm chậm đến bên. Là lúc này khi nhìn nàng từ xa, y đã ngăn người ra trong một chốc, suýt thì quên mất mình đang trong bộ dạng và hình dáng này.

Nhưng, hôm nay y không ngờ có thể thấy nàng xinh đẹp kì lạ.

- Cô nương... tôi đến đón cô nương.

Nàng mỉm cười, lắc đầu:

- Đến đón ta ? Cảm ơn người, nhưng ta đành phải để người nhọc công đến đây rồi ...

Nàng cũng không vội vã, ngồi xuống một phiến đá nhẵn nhụi rồi ra hiệu bảo y đến ngồi.

Lòng y vô cùng sốt sắng. Là nàng nghĩ gì chứ, nàng muốn làm gì chứ. Y chỉ hận không thể lập tức gắt gao hỏi nàng.

- Người nghe tỷ muội Tú Minh kể lại sao ? – Nàng vuốt tóc, chậm chậm nói – Ta không biết giải thích thế nào cho người hiểu, nhưng ta không có ý định sẽ đổi ý, cảm ơn người thời gian qua...

Lòng y như ngàn mũi kim châm, chỉ suýt không kìm được bình tĩnh.

- Tú Minh nói là cô nương có khổ tâm trong lòng, đó là gì vậy ?

Nàng trong giây lát ngẫm nghĩ, ánh mắt hơi đượm buồn rồi vẫn cười:

- Không có gì, coi như là do ta ngu ngốc... – Những lời của nàng đầy khó hiểu – Có lẽ ta còn ngốc hơn đậu nành người...

- Cô nương hãy trở về đi ! – Y nói, không hề vấp vấp khiến nàng có chút ngạc nhiên.

- Đậu nành... – Nàng nhìn y – Người xem ra ngày một khá hơn, người đã biết quan tâm đến suy nghĩ của người khác, chưa kể, ăn nói cũng lưu loát hơn nữa...

Những lời đó, chẳng khác nào dăng xé cõi lòng y. Nàng có biết, chẳng bao giờ y quên để ý xem nàng nghĩ gì. Chỉ có nàng là không quan tâm đến hay không biết y nghĩ gì mà thôi.

Thái độ của nàng, làm y nhớ đến lúc nàng nói chuyện với y trên núi, cũng mơ hồ và có chiều buồn bã như vậy. Nàng khi ấy nhắc đến ca ca của y. Hôm nay, có khi nào nàng nhìn thấy ca ca của y ở đây, trong lòng không kiềm chế được cảm xúc không?

Chẳng lẽ nàng không tiếc bản thân, chỉ vì ca ca của y thôi sao ? Y biết ca ca của mình bề ngoài rất lạnh lùng, xem thường nữ nhi, có khi nào ca ca đã từ chối nàng?

Y, vốn đã rất quan tâm đến từng cử chỉ, thái độ bất thường của nàng và mối quan hệ với ca ca của y...

- Cô nương đã hứa làm ột cô gái thích tôi...

- À ... – Nàng sức nhớ ra – Đúng là ta đã nói chuyện đó...

- Nếu cô nương bỏ đi, chẳng phải không giúp được tôi nữa sao ?

- Đậu nành... ta thực sự xin lỗi... ta chưa quên nhưng lúc quyết định làm thế này, ta lại không hề nhớ đến người... xin lỗi...

Vạn mảnh thủy tinh cửa vào lòng y. Y mỉm cười đầy buồn bã, tự cười cho mình. Rốt cuộc thì nàng cũng chẳng hề nhớ đến giao ước giữa nàng và y.

Thấy thái độ lạ của y, nàng cảm thấy thực sự có lỗi.

- Xin lỗi, đậu nành...

- Tôi rất buồn đấy... cô nương biết không, đã làm tôi hi vọng đến thế nào...bây giờ chỉ một lời xin lỗi...

- Đậu nành, ta xin lỗi, ta chẳng thể làm gì hơn. Ta chúc người sẽ được hạnh phúc...

- Vậy... cô nương làm thế, cô nương có hạnh phúc không?

- Có lẽ... – Nàng ngước lên bầu trời, ánh mắt xa xăm – Có thể không, nhưng ta buộc phải đánh cược.

Trong giây phút đó, y cảm thấy nàng quá mong manh, liệu nếu y không giữ được nàng ngày hôm nay, y nhất định sẽ vượt mặt nàng mãi mãi. Cả nàng và y rồi sẽ khổ đau.

Y yêu nàng. Y biết. Mỗi ngày không thể kiềm chế.

Nàng dường như thích Tử Thiên, ca ca của y. Nàng làm những chuyện ngu ngốc này, không tiếc bản thân, nhưng y thực sự không cam lòng.

Nếu cứ để ngày một xa nàng, y muốn gần gũi, vô tư bên nàng, với hình dạng này, nhưng dường như vậy không được.

Nếu nàng không bao giờ yêu y...

- Cô nương, nhất định không được, hãy trở về ! Tôi không cho phép cô nương làm thế !

Y lấy nốt sự bình tĩnh cuối cùng.

- Đậu nành, người làm ơn đừng ngăn cản ta nữa – Nàng sốt ruột – Ta biết ta đã không giữ lời hứa làm chuyện đó cho người, nhưng ta không thể làm được , ta ngàn vạn lần xin lỗi người, được chưa ? Làm ơn hãy để ta yên tĩnh!

Nàng cố ý nói to, cố ý ra vẻ tức giận. Nàng nghĩ rằng nổi giận như thế thì y sẽ quay về.

Trong đêm tối, ánh mắt y ánh lên cực kì phần nộ.

- TA KHÔNG BAO GIỜ CHO PHÉP !

...

...

Trong khoảnh khắc ấy...

Thần trí của nàng không còn ở bên nàng nữa. Cả cơ thể của nàng cũng không thể cử động.

Vì... sự mạnh bạo và bất ngờ của một nụ hôn. Y đã kéo nàng lại, mạnh mẽ và dứt khoát, chiếm lấy đôi môi của nàng.

Đầu óc nàng căng ra, đôi mắt nàng mở to cực độ.

Y, ôm nàng chặt đến mức ngạt thở. Vòng tay của y như sắt thép, nàng cảm nhận được bản thân mình dù một chút cũng không thể cử động. Đầu, cổ, thân nàng bị bàn tay của y khóa chặt.

Đôi môi của nàng . Nụ hôn đầu tiên nàng biết đến trong suốt mười tám năm của nàng.

Nàng... quá kinh ngạc .

Trên tất cả... thực sự quá kinh ngạc. Hàng loạt câu hỏi không thể trả lời. Tất cả đều làm cho tâm trí nàng kinh ngạc, đến mức căng ra cực độ.

Y ?

Đậu nành ?

Y đang cường hôn nàng sao ?

Tại sao ?

Đây là đậu nành sao ? Tại sao một kẻ như y có thể làm thế này ?

Sự mạnh mẽ này ? Y là đậu nành yếu đuối và nhu nhược sao ?

Tâm trí của nàng tưởng chừng bị hàng trăm ngàn câu hỏi, suy nghĩ xuyên qua, nhào nát. Nàng quên mất việc đôi môi của y đang chiếm lấy môi nàng một cách tham lam, như dồn nén sự tức giận, như đã kiềm chế rất lâu...

Cơ thể nàng một phần bị ghì chặt, một phần vì nụ hôn, máu trong người nàng như đông cứng lại, cơ thể nàng không thể làm theo ý nàng. Ngay cả một chút lý trí muốn đẩy y ra, muốn giẫy dụa cũng không có được, tất cả bị sự kinh ngạc tột độ chi phối.

Nàng, đôi mắt vẫn mở to, thân thể không hề động đậy. Y vẫn đang hôn nàng, vẫn cuồng bạo, vẫn như một kẻ bị bỏ đói vô vấp lấy thứ trái cây thơm ngọt mà y đã kiềm chế bao lâu. Phải, đôi môi nàng vốn như một trái anh đào. Kể cả khi nàng không hề trang điểm, đó vẫn là nét đẹp, sức hấp dẫn mãnh liệt nhất trên gương mặt nàng mà y có thể thấy được. Y đã ở bên nàng bao ngày, chịu đựng sự dày xé trong hình hài một kẻ ngốc, không thể thổ lộ, không thể thể hiện tình yêu của mình.

Trái anh đào, y không thể bình tĩnh nhắm nháp được. Là trong lúc tức giận không thể kiềm chế y đã muốn vô lý, nụ hôn mang tính cưỡng đoạt của y, cưỡng đoạt đôi môi nàng, giống như không thể bóc vỏ trái đào mà không ăn tận cùng bên trong. Không cần chút lý trí nào nữa cả, cả vòm miệng nhỏ xinh của nàng, cả chiếc lưỡi xinh xắn bao lần nàng mắng mỏ y, y không thể chứa lại...

Đêm trăng tĩnh mịch...

Vườn hoa lá lay động, gió đêm đầu mùa đông se se lạnh... Hương thơm những đóa hoa nở muộn ...

Chỉ có hai người họ là không cảm nhận được những thứ ấy, mọi không gian xung quanh tựa chừng vô nghĩa...

Chẳng biết đã bao lâu trôi qua, chỉ hay rằng khi sự kinh ngạc tột độ của nàng đã dần chìm xuống và ngọn lửa bùng cháy trong lòng y đã dịu đi, vòng tay y mới dần lỏng lẻo.

Nàng như lấy lại được chút ý thức, giật mình, vội vã đẩy giũa.

Y từ từ buông nàng ra, rời khỏi môi nàng một cách luyến tiếc. Khuôn mặt nàng từ chỗ kinh hãi, này còn trắng bệch ra, bây giờ đã dần đỏ ửng lên. Vai nàng bắt đầu run run.

Chuyện gì đã xảy ra với nàng ?

Nàng... đã hôn đậu nành...

Không phải là mơ. Đôi môi nàng vẫn còn cảm giác đau. Người nàng vẫn còn cảm giác tê cứng.

Nàng tát y. Y hoàn toàn có thể tránh, nhưng y đã không làm như vậy.

- Người... – Nàng run rẩy, nàng vẫn chưa thể tin – Tại sao...

Nước mắt nàng bắt đầu rơi. Nàng ý thức được nụ hôn của mình bị đã cướp lấy.

Nhưng... kẻ cướp nó... lại là đậu nành yếu đuối, tại sao có thể như vậy ? Đây mới là con người thật của y ?

Y biết nàng đang ngạc nhiên, nàng không tin vào những gì trước mắt. Y cũng không còn muốn che giấu nàng thêm nữa.

- Đậu nành, người dám... ! – Nàng định giơ tay đánh y thêm cái nữa, nhưng lần này y đã túm lấy.

Rất nhanh gọn, y có thể cầm chặt cổ tay của nàng. Đôi mắt của nàng càng ánh lên sự kinh ngạc khi y từ dùng tay kia lấy đi lớp hóa trang.

- Ta không phải “đậu nành”, và cũng không bao giờ làm “đậu nành” của nàng nữa. Hãy bình tĩnh nhìn kĩ gương mặt của ta...

Dưới ánh trăng, dù mờ tối nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy ở cự ly rất gần này...

Gương mặt tuấn mỹ của nam tử này. Nàng giật thót mình khi y hoàn toàn xóa đi lớp hóa trang.

In trong đôi mắt hoảng loạn của nàng, gương mặt rõ ràng là của Tử Thiên, nhưng mái tóc đỏ, không phải là do chính tay nàng cắt sao?

Y là ai ?

Tử Thiên ! Không phải, không phải là Tử Thiên. Tử Thiên chưa bao giờ nhìn nàng bằng ánh mắt này. Đây không phải gương mặt u uẩn, lạnh lùng của hắn, dù cả hai như cùng một khuôn.

- NGƯỜI LÀ AI ? – Nàng cố giật lại cánh tay từ tay của hắn, miệng hét lên trong sự kinh ngạc tiếp theo.

- Ta là Hạ Tử Thu. Tử Thiên là ca ca của ta, ta không thể giải thích cho nàng ngay được, bây giờ hãy theo ta về y xá đã.

Y định nắm lại tay nàng, nhưng đã kinh hãi lùi lại. Từng từ trong miệng nàng còn run rẩy:

- Ta không biết người là ai. Tên đậu nành đó đâu ? Tại sao người giả dạng y ?

- Ta chính là y, ta không thể nói hết uẩn khúc cho nàng, xin nàng hãy bình tĩnh theo ta về đã ! – Y vội nắm lấy vai nàng.

- Buông ta ra, người là ai chứ ? – Nàng cố giãy dụa, rõ ràng y cũng biết đường đột thê này nàng không thể tin y được .

- Nàng còn giãy lên nữa, ta sẽ làm nàng đau đấy ! – Y cố khống chế nàng, càng khó có thể giữ bình tĩnh khi nàng cứ la hét và vùng vẫy như vậy.

Một lần nữa.

Y lại kéo nàng vào lòng, giữ chặt, vội vã phủ lên môi nàng một nụ hôn.

Rõ ràng y có thể điểm huyết nàng, chỉ cần điểm huyết cũng có thể dễ dàng đem nàng về.

Không quá tham lam như lần trước, lần này y từ tốn hơn, bởi y chỉ muốn nàng bình tĩnh lại. Nhưng lần này, nàng đã cắn chặt răng, không để y tùy ý xâm chiếm, toàn thân vẫn cố giãy dụa.

Hai người cứ như thế, y để nàng giằng co một hồi thấm mệt và nhận ra sự vô dụng của mình, từ từ buông lỏng người trong vòng tay của y.

Đôi mắt nàng đã nhắm nước, nhưng dù nhắm đi nàng vẫn có thể thấy rõ. Mái tóc của y một phần phủ trên gương mặt nàng. Kiểu tóc lờm chờm, cách điệu như vậy, cả thiên hạ này chắc chỉ có đó là sản phẩm của nàng.

Còn nữa, lông mày của y, là hôm trước nàng đòi cạo cho đẹp, vô tình làm bị thương một vết nhỏ, trên mặt y vẫn là vết như vậy...

Y là đậu nành. Vậy đậu nành rốt cuộc là ai ?

Chẳng lẽ bao lâu nay y lừa dối nàng...

Tử Thu chậm chậm, si mê thưởng thức đôi môi của nàng. Đôi mắt của nàng cũng đã khép lại. Y biết nàng đang hỗn loạn, đang đau đớn...

Chậm rãi như vậy, nàng cảm thấy rõ nhịp tim đập của cả hai, cơ thể nàng từ chỗ bất lực buông lỏng bỗng thấy có cảm giác xuyên qua như điện giật, rồi máu như nóng dần lên, đầu óc chỉ còn trống rỗng, chẳng còn suy nghĩ được gì...

Miệng của nàng và y cảm nhận được cái đắng, mặn chát của nước mắt. Y vẫn tiếp tục dịu dàng. Một tay y luồn vào mái tóc của nàng, nắm nhẹ.

Nước mắt nàng ngừng rơi. Đầu óc của nàng này giờ hoàn toàn căng lên, suy nghĩ chồng chéo, bấy giờ không hiểu sao tất cả dây thần kinh chùng xuống, nàng chẳng suy nghĩ được gì, dường như nàng cũng biết, nếu nghĩ tiếp, có khi nào mạch máu não của nàng sẽ vỡ ra mất.

20. Chương 20

Tử Thu cảm nhận rõ người con gái mỏng manh trong vòng tay y. Y chậm chậm rời khỏi đôi môi nàng một lần nữa, nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng tựa đầu nàng vào ngực mình.

Vân Anh như vừa trải qua một giấc mộng, này giờ như chơi vui. Nàng thoáng bối rối run rẩy trong vòng tay y, trong lòng có chút sợ hãi. Người nam nhân này từ đầu đến, mãnh mẽ cuồng bạo như vậy, rồi lại ấm áp, dịu dàng ôm lấy nàng.

- Hãy trở về y xá với ta ! – Giọng y vẫn quyết đoán.

- Người... thực sự là tên đầu nòng đó sao ? – Nàng khẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn, gặp phải gương mặt rất gần của hắn.

Nàng trong giây lát ấy ngắm nhìn thật kĩ. Gương mặt này, không những tuấn mỹ vô song, thần thái lúc này lại vô cùng cương nghị. Mái tóc được nàng cắt tỉa ôm lấy một phần gương mặt y, vô tình điểm thêm chút bí ẩn hào hoa. Thực sự rất nhiều điểm đáng khen ngợi. Nàng cứ nhìn trân trân như vậy cho đến khi tự mình sực tỉnh ra, khuôn mặt khẽ ửng hồng tự nhiên, vội cúi đầu xuống.

- Ta... muốn nghe người giải thích !

- Được, nàng về y xá với ta !

- Không ! – Giọng nàng ương ngạnh – Nếu người không giải thích rõ ràng ở đây, ta nhất định không đi đâu cả !

- Nàng thật ương ngạnh, chuyện gì cũng làm theo ý mình... – Y thở dài.

Dưới ánh trăng muộn, bóng áo trắng của nàng nép trong bóng áo lam của y, y đã ôm lấy nàng rất dịu dàng, bao bọc lấy nàng như sợ nàng sẽ lạnh, từ từ kể cho nàng nghe câu chuyện của hai mươi ba năm.

Chẳng thể nào kể hết đầy đủ sự tình, y cố giải thích cho nàng ở mức nàng có thể hiểu được sự tình, tại sao y phải sống như vậy, chuyện y đã gặp nàng lần đầu tiên, cứu nàng sau khi nhấn tâm để nàng rơi xuống núi, và hi vọng nàng hiểu cho chuyện y đã giấu diếm nàng trong bộ dạng này...

Mỗi khi kể đến một chuyện, như sợ nàng sẽ kinh ngạc, khó tiếp nhận kịp, y lại dừng lại giây lát.

Khi y kể xong câu chuyện, sự tình đã diễn ra cho đến ngày hôm nay, y im lặng, đợi câu trả lời của nàng.

Nàng im lặng rất lâu. Y biết đầu nàng đang phải sắp xếp lại rất nhiều sự việc.

Y vẫn ôm nàng, còn nàng vẫn mở to đôi mắt thăm thăm của mình, trong vòng tay y, im lặng.

Lặng yên của họ, chẳng biết lại bao lâu trôi qua. Y không còn sốt ruột. Nàng chẳng phải đang ở trong vòng tay y hay sao, cứ như thế này, y chỉ cần ôm nàng thế này mãi mãi. Giá như thời gian có thể mãi mãi dừng lại, hoặc cả hai hóa thành tượng đá.

...

...

- Người... ta có thể tin những gì người nói được nữa không ? – Cuối cùng nàng cũng lên tiếng, giọng nàng như thổn thức.

- Vân Anh, từ nay ta sẽ không lừa dối nàng nữa... – Y dịu dàng an ủi.

- Dối trá ! – Nàng buông một lời lạnh lùng, nàng cố đẩy y ra – Từ trước đến giờ, tất cả người đều là nói dối ta, ta làm sao có thể xem rằng hôm nay người cũng nói thật được chứ ? – Nước mắt nàng lại rơi, dường như vô cùng ảm ức.

- Vân Anh, nàng bình tĩnh lại...

Y cố kéo nàng lại. Lần này thì nàng dùng hết sức bình sinh để thoát khỏi y, tay còn đặt sẵn lên môi, như sợ rằng y sẽ xâm hại nàng một lần nữa. Nước mắt nàng không hiểu sao cứ tuôn ra, như những hạt châu sa sắc cạnh cửa vào lòng y. Y buông tay.

- TẠI SAO HÔM NAY NGƯỜI LẠI XUẤT HIỆN Ở ĐÂY ? ĐÃ DỐI TRÁ, TẠI SAO KHÔNG DỐI TRÁ ĐẾN CÙNG, NGƯỜI TRÊU ĐÙA TA ĐÃ ĐỦ CHƯA, NGƯỜI ĐỘC ÁC LẮM, NGƯỜI DÀY VỎ TA VÌ THÙ HẬN TA TỪ HÔM TRÊN NÚI ĐÁ NGUYỄN RỬA NGƯỜI SAO? ĐẾN VIỆC NHẮN TÂM ĐẪY TA TỪ CÁI VÁCH ĐÓ XUỐNG NGƯỜI CÒN LÀM ĐƯỢC, NGƯỜI LÀ KẺ ĐỘC ÁC NHẤT THIÊN HẠ!

Từng câu từng chữ nàng như bao sự dồn nén cảm phần. Vốn vì những chuyện, những cảm xúc xoay quanh nàng gần đây đã khiến nàng không khỏi đau lòng, giờ đến sự xuất hiện của y, đảo tung mọi thứ lên, dội vào nàng liên tiếp không biết bao nhiêu gáo nước lạnh. Y càng cố giải thích, nàng càng không hiểu, càng khó chấp nhận.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt bất lực. Y chỉ vì muốn thay đổi suy nghĩ của nàng mới đến đây, vì quá giận, không kiềm chế được cảm xúc mới hôn nàng. Lúc này, y cũng đã quyết định, cả đời không giấu diếm nàng chuyện gì nữa, bởi nàng là người con gái y yêu mà muốn gắn kết cả cuộc đời, y không cam tâm nhìn kẻ khác cướp nàng đi.

Y quỳ xuống đất. Nàng kinh ngạc.

- Nàng có thể oán hận, có thể đánh, cũng có thể chém giết ta. Nhưng xin nàng đừng làm những chuyện ngu ngốc như cầu thân như vậy...

Lòng tự trọng và kiêu hãnh của y, trước giờ chưa bao giờ cầu xin ai.

Ánh mắt của nàng bối rối, cảm xúc hỗn loạn. Đầu và lòng nàng lại rất đau. Thật và giả, nàng không biết cái nào mới là thật.

Y cầu xin nàng từ bỏ ý định.

Nhưng tại sao chứ ? Vì y yêu nàng ?

Dối trá ! Người trước mặt nàng đã lừa dối nàng một cách trắng trợn, phạm chuyện gì y làm cũng tính toán để đưa nàng vào bẫy, trêu đùa nàng. Lấy cả chuyện tình cảm ra để ràng buộc, bắt nàng thề thốt. Y lừa dối nàng như thế mà là yêu thích nàng sao? Nếu thực sự yêu thương, tại sao phải dối trá?

Y so với Tử Thiên, càng tệ hại hơn.

Đúng, Tử Thiên, không phải nàng vì muốn thách thức hắn nên mới làm chuyện này sao?

Nam nhân ở cái thế giới này, chẳng có kẻ nào là thật lòng, chẳng có kẻ nào tốt cả.

Nàng chẳng thể vì bất cứ ai mà thay đổi quyết định này. Kẻ nào cũng là người xấu, nàng còn cần gì chứ?

Vân Anh thực sự dù sao cũng còn quá trẻ để có suy nghĩ thấu đáo, hoàn cảnh này nàng chỉ có thể nghĩ như vậy, một cô gái đơn thuần, chưa từng hiểu sự cay nghiệt của nhân gian, đối với nàng, chỉ có nàng là thiết thời.

Nàng lạnh lùng gạt bỏ cảm xúc hỗn loạn, nói ra trước mặt y những lời tàn nhẫn:

- Ta sẽ không vì bất cứ ai mà thay đổi quyết định ! Dù hôm nay người có dùng vũ lực cưỡng ép ta trở về, thì cả đời này ta cũng không bao giờ tha thứ. Chỉ cần có cơ hội, ta nhất định quay lại Minh Nguyệt lâu!

Đến cả thể diện cuối cùng y cũng đã đem ra cầu xin nàng, nhưng nàng vẫn ngoan cố như vậy. Trong lòng y lúc này vô cùng bất mãn, là vì nàng hận y, hay nàng làm mọi chuyện chỉ vì ca ca của y. Y đau đớn, nhưng y liệu có thể bỏ mặc nàng.

Nàng vẫn nhìn y lạnh lùng, oán hận. Nàng định bỏ đi.

- Nàng thực sự muốn làm cái việc ngu ngốc ấy sao ? Dù rơi vào tay kẻ nào nàng cũng không màng ư ? – Y đứng dậy, hạ thấp giọng hỏi nàng, ánh mắt nhìn nàng đầy nghiêm nghị.

- Đúng vậy ! – Nàng vẫn đáp lại y rõ ràng như một lời thách thức.

Y biết, y cũng lường được kết quả này. Một phần sự thật này khó để nàng chấp nhận, nhưng nàng cũng ngoan cố hơn y tưởng.

- Được ! – Ánh mắt y ánh lên tia nhìn nàng đầy dữ dội, trong chớp lát làm nàng khê giật mình . – Vậy, nàng cứ chuẩn bị tinh thần đi, ngày mai làm nương tử của ta.

Y quay lưng tính bỏ đi, trong chớp mắt phi thân rời khỏi đó nhanh hơn một cơn gió khiến nàng cũng phải ngỡ ngàng. Ngắn gọn, lạnh lùng, câu nói của y giống một lời đe dọa, thách thức hơn một lời cầu hôn. Ánh mắt dữ dội tức giận đó không phải là để dành cầu hôn, đó là lời khiêu chiến !

Nàng trong bóng tối, đôi mắt nhìn về phía xa xăm đầy hỗn loạn. Đó mới là con người thật của y ?

...

...

Vân Anh, tâm trạng ngơ ngẩn, như bước ra khỏi một bộ phim khoa học viễn tưởng đau đầu. Nàng bỏ về Minh Xuân lâu. Lúc này cũng đã rất khuya.

Nhìn ánh nến trong đêm thơ thẩn. Nàng có rất nhiều tâm sự.

Chợt nàng nghĩ đến ngày mai. Dùng một cái bảo là kết hôn, nhưng lại chẳng biết chú rể là ai, nàng tự mỉm cười chế giễu bản thân. Nếu đúng ra đêm nay chẳng phải là đêm trước ngày cưới của cô dâu sao ? Lẽ ra nàng phải ở bên mẹ nàng thủ thủ, khóc lóc.

Nàng nhớ mẹ nàng, nhớ các chị em, nhớ cái thế giới xa xôi. Nàng cảm nhận được cái cô độc.

Trong lúc này, đa phần là nàng nghĩ về vợ. Không có bất cứ suy nghĩ nào đến Tử Thiên hay Tử Thu. Đường như não bộ đã tự lập lá chắn, tránh để những suy nghĩ chồng chéo làm nàng đau đầu.

Chợt có tiếng gõ cửa, nàng ra mở. Đó là An lão nương.

- Ta, bê cho cô nương nước để ngâm chân. – Bà ấy cười dịu dàng.

- A, cảm ơn lão nương.

Nàng đón lấy thau nước. An lão nương nhìn nàng, rất thiện ý và bảo:

- Để ta giúp cô nương.

- Chuyện này ta tự làm được, không thể phiền bà... – Nàng đang ngần ngại thì An lão nương đã mỉm cười nói thêm:

- Thật ra là ta có chuyện muốn nói với cô nương.

Nàng ngồi trên giường, An lão nương giúp nàng tháo giày, từ từ đặt chân nàng vào chậu nước ấm. Chậu nước có bỏ lá thuốc, rất dễ chịu.

- Hồi Tử Thu còn nhỏ, ta vẫn thường chăm sóc nó thế này... – Bà chậm chậm nói.

Nhắc đến Tử Thu, nàng lại giật mình. Bà ấy cười và nói thêm:

- Từ bé đến lớn, chưa bao giờ ta thấy thái độ của nó như hôm nay ...

- Như hôm nay ? – Nàng kinh ngạc thốt lên, chợt mặt mũi đỏ bừng, chẳng phải lão nương đã thấy y hôn nàng, không biết có hiểu lầm không nữa. – Lão nương đã nhìn thấy ư ?

Thấy nàng đỏ mặt, con người cũng hỗn loạn, bà ta chỉ cười, như như có ý trêu chọc.

- Chuyện hay ho gì đó của hai người, ta vừa nhìn thấy đã lánh đi. Bà già này ở Minh Xuân lâu bao nhiêu năm, những chuyện tế nhị hơn cũng còn thấy nhiều rồi.

- Lão nương hiểu nhầm rồi, ta và y không phải quan hệ đó !

Nàng cố thanh minh, rõ ràng vốn không có gì, là y tự ý làm tất cả. Nàng còn hoàn toàn kinh hãi kia mà. Đến bây giờ nhắc lại vẫn còn không tin nổi, chưa thể nghĩ được gì hơn. Nàng rõ ràng là thiệt thòi. Nàng thậm chí còn chưa vui đi nỗi hận bị hấn lừa dối, chưa thể chấp nhận sự thật.

- Chuyện nam nữ tuổi trẻ quá phức tạp, ta thì không biết cô nương nghĩ gì về nó, nhưng nó thực sự là rất yêu thích cô nương ...

- Không thể có chuyện đó đâu, đó là y... – Nàng chưa kịp nói tiếp thì lão nương đã lắc đầu.

Lão nương từ từ xoa bóp chân cho nàng, bấm huyệt rất dễ chịu.

Hơn ai hết, bà hiểu tính cách Tử Thu, với chuyện này, quan điểm của bà không bảo thủ như Tú Tú, hơn nữa, người con gái mà y chọn, ắt phải khác với nữ nhi thường tình, Vân Anh cô nương này, bà cũng mơ hồ nhận ra sự khác biệt ưu tú ấy.

- Cô nương chú ý cách ta bấm huyệt, xoa bóp, sau này làm nương tử của nó, chăm sóc nó mỗi tối...

Câu nói của An lão nương làm nàng giật mình, tức thì nàng lại đỏ mặt, tại sao An lão nương cứ gán nàng với y chứ, rõ ràng là không có gì.

- An lão nương, bà cứ làm như là mai ta sẽ lấy y vậy, ta thậm chí còn không biết bị gả cho ai...- Nàng vội chối.

An lão nương thở dài, bình tĩnh nói:

- Ta hiểu rõ tính cách Tử Thu, nó đã quyết tâm cái gì thì sẽ làm bằng được. Thậm chí, hồi nói lên mười, nghĩa mẫu của nó, cũng chính là cung nữ Thẩm Nhu, bạn thân của ta, trong một lần bị các thế lực triều đình nghi ngờ truy bắt, vì một sai lầm nhỏ của nó vô tình khiến Thẩm Nhu bị trọng thương, rồi bị bắt, buộc nàng phải cắn lưỡi tự tử. Nó vì quá đau lòng và hối hận đã định cầm kiếm hủy đi khuôn mặt và đôi chân của mình, suốt đời làm kẻ tàn phế... Ta và sư phụ nó trói chân tay nó, suốt mười ngày đêm nó gào thét, cuối cùng sư phụ nó phải nhờ một vị đại y sư cho nó uống thuốc an thần, quên đi việc Thẩm Nhu chết là do lỗi của nó...

Nàng nghe câu chuyện đó thì tự nhiên ưu tư. Xem ra Tử Thu là người không đơn giản, trái với hình ảnh đậu nành, y thực sự rất kiên quyết. Y xem trọng tình nghĩa đến vậy, như vậy không phải người xấu.

Nàng tự dưng thấy trong lòng khó chịu, này cũng là nàng quá mất bình tĩnh, dường như nói với y những lời hơi quá đáng, liệu có phải y cũng rất khổ tâm không.

Lý trí nàng dằng xé, nàng muốn gạt qua sự cảm động vừa qua, rõ ràng chuyện y gạt nàng quá khó để chấp nhận.

- Lão nương à, đâu phải ngày mai ta sẽ kết hôn với y, bà nói với ta những chuyện này có thể vô ích thôi ... – Nàng cười nhạt.

- Tử Thu, không thể xem thường đâu – Lão nương cười trên sự ngây thơ của nàng – Năm mười tuổi đã tinh thông mọi sách vở, mười lăm tuổi đánh thắng sư phụ dạy kiếm là đệ nhất kiếm khách của Tùy Nam quốc, giờ lại tinh thông y lý, thảo dược cho đến độc dược thuật. Ngày mai dù có thi gì, cũng không thể làm khó nó.

- Các người sống trốn tránh mà vẫn dạy dỗ y nguy hiểm như thế sao ?

- Lúc đầu, là do chúng ta lừa nó, bảo rằng học những thứ đó để tự vệ phòng thân, nhưng tư chất nó trời phú hơn người, học một tự biết mười, ta vẫn tin rằng nếu bảo nó lấy thiên hạ, nó cũng lấy được.

- Vậy y là long mệnh thiên tử sao ?

- Một lần ta nhìn thấy bớt rỗng trên trán của nó, ta cũng không dám chắc mình có hoa mắt. Nhưng ta ở đây cũng âm thầm quan sát huyệt đạo của nó là Tử Thiên...

Tử Thiên, phải, con người khó hiểu đó, kẻ từng làm tổn thương nàng, chính hắn khiến nàng bước vào con đường này.

- Tử Thiên, rốt cuộc là người thế nào ? – Ánh mắt nàng lay động, hơi đượm buồn.

- Cô nương thích Tử Thiên ? – Lão nương thở dài – Đúng là oan nghiệt. Ba người các người...

- Ta... không biết nữa, ta... hắn với ta như một mê lộ... ta thực sự muốn biết suy nghĩ trong lòng hắn, dù chỉ một lần...

- Tử Thiên, đứa bé đó... – An lão nương gương mặt cũng phẳng phất một nỗi niềm – Đúng vậy, không ai biết đằng sau khuôn mặt lạnh lùng, thái độ ra vẻ đĩnh đạc của nó, cộng với đôi mắt vốn rất u uẩn của nó là những suy nghĩ gì. Nó cũng không phải một đứa bé đơn giản. Ta từng thăm hỏi biết rằng nó từng sống như một kẻ bị giam lỏng trong lãnh cung, nhất là sau khi Quý phi qua đời, tính cách của nó ngày càng khó hiểu, lúc thì tàn nhẫn, lúc thì hết mức phóng dật. Chỉ biết rằng nó cũng từ một kẻ bị giam cầm, từng suýt bị thủ tiêu, tự có được danh hiệu vương gia, có vương phủ, dù bây giờ chưa có mấy thực quyền... Hai đứa trẻ đó, phải nói thế nào nhỉ, có lẽ chúng đều sống dưới những lớp mặt nạ khác nhau...

An lão nương nhìn gương mặt trầm tư không vui của nàng, biết nàng đang miên man suy nghĩ. Thấy vậy, bà vội nói mấy câu chuyện vui, rồi nhắc nàng đi nghỉ sớm.

21. Chương 21

Vân Anh cuối cùng cũng chỉ chớp mắt được một lát, trong đầu nàng vang vọng những lời nói của An lão nương.

Vốn vô tư, vui vẻ là vậy, một thiếu nữ như nàng bước vào thế giới này, nó không lãng mạn như nhiều tiểu thuyết thần tượng mà nàng từng đọc. Đường như, nàng đang hóa thân vào một câu chuyện rất thật, có bị thương, có sự dằn vặt.

Chỉ trong vòng một thời gian ngắn đến đây, nàng cảm thấy dần dần mình cũng trở nên ưu tư, chẳng còn được hồn nhiên như trước.

Nếu có cơ hội được trở về thế giới cũ, hẳn đây sẽ là một câu chuyện vô cùng đáng nhớ với nàng. Khi nghĩ đến vậy, nàng tự cười mình không biết còn cơ hội trở về không nữa.

Buổi sáng tinh mơ, mọi người trong lầu đã rộn rịp chuẩn bị, dĩ nhiên người hào hứng nhất là mẹ Tú bà, mẹ hẳn là đang tính đến số lãi khổng lồ ngày hôm nay.

Khỏi phải nói, sau khi loan báo tin này khắp thành, cộng với sự phóng đại, thêm mắm thêm muối của mẹ về tài sắc nghiêng nước nghiêng thành của nàng, mẹ đã khiến cho bàn dân thiên hạ khắp thành Đại An này cùng với những vùng lân cận để ý đến, hôm nay ắt sẽ có nhiều người đến xem hội có một không hai của đệ nhất thanh lâu Minh Xuân lầu.

Mẹ không tiếc chi ra chút bạc sắm sửa thêm cho tất cả ca kỹ, đảm bảo hôm nay danh tiếng Minh Xuân lầu sẽ càng vang xa.

Thông thường nếu có một mỹ nhân, mẹ sẽ tính chuyện đầu giá để bán có lời nhất, nhưng hôm nay Minh Xuân lầu lại mở hội, tạm gọi là “Hoa ngọc trao tay quân tử”, nhân vật chính và cũng là sản phẩm được chú ý đến nhất chính là Vân Anh. Tuy vậy, nếu nàng bị gả đi, thì tức là tùy ý nam nhân đó định đoạt, làm thê, thiếp hay nô tì cũng chưa biết được. Chính nàng cũng hiểu, một cô nương bị gả từ lầu xanh, dù có nàng bắt mắt, tài sắc đến đâu thì nam nhân đến đây hôm nay cũng chỉ vì hiếu kỳ, vì dục vọng chinh phục và vì sĩ diện chăng?

Mụ Tú đã quyết, hôm nay sẽ mở cuộc khảo thi văn và võ, phí tham dự là một ngàn lạng bạc một người, so với phí để sở hữu một cô nương đẹp ở lầu xanh thì nó cũng chẳng hề đắt, cái chính là nhiều kẻ thấy cơ hội được sở hữu đại mỹ nhân chỉ với giá đó, lại giành được một cách oai phong trước mặt bàn dân thiên hạ, đã nhất thời kích động lòng tự kiêu của lũ nam nhân tầm thường kéo đến.

Thật ra mà nói, cho dù hôm nay tìm ra được nam nhân ưu tú nhất, nhưng vẫn chẳng có gì đảm bảo được số phận của nàng.

Tú Tú hôm nay đến sớm chải chuốt lại cho Vân Anh như đã hứa. Hắn cũng biết ý định của Tử Thu, nhưng chẳng thể ngăn cản, giá Tử Thu là người đơn giản một chút thì hắn có thể bỏ độc hay thuốc mê ngăn cản y, nhưng những thứ đó đều không qua được mắt y nên đành bỏ qua ý đồ đó. Hơn nữa hôm qua Tử Thu vì nàng mà đã nói ra hết sự thật, xem ra y đã hạ quyết tâm, nếu Tú Tú có ý định xen vào, có lẽ y cũng không còn nể người bạn lâu năm này nữa.

Tú Tú cũng bắt đầu phân vân, đến An lão nương cũng không phản đối. Tú Minh thì tính khí cam chịu, biết ý định của Tử Thu mà chỉ có cách nằm khóc ở nhà. Nếu hôm nay Tử Thu lấy được Vân Anh, hẳn với Tú Minh cũng là sự dả kích lớn. Đứa muội muội này của y dường như ôn nhu quá mức, có lẽ thế nên không phải mẫu người Tử Thu thích sao.

Giờ hắn chỉ có thể thầm mong Vân Anh rơi vào tay kẻ khác.

- Xong rồi, muội nhìn xem, hôm nay nam nhân thiên hạ sẽ càng sứt đầu mẻ trán vì muội đó ! – Tú Tú đưa gương cho Vân Anh. Hắn đã làm đẹp nhất có thể, hi vọng sẽ càng có nhiều kẻ vì thế mà không tiếc tranh giành, cơ hội của Tử Thu sẽ ít đi phần nào.

So với hôm nay thì Tú Tú càng làm cho nàng đẹp hơn. Bây giờ nếu nhìn vào nàng thì chắc chắn chẳng ai nhận ra đó là thiếu nữ mộc mạc ở y xá nữa. Tú Tú biết tôn lên vẻ đẹp từng đường nét trên mặt nàng, y khiến đôi mắt nàng càng long lanh, trong trẻo, hai hàng mi chuốt dài mềm mại. Nhìn vào đôi mắt như nhìn vào nước hồ thu man mác. Màu phấn cũng rất tự nhiên, cũng vì da nàng cũng vốn trắng nên chẳng cần quá mất công, đôi môi tô son màu cánh đào tươi chúm chím e lệ. Hôm nay nhìn nàng vừa kiều diễm, lại vừa có nét đáng yêu, thuần khiết của một tân nương.

Y phục cưới của nàng cũng được chuẩn bị cầu kì. So với những bộ y phục tân nương trong phim cổ trang, nó càng được cách điệu hơn. Màu đỏ, dĩ nhiên rồi, có thêu rất cầu kì, tà áo lại dài quét xuống đất cả mét, ống tay áo cũng rộng, có dải thắt lưng eo diễm ngọc thạch, mỗi viền áo đều thêu chỉ kim tuyến lấp lánh. Tất cả đều tôn lên vẻ đẹp mềm mại của người thiếu nữ.

- Mặc xong rồi à, còn mũ và khăn trùm đầu, khi nào làm lễ bái đường hãy đội ! – An lão nương bê chiếc mũ phượng và khăn trùm đầu đến cho nàng.

An lão nương nhìn nàng cũng nhiều phần ngưỡng mộ sự xinh đẹp của nàng lúc này.

- Hôm nay cô nương đúng là tân nương xinh đẹp nhất ! – An lão nương khen ngợi.

- Không đâu, tất cả là nhờ Tú Tú tỷ tỷ đây trang điểm cho thôi...- Vân Anh xấu hổ đáp.

- Cô nương...- An lão nương tự nhiên nhìn nàng, ánh mắt có chút sâu xa – Cô nương làm ta nhớ đến ngày Lưu quý phi xuất giá, cũng xinh đẹp rạng rỡ đến vậy, chớp mắt đã hai mươi lăm năm...

Lưu quý phi ? Mẹ của Tử Thiên và Tử Thu. Vân Anh chưa hề biết đến bà. Chỉ nghe nhắc đến mấy lần qua miệng của Tử Thiên.

Phải, Tử Thiên. Trong lòng nàng chợt chùng xuống. Nhìn quanh lại tất cả, cũng chỉ vì muốn thách thức sự lạnh nhạt tàn nhẫn của hắn, nhất thời không kiềm được cảm xúc, nàng mới ở Minh Xuân lầu tuyên bố tào tợn đến vậy. Chỉ vì muốn nhìn thấy thái độ của hắn với mình, có thể số phận nàng ngày hôm nay sẽ thay đổi. Nàng, thực sự là không có ý đồ kết hôn gì cả.

Bấy giờ nàng mới giật mình, thấy có chút hối hận, hụt hẫng.

An lão nương và Tú Tú đã bước ra ngoài, họ để cho nàng nghỉ ngơi một lát. Lúc này mặc y phục tân nương, nàng mới nghĩ nhiều đến thế. Có phải nàng đã quá ngông cuồng, quá trẻ con. Nàng đã ý thức được việc mình sẽ kết hôn là như nào đâu?

“Vây, cứ chuẩn bị tinh thần đi, ngày mai làm nương tử của ta...”

Câu nói của Tử Thu lúc này vang vọng bên tai, nàng cảm thấy dường như mình đã chọc giận y vì sự ngoan cố của mình. Là y lo lắng cho nàng mới tìm nàng sao? Y nói vậy là ý gì, thách thức sự ngoan cố của nàng cũng như nàng đã thách thức Tử Thiên, y cũng đem hôn sự ra để đặt cược sao.

Nếu ngày hôm nay Tử Thu thắng, nàng sẽ lấy y ư? Còn nếu hôm nay Tử Thiên không đến, chí ít là để nàng có thể nhìn thấy thái độ của hắn. Như vậy có phải nàng đã làm một chuyện thừa rồi không?

Tử Thiên đang nghĩ gì? Con người đầy nghịệt duyên với nàng đó.

Tử Thu định làm gì? Y định xuất hiện ở nơi này vì nàng sao?

Tử Thu, bây giờ đã không còn là đậu nành nữa, nàng phải nhìn y bằng một con mắt khác, y là một con người nguy hiểm...

Đối mặt với hai người nam nhân đó, sau này, mọi chuyện sẽ thế nào?

...

...

Khoảng giữa buổi sáng thì mọi việc chuẩn bị xong xuôi. Trước cửa Minh Xuân lầu, đám đông tụ họp, chen chúc còn hơn trẩy hội.

Hôm nay Minh Xuân lầu mướn cả con đường lớn này vì mở hội. Còn phải nói, trước sự kiện lớn thế này, dù trong thời loạn, người người vẫn thấy hiếu kỳ, chẳng bao lâu mà quây lại, kín hai đầu đường lớn. Già, trẻ, lớn, bé, nam, nữ đều tò mò đến xem, mỗi người đứng xem, nếu muốn có chỗ tốt thì đóng hai lạng, muốn vào tận sảnh trong lầu đóng năm lạng.

Sau đó là những người muốn sở hữu tân nương đến ghi tên đăng kí, nộp phí, lấy số thẻ. Trong lúc đó, ca kĩ Minh Xuân lầu trở hết tài ca múa, mọi người được chứng kiến tài nghệ, những màn biểu diễn đẹp nhất, đều vỗ tay tán thưởng.

Màn cuối cùng được mong đợi nhất, sự xuất hiện của nhân vật chính.

Tiếng nhạc du dương của nhiều loại nhạc cụ dạo lên. Những vũ công phụ họa xếp thành đội hình tuyệt đẹp. Uyển chuyển bước từ sau rèm ra, nữ nhân dáng vẻ xinh đẹp, thu hút mọi ánh nhìn của toàn thể mọi người.

Vân Anh chậm chậm bước ra.

Những kẻ đã nhìn thấy nàng ở đây hôm qua, đều phải công nhận rằng hôm nay nàng lại là một vẻ đẹp mới, tươi tắn, thuần khiết chưa từng thấy trên bộ y phục tân nương.

Chiều tối hôm qua nàng đã cùng các ca kĩ ở đây tập một tiết mục đặc biệt. Tú bà nói rằng ngày mai nàng hãy hát cái gì vui vẻ, hãy tỏ ra rạng rỡ, đừng hát bài hát buồn thảm và cũng đừng làm bộ mặt u ám, ảnh hưởng đến không khí. Hôm nay nàng cần phải thu hút hơn nữa.

Nàng nhìn quanh một lượt, đám đông nghịt người, cố gắng tìm kiếm sự có mặt của ai đó. Điều nàng muốn nhìn thấy nhất là Tử Thiên, tất tần tật chuyện này cũng vì muốn thách thức y. Điều nàng phân vân là Tử Thu làm sao có thể xuất hiện trước đông người, y cũng không thể lấy thân phận Đậu nành đến.

Đông người quá, lại còn những tiếng âm ỉ reo hò khi nàng bước ra.

Được rồi, dù hai người đó có mặt ở đây không, nàng cũng sẽ thể hiện tốt nhất một màn trình diễn. Nàng sẽ thể hiện một diện mạo mới.

Nàng mỉm cười trước toàn thể, vô cùng dịu dàng trong sáng. Nàng cất tiếng hát. Bài hát You and I của Park Bom.

Ca từ không giống hôm qua, hôm nay tràn ngập yêu thương và hi vọng, một bài hát rất hợp với một cô dâu mới, trong MV của Park Bom, cô cũng đang mặc váy cưới cô dâu. Phải nói là các ca kĩ ở đây đều tài năng, phối hợp cũng rất ấn ý, không thua gì một dàn nhạc thời nay.

“Em có thể đã là một cô gái tồi tệ, người mà chẳng bao giờ làm được điều gì cho anh cả

Nhưng giờ đây, em đang hát bài ca chỉ dành riêng cho anh...

... Đừng buồn anh nhé

Hi vọng rằng em sẽ là một ai đó mà anh có thể đối xử giống như người bạn tri kỉ

Và ai đó mà anh có thể dựa vào

Em hứa với anh rằng em sẽ luôn ở bên anh

.... Em nhắm mắt lại thật nhẹ nhàng mỗi khi em lại cảm thấy cô đơn

Em sẽ chẳng còn sợ hãi khi hơi thở của anh ôm lấy em

Chẳng ai trên thế giới này có thể thay thế được anh

Anh là người duy nhất.”

Khi Vân Anh hát, các vũ công khẽ múa, tung cánh hoa hồng đỏ khắp khán đài, lại tung về phía khán đài, tạo hiệu ứng vô cùng đẹp mắt.

Kết thúc màn biểu diễn, nàng khẽ mỉm cười e lệ, cầm đóa hoa hồng trên tay, thơm nhẹ vào đóa hồng rồi tung về phía khán giả.

Mọi người hoan hô nhiệt liệt, không ít kẻ ở dưới tranh giành đóa hoa kia.

Phải nói hôm nay, dưới sự giúp đỡ của các cô nương ở đây, công trang điểm của Tú Tú, Vân Anh chẳng những thu hút toàn thấy người người bằng dáng vẻ yêu kiều, mà còn khiến họ vô cùng ngạc nhiên khâm phục bằng màn biểu diễn vừa rồi.. Một phần lớn nữa là nàng đã hát karaoke rất nhiều lần những bài mình thích, lại chọn bài hợp giọng, nên trình diễn mới suôn sẻ như vậy. Lúc này, người người như chìm ngập trong một giai điệu yêu thương hạnh phúc, lòng ấm áp, da diết lạ thường.

Nàng nhìn quanh khán đài tìm kiếm lại một lượt rồi lưu vào trong trong ánh mắt luyến tiếc của bao người. Sau màn biểu diễn của nàng, bao kẻ quyết tâm cũng liêu đi đăng kí.

Nếu từ khán đài nhìn xuống đám đông, sẽ khó mà tìm kiếm một ai đó, nhưng nếu đứng ở dưới nhìn lên, ắt là có thể ngắm nhìn được nàng. Hòa trong đám người đang hô hào này, có hai người.

Bạch Y cao quý, gương mặt lạnh lùng tuấn mỹ, đôi mắt đầy chiều sâu, chỉ ánh lên chút ánh nhìn dao động, trong lòng khẽ thầm mỉm cười khi nghe nàng hát, đó là Tử Thiên.

Đó là nữ nhân đầu tóc rối tung, gương mặt sợ sệt, lấm tấm mồ hôi, trông rất tầm thường, tội nghiệp nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, là nàng đêm xuất hiện trong phủ của hắn đó sao. Nàng đã hóa thành phượng hoàng rực rỡ.

Hắc y bí ẩn, gương mặt đeo mặt nạ bạc, che đi một nửa gương mặt phía trên, trông đáng người và khí chất vẫn toát lên vẻ thanh thoát, lại có chút bí hiểm, tựa như một hiệp khách giang hồ phong lưu giấu mặt. Y là Tử Thu.

Càng ngắm nàng, y thực sự càng thấy si mê.

22. Chương 22

Ai mới thực sự nguy hiểm?

Khi vừa chốt danh sách người tham gia, cũng là lúc sông cá cược ở bên ngoài Minh Xuân lần mở ra, lại càng huyên náo hơn.

Vân Anh ngồi trên lầu, qua tấm rèm buông mỏng nhìn xuống chứng kiến mọi việc. Lúc này những người không liên quan được mời ra ngoài, chỉ những người tham sự ở trong sảnh.

Nàng khẽ vén tấm rèm ra nhìn xuống dưới. Có chừng gần hai trăm người. Chỉ vậy thôi mà Tú cũng kiếm được hai trăm ngàn lạng rồi sao? Chưa kể còn các khoản lợi khác như bán vé, đặt cược... xem ra nàng đã làm việc đại lợi cho người khác rồi.

Mụ Tú ở dưới, sau khi thu hết một chồng ngân phiếu, vàng bạc, mắt lấp lánh, cứ nghĩ đây là mơ. Cô nương này có thể kiếm tới chừng ba bốn trăm ngàn lạng cả thể, đến cả quan nhất phẩm thượng thư cũng không giàu đến nửa phần như thế, mụ có thể sống cả ba bốn đời mà không cần động móng tay.

- Các vị !- Mụ ton ton lại gần – Cô nương này đáng giá phải đến bốn trăm ngàn lạng, quốc khổ cả năm kiếm mới được ngần ấy, các vị, hãy cố gắng nhé !

Lời nói của mụ càng kích động tinh thần nam nhân nơi này. Sở hữu bảo vật bốn trăm ngàn lạng, tuyệt sắc giai nhân, ai nấy đều hào hứng lên hẳn. Chỉ có hai người là không mấy bận tâm.

Hai kẻ đó, một đen một trắng, dáng vẻ thanh thoát, phong thái nổi bật lên hẳn so với toàn bộ những người ở đây. Các cô nương Minh Xuân lâu nhìn thấy cũng phải trầm trồ, xem chừng đánh giá cao.

Từ phía trên, nàng đã thấy bọn họ, nàng cũng đoán người đeo mặt nạ là Tử Thu.

Còn Tử Thiên, vậy là Tử Thiên cũng đến sao? Tại sao hắn lại đến? Đơn thuần cũng là dụng ý như những người đến đây, muốn thể hiện bản thân sao?

Tử Thu khẽ dòm thái độ của Tử Thiên, ca ca mình. Hai mươi ba năm, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Oan nghiệt thay số mệnh.

Trong mắt y, Tử Thiên như một khối băng. Khiến trong lòng y cảm thấy cũng có chút hàn khí truyền vào.

Tử Thiên trong lúc đó, cũng chậm chậm quan sát các đôi thủ. Dừng lại, in vào con ngươi của y, kẻ mặc áo đen, thần thái, khí chất nổi trội.

Hắn khẽ mỉm cười. Ánh mắt u uẩn có một tia nhìn khác biệt. Sau đó dường như gương mặt lạnh băng lại chìm vào ưu tư.

Sau một khắc, từ trong Minh xuân lâu dọn ra rất nhiều bàn. Mỗi bàn có một vị cô nương ngồi vào đó. Đó là các cô nương sẽ làm giám khảo cho cuộc khảo thí về “Văn”. Tú bà đã chọn ra bảy cô nương có tài thơ phú nhất lâu để đặt đề, ai qua được vòng này mới được đi tiếp vòng sau.

Trong số những kẻ ở đây, phạm phu tục tử cũng có, công tử thiếu gia nhà giàu cũng có, cũng không hẳn là không có kẻ hiểu biết thơ từ. Thành ra, sau vòng thi này cũng còn hơn bốn chục kẻ đạt. Những kẻ không đạt, thấy bị loại dễ dàng, nhiều kẻ không kiềm được lòng nổi nóng tức giận, Tú bà phải khéo léo khuyên giải, mời đi tiệc rượu, dụ dỗ hẳn chơi cá cược để kiếm lại vậy.

Vân Anh mới học chữ Hán, chỉ mới dừng ở mức đọc hiểu, chữ thơ từ ca phú của người thời cổ thì không biết gì, thành ra chỉ ngồi trên ngó xuống xem. Nhắc đến mới nhớ, chữ của nàng là do một mình Tử Thu truyền dạy, nàng cứ tưởng hẳn là đậu nành gốc, có lẽ lúc đó y đã thâm cười nàng gốc đúng hơn.

Tử Thu, cho đến lúc này, là một con người khác. Xem như đậu nành, kẻ ngày ngày khổ sở, lầm lũi chăm sóc cho nàng, để nàng bắt nạt và sai vặt đã chết. Nghĩ đến đây, lòng nàng tự dưng buồn bã, có cảm giác như đã mất đi thứ gì đó...

Kết thúc vòng thi, còn đứng bốn mươi hai người. Tú Bà vội vã sắp xếp ột cuộc thi đấu võ ở võ đài gần Minh Nguyệt lâu.

Mọi người lại kéo nhau ra võ đài. Các cô nương và bảo vệ ở lâu đã bí mật dẫn nàng ra trước, ngồi vào khán đài giữa ở võ đài.

Lúc này, sòng cá cược lại hoạt động sôi nổi hơn. Hình thức thi đấu khá giống ngày nay: Chia bảng, đấu loại 1 đấu 1 trực tiếp. Được phép sử dụng vũ khí nhưng phải đảm bảo không được sát hại đối phương. Tùy vào tình hình trên võ đài và thương tích của 2 bên, trọng tài có thể cho ngừng và thông báo người thắng cuộc để bảo toàn không có chuyện đổ máu. Nếu đấu thủ nào cảm thấy không cân sức, muốn bỏ cuộc thì có thể xin thua không cần thi đấu.

Tử Thiên và Tử Thu không ở cùng một bảng.

An lão nương ngẫm lo rằng chắc chắn hai đứa trẻ sẽ gặp nhau ở trận cuối. Và, điều bà không mấy mong đợi là hai huynh đệ lại vì một cô gái chia kiếm vào nhau, trong lòng nổi lên sự buồn bã, đau xót. Bà ngẫm nhìn lên trời, cầu nguyện với chủ nhân của mình là Lưu quý phi. Quý phi liệu có biết cơ sự này, hay đây đều là thiên mệnh sắp xếp oan trái từ khi chúng mới sinh ra.

Vân Anh lòng bắt đầu nóng như lửa đốt. Nhìn bảng thi đấu, nàng bắt đầu hồi hận.

Nàng nhìn xuống những đấu thủ đang chuẩn bị phía dưới, có Tử Thiên vẫn lạnh lùng tĩnh lặng, còn Tử Thu cũng như đang suy tư.

Chợt trong đầu nàng có ý muốn buông xuôi.

Một bàn tay đặt lên vai nàng. Là Tú Tú.

- Cô nương bây giờ đang hồi hận ư?

Ánh mắt nàng dao động. Tú Tú mỉm cười khó hiểu:

- Lúc đầu là ta cũng không ưa gì chuyện này, nhưng giờ ta nghĩ lại rồi. Nhất định phải trông thấy thực lực của hai người đó. – Ánh mắt Tú Tú biến chuyển lạ thường.

- Tú Tú tỷ, đúng là ta hồi hận, ta nên...

- Muộn rồi. – Tú Tú điểm huyệt nàng từ sau lưng để nàng không thể đi khỏi đây. – Dù hôm nay cô có tuyên bố ngừng, dù cô có định bỏ đi hay ở lại Minh Xuân lâu làm ca kỹ, Tử Thu nhất định cũng sẽ không vì thế từ bỏ cô nương. Chỉ có cách để y thua đường đường chính chính ca ca của mình y mới chấp nhận. Ta muốn y cảm thấy đau thương, muốn y phần uất, lột bỏ ràng buộc nhân nghĩa của y để làm việc lớn... nhưng ta cũng muốn chiêm ngưỡng thực lực của Tử Thiên. Vì thế, cô nương hãy ngoan ngoãn sắm nốt vai này.

- Tú Tú tỷ ... – Mặt nàng nhiều phần kinh hãi, Tú Tú buông ra những lời lạ lùng và có phần thâm sâu với nàng như vậy.

- Ta từng đau đầu nghĩ cô nương vì cái gì mà dần thân làm chuyện này? Ta qua lời Tú Minh kể và ngẫm quan sát, ắt một nữ nhi dám thách thức chuyện cả đời, chỉ có thể vì cảm xúc trong lòng. Cô nương là vì một người mới làm vậy – Tú Tú nhìn nàng có phần đáng sợ – Kể đó hẳn cũng có mặt ở lâu hôm đó, và cũng đang đứng dưới kia. Ha ha, để ta đoán xem là ai?

Vân Anh sợ hãi. Tú Tú cười hiểm độc như châm chọc nàng, rút từ trong tay áo ra một vật: ngọc bội của Tử Thiên.

- Ngọc bội của Lưu quý phi, ta thấy nó ở nhà, để ta đeo cho cô nương nhé – Hắn vừa cười cợt vừa đeo nó lên cổ nàng. – Thế này có thể tiếp thêm sức mạnh cho hắn nếu hắn nhìn thấy...

Ánh mắt của Tú Tú mĩa mai hướng về phía bóng người áo trắng.

Vân Anh nhất thời thất kinh, Tú Tú là ai, hẳn thực sự không đơn giản, hẳn đã biết tất cả.

- Tử Thu có lẽ sẽ buồn một thời gian, nhưng Tú Minh sẽ lại vui, cô nương nên thấy kết cục này là viên mãn nhất, cô nương và Tử Thiên sống bên nhau, Tú Minh có được Tử Thu, ta đỡ nhọc công tính kế làm khó cô nương.

Vân Anh im lặng, trong lòng vô cùng sợ sệt. Không chỉ Tử Thu khó lường, mà Tú Tú còn thâm hiểm gấp bội. Hôm đó, phải chăng hắn đã bày mưu bỏ lại nàng ở lâu xanh.

- Vậy là người đã tính toán khi trang điểm cho ta và bỏ lại ta ở lâu xanh?

- Đúng, nhưng người cũng thông minh và bản lĩnh hơn ta tưởng. Người cũng rất biết tính toán.

- Vậy hôm nay người cũng có tính toán sao?

- Ta nắm được lòng người nghiêng về Tử Thiên, đương nhiên là phải tính toán có lợi nhất.

Vân Anh trầm tư một hồi. Tú Tú thấy hiếu kì. Trong ánh mắt nàng đang nghĩ gì. Chợt nàng cười nhạt:

- Tính toán ư, bản thân ta cũng sợ sai lầm, chẳng tính toán gì cả, ta chỉ là nhất thời không kiểm chế được mới làm vậy, đến bây giờ ta đang nghĩ mình có thể sai lầm.

- Là sao ?

- Nếu cái gì cũng nghĩ mình đoán được, thì ắt sẽ sai lầm lớn.

Những lời nàng nói khó hiểu, Tú Tú bắt đầu dè chừng, hẳn cần đề phòng hơn nữ nhân này, tại sao nàng ta cũng có vẻ không đơn giản đến vậy.

- Xem ra ngươi là người không đơn giản, Vân Anh, có thể mê hoặc được Tử Thu...

- Ngươi nói sai rồi, ta là người vô cùng đơn giản, ta không muốn suy nghĩ, cũng không muốn đầu đầu toan tính. – Đường như nàng dần bình tĩnh lại – Chỉ có điều, từ khi vô tình đến đây, ta cảm thấy có rất nhiều chuyện không thể khiến ta sống đơn giản. Suy nghĩ của Tử Thiên, thân phận bất thành linh của Tử Thu, rồi đến bộ mặt của ngươi bây giờ nữa...ta không hề biết được cái gì.

- Dù ngươi có nói thế nào đi chăng nữa, hôm nay nhất định là Tử Thu thua cuộc ! – Hắn nhìn nàng dữ dằn. Chợt trong lòng nàng thấy khó chịu. Ở thế giới này, liệu còn ai đáng tin với nàng.

Tất cả như đùa cợt, như trên người nàng. Nàng thấy thực sự mệt mỏi.

Nàng đã từng tin Tử Thiên có chút ý với mình, tin vào sự chân thật của “đậu nành”, tin vào Tú Tú tốt bụng. Tất cả đều giả dối. Chợt mọi thứ trước mặt nhòa nhạt, xa xôi.

Chợt nàng tự cười mỉa mai chính mình lần nữa, sống vô tư như trước, quá xa vời. Nàng cảm thấy sợ hãi cuộc sống ở thế giới tàn nhẫn này. Nàng thêm khát sự vô tư, hồn nhiên của mình ngày xưa.

- Tú Tú, để ta nói cho ngươi biết ! – Nàng nhìn hắn – Ngươi tính sai một điểm lớn rồi.

Tú Tú giật mình.

- Tử Thu, không phải mười lăm tuổi đã đánh bại võ sư giỏi nhất Tùy Nam sao. Tử Thiên từ nhỏ bị giam cầm, theo dõi trong cung, ngươi nghĩ người ta sẽ dạy võ công tốt cho hắn chắc. Hắn, có giỏi đến mấy chưa chắc đã là đối thủ của Tử Thu. Tử Thu không phải rất có thể là long mệnh thiên tử sao? Ngươi nói y một lòng yêu thích ta, vậy có cơ gì y không quyết tâm giành lấy. Tử Thiên... – Ánh mắt nàng chợt chùng xuống – Liệu hắn đến đây có phải là vì yêu thích ta, chính ta... còn đang không biết hắn đến vì sĩ diện, tự kiêu hay là chút lòng thương hại. Đến cả ngọc bội này của mẫu thân, trước mặt Bạch tiểu thư hắn còn nói rằng do không muốn nhìn thấy nên mới vứt đi, xem ta không chút giá trị... ngươi có dám chắc, giả sử hắn thắng rồi phủ phàng buông một câu không cần ta? Ngươi cho dù đoán ý ta, có đoán được suy nghĩ của Tử Thiên?

Tú Tú giật mình, trong giây lát thất kinh. Nàng cười nhạt vào hắn:

- Ta... cũng rất ghét bị người ta xem thường đấy. Bản tính từ nhỏ ta đã khó kiềm chế cảm xúc và sĩ diện của ta rất lớn.

Tú Tú chỉ thiếu nước toát mồ hôi. Nữ nhân trước mặt hắn, rốt cuộc là loại người gì.

Trong chốc lát có thể xoay chuyển tình thế, nhìn ra sơ hở của hắn sao? Nàng ta rõ ràng vô cùng ngây thơ, thánh thiện, dường như rất dễ bị tổn thương.

Phải, nhưng khi bị tổn thương trong lòng, lại bùng lên mạnh mẽ, cứ như biến hóa thành một con người khác, hai lần chứng kiến nàng xoay chuyển cục diện thông minh khôn lường. Đường như rất tự nhiên, nhưng cũng rất tinh vi.

Vừa mềm yếu như nước, thánh thiện như ngọc, vừa cứng rắn kiên cường, vừa thông minh tinh xảo.

Nàng ta... quả thực nguy hiểm.

Nếu như Tử Thiên và Tử Thu đều khó lường, thì nàng ta cũng là một loại như vậy, những con người dù vô tình hay cố ý đều có nhiều mặt nạ...chẳng trách số phận họ gắn kết với nhau.

Tú Tú không chịu nổi sự đả kích này, đôi tay nắm chặt. Nàng lạnh lùng buông một câu:

- Ta đã nói, nếu ai thắng thì ta sẽ lấy người đó, không phân biệt đó là Tử Thiên hay Tử Thu.
- Đúng, cuộc đời khó đoán này, không hẳn một chữ “tình” có thể quyết định mọi thứ. Số mệnh và nhân ý...
- Đối thủ lớn nhất của nàng, có lẽ bây giờ không còn phải là Tử Thiên, mà là thể sự khiến cho lòng nàng mất lòng tin như vậy.
- Tú Tú tự dưng cười phá lên, nụ cười chua xót:
- Đúng là Tú Minh, dù thế nào cũng không bằng một góc người. Ta thực sự thua cuộc rồi.

23. Chương 23

“ Đến cả con sâu nhỏ còn thích người...”

Xung quanh võ đài, người vẫn bầu đầy, la hét, cổ vũ. Các trận đấu dần trôi qua, muôn hình muôn vẻ, nhiều màu sắc.

Có những trận tẻ nhạt, đấu thủ võ công chẳng đến nơi, chỉ hoa chân múa tay, cũng có những trận thư hùng đáng kể như phim kiếm hiệp. Nhưng dần dần số đấu thủ bị loại ngày càng nhiều, mỗi trận đấu vòng trong càng gay cấn hơn, đám đông ngày một huyên náo hơn.

Nhưng dĩ nhiên, kết quả đã được đoán trước, tỉ lệ đặt cược vào hai người đó cũng cao nhất, sau cuối, chỉ có hai người chuẩn bị đi vào chung kết.

Hắc y nhân đeo mặt nạ bí ẩn, võ công cũng phải khiến người khác kinh hãi, mỗi trận đấu đều kết thúc rất nhanh, gọn. Giờ đang dần dần bằng “nhất”.

Gây cho người khác không ít kinh ngạc, là vị vương gia nhiều điều tiếng, Tử Thiên. Hôm nay giang hồ phải được mở mắt một phen rồi, ai nấy đều không ngờ một người như y bấy lâu đã giấu tài như vậy, không thiếu lời bình luận sôi nổi, không thiếu ánh mắt tò mò, kinh ngạc, thậm chí dò xét trên người hắn, hắn vẫn rất lạnh lùng, ánh mắt gần như vẫn một chiều âm đạm.

Thắng ở hội lần này, sẽ mang lại cho hắn rất nhiều điều, là có lợi hay bất lợi?

...

...

Giờ giải lao trước trận chung kết với không khí ngột thở. Bàn dân thiên hạ hào hứng lao vào sòng bạc cá cược, những người còn lại, Vân Anh, An lão nương, Tú Tú, Tử Thu, Tử Thiên, có lẽ mỗi người đang có những suy nghĩ khác.

Riêng Vân Anh, điều đó làm cho nàng ngột thở.

Suốt từ nãy, khi thi đấu, nàng vẫn dõi theo với tâm trạng như vậy. Tử Thu sau mỗi chiến thắng đều khẽ liếc mắt về phía nàng, nhưng Tử Thiên thì dù chỉ một chút cũng không.

Tú Tú cũng khẽ liếc nhìn thái độ của Vân Anh, lòng hắn bắt đầu lo sợ, xem ra thể sự tính toán cũng thật khó lường.

Qua giờ ngo, trận chung kết bắt đầu trong sự vỡ òa của đám đông. Sòng cá cược vừa chốt lại, phen này mù tú không chỉ kiếm được bốn trăm ngàn lượng không đâu. Tỉ lệ đặt cược và hai bên đang ngang nhau, dù ai thắng mù cũng lời như vậy cả.

Bước lên võ đài, mặt đối mặt.

Liệu điều này có do thiên mệnh trở trêu vô tình sắp đặt.

Tử Thu áo đen, mặt nạ màu bạc, tay cầm kiếm, khẽ quan sát. Nhiều chiêu gây cho người ta cảm giác bí ẩn, phong lãng. Giống như một ngọn lửa màu đen đang cháy bí ẩn, nhiệt huyết.

Tử Thiên mặc bạch y, gương mặt, ánh mắt đang đối về phía đối thủ kia, ánh mắt dù biến chuyển, gương mặt vẫn băng lãnh, vô cùng khó đoán. Về u uẩn, tĩnh lặng như khối băng cũng có thể khiến lòng con người thấy lạnh lẽo.

Hai con người như hai thái cực đối lập nhau, An lão nương trông thấy tình cảnh đã đoán, trong lòng hết sức rối ren, dường như chúng được sinh ra trong vòng xoáy oan nghiệt của số phận và quyền lực, đã được xếp sẵn để có ngày hôm nay.

Tiếng của trọng tài vang lên, trận đấu bắt đầu. Trong khoảnh khắc đó, tâm trạng Vân Anh tựa chừng đã được mang lên dàn thiêu, vô cùng ngạt thở.

Đám đông ai nấy hô hào, hò hét dữ dội, đôi mắt đều mở to kinh hãi. Hai đấu thủ này, chỉ vừa xuất chiêu, đã thiên biến vạn hóa, thực lực khó lường, tốc độ xuất chiêu, di chuyển khiến người khác hoa cả mắt, nhiều kẻ tim đập chân run.

Quả thật là vượt xa sức trông đợi, trận thư hùng này đời người không được xem cũng là lãng phí.

Hai mươi mấy chiêu đi qua, tốc độ trận đấu kinh hồn bạt vía, kiếm thuật, võ công của họ là thứ duy nhất đang làm nhiễu loạn thị giác, hai người bay qua bay lại, những đường kiếm như những tia chớp nhoáng, đến việc theo dõi cũng quá khó khăn, chưa thể nhìn được cảm xúc trên mặt bất kì đối thủ nào.

Vân Anh cả mười mấy năm, phim kiếm hiệp xem không ít, nhưng lần đầu tiên chứng kiến cảnh giao đấu mỹ lệ, thần kì trước mắt như vậy, trong lòng và gương mặt không khỏi kinh hãi, nàng cũng như những người khác nhất thời bị cuốn vào hư ảnh liên tiếp trên võ đài.

Thêm hai mươi chiêu lóa mắt nữa đi qua, đám đông vẫn reo hò, càng một cuồng nhiệt.

Vân Anh bắt đầu có những cảm xúc đang dấy lên trong lòng. Nàng rất muốn quan sát thái độ của hai người trên võ đài. Nhưng bóng dáng của họ vẫn đang như những vệt sáng, giao qua giao lại, chuyển động tốc độ thật kinh hãi.

Tú Tú đứng bên cạnh nàng cũng âm thầm quan sát, có lẽ hẳn, một kẻ cũng có thể là một cao thủ có thể đánh giá được tình hình.

Tốc độ của họ bắt đầu chậm lại, dễ dàng theo dõi hơn.

- Hừm, mấy chục chiêu vừa rồi chỉ toàn là hư chiêu để thăm dò thôi ! – Ánh mắt Tú Tú chăm chăm đánh giá.

Vân Anh, bàn tay siết chặt vạt áo. Dường như đúng là bây giờ trận đấu mới bắt đầu, cả hai đang chú ý hơn vào từng chiêu thức, nhưng chỗ này cũng quá xa, thật khó để nhìn được trong mắt họ nghĩ gì.

- Bọn y như sinh ra để đánh trận này – Tú Tú cười bí hiểm – Có lẽ như hai thái cực, đã vào giao đấu là sẽ quên mình, sẽ còn hấp dẫn lắm đấy.

Thêm mười chiêu, vẫn chưa phân thắng bại. Tú Tú ánh mắt bắt đầu biến chuyển, gương mặt trầm ngâm, từ từ nói:

- Người cũng hơi xem thường Tử Thiên rồi, có điều... như ta quan sát, người vẫn nói đúng. Ta nhìn vào võ công của Tử Thiên, có lỗ hổng rất lớn. Hẳn dường như mất căn bản võ công. Võ công của hắn chắc chắn là học không có bài bản, nhiều phần ta đoán là do học lén và tự học, so với võ công cao siêu được truyền thụ bài bản của Tử Thu, ắt càng về sau sẽ càng bất lợi. Sợ rằng thắng bại chỉ trong hai mươi chiêu nữa...

Con người trong đôi mắt của nàng dao động, hàng mi dần sụp xuống, tay nàng khẽ đan vào nhau, gương mặt phẳng phất nổi niềm khó giải thích.

“ Tử Thiên từ nhỏ đã sống trong lãnh cung...”

Những lời An lão nương đem qua lại vọng trong đầu nàng, trong lòng và trong tim chợt thất lại. Nàng nhìn về phía Tử Thiên, trầm ngâm quan sát.

Tử Thiên rốt cuộc là người như thế nào? Cuộc sống của hắn như thế nào, dường như với nàng vẫn là một mê cung. Chỉ có điều, điều mà nàng mới nhận ra khi nhìn vào sự u uẩn của hắn: dường như đằng sau, sâu tận bên trong khối băng mà hắn đã dựng lên quanh mình, dường như có rất nhiều đau thương.

- Ha, người động lòng rồi sao, ta cũng nhiều phần ngưỡng mộ hắn, có thể tự luyện võ công như vậy, tư chất cũng đáng kinh ngạc. Huỳnh đệ các hắn, nếu phải công bằng chọn một, thực khó khăn...

Thêm mười chiêu nữa, như Tú Tú nói, mười chiêu sau này đều là tinh hoa, không phải là hư chiêu, biến chuyển càng khôn lường hơn, dường như Tử Thiên cũng nhận ra sự bất lợi của mình.

Hai người sau khi kết thúc một chiêu, lùi lại về hai phía vô đài, trong thế thủ, trận đấu dừng lại trong giây lát, nhưng đủ để làm người ta ngạt thở.

Gương mặt lạnh băng của Tử Thiên vẫn âm thầm dò xét đối thủ.

Còn Tử Thu, cũng dừng lại trong khoảng thời gian đó, hình như y cũng đang chiêm nghiệm điều gì đó.

Lần này Tử Thiên xuất chiêu trước, tốc độ nhanh lẹ, dường như còn nhanh hơn cả mấy chục hư chiêu ban đầu. Dưới khán đài, ai nấy đều trợn tròn, mở to mắt theo dõi.

Tử Thiên đang suy tính gì vậy, chọn cách đánh nhanh như thế. Cả Tú Tú và Vân Anh đều dần nhận ra mục tiêu và ý tứ của Tử Thiên, không khỏi kinh ngạc.

- Hừm, Tử Thiên thông minh rồi đấy ! – Tú Tú nói nhanh, mắt vẫn dán vào trận đấu – Hắn biết điểm yếu của mình không thể đánh với tuyệt chiêu của Tử Thu nếu dây dưa đánh chậm, nên càng cố dùng nhiều hư chiêu, đẩy nhanh tốc độ. Còn nữa, đó là... mục tiêu của hắn...

- Không phải chứ ? – Vân Anh kinh ngạc, gương mặt hiện rõ nỗi lo lắng – Tử Thiên tấn công như vậy là muốn lật mặt nạ của Tử Thu ?!

- Đúng vậy, hắn biết điểm yếu điểm mạnh của mình và đối thủ, người giấu mặt sau mặt nạ ắt phần nhiều phải có lý do, điểm yếu của Tử Thu chính là mặt nạ, Tử Thu muốn giấu mặt, đây trở thành điểm yếu của y, y sẽ phải tập trung đỡ chiêu của Tử Thiên, tuyệt đối không thể rơi mặt nạ. Nếu Tử Thiên cứ liều mình tấn công vào một điểm trọng yếu của Tử Thu, càng nhanh càng có lợi cho hắn.

- Nhưng như vậy thì... – Vân Anh mặt mày tự dưng trắng bệch không còn huyết sắc.

- Hừm, rõ là oan nghiệt mà ! Bình thường thì không sao, nhưng nếu thân phận của Tử Thu ngay bây giờ bị lộ thì...

Tú Tú gương mặt cũng thất kinh nhìn xuống một góc khán đài. Ở đó có người của Bạch gia đang xem !

Vân Anh cũng đầy hoảng sợ, mình bắt đầu run rẩy.

- Chết tiệt, Bạch gia !- Tú Tú chửi thề – Cũng chỉ vì Tử Thiên vô tình không biết sự tồn tại của Tử Thu, chắc hẳn chẳng nào ngờ tới, vẫn dốc sức tấn công mặt nạ của Tử Thu. Tử Thu có lẽ không dám trong lúc giằng co mà sử dụng tuyệt kỹ sát thương Tử Thiên!

- GIẢI HUYỆT CHO TA ! – Vân Anh nói lớn.

- Người muốn dừng trận đấu, đứng rồi...

Tú Tú sực nhớ ra, vừa định nhanh chóng đưa tay giải huyết cho Vân Anh thì cả hai nhất thời kinh hãi.

Chiêu thức này của Tử Thiên, nhanh tựa một tia chớp xoẹt đến mặt nạ của Tử Thu.

Tử Thu vừa có sơ suất, thế này thì không kịp rồi !

Trong giây lát, con tim của Vân Anh và cả Tú Tú đều như chết đứng, nhịp tim cũng lỗi nhịp. Không chỉ vậy, Tử Thu cũng trong giây lát chờ người ra.

Tất cả liệu có kết thúc như vậy.

Vân Anh kinh hãi, nhắm mắt lại, không dám chứng kiến nữa, trong khoảnh khắc lòng có ý thức cầu nguyện Im lặng đủ để chết người. Cả khán đài như cũng yên lặng.

Vân Anh mở to mắt.

Kiểm của Tử Thiên chỉ còn cách mặt nạ của Tử Thu chẳng đèn một nửa đốt ngón tay.

Kiểm đã dừng lại. Cả kiếm và cả người.

Không gian và thời gian như cũng chết lặng lúc đó, Tử Thiên đã dừng tay.

Gió, cơn gió nhẹ nhàng từ đầu thổi đến, bay bay y phục và tóc của cả hai nam nhân trên võ đài, tư thế của họ vẫn như vậy.

Tử Thiên, ánh mắt chợt biến chuyển, ánh lên chút thần sắc khó hiểu, có chút u tịch và đau thương, chăm chăm nhìn đối thủ, thu vào tầm mắt.

Gương mặt lạnh lẽo trong chốc lát có thứ cảm xúc gì đó, dường như trong giây lát mong manh đó, hắn vừa trải qua một suy tư khác thường...

Không khí vẫn lặng lẽ đáng sợ. Không ai biết họ định làm gì, liệu trận đấu đã kết thúc hay đây là một hư chiêu?

Tử Thiên nhất thời quay đầu về phía khán đài, trong một vài giây, chính Vân Anh cũng không ngờ tới. Hắn nhìn nàng.

Con tim nàng vừa mới đập lại thì lại tiếp tục chết lặng. Đây là ánh mắt gì vậy?

“ Người muốn nói gì, hãy nói, làm ơn đừng dùng cái ánh mắt không bao giờ đoán biết được đó mà nhìn ta”. Nàng cũng cố dùng ánh mắt đáp trả như cầu xin.

Trong khoảnh khắc hết sức mong manh, ánh mắt giao nhau. Không phải, nàng không hiểu gì cả, rõ ràng ánh mắt của hắn truyền đạt ý gì?

Hay, nó quá hàm chứa nhiều ý nghĩa?

“ Làm ơn, Tử Thiên...”

Ánh mắt bi thương ? Ánh mắt dò xét ? Hay đơn thuần chỉ là ngắm nhìn nàng ?

Chợt như hắn vừa mỉm cười.

Nụ cười còn không rõ ràng đó ?

Mĩa mai ? Coi thường ? Mãn nguyện ? Nuối tiếc ? Hay hắn đang thấy vui trong lòng?...

Tử Thiên khẽ chớp mắt, quay đi.

Hắn thu chiêu, lùi lại phía sau. Dường như chuẩn bị xuất chiêu khác. Tử Thu cũng dường như bối rối, một hồi mới hồi phục.

Những chiêu cuối cùng. Nàng và Tú Tú đều không ngờ tới, vừa rồi Tử Thiên lại bỏ qua cơ hội đó, nhưng đúng đó vẫn là điều may. Nhưng không phải những chiêu sau sẽ có lợi thế cho Tử Thu sao? Xét về võ công, Tử Thu có thể thắng.

- Không phải Tử Thiên định thua đấy chứ ?- Tú Tú giật mình ngạc nhiên, vẫn chăm chú theo dõi.

Chiêu thức này, hắn không định đỡ sao, một chiêu thức chẳng hề khó.

Tử Thu, đến cả y cũng giật mình ngạc nhiên. Tử Thiên, hắn không định đỡ sao?

Tách !

Trái tim của Vân Anh chết lặng. Khắp toàn thể mọi người đều kinh ngạc, không gian lại im lặng.

Kiểm chỉ xoẹt qua vai trái của Tử Thiên. Một vết rạch nhỏ. Máu bắt đầu chảy ra, nhỏ xuống. Hắn bình tĩnh mỉm cười tuyên bố:

- Là ta thua !

Gương mặt hắn khi tuyên bố câu đó lạnh nhạt hờ hững, khiến tất cả mọi người đều khó hiểu. Tử Thu không những thấy ngạc nhiên trước thái độ của ca ca, trong lòng dường như hỗn loạn, thực sự thì y cũng không thể ngờ Tử Thiên sẽ làm thế.

Có chút cảm giác trong lòng y thấy khó chịu. Y lên tiếng:

- Vừa rồi là...

- Vị huynh đệ này đã thắng !- Tử Thiên đã ngắt lời, dừng đứng bỏ xuống khán đài như một kẻ chẳng màng đến điều gì.

Khán đài từ im lặng dần trở nên ồn ào, không ít kẻ hò reo, có nhiều kẻ bắt đầu la hét, khóc lóc... Chỉ còn chờ mù tít từ sông bạc lên công bố kết quả.

- Vậy là, thưa các vị, vị hiệp khách này đã chiến thắng ! Mỹ nhân của chúng tôi sẽ gả cho người này ! – Mụ Tú đồng dục tuyên bố trước toàn thể thiên hạ.

Không ít kẻ đặt cược cho Tử Thiên thấy vô cùng bất mãn, không chấp nhận sự thật định ngăn hắn lại. Rõ ràng trận đấu đang trên đà, tại sao lại kết thúc như thế?

Hắn trước khi bỏ đi khỏi võ đài, còn quay lại nói một câu lạnh nhạt, như đùa cợt:

- Tú bà, hôm nay thực sự làm ta thấy vui đó, mỹ nhân của bà rất đẹp, làm ta nhất thời cao hứng, nhưng bây giờ không giành được nàng, hơi tiếc nhưng cũng không sao, dù sao cũng chỉ là một cô nương Minh Xuân lâu, ta làm sao có thể thiên vị hơn mỹ nhân thiên hạ chứ?

Câu nói của hắn vừa buông, đã xoay người đi khỏi.

Vân Anh, lần này tâm can như bị xé rách hoàn toàn, thực sự không cam tâm, dù là phần nợ hay đau lòng. Nàng bất ngờ nước mắt tuôn ra, trông vô cùng đáng thương.

Không cam tâm !

Dù là kết quả trận đấu thế nào, nàng cũng có thể chấp nhận, nhưng thế này, nàng không cam tâm. Thái độ của hắn tại sao có thể như vậy?

Tức thì, nàng đứng dậy, lột bỏ áo khoác ngoài thướt tha, chạy khỏi khán đài.

Tú Tú hơi bất ngờ, nhưng cũng không định đuổi theo.

Tử Thu cũng không đuổi theo, ánh mắt dõi theo bóng nàng.

Là nàng chạy theo Tử Thiên, nhất định cần có một lời giải thích.

Là hắn trước sau chỉ muốn đùa cợt nàng sao?

Tử Thiên đã vừa lấy ngựa, lên ngựa, rời khỏi võ đài, trở về Di Thiên phủ.

Nàng chạy theo bóng người, bóng ngựa của hắn. Đôi giày đẹp đế cầu kì, rườm rà như vậy cũng bỏ lại, đôi chân trần đuổi theo.

- Tử Thiên! Người đứng lại cho ta !

Nàng vừa chạy, vừa kêu gào.

Con đường vắng vẻ hai bên đầy lá rụng héo hắt, màu vàng, màu đỏ nhuộm kín đường. Những chiếc lá cuối cùng trên cây như cũng sắp trút xuống, chỉ chờ đợi một mùa đông tàn phai. Đó là một ngày đầu đông.

Hắn vẫn đi trên ngựa, không phi nhanh, cũng chẳng dừng lại, thờ ơ, vô tình.

Nàng cảm thấy trong lòng còn đau đớn hơn đôi chân. Chút tuyệt vọng bắt đầu dâng lên, nàng dừng lại, ngồi gục xuống mặt đường.

Ngựa đi thêm một đoạn thì hắn cũng dừng lại, bước xuống ngựa.

Phía trước con đường, bóng hắt bước xuống, chậm chậm đi về phía nàng. Ánh sáng mặt trời buổi chiều sớm lấp lánh phía sau lưng hắt và gây cho nàng cảm giác hơi chói ở mắt. Màu áo trắng của y nổi bật giữa tông màu vàng, đỏ ủa heo hắt của con đường.

Hắn đã đến bên nàng. Nàng lấy hết cam đảm, đứng lên trước mặt hắn. Lúc này họ đang đứng bên vệ đường, bên cạnh một gốc cây.

- Sao ? – Giọng lạnh lùng mỉa mai – Người muốn đi theo ta à ?

Vừa nãy nàng đã khóc, phấn son trên mặt đều lem nhem hết, cộng với việc y phục ngoài xinh đẹp cũng vứt lại, chạy chân trần đến đây, đôi chân đã lem hết cả, chưa kể còn đang rát, gần như sắp bật máu. Tóc tai cũng xổ ra, bộ dạng không còn chút nào diễm lệ. Nàng cảm thấy bây giờ đứng trước hắn, nàng lại tầm thường, nhỏ bé như xưa.

- Nhìn bộ dạng của người kìa, mỹ nhân ! Người thật biết cách dối lừa đàn ông thiên hạ, nếu không phải ta đã nhìn thấy người trước, có lẽ cũng sẽ thích người như chúng đây, thật tội nghiệp ! – Gương mặt hắt lạnh lùng, những câu nói vẫn tàn nhẫn.

Nàng nhỏ bé, nàng run rẩy. Đứng trước hắn lẽ nào nàng lại tiếp tục thua cuộc? Nàng cố lấy chút bình tĩnh và can đảm. Cũng vì bỏ lại chút tự trọng cuối cùng, nàng mới chạy đến đây. Nàng nhìn thẳng vào hắn.

- Người... làm ơn hãy nói cho ta sự thật ! Làm ơn hãy nhìn thẳng vào ta đây...

- Sự thật gì chứ ? – Hắn hoàn toàn thản nhiên.

Sự thản nhiên của hắn như đâm cho nàng một nhát kiếm băng giá chí mạng.

Thế là hết. Một chút thể diện cũng không còn. Nàng hoàn toàn đau lòng.

Khóc, nước mắt tuôn ra như suối lệ, không thể kiềm chế. Nàng chẳng cần gì chút thể diện. Trước mặt hắn hoàn toàn thua cuộc. Khóc ngày một lớn, như một đứa trẻ bị bỏ đói.

Trông nàng lúc này hoàn toàn thảm hại.

Một cánh tay từ từ đưa ra về phía nàng. Trong lòng nàng ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn.

Gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng đó, ánh mắt hắn có phải đang dao động ?

Gần như đã chạm tới. Trái tim nàng lại một lần nữa chết lặng. Khoảnh khắc đó trong lòng nàng có chút hồi sinh.

Bàn tay của hắn. Ánh mắt của hắn. Gần như đã chạm tới...

....

Tách ! Hắn đột ngột búng ngón tay trên tóc nàng.

Nàng nhất thời ngạc nhiên. Hắn cười cợt:

- Xem này...ha ha – Gương mặt lại lạnh lẽo – Đến một con sâu nhỏ còn thích người...

Sâu ? Nàng giật mình khẽ thốt lên. Nàng ghét sâu .

- Biết đâu người cũng có điểm gì hấp dẫn nhỉ ? – Hắn cúi xuống – Để ta xem nào...

Hơi thở của hắn như ở rất gần.

- Về trang điểm lại đi, “mỹ nhân” ! – Hắn lại cười cợt, lạnh lẽo – Phụ quân của người sẽ rất thất vọng đấy. Đó là người rất tốt đấy, người hãy cố sống thật tốt với y nhé... Ta cũng định mang người theo, nhưng sĩ diện của ta không cho phép!

Không đợi nàng phản ứng, hắn đã quay lưng đi một cách phũ phàng.

Bóng hắt cứ thế mà biến mất sau con đường vàng héo hắt này.

Và trong cõi lòng của nàng, chỉ còn lại một vết thương... hắn hết lần này lần khác có thể đùa cợt và chà đạp nàng.

Nàng hoàn toàn thua cuộc!

24. Chương 24

Đôi chân trần đầm máu...

Y phục, bộ dạng tả tơi. Cõi lòng tan nát... đến bây giờ nàng cảm thấy tất cả vừa qua như một cơn ác mộng.

Nàng không còn muốn nghĩ đến nữa, đã ngồi đó khóc không biết bao nhiêu lâu.

Rung động đầu đời tại sao làm nàng quá đớn đau. Nàng rút cuộc vẫn không thể hiểu gì cả.

Trước sau gì có lẽ Tử Thiên vẫn là một mê cung.

Nhưng khi con người bị tổn thương quá nhiều, dường như sẽ không còn nghĩ đến chuyện cảm thông với người khác, bây giờ trong lòng nàng chỉ có ý niệm hận, căm phẫn sự lạnh lùng khốc liệt, sự nhẫn tâm của Tử Thiên.

Là nàng, một mình nàng mê muội, là nàng, tự nàng bị mê hoặc bởi cái vẻ ngoài mà nàng nghĩ là vừa đẹp, vừa u uẩn, lạnh lẽo, bi thương đó.

Trước sau gì hắn vẫn thật tàn nhẫn với nàng. Càng cố bước vào mê cung của hắn, nàng càng bị bẫy, càng bị tổn thương.

Trời dần về chiều, con đường này càng vắng vẻ, thỉnh thoảng có một vài người đi qua, họ có thấy nàng nhưng không ai nhận ra nàng, có người đến hỏi thăm, nhưng nàng vẫn thần thờ như vậy, coi như không nghe thấy gì, họ liền ái ngại bỏ đi.

Bóng nàng khép nép bên vệ đường, nàng không biết đã bao lâu trôi qua.

- Nàng khóc đã đủ chưa ?

Chợt nàng thấy có người đã đi đến bên mình từ bao giờ. Ngược đôi mắt lên, đó là Tử Thu. Y hiện đang ở trong hình dáng đầu nành.

- Tử Thu...

- Cô nương, thật không biết cách chăm sóc bản thân... – Y khẽ ngồi xuống, nâng đôi bàn chân tã tơi của nàng lên.

- Bị thương rồi, ắt là đau lắm.

Y từ từ quay lưng lại phía nàng, nhẹ nhàng:

- Cô nương lên đi, tôi sẽ công cô nương về.

Đôi mắt nàng chuyển sang nhìn y. Y cười ảm áp nói tiếp:

- Không phải là ta chưa từng công người trong hình dáng này, Đậu Bình cũng từng công nghĩa mẫu, vẫn có thể đi khắp núi đây...

Y giống như một tia nắng cuối của buổi chiều u ám. Nàng đương không biết phải làm sao, cũng không muốn có bất cứ suy nghĩ nào, leo lên lưng y.

Y từ từ công nàng trở về y xá. Tức thì nàng nghĩ đến chuyện lúc nãy, không biết mọi chuyện thế nào, bèn gặng hỏi.

- Còn sao nữa... – Y cười trừ – Mỹ nhân bỏ chạy ngay trước bàn dân thiên hạ còn sau đó hiệp khách áo đen bỏ đi từ lúc nào, xuất quỷ nhập thần không ai biết, đúng là một câu chuyện khôi hài... người lợi nhất hẳn là Tú bà. Nàng không hình dung thân hình mập mạp của mẹ ồm đống tiền nhảy múa tức cười thế nào đâu.
– Y cố miêu tả lại.

- Đúng là thật buồn cười.

- Vậy thì cứ cười đi ! – Y nói tiếp – Hai chúng ta cùng cười, ha ha.

Nụ cười của y trong như ngọc, như hoàn toàn vô tư. Nàng cũng mỉm cười. Trong lòng tự dưng cảm thấy không còn quá đau đớn.

Y bế nàng về y xá, ai nấy đều ngạc nhiên không biết cả hai ngày nay hai người này bỏ đi đâu. Bộ dạng lúc này của nàng và y không ai nhận ra nàng chính là mỹ nhân trong Minh Xuân lầu và y là hiệp khách ban sáng cả, nhất là nàng, mặt mũi nàng còn lem nhem cả.

Y đặt nàng ngồi lên giường, đi lấy nước cho nàng rửa mặt và rửa chân.

Sau khi nàng rửa mặt xong, thấy y cứ ngắm nhìn nàng mãi. Hồi sau, y vừa dịu dàng rửa chân cho nàng, vừa nói:

- Mắt nàng sưng húp lên trông thật khó coi quá. Còn nữa, để trán trầy trụa chảy cả máu nè. Nàng có biết bị thương thế này thì dùng thuốc gì chứ?

- Thuốc ư ? Hình như là...

- Đúng là nàng học mãi mà vẫn không xong... – Y lấy ra một lọ thuốc, từ từ bôi lên chân nàng, lớp thuốc này rất giống thuốc mỡ thời hiện đại.

Nói xong y đưa lọ thuốc cho nàng.

- Cầm lấy đi, ta chế đó, sau này bị thương ngoài da hay muốn cầm máu đều dùng được.

Thì ra y bí mật chế thuốc này, trị thương mà không cần nhai hay giã lá thuốc ra đắp sao?

- Người thật là lợi hại.

- Tất nhiên rồi, ha ha. – Y làm ra bộ mặt vui vẻ, đắc ý.

- Người cái gì cũng có thể làm được sao ? – Nàng nhìn bộ mặt tỏ ra kiêu hãnh của y thật đáng ghét.

- Tất nhiên có thứ ta không làm được – Khuôn mặt đang vui vẻ của y tự dưng trầm xuống. – Ví dụ như...

Y nhìn thẳng vào nàng, gương mặt có một nỗi buồn thấy rõ. Dường như nàng cảm nhận được lúc này y chỉ đang cố gắng làm nàng vui, dịu dàng an ủi nàng.

- Ví dụ như biến nàng thành nương tử của ta.

Y cuối cùng cũng nói ra, không khí có chút chùng xuống. Đôi mắt của nàng u ám, lòng nàng có chút nặng trĩu. Y nhanh chóng khuấy động không khí bằng một bộ mặt vui vẻ:

- Quên chuyện đó đi, từ nay ta lại là đậu nành của nàng. – Y nháy mắt – Cô nương, nàng có thể tiếp tục sai vặt ta, nàng là công chúa, ta là nô bộc của nàng, mệnh lệnh của nàng là nghĩa vụ của ta.

Trong nháy mắt, cử chỉ, điệu bộ của y lại biến thành một tên đậu nành tội nghiệp.

- Tử Thu, người rất lợi hại. Tại sao người không ép ta giữ lời hứa ?

- Ta không lợi hại đến mức đó. Nhưng mà nàng không được quên rằng... Ta đúng là rất, rất lợi hại đấy... – Gương mặt y lại làm ra vẻ tự kiêu, trẻ con kia, như đang trêu nàng, làm nàng thấy buồn cười.

- Đậu nành xấu xí đột nhiên biến thành hoàng tử, thật giống truyện cổ tích hoàng tử cóc. – Nàng mỉm cười trêu chọc.

- Ta không làm cóc, ta chỉ làm đậu nành thôi, cóc thì thảm hại cho ta quá ! – Y đối đáp lại. – Mà không phải nàng cũng từ chim sẻ hóa thành phượng hoàng sao?

- Là vịt biến thành thiên nga, ha ha – Nàng cãi lại.- Nhưng vịt thì vẫn đáng yêu hơn cóc.

- Cóc có thể chữa bệnh, không được xem thường ! – Y vẫn không chịu thua.

- Vịt thì có thể đem ăn !

- Cóc cũng ăn được !
- Thịt vịt ngon hơn !
- Thịt vịt vừa hôi vừa dai chết được!

...

...

Chừng năm phút sau.

- Hừm, tại sao ngươi cứ phải đôi co với ta thế nhỉ. Ta không cần biết ngươi lợi hại chỗ nào, chỉ ngoan cố cãi cùn, ta không nói với người cố chấp ! – Nàng cuối cùng cũng không nói lại y, bực dọc tuyên bố.

- Nàng còn cố chấp hơn ta mười lần ! Bái phục !

Tức thì hai người nhìn nhau có vẻ hân học một hồi, rồi tự nhiên chẳng hiểu sao thấy mắt tự nhiên, quay sang hai bên. Y lại cười.

Trong nàng lòng vui hơn, đương nhiên tự dưng thấy ấm áp. Nàng cảm thấy y như một phương thuốc đặc biệt công hiệu.

Ngày trước cũng vậy, ở bên y khi y còn là đậu nành, vô cùng vô tư, nàng có thể tha hồ mắng mỏ, sai vặt, bắt nạt...nàng lúc nào cũng thấy đắc ý và vui khi làm vậy.

Nàng còn chưa nhận ra: Đậu nành bây giờ tuy hóa thành một Tử Thu khó lường, nhưng vẫn đem lại cái cảm giác bình yên, ấm áp cho nàng

Chỉ là lòng nàng lúc này tự nhiên không còn nghĩ đến những nỗi đau vừa rồi.

25. Chương 25

Màn đêm dần buông xuống.

Di Thiên phủ.

Hắn đã sai người dọn hết mọi thứ chuẩn bị đi, một mình bỏ về phòng.

Chỉ có căn phòng này là chưa dọn lại.

Trong căn phòng lớn, bày biện cầu kì. Chữ Hỉ lớn dán trên tường, rèm, màn đều là lụa màu đỏ.

Bàn bày sẵn rượu, điểm tâm, hai chén ngọc.

Giường phủ rèm mỏng, nệm mềm như nhung.

Ngọn nến hồng vẫn đang cháy dịu dịu.

Hắn ngồi xuống ghế, cầm vò rượu lên uống. Men rượu cay nồng, thứ rượu Nữ nhi hồng loại nặng này, vốn chỉ dành cho tân lang, tân nương uống một chén nhỏ.

Hắn uống từng hớp. Cảm giác lâng lâng nhưng không hề say. Hắn nhìn ra phía chiếc giường được chuẩn bị cầu kì. Lẽ ra bây giờ có người đang ngồi ở đó, e thẹn đợi chờ hắn tháo xuống khăn che mặt.

Hắn cười. Hắn lại uống.

Nhắm mắt hình dung ra gương mặt nhỏ nhắn, thoáng chút ngượng ngùng của nàng.

Không, biết đâu là gương mặt vui vẻ đắc ý của nàng : “ Tử Thiên, ta thắng rồi, là người không cam lòng mới đến vì ta!”

Hắn cười.

Có tiếng gõ cửa. Sau đó lão nô bộc bước vào:

- Vương gia, đây là thứ ngài cần.

Lão đưa cho hắn rồi định lui ra nhưng hắn ra hiệu đứng đợi. Đó là y phục của nàng, thứ mà nàng đã bỏ lại ở phủ của hắn lúc rơi xuống hồ. Hắn xé lấy một mảnh nhỏ, rồi lại đưa trả lão, lạnh lùng bảo:

- Dem đốt đi !

Lão đành tuân mệnh, dù trong đầu chẳng hiểu gì.

Hắn nhìn sợi vải trên tay một lúc rồi dùng nó buộc lên tóc. Hắn lại tiếp tục uống.

Chẳng hiểu sao hôm nay hắn lại muốn say. Men rượu làm hắn ngà ngà, hắn khẽ nhắm mắt lại rồi gục xuống bàn.

- Mẫu hậu, giờ ta lại chỉ có một mình... – hắn lẩm bẩm trong miệng.

“ Thiên Nhi...”

“ Mẫu hậu, ta không hề làm sai, họ nói ta làm vỡ bình quý, ta không có làm!”

“ Thiên Nhi, người làm sai, còn không mau tạ lỗi!”

...

...

“ Thiên Nhi, người phải học cách sống như một con rùa, dù có ấm ức, cũng không được bày tỏ ra, nếu người còn muốn sống yên ổn...”

“ – Mẫu hậu, người ta bảo ta có đệ đệ song sinh, Bạch thừa tướng cũng bảo ta như vậy, có phải thế không?

- Im đi ! Nếu người còn muốn sống, thì đừng bao giờ nhắc đến chuyện như vậy.”

...

...

“- Điện hạ, không hay rồi, thái phi đã tự sát!

- Người nói láo, tại sao mẫu hậu có thể tự sát?”

....

“ Mẫu hậu, người bỏ lại ta, ta hận người...”

...

...

Chợt có người bước vào căn phòng, hắn giật mình, choàng tỉnh khỏi mộng. Là Hương Nhi.

- Vương gia ! – Hương Nhi nhìn hắn, nhìn sự tình, tuy không hiểu, trong lòng đón đau

- Tại sao người còn ở đây ? – Hắn lạnh lùng hỏi.

- Hương Nhi xin lão quân gia ở lại, dù chỉ làm nô tỳ phục vụ nhà bếp, Hương Nhi cũng cam lòng.

- Nực cười !

Hắn tiếp tục uống. Hắn cũng không buồn đuổi Hương Nhi đi. Một lát sau thì hắn gục hẳn xuống bàn. Hương Nhi nhẹ nhàng đưa hắn lên giường, kéo chăn đắp, định xuống bếp chuẩn bị canh giải rượu cho hắn khi hắn tỉnh lại. Chợt từ miệng hắn, những câu từ như vô thức tuôn ra:

- Anh Nhi... Nàng đừng có khóc nữa...

...

...

Y xá.

Trời tối, Vân Anh trở về phòng mình. Sau khi tập đọc một vài cuốn sách, nàng tính tắt đèn đi ngủ sớm.

Khi thay áo ngủ, nàng phát hiện ra sợi dây chuyền còn trên cổ mình.

Trong lòng đang bình yên, bỗng lại nhói đau. Nàng sẽ tháo nó ra, cắt nó đi mãi mãi. Mãi mãi sẽ không bao giờ bận tâm đến hấn. Một mê cung đầy cạm bẫy, thà chẳng bao giờ bước vào.

Cái chốt của sợi dây hỏng thật rồi, không thể tháo nó ra. Chỉ có cách là cắt bỏ sợi dây trên cổ thôi, đúng vậy.

Nàng cầm cái kéo, toan cắt đi.

- Chỉ là một sợi dây thôi mà, Vân Anh, người tiếc gì chứ ?

Tay nàng run run. Vẫn không cắt được.

- Rõ ràng... là ta vẫn không cam tâm...

Nàng thôi suy tính, có lẽ một giấc ngủ sẽ giúp nàng bình yên hơn, nàng tắt nến, lên giường đi ngủ.

Giấc ngủ chập chờn cuối cùng cũng đến sau một ngày mệt mỏi về cả thể xác và tinh thần.

Nhưng nàng đã có một giấc mơ kì lạ. Nàng đang đứng trên một bờ vực thẳm, xung quanh toàn là thâm sơn cùng cốc, heo hút thê lương. Chợt nàng nhìn xuống vực. Có một người đang bám lấy một mỏm đá. Tử Thiên !

- Tử Thiên ? Người làm gì vậy, đưa tay, ta kéo người lên ! – Nàng vội vã lại gần.

Nhưng hấn chỉ cười, lạnh lẽo, chẳng màng sống chết đáp lại:

- Người kéo ta không được, cả ta cũng sẽ lòi người xuống vực. Đây là đáy vực dành sẵn cho ta!

- Người điên rồi ! Đưa tay đây !

- Ha ha, người chỉ có thể sống, hoặc cùng rơi xuống vực chết với ta...

...

...

Vân Anh giật mình choàng tỉnh, trên trán còn ướt đầm mồ hôi. Nàng lại nằm xuống, nhưng không thể tiếp tục ngủ, trong đầu lờn vờn một đống suy nghĩ. Dù nghĩ rất nhiều, nàng vẫn không thông.

Rõ ràng là hấn không chỉ một lần làm tổn thương nàng, hạ nhục nàng. Nhưng nàng không cam tâm.

Không được, nàng không thể tiếp tục suy nghĩ. Nàng bật dậy, châm đèn, vợ lấy một cuốn sách, định đọc cho đến lúc buồn ngủ gục xuống bàn thì thôi.

Được một lúc thì có tiếng gõ cửa. Là Lý Anh tỷ bước vào.

- Ta thấy muội chưa đi ngủ, chợt nhớ ra có chuyện dặn dò muội.

- Tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?

- À, dạo này sắp vào đông nên y xá càng bận rộn. Ta muốn nhờ muội ngày mai đi rắc tro ủ cho các gốc cây thuốc, tránh để cây chết lạnh.

- Vâng, mai muội sẽ làm. Mùa đông ở đây rét lắm ạ?

- Ừ, mùa đông có tuyết, rét vô cùng, cây cỏ xác xơ, có loại không chịu được đều chết. Nhưng đến mùa xuân thì cũng phiền toái, ấm lên thì lại ta hồ có sâu phá là cây! – Lý Anh tỷ cười.

- Sâu ? – Vân Anh nghe thấy chợt ngẩn người một hồi – Tỷ tỷ, mùa đông không có sâu ?

- Tất nhiên, muội nói gì kì vậy, mùa đông làm sao có sâu được ?

Lý Anh nói xong bèn ra về, chỉ còn lại mình Vân Anh trong phòng, đôi mắt vẫn thần thờ.

Con đường buổi chiều lá vàng rụng đầy... Cành lá héo hắt, thậm chí đến một chiếc lá tươi còn không có...
Rõ ràng gần như đã chạm tới. Rõ ràng ánh mắt đó có lay chuyển.
Không, không phải đâu, chỉ là nàng tự tưởng tượng ra thôi...
Nàng không nên tự hành hạ bản thân mình nữa, nếu không sẽ càng chỉ đau khổ...
Không nên ảo tưởng một lần nữa...

26. Chương 26

Buổi sáng ở y xá.

Tử Thu thức dậy, thấy phòng Vân Anh còn khép cửa, y định gõ cửa xem nàng dậy chưa. Gõ một hồi không có tiếng người đáp lại, gọi cũng không thấy ai thưa, y mở cửa bước vào.

Giường đã lạnh. Y vội vã đi tìm, tìm được Lý Anh, y hỏi mới biết nàng được giao đi rắc tro, vội ra vườn thuốc xem, thấy các cây thuốc đã được rắc xong. Nhưng nàng không có ở đó.

Vội đi hỏi han vài người, biết được nàng đã xách giỏ lên núi hái thuốc một mình.

Chân núi.

Mặt trời mới chỉ lên, trời còn sương giá.

Một mình nàng, một giỏ thuốc, lặng lẽ men theo con đường mòn.

- Xin lỗi, Tử Thu. Là ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một mình một lát...

Nàng rảo bước, con đường lên núi hái thuốc cũng đã khá quen. Nàng cứ đi theo thói quen, khi chân mỏi nhừ, cảm giác không đi được nữa thì phát hiện phía trước mặt đã là bờ suối. Hình như là con suối lần trước cũng đã đến cùng y.

Nàng ngồi trên một tảng đá. Thật bình yên, thiên nhiên nơi này đẹp và hữu tình như vậy. Lại chỉ có một mình nàng ngồi bên bờ suối, ngắm cảnh dòng nước trôi dưới chân, thật là một nơi thích hợp để tĩnh tâm.

- Haiz... – Nàng thở dài.

Nàng ghét phải suy nghĩ nhiều, nhưng lại hay dễ xúc động, đó có phải là tính cách của nàng. Là nàng ngay từ lúc bắt đầu đã bị mê hoặc, ám ảnh bởi vẻ ngoài của Tử Thiên. Hắn có thể dễ dàng mê hoặc một cô nương như nàng, đúng vậy. Rồi cả những câu nói khó hiểu, ánh mắt u uẩn khó đoán, sâu thẳm của hắn, từ lúc nào đã thu hút nàng, khiến nàng cứ nghĩ về hắn... ngày qua ngày...

Khiến nàng như muốn bước vào mê cung của hắn, là nàng đã thích hắn. Chẳng có lý do gì để giải thích, cứ cho là nàng từ chỗ mê hoặc đã thích hắn. Bị cuốn vào ánh mắt của hắn. Lúc nào cũng muốn biết hắn đang nghĩ gì.

Có lẽ, hắn là một thứ mê được hay độc được.

Đã uống thì sẽ tổn thương.

Khó chịu nhất, vẫn là ánh mắt của hắn.

Tử Thiên, hắn quả là đã làm nàng tổn thương. Cứ hi vọng chút nào thì lại tuyệt vọng, cái ánh mắt khó chịu của hắn. Thích một người thật sự khó chịu như vậy sao? Cả mọi thứ nàng đều đem ra đánh cược rồi thua thảm hại. Cũng chỉ vì một ánh mắt.

Cũng chỉ vì một ánh mắt, trên võ đài khoảnh khắc ấy như muốn chạm vào linh hồn...

Tử Thiên, trước sau gì nàng vẫn thấy nhức nhối trong lòng, không thể giải thích được con người hắn, có phải vậy mà nàng càng để ý, càng bị thu hút để rồi bị tổn thương thế này?

Tử Thiên hôm đó... nói dối...

Lúc nàng khóc, cánh tay đó đã đưa ra, lẽ ra gần chạm tới...

Cảm xúc đó là gì ?

Trên đời này rốt cuộc tình cảm là gì, mà mỗi khi chạm phải, nàng đều đánh mất chính mình...

Nàng đang vẫn vơ suy nghĩ thì từ đâu, một giọng trầm ấm dịu dàng:

- Nàng không sợ rắn sao ?

Nàng ngồi bật dậy, quay lại. Là Tử Thu.

- Sao ngươi biết ta ở đây ? – Nàng thấy kinh ngạc, y đã đến từ lúc nào.

- Ta đánh hơi thấy nàng, có tin không?

Tử Thu bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh, vục lấy nước xóa đi lớp hóa trang. Ở đây chắc chỉ có nàng và y, vì vậy y không cần che giấu.

Gương mặt cực kì tuấn tú với mái tóc đậm chất lãng tử của y khẽ nở nụ cười:

- Xem ra nàng bị tổn thương nhiều thật rồi...

Nàng lặng im không đáp. Y bèn nói tiếp:

- Trên người có bệnh hay bị thương thì phải chữa, nhất định phải chữa triệt để. Nàng hãy coi đó là căn bệnh phải chữa, muốn chữa nhất định phải tìm căn nguyên, căn nguyên của bệnh trong người nàng là ca ca của ta... vì thế... – Ánh mắt y ánh lên cảm xúc phức tạp, nhưng có vẻ đượm buồn – Nàng hãy đi tìm ca ca của ta đi !

Nàng ngạc nhiên quay sang nhìn y. Y đã nở một nụ cười. Dường như không thể giấu đó là nụ cười do cố gắng.

Y nói rất đúng. Nhưng mà, đó là điều y muốn sao. Tử Thu hôm nay dường như rất khác.

- Tử Thu, hôm qua ngươi cũng tìm cách an ủi ta, ngươi rất tốt, ta tự hỏi, tại sao ngươi không nghĩ gì ỉn ?

Ánh mắt y đột nhiên nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt biến chuyển đó lại làm nàng thoáng kinh ngạc.

- Có !

- Vậy tại sao ?

- Ta... muốn có nàng đến phát điên, nàng càng nghĩ đến ca ca càng làm ta muốn phát điên, thậm chí hôm đó nàng bỏ chạy trước toàn thể thiên hạ, khiến cho ta nảy sinh ý định muốn cướp nàng về, cưỡng đoạt nàng... – Y nhìn nàng bằng ánh mắt có phần giận dữ, có phần ghen tuông, lại có phần đau khổ bất lực.

Nàng chợt ngậy ra trong giây lát.

- Sự nhẫn nại trong lòng ta cũng chỉ có hạn, nhưng hôm đó nhìn thấy nàng tả tơi, cõi lòng đầy đau khổ, ta không thể xuống tay với nàng. Ta chỉ còn biết sắm vai đầu nành làm nàng vui lên, nhưng nàng nên nhớ, con người thật này đây của ta lúc nào cũng luôn yêu thích nàng mãnh liệt. Nếu nàng không nhân cơ hội này mà ra đi, giải quyết những khúc mắc trong lòng nàng, ta sợ rằng đối với nàng, ta không thể kiềm chế lâu hơn. Vì thế nàng đừng vội cho rằng ta cao thượng, khi yêu nàng, ta cũng có thể ích kỷ.

Nàng nhìn y, con người mạnh mẽ đầy quyết đoán này của y hết như người trong đêm hôm đó đến tìm nàng. Y như có hai con người, Đầu Bình và Tử Thu song song. Có lẽ, vì y yêu thích nàng, nên có những lúc đau thương, con người mạnh mẽ quyết đoán trong y bừng tỉnh, nhưng bình thường thì y vẫn rất ầm áp, dịu dàng.

Thấy thái độ ngỡ ngàng của nàng, y hiểu rằng đã làm nàng có chút hoảng sợ. Nhưng y tuyệt đối không làm hại nàng khi nàng còn tổn thương.

Y chợt thay đổi ánh nhìn, lại rất ôn nhu:

- Ha ha, đừng sợ, ta không ăn thịt nàng đâu ! Ta là thầy thuốc, còn là người tốt, làm sao có thể làm hại người bị thương như nàng ! – Nói rồi y bất ngờ véo má nàng – Nào, bỏ gương mặt xấu xí của nàng đi, cười lên một cái.

Y đã cười trước, nụ cười như ánh nắng ấm áp, đẹp ngây ngất.

Nàng cũng mỉm cười. Không khí u ám vừa rồi bị phá tan, nàng nhìn y đầy thân thiện.

Đúng là y rất anh tuấn. Cùng một gương mặt với Tử Thiên, nếu Tử Thiên luôn lạnh lùng như băng, không lộ ra chút cảm xúc thì Tử Thu lại mang nét rất đa dạng : khi này thì rạng rỡ như nắng ấm, khi này cương nghị, “manly” , lúc trêu đùa nàng thì trông tinh quái, có chút gian xảo.

Nàng cứ chăm chăm nhìn y, được một lúc nhận ra sự kì lạ đó thì cười trừ:

- Huynh... thật sự rất đẹp trai ... Nếu ở thời của ta sẽ không biết có bao nhiêu cô gái hâm mộ!

Y giật mình, gương mặt tự nhiên vô cùng hoan hỉ:

- Nàng gọi ta là “huynh” à ?

Nàng không hiểu sao đã chuyển từ “ngươi” sang “huynh”. Hơi ngượng, nhưng cũng tìm cách gỡ thế:

- Dù sao thì... huynh cũng hơn tuổi ta mà! Từ nay lên gọi là “sư huynh” , bộ huynh không thích thì ta không gọi nữa ! – Nàng ra vẻ.

- Hừm, ra là bao lâu nàng đã hỗn, đúng là ta thiết thòi mà, có mỗi mình ta trong y xá là bị nàng xem thường ! Ta phải đánh nàng mới được ! – Y chuẩn bị đưa nắm đấm ra đe dọa .

- Quân tử không chấp nữ nhi – Nàng xua xua tay – Hơn nữa không phải thực tế huynh là người lợi hại nhất sao ?

Nàng cũng tự nhiên lùi lùi người về sau, bất ngờ tảng đá trơn, mất đà, nàng chỉ còn nước ngã ngửa xuống nước.

Nàng nhắm chặt mắt sợ hãi. Sợ đến mức ngạt thở.

Nhưng... hình như không phải ngã đau.

- Mở mắt ra đi, trông mặt mũi khó coi quá !

Giọng nói châm chọc của y khiến nàng mở to mắt. Thì ra y đã nhanh tay đỡ trọn lấy nàng. Lúc này cả thân người của nàng đang ngã ra chơi với sát mép đá, tay y vòng qua eo nàng đỡ trọn lấy. Một tư thế rất lãng mạn.

Nàng nhận ra tình cảnh này của mình, không khỏi xấu hổ, tim đập loạn nhịp, đôi má ửng hồng tự nhiên. Hơn nữa y còn đang ở rất gần, mặt đối mặt như vậy, y lại quá đẹp trai, mái tóc nàng cắt rũ xuống một phần gương mặt lãng tử, làm nàng không khỏi thẹn thùng.

Đó vốn chỉ là cảm giác rất tự nhiên của một thiếu nữ khi ở trong tình huống này. Hình như y cũng nhận thấy thái độ đó của nàng, thêm vào đó gương mặt đỏ hồng ngượng ngùng của nàng càng thêm đáng yêu trong mắt y, làm y nhất thời bị cuốn hút.

Nhất thời si mê.

Y dịu dàng đặt lên môi nàng một nụ hôn. Nàng còn đang ngỡ ngàng xấu hổ, không kịp phản ứng.

Một nụ hôn lướt qua quá nhanh, dường như đó là y đã kiềm chế lại trong khoảnh khắc.

Tim nàng chợt loạn nhịp. Y mỉm cười, đôi mắt chợt chứa đầy cảm xúc, có chút luyến tiếc:

- Xin lỗi... ta chỉ hôn nàng lần này thôi... sẽ không bao giờ tự ý chạm vào nàng nữa.

Lòng nàng chợt lay động, tự dưng có chút khó chịu khó lý giải. Y đã kéo nàng lại bờ đá, từ từ buông nàng ra, quay đi.

Y nói rằng sẽ không chạm vào nàng nữa.

Đường như nàng cảm thấy đang sắp có một hố sâu mọc lên ngăn cách họ. Tự dưng nàng cảm thấy y với nàng sẽ sắp xa xôi.

Nàng... không phải là cảm ghét gì y khi y đã mấy lần tự ý hôn nàng. Còn lấy đi nụ hôn đầu của nàng.

Y định bỏ đi. Không hiểu sao có chút khó chịu khó lý giải.

- Tử Thu ! – Nàng gọi lớn. – Không phải muốn hôn lần cuối rồi thôi sao? Vậy sao không hôn đúng nghĩa chứ ?

Y quay đầu lại đầy ngỡ ngàng. Chính nàng cũng thất kinh ngạc vì những gì mình nói ra vừa rồi. Không ngờ nàng lại tự nói vậy. Gương mặt nàng ửng đỏ, tự dưng muốn chui xuống đất.

Y mỉm cười rạng rỡ, tiến đến bên nàng thật nhanh.

- Cơ hội tốt, không thể bỏ qua ! – Y cười có phần đầy vui vẻ, lại có chút gian xảo.

Y từ cúi xuống. Nàng cũng thuận theo đó nhắm mắt lại. Xấu hổ, ngỡ ngàng đan xen, nàng nắm chặt đôi tay. Khắp cơ thể căng thẳng như muốn hóa đá, nàng cũng không nhận ra bản thân mình cũng căng chặt rằng.

Y đã nhẹ nhàng vòng tay qua ôm lấy nàng, nụ hôn dịu dàng trên môi. Chầm chậm, từ từ. Hai người như dần chìm trong sự ngọt ngào.

- Nàng há miệng ra được không ? Đừng cắn chặt răng như vậy ! – Y rời khỏi môi nàng một khoảng đủ ngắn và nói.

Nàng chợt giật mình, y muốn hôn kiểu Pháp sao? Người thời cổ đại cũng thật lợi hại, nàng nghĩ thầm.

E then, xấu hổ, nàng từ từ mở miệng ra một chút. Quả nhiên y nhân cơ hội tấn công ngay. Nàng chợt nhớ ra lần đầu bị y hôn cũng như vậy, nhưng là do nàng quá kinh ngạc mà không còn chú ý đến cảm giác.

Nụ hôn này vừa nóng bỏng, vừa si mê, nó khiến ọi mạch máu trên người nàng dường như cũng vận động, toàn thân dường như ấm lên. Nàng một cách tự nhiên vòng tay ôm lấy cổ y.

Lũ cá đang bơi dưới nước kia cũng phải hiếu kỳ, dường như ngừng bơi, ngẩng nhìn hai con người đang hôn nhau đắm say. Một hồi sau chúng dường như lại sốt ruột, đành bơi đi kiếm ăn....

Đó là một buổi trưa gần sát ngày vào đông...

27. Chương 27

Thiếu nữ can đảm.

Một hồi sau, lại thấy hai người ngồi bên bờ đá. Gương mặt nàng vẫn còn ánh hồng. Cả hai im lặng như vậy hồi lâu.

- Anh Nhi ! – Cuối cùng y cũng lên tiếng – Nàng đã suy nghĩ kĩ những gì ta nói ban nãy ?

Vân Anh chợt giật mình, những gì y nói ban nãy ư?

- Căn nguyên căn bệnh của nàng...

- Huynh bảo ta đi tìm Tử Thiên ? – Vân Anh quay sang, tâm trạng tự nhiên rối bời – Không được, nhất định không được...

- Bệnh không chữa khỏi sẽ mãi mãi đau, Anh Nhi, đi đi... – Ánh mắt y chùng xuống.

- Ta... – Ánh mắt nàng cũng dao động, tâm trạng chợt xấu đi – Nhất định hẳn sẽ lại phủ phàng...

Tử Thu thở dài. Một hồi lâu lại lên tiếng.

- Hai mươi ba năm qua, ta luôn tự hỏi, cho dù ta sống phiêu bạt, lẩn tránh, không một ngày không nơm nớp lo sợ, đó là lo sợ có người biết được, Bạch gia và các thế lực sẽ mượn nguyên tắc của hoàng tộc xử chết cả mẫu hậu, ta và ca ca... Nhưng, có một điều mà ta phân vân... hai mươi ba năm ấy, ca ca sống thế nào? Ta từng nghĩ, huynh ấy ở lại hoàng cung làm điện hạ, ắt là tốt hơn ta, nhưng cũng lo nghĩ, phải chăng ca ca của ta rất cô độc...

Đúng vậy, Tử Thiên có cảm giác lạnh lẽo cô độc, chính nàng cũng biết như vậy.

- Thế nên... – Y tiếp lời – Có lẽ ca ca cũng là người mang bệnh, chịu tổn thương rất nhiều... Ngày gặp lại ca ca trên võ đài, huynh ấy làm ta cảm thấy lạnh lẽo vừa đáng sợ, vừa đáng thương...

Những lời của y làm nàng không khỏi suy nghĩ, Tử Thu, người xem ra rất yêu quý ca ca của mình. Chính nàng cũng hiểu Tử Thiên dường như cô độc, tự dựng lên cái mê cung quanh hấn, nhưng hấn luôn luôn làm nàng tổn thương, chẳng nhẽ hấn không để ý đến cảm giác của nàng, nhẩn tâm đến mức ấy. Nàng vừa muốn thông cảm, vừa muốn hận.

- Tử Thu, người thực sự là người tốt !

- Không hấn ! – Y lại cười nhạt – Là ta không muốn thua ca ca của ta. Không muốn trong lòng nàng xem thường ta là kẻ cơ hội, nhân lúc này mà chinh phục hay cướp đoạt nàng...

Lòng nàng chợt cảm thấy có chút day dứt không yên, là vì y, hay vì nghĩ đến Tử Thiên, hay là cả hai cảm giác đó.

- Tử Thiên, nhất định sẽ làm ta đau, có lẽ ta không bao giờ bước vào được thế giới của hấn ...

- Không phải ta nói rồi sao, nhất định phải trị tận gốc... nàng cần bình tĩnh lại, mạnh mẽ và suy nghĩ sáng suốt, sau đó đi tìm ca ca của ta.

Nàng cảm nhận được Tử Thu trước mặt đã rất cố gắng, giờ đây, y còn không dám nhìn vào nàng...

- Vậy ai sẽ trị bệnh cho huynh ? – Nàng dường như buột miệng nói ra.

Y khẽ giật mình ngạc nhiên, rồi lấy lại bình tĩnh. Nở một nụ cười rạng rỡ, gương mặt ra vẻ tự tin:

- Ta bản thân đã là một thầy thuốc giỏi rồi !

Nàng ngơ ngàng trước thái độ của y. Y chậm chậm đứng lên và nói tiếp:

- Nàng cứ suy nghĩ kĩ đi, làm sao để bình tĩnh và đối mặt với ca ca của ta hiệu quả nhất... hôm nay y xá rất bận, ta phải về trước, một lát nữa ta sẽ đến đón nàng... Nếu gặp nguy hiểm, trong đầu cứ nhắm gọi ta ba lần, nhất định ta sẽ có mặt để cứu nàng !

- Nhắm gọi ba lần ? Huynh lợi hại đến thế sao? Từ đây về y xá cũng phải mất mấy canh giờ đó, huynh đừng có xạo ! – Nàng thấy y tự tin như vậy không khỏi nghi ngờ.

Y mỉm cười rồi nháy mắt làm bộ. Trong khoảnh khắc, kinh công phi thân vút đi tựa như một cơn gió, khiến nàng phải kinh hãi.

Giờ còn một mình nàng ngồi đó.

Nghĩ đến chuyện y nói. Đi tìm Tử Thiên ? Bắt hấn giải thích tại sao đã phải cố tình làm nàng tổn thương?

Dường như, Tử Thiên nói dối... tại sao hấn phải nói dối ? Tại sao lại nhìn nàng bằng ánh mắt u uẩn đó, rồi hành động lại hết sức phũ phàng?

Nàng nên làm gì đây? Liệu nàng có một lần nữa thua cuộc. Dường như nàng chưa bao giờ thắng hấn trong mọi tình huống đối mặt với hấn.

Nàng... vẫn còn đau...

Có lẽ Tử Thu nói đúng...

Nàng lại nằm xuống, ngửa mặt lên trời suy ngẫm về tất cả mọi thứ. Khuôn mặt đầy ưu tư...

...

...

Y xá. Chiều tối.

Nghĩ thì cũng nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng đã thông.

Vân Anh cuối cùng cũng có một quyết định. Nàng ngồi trong phòng mình, trước tấm gương đồng loang loáng.

Nàng chải tóc, làm một kiểu tóc đơn giản nữ tính, buộc lên đó một dải nơ ren lụa vàng nhạt làm điểm nhấn của mái tóc. Kiểu tóc này so với tóc búi cầu kì của các cô nương thời này thì nó đơn giản, không khác mấy so với thời hiện đại. Tuy giản đơn, nhưng vẫn rất hợp với nàng.

Nàng khi bỏ về một mình, có qua chợ mua chút phần, sắp và một bộ y phục mới.

Nàng khẽ tô lên môi một chút hồng hồng nhẹ nhàng, điểm chút đường nét ở chân mày.

Chỉ một chút như vậy thôi, nàng cũng không thạo trang điểm, cũng không thể làm đẹp như Tú Tú. Đành chỉ làm theo cách mà buổi tối hôm đó được cô nương Minh Xuân lâu đã trang điểm nhẹ cho, nhưng bây giờ lại hình như tô điểm càng đơn giản hơn nữa.

Nàng ngắm mình trong gương và tự mãn nguyện, trông dịu dàng, tự nhiên như vậy là được.

Nàng định đi gặp hấn với bộ dạng này? Có phần yếu đuối, mỏng manh.

Không được. Nhất định không được, nàng đã hứa phải thắng, nhất định không để quá thùy mị như vậy.

Nàng cầm sáp, phần mắt đen lên, nghĩ ngợi một hồi rồi tự mỉm cười.

Một hồi hì hục cũng xong. Cũng may là nàng còn có chút năng khiếu hội họa, có chút hoa tay, nỗ lực thêm chút không uổng chút nào.

Bây giờ, chắc không ai ở thời này tin được, nàng đã trang điểm theo phong cách cực kì tinh nghịch cá tính của nàng Dara 2NE1, chỉ tô nhạt hơn ở mắt.

Nhìn nàng trong gương, nàng tự thấy tinh thần lên cao, tuy nhiên hơi lo rằng phong cách này sẽ gây cho người ta con mắt dị nghị ở thời đại này.

Mặc kệ, không phải nàng là chính nàng sao. Nàng cũng rất thích phong cách đáng yêu, lạnh lợi này.

Một hồi nữa, cột một kiểu tóc đơn giản, cá tính. Nhưng nàng cũng không đến mức quá phá cách. Y phục mua về cũng cầm kim chỉ, kéo cách điệu lại.

Mặc lên người, quả nhiên trông rất hợp tông. Nàng tự thấy trong lòng mãn nguyện.

Không phải là nàng muốn nổi loạn, nàng muốn thể hiện là chính mình, cô gái thế kỉ 21, trước mặt hấn lần này, cần phải giữ chính kiến của mình.

Nàng tự tin bước ra cửa, trông thấy nàng, Lý Anh không khỏi ngạc nhiên, nhìn nàng có phần vô cùng lạ lẫm, hỏi thăm đó là y phục gì vậy. Nàng mỉm cười:

- Đây cứ coi như là y phục ở quê hương của muội, còn nữa, từ bây giờ muội sẽ ăn mặc như vậy!

Nàng chậm chậm bước thẳng tiến Di Thiên phủ. Không hề vội vã gì.

Di Thiên phủ, trời đã tối.

Nàng đứng trước cửa Di Thiên phủ, hít một hơi dài, lấy lại can đảm và bình tĩnh, hôm nay, nàng đã quyết tâm là chính mình. Nàng đã nhận ra cuối cùng làm sao mới thoát khỏi những khổ đau dày vò.

Linh canh tổ ý nghi ngờ, không muốn cho nàng vào, nàng lấy một hơi đồng dục:

- Ta có tín vật của vương gia, ta chỉ gặp hấn một lát, hãy chuyển lời cho hấn tới đây !

Đám lính còn đang phân vân thì vừa hay có lão nô bộc từ ngoài bước vào, nhận ra vật từng bắt ly thân của vương gia, bèn bảo nàng đợi lão vào bẩm báo.

Thư phòng trong phủ của hần.

Hôm qua đã uống nhiều rượu, hôm nay hần lại quay về cuộc sống như xưa. Bây giờ, là hần đang ở trong phòng, làm chuyện hoan ái với Hương Nhi. Không hề có cảm xúc, chỉ là để mua vui, giải khuây. Chỉ là để gạt bỏ tâm trạng tồi tệ trong lòng.

Lão nô bộc đứng ở ngoài, nghe thấy trong phòng những âm thanh tế nhị thì phân vân không biết nên bẩm báo hay nên đợi.

Từ bên trong, hần thấy bóng lão nô bộc đi đi lại lại bên ngoài, bèn cất tiếng hỏi vọng ra:

- Có chuyện gì ?

- Bẩm... có một cô nương bộ dạng kì lạ, cầm ngọc bội của ngài đến đây tìm gặp ngài!

Hần chợt giật mình ngỡ ngàng, gương mặt và ánh mắt biến chuyển, hết sức khó đoán. Hương Nhi đang trong vòng tay hần, thấy hần im lặng đắm chiêu một hồi như vậy không khỏi tò mò, xen chút chạnh lòng, nghi hoặc.

- Vương gia...- Nàng ta đoán ý hần, định thoát khỏi hần và lui ra.

Ánh mắt hần u uẩn, trong chốc lát có cái gì đó khó diễn giải, hần nhắm mắt, dường như hai tay nắm chặt hơn trên vai Hương Nhi, nàng chưa từng thấy thái độ này của hần...

Nhanh sau đó, hần lạnh lùng:

- Người ở yên đây, còn nữa, lão bộc, bảo nàng ta vào đây!

- Vương gia, cứ như thế này ư ? – Hương Nhi vừa hoảng hốt, thì đã gặp ánh mắt lạnh lùng trùng trùng của hần.

Lão nô bộc vội vã ra bẩm báo. Nhìn thái độ lúng túng của hần, cộng với việc chờ lâu, nàng không khỏi nghi hoặc nhưng cũng sớm tự trấn an bản thân.

Lão đưa nàng đến trước cửa phòng rồi lui đi. Từ ngoài phòng, nàng đã nghe thấy những âm thanh rên rỉ, những tiếng thở dốc khiến nàng sởn gai ốc.

Trong lòng nàng chợt ánh lên chút hối hận. Rõ ràng cũng đã lường trước khi đến phủ của hần vào buổi tối như vậy.

Nếu nói nàng không khó chịu, đó là nói dối. Nàng đã đứng trân trân ở đây một hồi. Đôi môi cũng mím chặt...

Nhưng không phải, nàng đã tự nhủ với bản thân phải mạnh mẽ mới chiến thắng được sự nhẵn tâm của hần, là hần cố tình để nàng chứng kiến.

Tử Thiên, người thực sự tàn nhẫn...

Hần là cố ý để nàng tổn thương. Không được.

Trong phòng chợt yên ắng hơn.

Nàng khẽ cắn môi, lấy can đảm, mở cửa xông vào.

Trong phòng tối mịt mịt. Chỉ có chút ánh đèn lồng hắt vào.

Nàng không khỏi chết lặng vài giây, dù đã chuẩn bị tâm lý.

Hương Nhi giật mình, vội kéo lấy tấm chăn che lấy thân. Còn Tử Thiên dường như hoàn toàn bình thản. Hương Nhi vội vã thu lấy quần áo, rồi chạy vụt ra ngoài, mắt rưng rưng không biết là vì xấu hổ hay vì sao.

Hần từ từ sửa sang qua y phục, bình thản đi châm đèn lên. Nàng cũng đã tự nhủ mình lấy lại bình tĩnh.

Khi ánh nến đốt lên, trước mặt hắn, đã là một cô nương gương mặt cương nghị, bình thản, dường như không quan tâm gì đến chuyện vừa này.

Hôm nay nàng ăn mặc muôn phần kì quái, không yếu điệu, không nhu mì. Đôi mắt vẽ đậm, sắc sảo lạ thường.

- Thất lễ rồi, vương gia ! – Hoàn toàn bình tĩnh.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt lướt qua nhanh dò xét. Cảm giác như đó là con người hoàn toàn khác so với nữ nhi tội nghiệp đuổi theo hắn hôm qua.

Mới chỉ một ngày, nàng đã trở nên khác lạ như vậy, nàng đã hồi phục như vậy sao?

Mới đầu đoán ý nàng chạy đến đây giống như hôm qua đuổi theo hắn, cố tình để nàng chứng kiến, nhưng dường như không phải vậy.

- Người đến đây? Sao, vẫn không cam tâm ? – Bản thân hắn vẫn giữ được vẻ lạnh lùng.

- Đúng vậy, là ta không cam tâm !

- Người muốn theo ta sao ? – Hắn cười châm chọc.

Gặp phải ánh mắt lạnh nhạt của nàng.

- Không, ta đến đây, là cho người một cơ hội cuối cùng để giải thích lý do người cố ý thua ở võ đài ! – Nàng nhìn thẳng hắn, nói một cách rõ ràng.

Người thiếu nữ này, lúc này lại vô cùng can đảm, giống như lúc đứng ở Minh Xuân lầu tuyên bố táo tợn thách thức hắn.

- Không phải ta đã nói rồi sao ? – Hắn từ từ đến bên nàng, giọng mỉa mai, ghé sát lại bên nàng, hơi thở còn nóng ran – Ta nhất thời cao hứng, rồi lại chán... nhưng bây giờ ta đang có chút hứng thú đấy...

Nàng nhìn thẳng, ánh mắt không hề nao núng. Khiến hắn cũng nhất thời không ngờ được, ánh mắt biến chuyển dò xét.

- Có thể sống phức tạp như người, nói dối tàn nhẫn như người, ta không làm được.

Hắn lại lui ra, giọng điệu lạnh lùng:

- Ta từng nói gì với người?

- Tất cả hành động người làm đầy mâu thuẫn, ta không cam tâm. Ta muốn biết lý do, vì vậy ta đã đến đây, cho người cơ hội giải thích. Nếu người vẫn không có gì để nói, ta đành xem như người thực lòng không muốn ta bước vào cái thế giới mê cung phức tạp của người, và ta sẽ không bao giờ bước vào nữa.

Mỗi lời nói của nàng đầy cương quyết, không hề giống một người bị tổn thương.

Hắn tự dưng nở một nụ cười, vẫn rất hàm ý, hết như lần trước, bình tĩnh ngồi xuống ghế.

- Cơ hội cho ta ? – Giọng hắn trầm trầm, nửa như hỏi, nửa như đùa cợt.

Nàng, một người con gái vừa yếu đuối, vừa mạnh mẽ, vượt qua đau khổ để kiên cường hơn, có lúc mềm mại như nước, có lúc lại kiên quyết, tuy sợ thua cuộc, nhưng cuối cùng vẫn dám làm.

Nữ nhi như thế, cả thiên hạ này không ai sánh được.

Hắn chậm chậm đặt ly rượu lên miệng, thách thức sự sốt sắng chờ đợi của nàng.

Nàng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Giữa họ có một khoảng lặng, vừa như ngạt thở, vừa như trống trải.

- Nếu như ta sắp rơi xuống đáy vực, người nếu cứu ta có thể sẽ rơi cùng xuống, người sẽ làm thế nào?

Nàng khẽ giạt mình, hắn tự nhiên hỏi nàng câu hỏi trong giấc mơ hôm qua.

Nàng nhắm mắt, một hồi bình tĩnh trả lời:

- Ta không muốn người chết! Ta nhất định sẽ cứu người...

- Người sẽ rơi xuống vực đáy.
- Nhất định ta sẽ không chịu thua, sẽ bắt chấp kéo người lên.
- Ta không muốn người cứu ta, đó là câu trả lời của ta!

Hắn nói một câu lạnh lùng, nhưng đó là hàm nghĩa mà nàng loáng thoáng hiểu được.

Trong lòng đau, vẫn cố gắng giữ lấy thể diện thật không dễ, nàng cố lấy hơi, nói thẳng thắn:

- Ta hiểu rồi, người chắc cũng không cần cơ hội ấy. Ta hứa sẽ không bao giờ quan tâm đến lý do việc làm hôm qua của người, dù là bất cứ lý do nào, người cuối cùng cũng không muốn ta biết, có lẽ ta không bước vào thế giới của người được.

Ánh mắt của hắn lại nhìn nàng, nàng không còn muốn biết ý nghĩa ánh mắt đó nữa.

Chỉ biết rằng, nàng và hắn, mãi mãi không thể chạm đến...

Không cần hiểu bất cứ lý do nào, đó là cách giải quyết tốt nhất, cách chữa bệnh tốt nhất.

Quên đi rằng mình mang bệnh.

Không cần biết vì sao, chỉ cần hiểu là không có hi vọng nào với hắn.

Không cần giải thích, đây là kết quả nàng cũng dự đoán được.

Hít thêm một hơi dài, Vân Anh tự nhủ mình đang là một cô gái cá tính, mạnh mẽ.

Kết thúc cảnh này phải thật tuyệt mới được, nàng nhủ thầm. Nàng cầm con dao nhỏ chuẩn bị sẵn, cắt sợi dây trên cổ có ngọc bội, lại gần đặt trước mặt hắn.

Ánh mắt hắn và nàng nhìn nhau, nàng mỉm cười, tự dừng cúi xuống trong sự bất ngờ của hắn.

Nhẹ nhàng hôn lên trán hắn. Hắn giật mình. Ánh mắt hắn đầy ngạc nhiên, lần này thực sự cảm xúc đã bộc lộ ra trong giây lát đó.

Nàng từ từ lui ra, mỉm cười tự nhiên:

- Ở quê hương của ta, cái hôn này là lời từ biệt !

Hắn vẫn còn ngỡ ngàng. Thái độ lộ rõ của hắn, xem như cuối cùng nàng đã thắng.

- Lần này ta thắng, Tử Thiên, bảo trọng !

Nàng nhanh chóng, không hề lưu luyến quay lưng bỏ đi.

Trong đôi mắt của hắn, bóng dáng nàng nhỏ dần rồi biến mất hẳn.

Đúng vậy, không cần một lý do. Nàng không nhất thiết biết lý do. Hắn tự nhủ thầm.

Chỉ biết rằng , nàng cứ lên mạnh mẽ như vậy, để cho đến ngày nàng vô tình biết được lý do thực sự, cũng sẽ không hề nao núng.

Hắn, có lẽ không thể chạm đến nàng...

...

...

Y xá.

Nàng vừa trở về, thấy bóng Tử Thu đang lúi húi xếp thảo dược trong kho một mình.

- Sư huynh, ta đã về đây !

Tử Thu không khỏi ngạc nhiên. Thứ nhất là cách ăn mặc kì quái của nàng, thứ hai là vẻ thản nhiên bình tĩnh của nàng.

- Nàng đã đi đâu về vậy?

- Chữa bệnh, xong rồi, bây giờ...ta lại là ta... tự đừng thấy thanh thản quá.

Y nhìn nàng ngạc nhiên và đầy nghi hoặc, nàng đã giải quyết chuyện của nàng như thế nào, không phải nàng sẽ đến tìm ca ca của y sao. Tại sao lại ra như vậy.

- Ta đã nghĩ thông suốt rồi, Tử Thu. Từ nay ta sẽ lại sống cho bản thân ta như trước. – Gương mặt nàng tràn đầy niềm tin kì lạ.

- Nàng đã làm gì ca ca của ta?

- Hơi đau lòng, nhưng ta lần này đã hạ đo ván hắn, ta thắng ! Cảm giác thoải mái.

Y không phải không nhận ra sự khác thường trong lời nói của nàng, nhưng có lẽ nàng đã tìm ra cách giải quyết của nàng, quả nhiên là một thiếu nữ can đảm và có phần kì quái.

- Bây giờ nàng sẽ tính sao?

- Vui đầu lo học hỏi y thuật, ta chưa có kế hoạch lâu dài, chuyện tìm cách trở về cũng đang tính toán. Sắp tới ta phải phiên huynh rồi !

Nàng vui vẻ vỗ vai y. Y nhìn nàng, trong lòng cũng lây sang chút thanh thản.

- Bộ đồ kì quái này là sao ?- Y tò mò.

- Đẹp không ?

Thực sự thì y thấy nó quá kì quặc, vượt xa tưởng tượng và thẩm mỹ.

- Nàng mặc gì cũng đẹp ! – Y tán dương.

- Được, vậy ta cũng sẽ may cho huynh một bộ thời trang phông theo các ngôi sao Hàn Quốc. Xem nào, TVXQ, G-Dragon, TOP, Suju...ừm... huynh đang để tóc Micky, thôi thì ta sẽ kiếm cho huynh áo cổ chữ V, quần jean ngắn và một đôi tông !

Y chẳng hiểu nàng nói gì, chỉ cười trừ vì biết nàng sắp bắt y ăn mặc kì dị hết như cái mái tóc này.

28. Chương 28

Hiện đại vs Cổ đại

Một buổi tối ở y xá.

Sau khi dọn dẹp xong, Vân Anh lại vác nghiên bút sang phòng Tử Thu xin kèm cặp. Cần phải đọc thông viết thạo để còn đọc y thư nữa. Sau này biết đâu nàng mở được một viện y học cổ truyền.

Trời sang đông, gió bắt đầu thổi lạnh lạnh vào phòng.

- Tử Thu, lạnh quá, ta đóng cửa sổ vào có được không? – Vân Anh toan đứng dậy.

- Không được! – Y mỉm cười đáp.

- Tại sao chứ, huynh không thấy gió lùa vào à ?

- Không được vì... – Y mỉm cười gian – Người ngoài nhìn thấy nam nữ trong phòng đóng hết cửa sẽ dị nghị, nàng cũng phải chú ý danh tiết của mình chứ?

Nàng sức nhớ ra đây là thời phong kiến, phiền phức chết được. Nhưng gió lùa vào thì lạnh sơn cả gai ốc. Chợt nàng sức nhớ ra, trêu chọc:

- Chắc chẳng ai nghĩ đâu, trước giờ họ đều nghĩ huynh là đậu nành lằm lũi, nhút nhát, chả ai dị nghị đâu...

- Không được là không được !

- Huynh thật là cố chấp, hừm, đúng là người tối cổ, ta còn không sợ thì huynh sợ gì chứ ?

- Sợ nàng “ăn thịt” ta ! – Y mỉm cười trêu chọc.

Còn dám trêu nàng? Vân Anh nghe vậy thì vừa bực, ai ăn thịt y chứ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là chuyện đóng cửa cho đỡ lạnh, quan điểm thời phong kiến thật là cổ hủ.

Ngồi một lúc thấy lạnh lạnh, chẳng nhẽ chạy về lấy thêm áo thì lại ngại, nàng tỏ ý trêu chòng:

- Tử Thu, cả ngày hóa trang cái dung nhan quý khóc thần sầu đó, huynh không thấy da mặt có khó chịu à, coi chừng lão hóa sớm !

- Sợ rằng ta tháo nó ra, nàng mãi ngắm rồi không tập trung viết được ! – Y vẫn nhìn vào cuốn y thư, miệng buông lời đối đáp lại.

Ha, y được lắm, tự tin quá mức. Y không biết rằng mỹ nam thì nàng cũng thích đấy, nhưng mỹ nam thì nàng thấy cũng nhiều rồi. Ở thời hiện đại trong phòng nàng là triển lãm gương mặt đẹp của chín mươi chín hot boy từ Á đến Âu, thậm chí còn có những tấm ảnh khoe body sáu múi đầy nam tính, trên trần nhà, trực tiếp nhìn xuống giường, và mỗi khi thức giấc mở mắt ra đều thấy, là hình ảnh khổ lớn mỹ lệ lung linh của TVXQ's Jae Joong, gương mặt thiên thần nhưng body thì không kém phần nam tính. Nhìn mỹ nam nhiều ắt cũng mẫn cảm rồi.

- Hừm, thế giới trước kia của ta tràn ngập mỹ nam, đừng tự tin quá, sư huynh ạ !

- Thôi được, ta chịu thua, là nàng muốn đóng cửa chứ gì, có gì thì ta cũng không thiệt được ! – Y đứng lên đóng cửa.

Cái gì mà không thiệt với chả thiệt. Chỉ là mấy hôm gần đây, sau khi y đã lộ thân phận, nàng thường chú ý đến những lúc y không hóa trang, ngắm một chút, có lẽ vì thế mà y tưởng bở.

Một lúc lâu sau khi nàng chăm chú viết, quay sang thấy y đã tháo lớp hóa trang. Chắc chỉ những lúc đóng cửa trong phòng, một mình y mới để lộ khuôn mặt thật.

Nhìn từ góc này. Nghiêng bốn mươi lăm độ đúng. Gương mặt anh tuấn cân đối của y cúi xuống chăm chú đọc sách, đôi lúc hơi dăm chiêu. Mái tóc theo quan niệm hiện đại là lãng tử đang rủ rủ xuống, tôn lên khí chất lạ kì cuốn hút. Chợt nàng không khỏi khẽ thốt lên ở miệng : “ Đẹp trai !”

Đúng là nàng mê nhiều thần tượng, nhưng chưa từng thấy những mỹ nam đó người thật ngoài đời. Trước mặt nàng đây là một mỹ nam ở rất gần, do kiểu tóc nàng cắt, rất gần gũi với các mỹ nam đương đại.

Y rất có tố chất, như vậy xem ra có cả tài năng lẫn ngoại hình, ở thời hiện đại thì chắc y cực nổi tiếng, nàng cũng chẳng có cơ hội đến gần như vậy.

Nhưng ở thời này, nếu y sống với con người thật chắc cũng như vậy thôi, vì hoàn cảnh mà cả đời sống lẫn trốn.

Nhắc đến hoàn cảnh của y, chợt nàng nghĩ đến Tử Thiên.

Không phải hoàn toàn là quên, chỉ có điều không tự dằn vặt bản thân nữa, muốn hấn cũng như một kẻ qua đường...

Thấy nàng ngắm y trân trân suy tư , một hồi y khẽ mỉm cười:

- Ta biết mà !

- Không phải ta ngắm huynh... – Nàng cố biện minh – Chỉ là ta nghĩ... Tử Thu, nếu như ta sắp rơi xuống vực thẳm, mà huynh vì cứu ta có thể rơi xuống vực cùng, thì huynh làm thế nào.

- Ta nhất định sẽ cứu được nàng ! – Y trả lời không cần suy nghĩ.

- Đã bảo là không cứu được mà còn có thể rơi theo !

- Ta không bận tâm, bắt chấp cứu nàng.

- Nếu ta nhất định không muốn huynh cứu?

Y cười, cho rằng nàng đã hỏi kì cục và ngoan cố:

- Thế thì nàng muốn ta cùng chết với nàng? Là nàng sợ ta chết nên mới không cho ta cứu hay bản thân nàng muốn chết ?

Nàng chợt giật mình. Tử Thiên nói vậy rồi cuộc vẫn nhiều hàm ý.

Nhưng chung quy lại, không phải nàng đã nói dù lý do là gì, vẫn là hắn không muốn nàng đến gần, nàng không cần khổ sở mà bước vào thế giới của hắn. Bệnh của nàng chỉ lành khi nàng thanh thản thôi. Có lẽ vậy.

- Vậy huynh quyết định thế nào ? – Nàng hỏi lại.

- Ta làm theo lời nàng ! – Y cười.

- Tức là huynh để ta rơi xuống chết ? Huynh là đồ tệ hại ! – Nàng tự nhiên thấy bị đối xử tệ, không kìm được lời nói bực tức.

- Để nàng rơi xong ta mới nhảy xuống. Thứ nhất, không phải ta nói là sẽ nghe lệnh nàng sao ? – Y bình tĩnh giải thích, giọng điệu còn pha chút trêu đùa.

- Nói vậy nghe còn được. – Gương mặt nàng tự nhiên ánh lên ánh hồng vui vẻ.

- Hay là nàng thích nắm tay cùng nhau nhảy xuống ? Chết cùng ta xem ra không thiệt cho nàng.

- Ai thích ? – Nàng khẽ cong đôi môi anh đào đáp lại rồi định cúi xuống viết tiếp. Song dường như lại nhớ đến cái gì, chạy về thư phòng của mình trong niềm hân hoan kì lạ và trước thái độ của y.

Nàng bước vào với một sợi dây vải kì quặc, có chia vạch đều nhau. Ánh mắt nàng ánh lên vẻ bí hiểm.

- Nàng tính làm gì vậy ?

- Không phải ta nói sẽ biến huynh thành phong cách giống các mỹ nam thời đại của ta sao? Ta cũng đang tập tành may vá, quyết định chọn huynh làm người mẫu !

Y một nửa không thể hiểu được gì, tuy y luôn nghĩ rằng nàng đến từ một nơi rất xa, nhưng những gì kì quái của nàng như vậy, y không ngờ được.

- Nàng tính làm gì vậy ? – Y ngạc nhiên khi nàng xăm xăm đến bên cạnh y, không chút ngần ngại.

- Đứng lên, giơ hai tay cao lên một chút.

Y chỉ còn biết cách làm theo. Khi y vừa đứng dậy thì nàng đã hết sức tự nhiên, vòng hai cánh tay qua lưng y. Y chợt giật mình.

Nàng dùng sợi dây này, thì ra để đo, nàng muốn may đồ cho y ? Trong lòng y không khỏi vui thầm, mặc dù không thể hình dung được nó sẽ quái dị thế nào.

Nàng vẫn hồn nhiên đo đi đo lại trên người y, gương mặt vô tư, đôi tay thoăn thoắt. Chỉ có điều nàng đứng gần như vậy, thực sự làm y không khỏi động lòng, nhất là mỗi khi nàng chạm vào y, tiểu cô nương quá vô tư này thật không biết sự nguy hiểm của mình, không cảnh giác thế sao.

Nàng dù sao cũng là nữ nhân mà y yêu thích, khiến y lúc nào cũng phải kiềm chế.

- Ui da, cao quá ! Xem chừng tốn vải lắm! – Nàng vừa lẩm bẩm vừa trèo lên cái ghế, y thì phân vân nàng định đo áo choàng hay sao mà phải trèo lên ghế chứ?

Nàng muốn đo thoải mái mà không phải ngoái cổ, với tay. Nàng phát hiện ra y cao hơn mình hơn cả một cái đầu, dù nàng cũng đã cao 1m62. Bình thường đóng vai đấu nành lăm lũi, dáng đi cũng không thẳng, khó đoán biết.

- Huynh ăn nhầm cái gì vậy? Có cao đến 1m9 không thế ? – Nàng hỏi với cái giọng hình như không mấy cam tâm vì sự chênh lệch chiều cao này.

- 1m9 là gì ?

- Hừm, có nói thì huynh cũng không hiểu, để ta đo thử xem. – Nàng đặt một đầu dây lên đỉnh đầu y rồi cúi xuống, gióng thẳng sợi dây. – Huynh giữ cái đầu trên này.

Nàng nhảy xuống. Chấm một đầu dây xuống đất rồi lôi lên nhìn.

- 1m88, 5 ! – Nàng nói một từ y không hiểu – Chuẩn rồi nên đừng ăn thêm trứng gà nữa !

Y không hiểu sao nàng lại nhìn y với ánh mắt soi mói hứng thú đến vậy, thật không giống một cô nương nhu mì e lệ.

Nàng cũng biết là ắt y sẽ thấy nàng kì cục, nhưng gần đây tinh thần của nàng hồi phục, lại vui vẻ, hơn nữa ở gần một người đẹp trai, thiếu nữ ắt phải chú ý, nhất là những cô gái tuổi còn mộng mơ yêu thích tiểu thuyết và thần tượng như nàng.

Nàng cố liếc y một lần nữa, xem ra dáng y rất là chuẩn, không biết có cơ bụng như sao Hàn không ? Nghĩ đến đây thì tự dừng đỡ mặt, lắc lắc đầu.

- Nàng đang nghĩ gì vậy ? – Y cười gian – Nàng có tà tâm ?

- Ai có tà tâm ! Chẳng qua bình sinh ta đã thích cái đẹp, bây giờ thì huynh đeo mặt nạ hóa trang vào đi ! Tà tâm của ta hết liền.

Nàng nói rồi thu dọn, bỏ về. Lát lâu sau, y nhìn sang hướng đối diện vẫn thấy phòng nàng sáng đèn.

Là nàng lúi húi khâu vá, thiết kế. Đôi môi khẽ mỉm cười.

Có hai lý do khiến nàng vui.

Thứ nhất, khi nàng hoàn thành bộ đồ này, dù đẹp hay xấu, dở thì y vẫn phải mặc. Nếu dở, nàng có nói dối là ở thể giới của nàng nó đẹp thì y cũng phải tin.

Thứ hai, nếu y phục của nàng may đẹp, cộng thêm dáng người mẫu của y, nàng sẽ được chiêm ngưỡng một kiệt tác, nhưng thể nào dưới con mắt người thời đại này, hẳn nó vẫn không chấp nhận được, vẫn bắt y mặc ra ngoài đường, cho thiên hạ sẫm soi y, bỏ ghét !

...

...

Sáng hôm sau thức dậy, thấy thật là lạnh.

Dường như đêm qua gió lùa vào khe cửa sổ trong phòng, cả đêm nàng ngủ mà phải cuộn tròn người co ro. Phòng nàng hướng Bắc hay sao mà lạnh thế, phải kêu y đổi phòng. Nghĩ đến đây, nàng mới hay rằng nàng vẫn quen thói bắt nạt y.

Y dường như quá nhượng bộ nàng, lúc nào dù có đấu khẩu thì nàng cũng vẫn phải thắng, không như Tử Thiên, chẳng mấy khi đứng trước hấn mà bình tĩnh thắng lợi.

Nàng tự đắm vào đầu, lại nghĩ về Tử Thiên, thật ra thì bây giờ nghĩ về hấn cũng thoải mái dần, tên vương gia khó lường ấy chắc lúc nào cũng có mỹ nhân ôm ấp, chăn ấm đệm êm, chắc không bao giờ biết cái lạnh. Mà trời có lạnh cũng không lạnh hơn được cái gương mặt và máu lạnh của hấn.

Tình cảm đầu đời đau đớn và ngốc nghếch của nàng...

...

...

Nàng mở cửa bước ra, co dúm người, vội đóng cửa lại, mặc thật nhiều áo. Mới sau một đêm mà lạnh thế sao.

Mặc tương đối dày rồi mới bước ra, phát hiện cả sân ngập trắng trong tuyết, ngoài trời tuyết còn lất phất kia.

Tuyết !

Lần đầu nàng nhìn thấy tuyết. Bởi Việt Nam là vùng nhiệt đới, lạnh đến mấy cũng chỉ 5 độ C.

- A ! Tuyết ! Ta nhìn thấy tuyết ! – Nàng sung sướng hét lên, xoay xoay mình.

- Nhìn thấy tuyết thì thích lắm sao ?

Từ phòng đối diện bước ra, đậu nành xấu xí.

- Lần đầu trong đời ta nhìn thấy !

- Bộ nàng ngủ suốt mùa đông sao mà không thấy tuyết ?

- Hừm, nước ta không có tuyết, đừng làm ta mất hứng...

Y mỉm cười một cái rồi đi xuống bếp, chắc là đi làm điểm tâm. Nàng không vội, phải chơi đùa cho thích đã. Đúng rồi, nàng muốn nện người tuyết.

Tuy nàng hứng thú nhưng chạm vào tuyết thì thật lạnh buốt. Không có gắng tay thật không được.

Đang loay hoay thì từ đâu một nắm tuyết bay đến, chọi đúng tóc nàng.

- Ai mà vô duyên vậy ?

Nàng bực mình quay lại. Là một con nhóc, chừng mười tuổi, trông quen quen. Nhìn mặt mũi cũng sáng sủa, lớn lên chắc nhan sắc không tệ.

Chóc !

Thêm một nắm tuyết nữa. Bộ nó muốn chơi đùa ? Không, trông ánh mắt nó thật ác ý.

- Tiểu nha đầu, ngươi muốn gì ?

Chóc ! Thêm một nắm tuyết, ướm hết tóc nàng rồi, con nhóc vô duyên này...

- Đồ phù thủy ! Ta ném chết ngươi ! – Nó cứ ra sức ném.

- Diên à ? Ta đắc tội gì với ngươi ? – Nàng quát.

- Ngươi bắt nạt Bình ca !

Nó ném, nàng tránh, bắt đầu bực mình cao độ, chẳng nhẽ ném lại.

- Ta làm gì y chứ ?

- Còn nói, ngươi lúc nào cũng bắt nạt Bình ca, ngươi thấy huynh ấy hiền thì ra sức bắt nạt, đến cả tóc ngươi còn cắt ! Đồ phù thủy ! – Nó mắng chửi.

29. Chương 29

Hiện đại vs Cổ đại

Nàng ngậy người ra, con bé này thích Đậu nành sao, thật không tin được. Hừm, đậu nành đến một đứa nhỏ cũng không tha. Không tán được người lớn thì lừa trẻ con sao?

- Ngươi thích y sao ? Ngươi thích tên đậu nành xấu xí vụng về ?

- Im đi, không được nói xấu Bình ca. Mẫu thân ta bảo tuy huynh ấy không đẹp, không khéo léo nhưng chăm chỉ, chân thật. Sau này chỉ cần lấy một người như vậy là được. Huynh ấy sau này là phu quân của ta, ngươi không được bắt nạt !

A, thế này thì hay rồi. Tử Thu ới là Tử Thu ! – Trong lòng nàng thầm thán. Không ngờ y đi lừa tình cả một đứa nhỏ. Uống công bao lâu nàng tin y chân thật.

- Nha đầu, coi chừng người bị y lừa đó, nha đầu ngốc !

Chóc ! Lại một viên tuyết, lần này nàng hết bình tĩnh, nhặt một viên tuyết to ném lại. Trúng giữa đầu nó, nó khóc thét lên. Vừa lúc đó Tử Thu từ bếp đi lên.

- Mai Nhi ? Làm sao muội khóc vậy ? – Y vừa thấy đã lại hỏi han dỗ dành.

Hừ, không thấy tóc nàng đang ướt sũng hay sao. Đáng ghét. Trong lòng nàng khó chịu.

- Bình ca, ả phù thủy ném muội, ả là người xấu, đến tóc của huynh cũng cắt... – Con bé khóc lóc, dúm người vào sát y.

Y quay sang nhìn nàng. Thấy tay nàng còn cầm một nắm tuyết khác.

- Sao nàng lại đi trêu trẻ nhỏ ?

- Ta... – Nàng vừa định thanh minh thì con nhỏ đã nhanh mồm hơn:

- Bình ca, ta không phải trẻ nhỏ, năm năm nữa ta nhất định gả cho huynh. Huynh đừng buồn, ả đã cắt tóc của huynh, Mai Nhi sau này sẽ cắt tóc của mình cho huynh...

- Mai Nhi, đừng khóc nữa... – Dỗ dành dịu dàng – Muội nhất định không được cắt tóc, nếu không Hồ đại tẩu sẽ trách mắng muội đấy.

- Không sao, vì nó quan trọng nên muội mới cắt cho huynh...

Xem màn tương ái yêu thương của hai người trước mặt, trong lòng nàng tự dưng khó chịu. Con nhỏ gian manh này, thật tức chết. Cái gì mà tóc mới cắt, là nàng làm y đẹp trai hơn chứ.

Nàng sức nhớ ra ở thời đại này, người ta rất coi trọng mái tóc, nhưng có cần thiết phải thế không ? Con nhỏ đó được thể nũng nịu, nàng đây coi như không thèm chấp trẻ con.

- Vân Anh... – Y quay sang nhìn nàng – Là nàng ném Mai Nhi ?

- Đúng ! – Nàng trả lời bằng giọng bức tức – Sao ? Huynh thương xót nha đầu lưu manh này ?

- Vân Anh , lần sau đừng làm vậy, đứa bé này là con gái đại tẩu ở nhà bên cạnh y xá, đừng bắt nạt.

- Phải rồi ! – Nhìn điệu bộ nghiêm túc quở trách nàng của y , nàng không thể chịu được, y đã chứng kiến đầu đuôi sự việc sao ? – Nó còn là hôn thê của người, hai người cứ tâm đầu ý hợp mà bênh vực nhau, là ta sai khi cắt tóc của người, được chưa?

Nàng tuân một tràng tức giận, không thể kìm chế, bỏ về phòng, đóng chặt cửa, chẳng cần một chút thể diện.

Hừ, tức quá, con nhỏ đáng ghét. Tử Thu đáng ghét. Tóc ư ? Nó quan trọng với các người đến vậy, nhưng ở thời của nàng, chẳng phải sành điệu lắm mới cắt tóc liên tục sao?

Cái gì mà “ vì ả đã cắt tóc huynh, ta sẽ cắt tóc của mình lại cho huynh” . Thật là bức. Cho các người biết, mái tóc ở thời của ta chẳng đáng giá đến mức đối xử với ta như thế.

Nàng cầm cây kéo, luyến tiếc một chút.

Xoẹt ! Mái tóc dài nuôi suốt ba năm chưa cắt.

Dù sao thì nàng cũng định và đại học sẽ cắt đầu Vic, nhuộm màu tím hay đỏ, bây giờ chẳng nào cũng sống thời cổ thiếu điều kiện chăm sóc, cắt ngắn là xong.

Nàng tự tia qua phía trước, cũng không quá tệ. Cùng lắm là một hai năm sau lại dài.

Xong nàng cầm nắm tóc cũ đầy tức giận, bước ra cửa, nhắm hướng kho thuốc, đoán rằng bây giờ y đang xếp thuốc.

Con nhỏ khó chịu không có ở đây, chỉ có Tử Thu.

Tử Thu thấy bộ dạng nàng hầm hầm nhưng cũng không thêm dỗ dành, tức thì nàng ném cả búi tóc lên bàn, giận dữ nói:

- Đấy ! Tóc đấy ! Là ta sai, ta cũng đã cắt tóc của mình coi như tạ tội, thất lễ ! – Nàng hầm hầm quay về, chẳng thèm để ý xem y có ngạc nhiên hay sững sốt vì mái tóc mới của nàng.

Ngồi trong bếp nấu điểm tâm, nàng vẫn chưa khỏi tức giận. Lý Anh bước vào, nhìn bộ dạng nàng không thoải mái, thêm vào đó là mái tóc ngắn còn đến chấm vai.

- Vân Anh, muội làm sao vậy ? Sao lại cắt tóc ? – Lý Anh lo lắng hỏi.

- Cắt tóc thì ghê gớm lắm sao ?

- Tất nhiên rồi ! – Lý Anh sững sốt đáp.

- Tỷ tỷ, rốt cuộc tóc ở chỗ các người quan trọng đến thế nào ?

- Muội không biết sao, tóc là thứ gắn liền, chỉ có tội nhân mới bị cắt tóc, cạo đầu... hoặc là nữ nhi khi xuất giá gửi lại mẫu thân, còn nữa, nếu cắt tóc trao cho đối phương thì đã ngầm có ý đính ước trăm năm, không bao giờ thay đổi.

- TRỜI Ạ ! – Nàng hét lên.

Nàng không biết nó có nhiều ý nghĩa như thế. Nhưng mà... không phải vừa rồi nàng ném cho y một nắm tóc của nàng sao. Y sẽ hiểu ra thế nào?

Không được, dù mắt mặt cũng phải đòi lại !

Nàng vội vã vào kho thuốc tìm y. Nhưng y đã không còn ở đó, hỏi ra mới biết y đã đi giao thuốc tận ngoại thành, chiều tối mới về.

Cả ngày hôm đó nàng chỉ đi đi lại lại, nghĩ xem nên nói thế nào để giải thích để lấy lại chỗ tóc đó.

Bảo là nàng nhất thời tức giận, bảo là đừng hiểu lầm ý nàng. Nàng không phải có ý đó.

Khoan đã... Tại sao lại là ý đó ? Nếu nàng hoàn toàn không có ý gì? Tại sao lại sợ y hiểu lầm?

Cứ cho là y không hiểu lầm, vậy thì chắc y đã vứt đi nắm tóc đó?

Nghĩ đến đó thì nàng lại thấy có chút khó chịu khó giải thích nổi.

Không được, nhất định phải lấy lại.

Trời đã muộn, nhìn sang phòng y sáng đèn, nàng hạ quyết tâm bình tĩnh và lấy thể diện bước sang.

Mở cửa bước vào, thấy y đang trải nệm, hình như hôm nay y đi đường hơi mệt ? Lấy nhanh rồi chuồn vậy, nàng tự nhủ.

- Tử Thu... lúc sáng... – Nàng lúng túng.

- Chuyện lúc sáng ta không còn để ý rồi, nàng sau này chú ý là được. – Y bình thản.

Cái gì ? Y làm như là nàng sai thật, nghĩ đến nàng lại giận.

- Được, vậy coi như ta sai, ta cũng đã cắt tóc cho huynh thấy, bây giờ trả lại ta chỗ tóc đó ! – Nàng bực dọc.

- Chỗ tóc đó ? – Y có vẻ hơi ngạc nhiên – Ta không để ý, hình như vứt đi rồi.

- Người dám vứt ? – Nàng mở to mắt, miệng hét lên tức giận – Người coi thường ta đến thế sao ?

- Coi thường ?

- À...không phải... – Tự nhiên nàng lại ấp úng, sao nàng lại nghĩ y vứt đi thì là y coi thường nàng, là y không hiểu lầm mới đúng.

- Chỗ tóc đó quan trọng với nàng thế sao ?- Y ngạc nhiên.

- Không quan trọng ! Đối với các người nó để đính ước hay làm gì ta không cần biết, người vứt rồi coi như ta cũng xả đi cục hận ! – Nàng tự dưng lại thấy bực dọc, cuối cùng thì cũng vứt tóc của nàng đi.

Đến đây thì y mới bật cười đầy đắc ý, gương mặt lộ nét gian tà:

- Nàng cũng biết ở nơi này nó có nghĩa là hẹn ước, vậy còn cắt để đem đến trước mặt ta ?
- Ta... lúc đó không có ý đó ! – Nàng bỗng nhiên như bị lừa lại tự thấy ngượng.
- Thế thì bây giờ biết rồi thì sao ? – Y nhìn nàng đầy nghi vấn.

Ánh mắt của y lấp lánh như chờ đợi, nụ cười hơi lấu cá nhưng làm nét hay hay trên gương mặt tuấn mỹ. Tức thì tìm nàng đập nhanh hơn, nàng cũng không hiểu được.

- Dù sao không phải... huynh đã vứt rồi sao ?
- Hừm, nàng không những cắt tóc của ta, lại còn cắt tóc của mình... – Y lôi ra từ trong người nắm tóc của nàng.

Nàng kinh ngạc hét lên một câu:

- Huynh lừa ta ! – Lao đến cướp tóc.

Tử Thu nhanh lẹ tránh, làm nàng nhào về phía trước, chỉ còn nước úp mặt vào tấm nệm trên giường, vừa mới kê cửa mình, toan đứng lên thì đã phát hiện Tử Thu đã từ bao giờ dùng hai cánh tay đặt lên giường, chống hai bên vai nàng, như khóa cử động muốn ngoi lên của nàng. Nàng nhất thời có chút kinh ngạc không dám cử động, trong đầu có một dòng điện lạnh xuyên qua.

- Huynh định làm gì ? – Nàng có chút lo âu.
- Không làm gì cả ! – Y cười gian manh – Nàng có tà tâm gì ?
- Không có, ai tà tâm chứ ? Đồ tồi, huynh lừa ta! – Nàng không ngại mắng nhiếc.

Y không những không tỏ ra hối hận mà còn tiếp tục cười đắc ý:

- Không chỉ lừa nàng thế đâu, buổi sáng nhìn thấy tóc nàng bị ướt, ta cũng biết là nàng bị Mai nhi ném ...
- Vậy huynh còn không bênh ta ? – Nàng tức giận, định đẩy y ra thì lại thấy y cười ma mị.
- Nàng vẫn chưa nghĩ ra ?

Vân Anh im lặng trong giây lát suy nghĩ, chợt như sực tỉnh ra, thốt lên:

- Là huynh cố tình ? Cố tình cho ta giận ?
- Phải, nhưng không ngờ nàng vì tức giận mà dám cắt tóc cho ta thật ! Vốn chỉ muốn cho nàng ầm ức, ghen tị chút, không ngờ nàng giận đến mức tóc cũng đã cắt, vượt xa ngoài mong đợi của ta ! – Y cuối cùng cũng đã thú nhận.
- Ai ghen tị chứ ? Trả tóc cho ta ! – Nàng vừa thấy tức giận tăng thêm, lại vừa thấy y thật là xảo quyệt, lần này lại trêu chọc nàng.
- Được, thôi, nếu nàng muốn lấy, dù sao với nàng nó không quan trọng, chỉ với người nơi này như ta và Mai Nhi thì nó mới có ý nghĩa... – Ánh mắt y khẽ ánh lên tia nhìn bí hiểm, nhưng có lẽ nàng không đủ tinh ý để nhận ra.

Nhắc đến nha đầu gian xảo đó, y muốn lấy tóc đính ước của nó sao.

Hừ, hai người muốn làm một đôi gian manh ăn ý sao ?

Trong lòng nàng chẳng hiểu sao cảm thấy vô cùng khó chịu, không thể kiềm chế được, vừa giận vừa ầm ức, lại vừa có cảm giác gì đó chưa thể hiểu nổi.

- Huynh muốn lấy tóc của nha đầu đó ?
- Ta còn xem nàng có cho phép không ? Mai Nhi dù sao cũng rất tốt, chỉ là còn nhỏ chưa hiểu chuyện... – Y cười.
- KHÔNG ĐƯỢC ! – Nàng hét lên.

Trong giây lát nàng nhận ra nàng lại không kìm chế cảm xúc. Ánh mắt nàng và y trân trân nhìn nhau. Vô cùng ngượng, hai má nàng đỏ bừng, vội tìm cách gỡ rối:

- Huynh biết gì chứ, đứa bé đó không phải người tốt, lớn lên nhất định càng đánh đá, không được lấy tóc của nó !

- Ta xem nàng còn đánh đá hung dữ hơn !- Y châm chọc. – Nàng mới đáng sợ.

- Nếu sợ thì sau này không được tùy ý lấy tóc của người khác... – Nàng ấp úng, ngượng ngùng.

Y tự cười thầm trong lòng, cô gái trong sáng, ngây thơ như nàng, rốt cuộc thì nàng vì quá ngây thơ hay vô tâm đây ?

- Vậy chuyện nàng cắt mất tóc của ta phải đền bù như thế nào đây ? – Y tỏ ra bất mãn.

- Ta... đã cắt tóc của mình cho huynh còn gì ?

- Vậy ta nên hiểu ý thế nào đây ?

Y ghé sát mặt hơn vào nàng. Hơi thở ấm áp, đôi mắt vừa gian, lại vừa láu cá. Rõ ràng là y có ý cơ hội. Nhưng càng nhìn gần, càng thấy thích nét hay hay đó của y.

Nàng sẽ trả lời là : chỉ đơn thuần là đền bù thôi...

Nhưng trong lòng nàng có thứ cảm xúc gì đó âm ỉ.

Tóc cái gì chứ ? Muốn nhân cơ hội dồn nàng vào thế bí, đừng hòng.

Muốn ép nàng thừa nhận, không dễ thế . Nàng nhủ thầm trong lòng.

Thừa nhận ? Nàng lại chợt tỉnh ra . Thừa nhận cái gì chứ ? Không thể ?! Hàm hồ !

Trong một giây nào đó lại nghĩ rằng mình có gì đó với y là sao ?

- Sao nàng nghĩ lâu vậy ? – Y tỏ ra sốt ruột.

- Hì hì... Ta thấy thực sự tóc của huynh rất đẹp, đi cả thiên hạ không có kiểu đầu độc nhất vô nhị như vậy...Yên tâm, sau này ta sẽ lại cắt tóc cho huynh nhiều kiểu độc hơn.

- Không được !

- Tại sao ?

- Sau này ta còn phải dùng tóc dài để kết tóc se duyên với nương tử . – Y nghiêm túc.

Nàng chợt ngăn người. Nương tử ?

Đúng, sớm muộn y cũng thành thân. Là nàng đã từng gián tiếp cự tuyệt y. Cuối cùng cũng khiến y không còn dám theo đuổi. Y cũng đã bảo là hôn một lần cuối cùng.

Y không còn thích nàng nữa ? Cũng đã tính đến chuyện tìm nương tử.

Mối quan hệ giữa nàng và y bây giờ ? Sư huynh – sư muội ? Bằng hữu ?

Có chút không vui trong lòng. Là vì sao ?

- Mặt khó coi quá ? Sao lại chảy xệ ra vậy ? Nhìn xấu quá đi ! – Y cười.

Nàng chợt nhớ ra, so với nàng, thì Tử Thu cái gì cũng vượt trội hơn, nàng không xinh đẹp kiêu diễm để xứng với vẻ lúc nào cũng anh tuấn ngời ngời của y. Y dường như cái gì cũng hết sức lợi hại. Còn nàng chỉ ở mức trung bình.

Y có thể là thiên tử, biết đâu sau này có cả thiên hạ, bao nhiêu mỹ nhân trong tay, sao này liệu còn có nhớ đến một cô gái như nàng, sau khi nàng đã trở về.

Chợt không hiểu sao mắt nàng rưng rưng. Tử Thu cũng nhận ra tự nhiên không khí chùng xuống, y chỉ muốn tìm cách làm nàng thể hiện một chút gì đó là có để mắt đến y, không ngờ nàng lại cảm xúc thành ra như vậy, y không hiểu nổi.

- Tử Thu... – Nàng chậm chậm lên tiếng.

- Anh Nhi ?

- Có chuyện này, huynh phải giữ lời... đó là, sau này, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, không được quên ta, không được vứt chỗ tóc đó đi... – Ánh mắt nàng đượm buồn, giọng thổn thức. – Kể cả khi ta không còn ở nơi này...

Trong lòng y tự rửa thẳm, rõ ràng y chỉ muốn trêu chọc nàng, không ngờ nàng lại suy nghĩ linh tinh gì mà nghĩ ra những lời u ám đó.

30. Chương 30

Chưa đợi Tử Thu trả lời, nàng đã nói thêm, cảm xúc dường như hỗn loạn, chính nàng cũng không hiểu được tại sao lại muốn y ghi nhớ mình:

- Huynh nhất định phải nhớ ta, chí ít thì ta cũng là sư muội của huynh...

Tử Thu trong lòng không biết nên vui hay nên buồn, cái gì mà sư huynh sư muội, y hoàn toàn không muốn duy trì quan hệ đó với nàng, thế này mọi việc vẫn chẳng đi vào đâu, trêu chọc nàng không được, có lẽ đành kiên quyết hơn.

Tử Thu sau một hồi im lặng, ra vẻ lạnh lùng kiên quyết nói:

- Tại sao ta phải nhớ ? Ta sẽ không gượng ép mình phải nhớ!

Vân Anh lại ngây người. Đúng, nàng và y quen nhau cũng chẳng lâu, nếu nàng trở về, tất cả sẽ chấm dứt, câu chuyện này cũng vậy.

Y không nhớ nàng thì thôi, nàng sau này cũng có thể quên y, hơn nữa từ trước đến giờ nàng chẳng làm gì cho y để y phải khắc cốt ghi tâm nàng, vậy tại sao khi nghe y nói y sẽ không gượng ép bản thân, lại thấy chạnh lòng như vậy.

Chợt gương mặt nàng càng u ám hơn, mắt bắt đầu đăm lẹ. Y thấy nàng như vậy vừa có chút đắc ý, bởi vì nàng bắt đầu có thái độ muốn y nhớ đến nàng, mặt khác lại thấy vẻ tội nghiệp đó của nàng khiến y không cầm lòng được.

- Ta không nhớ nàng vì sẽ không bao giờ ta rời khỏi nàng hay để nàng bỏ đi, ngày nào ta cũng nhìn thấy nàng, cho nên không bao giờ ta phải nhớ... – Y khẽ lau nước mắt trên gương mặt, mỉm cười ôn nhu .

Dịu dàng như vậy, những lời lẽ rất chân thành như vậy, lòng nàng từ chỗ ảm đạm bỗng xao động mạnh mẽ. Y vẫn còn yêu thích nàng như thế sao? Thật sự như vậy sao?

Nàng cho rằng y không nói dối, bây giờ y vẫn rất thích nàng, nhưng chuyện yêu thích nàng và chuyện cả đời của y là hai vấn đề khác nhau, y cũng có thể thích nàng dưới tư cách một cô gái, hoặc bằng hữu tri kỷ hay muội muội.

Nếu y yêu nàng, chẳng phải như vậy nàng đã nợ y, nàng có nên đáp trả tình cảm của y

? Liệu nàng có thể yêu y ?

Nàng muốn hỏi y : “ Huynh yêu ta phải không?” nhưng ngay lúc này lại không đủ dũng khí. Cuối cùng chỉ ấp úng đáp lại vài câu:

- Tử Thu... cảm ơn huynh !

Tử Thu trong lòng lại tự cười thầm hoàn cảnh của mình. Cái gì mà nói cảm ơn, nàng không hiểu sao, muốn y hét vào tai nàng là : “ Ta yêu nàng !” sao? . Cô nương này lúc thì tinh quái nhanh ý, tại sao chuyện này lại chậm hiểu vậy. Nhưng nàng càng vô tâm hồn nhiên như vậy, y càng thấy nàng đáng yêu, càng khao khát có được nàng. Y thở dài một cái:

- Cảm ơn cái gì thiết thực đi ! – Lại cười gian.

Nàng bất ngờ sức nhớ ra, từ nãy đến giờ, cả hai vẫn đang ở trong tư thế rất ám muội như vậy. Giờ lại thấy y quá gần, mặt lại đối mặt, hơn nữa nàng còn đang nằm ở dưới ?!!

Trong đầu óc có mấy suy nghĩ vớ vẩn đó làm nàng đỏ mặt.

Y thừa hiểu nàng đã nhận ra tình huống, không những không đứng dậy mà còn nháy mắt, lặp lại câu hỏi:

- Ta muốn được đáp lễ ! – Đôi môi quyến rũ của y hơi đưa về phía trước.

Nàng mở to mắt. Cái gì chứ? Rõ ràng là y đang cơ hội, đồ háo sắc, y muốn hôn nàng sao?

“ Tử Thu đáng ghét, nếu y không phải sống trong hình dáng quỷ khốc thần sầu của đậu nành, liệu có khi nào là một tên sắc lang tính tình nham nhỡ rồi không.” – Nàng nghĩ thầm, nhìn lên vẫn thấy ánh mắt chờ đợi của y. Không được, không thể bị lừa, nàng nghĩ thầm. Ánh mắt chợt ánh lên một tia nhìn tinh nghịch.

- Huynh muốn hôn đáp lễ ?

- Hôn ? Cũng được, là nàng nói đó. Nhưng ta đã nói không chủ động với nàng, nên nàng phải...

Nàng cũng biết ngay y sẽ nói vậy. Bèn nhắc y nhắm mắt lại.

Nàng dùng đầu ngón tay cái, khẽ thớm nhẹ vào đó rồi ấn lên môi y.

- Đây là hôn đáp lễ ! Đây thành ý đó ! Ở chỗ của ta không có cách nào đầy thành ý hơn cách này đâu ! – Nàng mỉm cười tinh nghịch.

Y mở mắt ra, thấy vậy trong lòng vừa ám ức vừa thấy nàng đáng yêu. Y bật cười, sau đó như lại suy nghĩ gì im lặng một lát rồi cúi xuống sát bên tai nàng.

Hơi thở ấm nóng của y nàng có thể cảm nhận rõ bên vành tai, y nói bằng cái giọng ma mị:

- Nàng đáng yêu như vậy, ta không thể kìm lòng được, đêm nay nhất định bắt nàng ở lại đây !

Vân Anh nghe vậy, tim chết lặng một giây. Một giây sau, tim đập nhanh hơn tên bắn, máu như dồn hết lên mặt, đỏ bừng vừa xấu hổ, tức giận, phản xạ đẩy y ra, còn đạp cho y một cái :

- Tử Thu ! Là ta đã nhìn nhầm người ! – Nàng hét lên.

Chỉ thấy y cười lớn sảng khoái, đầy đắc ý. Thậm chí y còn ra vẻ ôm bụng cười, lăn lộn ra nhà.

- Là ta nhìn nhầm người, không ngờ đầu óc nàng đầy tà ý như vậy ! – Vẫn còn cười.

- Cái gì chứ ?

- Ha ha, vì nàng đáng yêu, ta quyết định đổi phòng cho nàng, không phải phòng nàng hướng bắc rất lạnh sao ? Đêm nay cứ ở lại đây, ngày mai ta sẽ đổi đồ đạc...

- Huynh... là muốn đổi phòng sao ? – Lúc này nàng đã biết mình bị lừa, không những cảm thấy muốn chui xuống đất mà còn hận không thể xé thịt y ra được.

- Bộ nàng muốn nghĩ ta làm gì ? – Y tỏ ra vẻ ngây thơ.

- Không có gì ! Không phải muốn rồi sao, vậy huynh qua bên đó ngủ đi ! – Nàng vừa nói vừa đẩy ra ra khỏi phòng như để thoát khỏi tình huống xấu mặt này.

Tử Thu khi ra về vẫn còn cười rất đắc ý, còn nàng thì đầy ám ức.

Còn lại mình nàng, đóng cửa lại, ném chăn ném gối cũng không bớt ám ức trong lòng. Tử Thu xấu xa, Tử Thu gian xảo, nàng không thể cam chịu bị chọc quê như vậy. Nhìn qua nhìn lại căn phòng của y, vốn định tìm cách trả thù y, “đánh vào kinh tế” cũng là một cách tốt.

Phòng của y lớn hơn phòng nàng, thực tình thì nó rất ngăn nắp, còn hơn cả phòng nàng. Đồ đạc cũng không có gì phức tạp : Một kệ toàn sách, một bàn đọc sách, một bàn uống trà, một giường, một tủ nhiều ngăn.

Nàng lại chỗ giá sách, bốc đại một quyển. Là y thư, cả chỗ sách này toàn y thư, chả có gì thú vị.

Chỉ xem tủ của y có gì. Nàng thấy hơi tội lỗi vì xâm phạm đời tư, nhưng thực sự nàng rất tò mò.

- Hừm, bên kia biết đâu cũng đang lục tủ đồ của mình, làm người không để thiệt !

Thế là nàng sầm sầm đến tủ của y.

Một bên tủ lớn toàn là quần áo, đồ đạc cá nhân. Không có gì thú vị.

Hộc tủ bên dưới, đám chai lọ gì đây ? Nàng mở ra một lọ, khê đưa lên mũi. Không màu, không mùi, không vị, chẳng biết là thuốc hay thuốc độc, chắc là thuốc y tự chế, dù sao nàng cũng không biết, không nên động vào.

Hộc tủ trong cùng, chỗ khuất nhất, bên ngoài còn cài then, chắc là đồ quan trọng.

Quả nhiên như vậy, bên trong có một cái hộp lớn bằng kim loại, rất chắc chắn, lại còn có khóa ? Trong lòng nàng có ý tò mò nhưng chẳng làm thế nào được, cái khóa này không đơn giản đâu, chắc chắn bên trong là đồ rất quý, rất quan trọng của y.

Nàng lắc lắc, dường như cái hộp này còn lót nệm bên trong, thấy bên trong có mấy vật mà không nghe rõ tiếng xem là bằng kim loại hay gỗ, đá gì.

- Có khóa ắt phải có chìa chứ nhỉ ? – Nàng lẩm bẩm. – Chắc y mang theo chìa...

Nàng dường như cảm nhận thấy y cũng có một thế giới riêng . Đặt lại cái hộp , nàng phát hiện bên trong hộc còn có một cái gì đó được gói trong một tấm vải lụa.

Nàng mở ra xem. Một con dao nhỏ. Chuôi dao bằng đá cẩm thạch quý, trạm trổ cầu kì, họa tiết lạ lẫm.

Nàng ngẩng nhìn con dao vừa vặn một bàn tay nàng, lưỡi dao dài chắc chỉ 10cm, trắng sáng lấp lánh. Ở thời đại này mà có con dao trông như dao inox thế sao, dường như rất sắc. Nàng lại gói vào, cất ngay ngăn như cũ.

Tử Thu, xem ra nàng cũng chưa biết gì nhiều về y cả. Nếu nàng tò mò hỏi về y, y có trả lời không ?

Nàng nghĩ vẫn vợ một lát rồi trèo lên giường ngủ.

Nàng không hề biết rằng, trong đêm tối đó, ánh sáng lạnh lẽo màu bạc khẽ ánh lên từ lưỡi dao được nàng chạm vào... giống như báo hiệu một biến cố sắp rất gần...

...

...

Bên thư phòng của nàng, y mãi mê ngắm những thứ đồ kì lạ trên bàn. Đó là quần áo mà nàng may sao, y đang tự cười bộ dạng quái đản mà mình sắp phải sắm lên người.

Ngả lưng trên giường, mùi hương dịu dàng tự nhiên dường như còn vương lại, khiến cõi lòng y xuyến xao lạ thường...

Một đêm yên bình nữa lại trôi qua ở y xá.

31. Chương 31

Thêm mười mấy ngày nữa trôi qua.

Trời càng gần Đông chí, càng lạnh buốt. Lúc này, ngoài sân y xá, tuyết trắng gần như lúc nào cũng phủ ngập đầy.

Số bệnh nhân không hề giảm mà ngày một tăng. Vì vậy y xá càng thêm bận rộn. Số chăn, nệm và áo cho người bệnh càng không đủ, mấy ngày nay Vân Anh giúp Lý Anh tỷ khâu vá ngày đêm, thành ra vẫn chưa hoàn thành xong mấy bộ đồ hiện đại như đã dự kiến.

Hôm nay nàng cố khâu nhanh hơn chần nệm để đêm hoàn thành nốt mấy bộ đồ đó. Thực ra mấy hôm nay, tay nàng muốn phồng rộp lên rồi, chưa kể đến trời giá rét, tay cóng hết cả, khâu vá cũng chậm nữa.

- Hừm... đúng là cuộc sống xuyên không của mình quá vất vả mà... – Nàng vừa khâu một cái gối, vừa than thở.- Giá mà có mấy khâu thì chỗ này ngon rồi !

Vẫn chưa xong, còn hai cái nệm nữa. Còn làm mấy bộ đồ kia, không biết có hết cả đêm không. Nàng đang thấy ngao ngán thì chợt có tiếng gõ cửa.

Tử Thu bước vào, mang cho nàng một ít điểm tâm.

- Cảm ơn, huynh cứ để đấy đi ! – Nàng vẫn cầm cúi khâu.

Y đóng cửa lại để tránh gió rồi ngồi xuống ghế bên cạnh. Thấy vậy nàng chằm chọc:

- Huynh không sợ tổn hại danh tiết của huynh à ? Còn nữa, huynh nhàn rồi đến thế sao? Tưởng huynh đang lo sắc thuốc dưới bếp cơ mà...

- Thuốc sắc xong hết rồi, bệnh nhân cũng uống hết rồi đi nghỉ rồi, cũng đã sang canh ba rồi ! – Y cười

- Hả ! Muộn thế rồi sao ? – Nàng giật mình.

Canh ba, tức là đã đến 11 giờ đêm, nàng cặm cụi khâu, cứ tưởng cùng lắm bây giờ mới chín giờ tối.

Nàng đặt cái gối xuống, xoa xoa tay vào nhau.

- Hic, tay vừa cóng khâu vừa chậm, lại còn bị kim đâm vào đầu ngón tay đau, khâu thế nào cũng không nhanh được ! – Nàng hồn nhiên than thở – Tại sao không phải là ta sắc thuốc còn huynh khâu vá ? – Nàng lườm y, như thấy bất công.

- Vì nàng là nữ nhi ! Đương nhiên nàng phải khâu rồi!

- Nữ nhi thì sao chứ ? Huynh thử khâu cái đồng hồ này xem có khó không? Vừa lâu lại vừa mệt...

Nàng đành ngừng khâu vá, cầm đũa, hồn nhiên ăn điểm tâm. Chén ít thì nàng cũng phải ăn lấy sức làm tiếp.

Tử Thu ngẩng nhìn vẻ hồn nhiên của nàng. Một lúc sau nàng phát hiện y nhìn mình, quay sang lườm:

- Huynh nhìn cái gì ? Có gì hay ho chứ ?

- Ha ha... – Y cũng không vừa, bèn nghĩ cách chằm chọc luôn – Xem ra nàng thiếu nữ tính, ăn uống không nên nhanh như vậy, hại dạ dày, còn nữa, còn phải tập khâu vá nhiều mới đạt .

- Hừ ! Ta chẳng thấy bất mãn gì với bản thân, cái gì mà đạt với không đạt !

- Không đạt tiêu chuẩn để xuất giá !

- Cái gì mà xuất giá... – Nàng vừa ăn vừa cố đối đáp lại – Bộ làm như ta sẽ lấy chồng ở thế giới lạc hậu này ấy, bộ không yếu điệu thực nữ, tinh thông nữ công gia chánh thì không lấy chồng được ấy, hơn nữa ta mới có mười tám, còn chưa học đại học, chuyện đó tính sau đi.

Tuy nói vậy nhưng nàng ngầm nghĩ ra lần trước không phải nàng ở Minh xuân lâu đòi kén chồng hay sao? Giờ mỗi lần nghĩ lại, có rất nhiều suy nghĩ phức tạp ?? Đa phần là nàng thấy giận mình trẻ con đem tình cảm ra để đánh cược, cũng có những nỗi buồn mà nàng muốn chúng lắng xuống...

Phải, Tử Thiên... mới đó mà giờ đã thực sự trở thành những người qua đường...

Dường như Tử Thu cũng hiểu nàng vẫn còn ít nhiều bận tâm đến Tử Thiên...

- Mười tám mà còn nhỏ, người khác thì đã mấy đứa rồi, nếu không phải bộ dạng nàng trông trẻ con hơn với tuổi, thì chắc thiên hạ đã cho rằng nàng vô duyên không ai thèm lấy !.

- Không ai thèm lấy? Vô duyên ? – Nàng quay sang nhìn y đầy bức dọc – Được, vậy mai ta lại chạy đến Minh Xuân lâu thử xem !

Tức thời tức giận nàng đáp lại như vậy. Bỗng nhiên nghĩ ra nếu làm thế chẳng phải cũng là nàng lần này muốn thách thức Tử Thu sao, cũng thật trẻ con. Nàng cúi mặt xuống khâu tiếp. Thấy vậy, y mỉm cười:

- Vậy lần này ta có nên tham dự không đây ? Nếu vô tình thắng phải lấy cô nương như nàng thật là phiền phức !

- Hừm ! Phải lấy cô nương như ta ? Nếu huynh mà dám mò đến, ta sẽ bảo Tú bà không cho huynh tham dự ! – Nàng nhất định không chịu thua.

- Vậy ta lại đến trước hôm thi, nhưng lần này nhất định sẽ cướp nàng đi !

Y nhắc đến đó làm nàng nhớ lại đêm đó. Y đã cưỡng hôn nàng hai lần ! Bây giờ vẫn còn thấy vừa giận vừa vô cùng xấu hổ. Nhưng cứ nghĩ đến, đó là nụ hôn đầu tiên... tự nhiên nàng lại thấy tim đập nhanh, trong lòng bồi hồi, hai má ửng đỏ.

- Huynh... đã không muốn tham gia, tại sao còn phá đám ?

- Đơn thuần là muốn phá đám, không cho nàng xuất giá ! – Y cười gian đắc ý.

Gương mặt đầy tự tin, xen lẫn thái độ khiêu khích của y làm nàng không khỏi bức tức, chỉ muốn ném cái gối này vào mặt y. Không được, chẳng nhẽ đầu khẩu lại thua y? Nàng không cam tâm.

- Không xuất giá thì thôi ! Dù sao quan điểm của thời đại của ta cũng không quá khắt khe – Nàng nói bằng giọng dừng dừng – Ta sẽ đi khắp thiên hạ vui thú với nam nhân, tìm một vài người tốt làm nhân tình, sinh ra vài đứa nhỏ để phụng dưỡng tuổi già là được !

Tuy biết rằng nàng kì quái, cũng không tuân theo quan điểm đương thời, nhưng y cũng không ngờ đến là nàng có gan làm những chuyện không chấp nhận được như vậy. Nếu còn cứ cãi nhau qua lại với nàng, dám chắc với tính khí của nàng có thể làm như vậy không?

- Được thôi ! Ta tình nguyện làm người đầu tiên !

Y nói dứt khoát, nhanh lẹ xoay người đứng dậy về phía nàng. Nàng không kịp phản ứng gì hơn ngoài giật thót mình, luống cuống đứng dậy lùi ra sau, hai tay đưa trước ngực phòng thủ:

- Này ! Huynh thử dám bước tới xem ! – Nàng cố đe dọa.

Y trong lòng không hề định xuống tay thật vào lúc này, nhưng không thể dễ dàng bỏ qua như thế, phải dọa cho cô nương này biết sợ mới được.

Y bèn dùng ánh mắt chăm chăm nhìn nàng, gương mặt không có vẻ gì là đùa cợt, càng lúc càng như muốn nuốt sống nàng ngay. Y tiến đến.

- Huynh còn tiến đến là ta hét lên đó ! – Nàng bắt đầu thấy sợ.

Không thể nào, không phải y đã nói không tự ý chạm vào nàng sao? Chẳng nhẽ vì lúc này nàng động chạm đến lòng tự ái của y, là nàng đã quên mất rằng trong y còn có một con người vô cùng nghiêm túc, kiên quyết và mãnh liệt.

- Nàng hét xem nào ! – Nhanh như gió, y thi triển thân pháp bước đến điểm huyết nàng – Nàng có cần điểm huyết nói luôn không ?

Trong đầu nàng một dòng suy nghĩ sợ hãi chạy qua, mình thấy nàng bắt đầu run run.

Tự nhiên ánh mắt nàng thì vẫn đầy không phục.

Không làm nàng sợ một chút, cảnh giác hơn với nam nhân, y không yên lòng. Cô nương này hồn nhiên như vậy, trước mặt y và cả nam nhân khác, không hề ý tứ. Không phải là nàng không có điểm thu hút, ngược lại sức hút tiềm ẩn của nàng vốn rất nguy hiểm, như hôm ở Minh Xuân lâu, đã khiến bao kẻ thêm khát, nàng chỉ vì chút nông nổi mà bỏ mặc bản thân, không tính đến việc sẽ trao thân cho ai, chuyện đó mỗi lần nghĩ lại, trong lòng y đều không yên.

Y dùng cánh tay mạnh mẽ bế gọn nàng lên, tiến về phía giường, đặt xuống.

- Tử Thu... – Giọng nàng bắt đầu run rẩy, xem ra nàng bắt đầu sợ sệt.

“ Nàng bắt đầu sợ rồi sao?” – Y nghĩ thầm – “Nàng hãy khóc lóc cầu xin ta dừng lại đi !”

Vân Anh lúc này không thể cử động tay chân theo ý mình, trước mặt nàng là Tử Thu đầy kiên quyết, là một con người khác của y. Trong đầu nàng phân vân hỗn loạn, chỉ trong nháy mắt y đã trở nên khác biệt như vậy sao?

Tử Thu thấy nàng nhìn mình chăm chăm, ánh mắt có phần như đang dò xét, nàng vẫn không biết sợ sao ?

Y bèn cúi xuống sát mình nàng, đè một phần trọng lượng lên mình nàng, dùng ánh mắt càng dữ dội hơn nhìn nàng, một tay của y đặt trên vai nàng, khẽ nắm lấy, tay kia cầm vào dải thắt lưng của nàng.

Vân Anh rùng mình. Hai mắt bắt đầu mở to kinh hãi. In trong đôi mắt của nàng, một Tử Thu mà nàng không hề thân thuộc, nam nhân khi kích động đều có thể thế sao? Vừa nãy y còn mãi mê chiêm chọc nàng, tại sao bây giờ lại...

Chính vì mãi suy nghĩ như vậy, trong lòng nàng tuy đang sợ hãi nhưng nổi ngờ vực lại ngày một lớn, tức thời nàng cảm thấy không thể tin nổi những gì đang diễn ra, quên mất chính mình đang trong tình trạng vô cùng nguy hiểm, thành ra nàng chưa hề la hét hay khóc như y mong đợi.

Cũng giống như lần đầu tiên bị y cưỡng hôn, cảm xúc đầu tiên là kinh ngạc vì không ngờ y có thể làm thế, không tin vào những gì trước mắt. Cho đến nụ hôn thứ hai, nàng mới chống cự y, bây giờ trạng thái của nàng cũng vậy.

Trong lòng y bắt đầu sôi ruột. Tại sao nàng không có phản ứng gì ngoài việc nhìn chăm chặp như vậy ? Nàng không tin y dám làm sao ?

Y nhắm mắt, tự cảm thấy trong lòng có lỗi trước.

- Roẹt ! – Khi y mở đôi mắt của mình ra, hai lớp y phục ngoài của nàng đã bị giật tung, lộ ra bờ vai nhỏ nhắn, trắng mịn.

Bên trong, nàng mặc một thứ áo lạ. Đó thật ra là một chiếc áo quây bó sát.

Tức thì tim y cũng đập nhanh liên hồi. Đây không phải lần đầu y nhìn thấy, y đã từng thay đồ cho nàng, nhưng bây giờ, lại cảm thấy bị kích động như vậy.

“ Không được ! Nàng mau khóc đi, tỏ ý chống cự đi, đừng để đến lúc ta cũng không kiềm chế được !” – Y tự nhủ.

Vân Anh trong giây phút thất kinh chưa kịp định thần, nhìn xuống thấy áo ngoài đã bị lột, nhìn con người trước mặt như hoàn toàn lạ lẫm.

Y ?

Tử Thu ?

Con người luôn chăm sóc, nhường nhịn nàng ?

Con người thường trêu chọc làm nàng bực tức ?

Nhưng con người trước mặt đây, dường như không phải chỉ muốn trêu đùa.

Y thực sự muốn nàng ?

Nàng liệu có thể thoát được con người nguy hiểm này ?

Y cố tỏ ra mạnh bạo, phải quyết làm cho nàng sợ hãi mà cầu xin. Tự tạ lỗi với lòng lần nữa, y xé toạc lớp áo còn lại trên mình nàng.

Nàng hết sức kinh hãi ! Còn y cũng như ngạt thở. Trước mắt y, vẻ đẹp thiếu nữ tự nhiên đầy sức sống của nàng.

Y cảm thấy mạch máu trong người ngày càng căng, máu cũng nóng dần lên. Càng khó lòng kiềm chế được. Nàng trước mắt y quá quyến rũ. Nhưng y không thể làm những việc để nàng hận y. Trong lòng tự oán sao nàng không có một chút phản ứng cầu xin ?

Vân Anh cũng mất một vài giây định thần, nhận ra mình đang phơi bày toàn bộ thân trên trước mặt một người đàn ông.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – Tức thì phản xạ từ đâu trở lại, nàng hét lớn.

Y nhất thời không còn cách phải lấy tay điểm huyết nói nàng, nếu để mọi người trong y xá nhìn thấy thì không hay chút nào.

Vân Anh không hét lên được, nhận thấy mình không hét được, không chống cự được, như một con thú nằm sẵn trong bẫy, bắt đầu hoảng sợ tột cùng.

Phải, y không cho nàng hét lên, cứ thế này nàng không có cách nào ngoài việc chuẩn bị thất thân. Nàng, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Mười tám năm qua, chưa bao giờ tin sẽ thất thân chỉ vì châm chọc một người đàn ông nguy hiểm!

Nàng, còn chưa ý thức được sẽ làm chuyện này, chưa có chuẩn bị tâm lý, nghe nói đau khủng khiếp .

Hơn nữa, chưa bao giờ tin được Tử Thu và nàng sẽ làm chuyện này.

Tử Thu, tại sao đối xử với nàng như vậy ?

Tại sao ?

Trong lòng thấy đau xót, tự dưng nước mắt trào ra, dàn giụa.

Tử Thu tuy mong đợi nàng khóc, nhưng cũng phải giật mình, cũng cảm thấy đau đớn khi thấy bộ dạng này của nàng. Có lẽ y đã đùa quá!

Y vội giải huyết, nắm lấy tám chấn, nhanh chóng phủ lên nàng.

Vân Anh ngỡ ngàng nhưng vẫn còn hoảng sợ.

Nàng vẫn còn khóc. Làm y vô cùng đau và sốt ruột. Y định lau nước mắt trên gương mặt nàng, nhưng khi vừa chạm đến, nàng đã run bắn lên.

- Anh Nhi...

Y thở dài khi thấy nàng vừa giữ lấy chấn, vừa cố lui người, nép chặt mình vào một góc.

- Được rồi... – Y nhìn nàng với ánh mắt cầu khẩn sự tha thứ – Ta xin lỗi...

Nàng vẫn khóc. Khi này y chỉ mong nàng khóc một chút thôi thì không khóc, đến bây giờ lại khóc như y đã làm xong chuyện rồi vậy!

- Ta chỉ là muốn nàng ghi nhớ ... – Y vuốt trên mặt nàng những lọn tóc dính chặt lấy nhau vì nước mắt – Nàng nhất định không được tùy tiện trước mặt bất cứ nam nhân nào, nàng phải tự ý thức về việc bảo vệ bản thân mình, nhất định không được nói và làm những việc nông nổi...

Bản thân y cũng thấy hối hận và đau lòng, cứ nhìn thấy những giọt nước mắt, y không cầm lòng được. Tự y thấy hối hận.

Y đứng dậy, quay lưng đi, trước khi bước đi còn nói:

- Yên tâm... Sau này, nhất định ta không chạm đến nàng, dù chỉ là một lọn tóc...

Y đã bước đi hẳn rồi. Tức thì trong lòng nàng từ sợ hãi, hoảng loạn lại thấy trống rỗng.

Y đã không làm thế.

Dường như y không có ý làm thế, như y nói, y chỉ muốn dọa nàng?

Nàng cũng muốn tin y.

Y không làm thế, cũng sẽ không chạm vào nàng nữa, nàng có thể yên tâm. Nhưng mà, lời nói cuối cùng kia, cũng như lời nói y sẽ không bao giờ tự ý hôn nàng.

Có phải quan hệ của nàng và y sẽ càng cách xa hơn không, giờ lại xa hơn một bước.

Trước đây, khi y là đậu nành, thậm chí chẳng còn bất cứ câu lệ nào, không cần giữ khoảng cách nào, hoàn toàn hồn nhiên.

Khi y xuất hiện là Tử Thu, rồi y nói y thực lòng yêu nàng, sau đó nàng gián tiếp cự tuyệt y, sau đó y đã nói không bao giờ hôn nàng. Sau đó y trở thành sư huynh của nàng, hai người vẫn đấu khẩu, trêu chọc lẫn nhau, nhưng dường như y bắt đầu có ý thức kiềm chế, tránh đụng chạm vào nàng.

Khi này, y chỉ muốn dọa nàng, nhưng lại nói sau này đến một lọn tóc cũng chạm vào. Sau này có phải đến việc nhìn nhau cũng ngượng ngùng khó khăn.

Tại sao?

Tại sao nàng không vui ? Tại sao nàng không muốn xa y thêm một bước ?

Tại sao ? Tại sao nàng lại từng muốn y nghĩ đến mình, muốn y nhớ mình ?

Tại sao nàng từng có cảm giác khó chịu khi y nói đến việc kết tóc se duyên cùng nương tử của mình?

Tại sao khi này nàng lại thách thức y bằng cách định đến Minh Nguyệt lâu. Rõ ràng đó chỉ là một câu đùa, đối đáp nhất thời, nhưng thực sự nàng đã mong nếu nàng làm thế, nhất định y phải đến tham dự?

Nếu trước đây nàng thách thức Tử Thiên, bởi vì nàng bị hấn mê hoặc, nàng từng thích hấn... vậy...

Bây giờ nàng đang thích Tử Thu ?

Không thể nào.

Nếu như nàng đuổi theo Tử Thiên không được, liệu có khi nào bây giờ nàng lập tức chạy đến chỗ Tử Thu, y sẽ phũ phàng không?

Y nói y yêu nàng, còn Tử Thiên thì chưa bao giờ thể hiện một chút cảm xúc thật.

Nếu như Tử Thu yêu nàng, còn nàng đã thích y, nhưng sau này phải giữ khoảng cách như người xa lạ...

Tức thì nàng không còn suy nghĩ gì thêm, vùng ra khỏi chăn, mở tủ vùi vàng lấy áo, mặc vào, chạy thẳng ra ngoài, nhắm hướng cửa phòng đối diện.

Tử Thu vừa đang tháo lớp hóa trang, giật mình khi thấy nàng vội vã đẩy cửa vào.

Có lẽ là do vội vã, hay vì nàng đang hồi hộp, đến cả hơi thở còn nặng nhọc. Nhưng những câu nàng nói lúc này, y nhất định không nghe nhầm và không bao giờ quên...

- Tử Thu ... huynh có thể hôn ta... cũng có thể chạm vào ta.... Bởi vì... ta... Ta thích huynh !

32. Chương 32

Y và nàng trần trần nhìn nhau.

Gương mặt nàng dần chuyển sang ửng đỏ, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Anh Nhi... nàng vừa nói là...

Nàng giật mình. Chẳng hiểu sao nàng lại đầy lúng túng, tay chân cũng luống cuống:

- Ta... coi như ta chưa nói gì... ta về đây... – Nàng cố sức nâng đôi chân đang chết đứng, quay đi.

Thực sự xấu hổ, chưa bao giờ nàng nghĩ trong một phút bộc phát sẽ đi bày tỏ tình cảm như thế này. Lúc này, chỉ là nàng nghĩ làm thế nào nhất định để cứu vãn mối quan hệ giữa nàng và y, nàng thực sự khó chịu trong lòng và không cam tâm.

Thực sự, Tử Thu không hề có ý sau này sẽ xa lánh nàng, y định rằng ngày mai sẽ cũng giống như hôm nay, vô tư trò chuyện và trêu đùa với nàng, chỉ là để nàng bình tâm lại một chút.

Câu nói đó không nhiều hàm nghĩa đến thế, chỉ là sau này y sẽ không xâm hại nàng thôi...

Nhưng nàng vừa nói gì ? Nàng thích y !

Khi nàng nói ra câu đó, trái tim y như ngừng đập. Bây giờ y vẫn nghĩ đó phải chăng là y đang mơ? Không, nhất định là y nghe đúng.

Bao lâu âm thầm yêu nàng, để rồi bây giờ nàng đã nói là nàng thích y!

Nàng thích y !

Nàng vừa quay gót bước ra cửa, y vội vã, hấp tấp phi người theo.

- Anh Nhi ! – Y đã nhanh chóng lao đến phía trước nàng, ngăn nàng bước tiếp.

Nàng lúc này còn không dám nhìn thẳng vào y.

- Nàng vừa nói là nàng thích ta? Có đúng không ? – Y sốt sắng hỏi.

Vân Anh mím môi, im lặng, cúi mặt xuống đất.

- Anh Nhi ! – Y đặt tay lên vai nàng – Nếu không phải là ta nghe nhầm hay đang mơ, vậy nàng hãy đánh cho ta một cái xem !

Cái gì ? Nàng đã mất công , không ngại xấu hổ lao đến phòng y, thế mà phản ứng của y lại như vậy sao ? Y nghĩ y đang nằm mơ sao ? Chẳng lẽ điều đó to lớn và quan trọng với y đến thế để y không dám tin? Vân Anh trong đầu nghĩ thầm, đột nhiên từ chỗ ngưỡng ngưỡng nghĩ ra một điều gì, cười mỉm trong lòng.

- Á !

Tử Thu kêu lên. Nàng véo một cái rõ đau vào má y.

- Không phải là mơ ! Vậy là...

- Vừa nãy là ta lừa huynh đó ! – Nàng ra vẻ cười đắc ý, ánh mắt đầy tinh quái.

“Hừ, Tử Thu, dăm lần bảy lượt lừa ta, làm ta vào thế bí, mất mặt, lúc nãy còn dám dọa ta sợ chết khiếp, ta không dễ dàng bỏ qua cho huynh như thế!” – Nàng thầm nghĩ, miệng không giấu khỏi nụ cười.

Nụ cười của nàng làm y ngẩn người ra.

- Nàng dám lừa ta ? – Y đột nhiên tâm trạng đang cao , bị như dội một gáo nước.

- Thật là sáng khoái, là ta trả thù huynh đó ! – Nàng vênh mặt, tỏ thái độ đắc thắng.

Lòng y đang dâng lên nỗi thất vọng, nhưng nhìn gương mặt hồn nhiên đáng yêu, tinh quái của nàng, cũng vui bớt đi. Y cũng hiểu không thể chinh phục cô nương kì quái này trong ngày một ngày hai, nhưng quả thật trò đùa này của nàng quá cao tay.

- Được, nàng lợi hại, ta thua ! – Y cười trừ, buông vai nàng ra.

Nàng nhìn y đầy mãn nguyện, cuối cùng nàng đã thắng hiệp này. Không khí giữa bọn họ vô tình lại trở về như trước, như chưa hề xảy ra chuyện vừa rồi.

- Thôi cũng đã khuya, nàng nghỉ sớm đi ! – Y mỉm cười dịu dàng, định quay đầu bước vào phòng.

Tự dưng lòng nàng có chút luyến tiếc dâng dần lên. Rõ ràng nàng đã mất công nói, nhưng lại không được gì...

- Tử Thu ! Đứng lại !

Nàng vừa gọi, vừa lao đến y, rất nhanh và gọn, cổ kiễng cao đôi chân, hai tay bắt ngờ ôm cổ y kéo xuống.

Một nụ hôn trên môi nhẹ nhàng, dịu dàng, ngọt ngào như kẹo. Tử Thu cũng không thể ngờ được, đôi mắt mở to kinh ngạc.

Khi nàng buông y ra, đôi má nàng cũng đã đỏ ửng, hai tay khẽ che lấy môi, lúng túng lùi lại.

- Gì đây ? Nàng vẫn còn muốn trêu ta ? – Sau một phút ngỡ ngàng, y cũng tự định thần.

- Đồ ngốc, lúc vừa nãy mới là huynh bị lừa ! – Nàng cố lùi về sau, vừa ngưỡng chừng vừa mỉm cười.

Tử Thu vừa nghe hết câu giật mình, vội vã định kéo lấy nàng :

- Thế là sao ? Nàng nói rõ cho ta !

Vân Anh nháy mắt, mau lẹ ba chân bốn cẳng chạy đi :

- Không nói cho huynh biết, đồ ngốc !

- Đứng lại cho ta ! – Y vội vã đuổi theo, trái tim y đang đập loạn nhịp.

- Ăn gian, không được dùng khinh công, không ta nhất định không nói !

- Được ! – Y đứng lại – Nàng cứ chạy đi , không cần kinh công ta chấp nàng chạy trước cả một dặm !

Vân Anh đứng lại, quyết không chịu thua:

- Chúng ta cùng xuất phát, nhưng huynh quên là mình đang trong bộ dạng đậu nành sao? Chân của huynh chạy nhanh người ta sẽ nghi ngờ !

- Lợi hại lắm, để xem ta đường hoàng thắng nàng ngay cả trong bộ dạng này ! Nếu ta đuổi được, nàng phải nói thật!

Chẳng hiểu sao chuyện của đôi nam nữ này biến thành cuộc thi chạy giữa nửa đêm.

Kết quả là cả hai kéo nhau ra con đường trước y xá, lúc này trời mùa đông vô cùng rét. Nàng xoa hai tay vào nhau, làm vào động tác khởi động như trước khi tập thể dục.

- Nàng muốn thách đấu thể nào đây ? – Y cười.

- Ai chạy đến cái miếu Thần tài trước là thắng, nhưng huynh phải chạy dưới tư cách đậu nành ! – Nàng cười bí hiểm đắc thắng.

Nàng nhất định làm khó y đây mà.

- Được, ta chấp nhận thách đấu, cho nàng tâm phục khẩu phục, nếu ta thắng, nàng phải thừa nhận chuyện nàng nói thích ta !

- Được, nhưng không có cơ hội đó đâu ! – Nàng đầy tự tin – Ta đếm từ một đến ba thì xuất phát.

- Được !

Dĩ nhiên nàng là người chủ động đếm, đếm vừa đến ba nàng đã chủ động lao vọt đi, quay lại xem y cố chạy dưới tư cách người khập khiễng thể nào, xem ra y còn loay hoay lắm, nàng sẽ chạy thật nhanh, chấm dứt ngay trò chơi này trong chiến thắng.

Vừa chừng nửa khắc sau thì nàng đã có mặt ở miếu Thần tài, tâm trạng đang vui vẻ thì thấy bóng y đã lù lù ở đó tự bao giờ, mỉm cười đắc thắng:

- Nàng là con rùa sao? Không thắng được một người tàn phế !

- Không thể nào ! Ta đâu thấy huynh vượt lên ! Huynh ăn gian dùng khinh công ! – Nàng vô cùng bất bình.

- Không có, ta thậm chí còn đi bộ, nhưng là đi đường khác với nàng, đường tắt ! – Y cười, vô cùng thích thú khi nhìn thấy nàng không cam tâm.

- Ăn gian ! Không chấp nhận !

- Luật chơi của nàng không có nói là chạy đường nào, nàng còn bắt ta chạy với đôi chân không bình thường, lấy đâu ra công bằng ? Ta thắng !

- Không, ta không chấp nhận !- Nàng biết mình đuối lý, nhưng không muốn dễ dàng chịu thua.

Tử Thu, y quả thật gian xảo mà. Quả thật nàng mới chỉ nghĩ rằng mình sẽ chắc chắn thắng y, không hề đề phòng, đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn.

- Thế nào ? Bây giờ nàng nói đi ! Thừa nhận là nàng nói thích ta! – Y từ từ tiến lại gần.

- Không nói, nhất định không nói ! – Nàng lùi lại.

- Được, không nói thích ta thì thôi, nhưng ta sẽ tùy ý hôn hay chạm vào nàng. Bây giờ cho nàng cơ hội, nói thích ta hoặc ta sẽ hôn nàng ! – Y nhanh chóng kéo nàng gọn vào lòng.

Vân Anh tức thì cảm thấy bối rối. Thích y ư ? Tại sao nàng lại thích con người xảo quyệt này chứ ? Thật không hiểu nổi.

- Nàng không nói, vậy là ta sẽ buộc phải hôn nàng rồi ! – Y mau lẹ cúi xuống.

- Khoan đã !... Ừm ... – Phản kháng của nàng đã quá muộn.

Một, hai, ba, bốn... đây là nụ hôn thứ mấy vậy ? Nàng nhắm mắt hình như đây là nụ hôn thứ sáu ...

Thực ra đó là lần thứ bảy, môi của nàng và y gặp nhau...

...

...

Một tuần nữa lại dần trôi qua.

Trong y xá, đương nhiên là vẫn tất bật như vậy.

Mối quan hệ của Vân Anh và Tử Thu, kể từ sau đêm hôm đó về mặt hình thức thì chưa có gì khác biệt, Tử Thu vẫn dĩ dụng trong hình dáng đậu nành. Những lúc mọi người trong y xá nhìn vào nàng và y, thấy nàng vô tư đùa cợt, trêu chọc y, chỉ nghĩ rằng đó là thói quen bắt nạt của nàng dành ột kẻ khổ sở như Đậu Bình. Nhưng đó chỉ là ban ngày, ban đêm những cuộc đấu khẩu, đấu trí kịch liệt mới diễn ra, không ai nhường ai.

Nhưng thực tế nhìn chung thì nàng thua y nhiều hơn là thắng, y quá gian xảo. Cũng phải, bản thân y là một thần đồng, tính cách lại tinh quái, dễ chơi xỏ nàng. Nàng tuy cũng khá đanh đá, không phải tay vừa nhưng vẫn bị y cho đo ván nhiều hơn.

Lúc này, nàng đang bắt đầu đọc y thư trong phòng y.

- Anh Nhi, ngồi lại gần đây một lát, nàng không thấy ngồi xa ánh đèn hại mắt sao ? – Y dụ dỗ.

- Không được đâu sói ơi ! – Nàng lườm.

Dạo này tinh thần cảnh giác của nàng cũng lên cao hơn khi ở gần y, nam nhân cổ đại hay hiện đại thì máu “dê” trong người cũng như nhau, từ hôm nghe nàng nói thích y, y có vẻ được thể, ngày một lần tới.

Lúc nàng đấu với y thua hay thắng thì đều tìm cách hôn nàng, tranh thủ hết sức, còn nhiều lần hôn trộm khi nàng không phòng bị, hơn nữa, dạo này y cũng táy máy hơn. Con trai thật là đáng ghét, nhất định phải đề phòng !

Tuy nói là đề phòng, nhưng những lúc y không dĩ dụng, lộ ra hình thái tuần tú phi phạm, nàng cũng không cầm lòng được mà quay ra ngắm trộm y, cũng ngưỡng mộ, mê mẩn và tò mò như khi nhìn thần tượng, nàng thực sự có chút có lỗi với lý trí.

- Cô nương như nàng dạo này biết cảnh giác rồi sao ? – Y cười.

- Không phải đó là mong muốn của huynh sao? – Nàng cố đối đáp rồi lại chăm chăm vào bức sơ đồ các huyết cơ bản trên cơ thể người.

Thực sự nó quá khó, quá nhiều huyết để nhớ, đọc hết chỗ tên huyết đã nản lắm rồi. Người học được y cổ truyền quả thật uyên bác.

- Sao ? Có chỗ nào nàng không hiểu à ? – Y mon men đến.

- Hừm... – Nàng lui lui ra một chút – Huynh thử nói xem, với tư chất của ta, mất bao lâu thì thông thạo y thuật ?

- Nàng à... - Y cười, đưa tay lên cảm suy nghĩ - Không lâu đâu, nếu ngày nào cũng học y thuật thì tầm mười năm có thể chữa được hầu hết bệnh thông thường, muốn trở thành danh y lão luyện thì trau dồi thêm mười năm, muốn trở thành danh y tái thể thêm hai mươi năm...

- Vậy ta không học nữa ! Ta sẽ trở về ôn thi đại học ! - Nàng gấp lại cuốn sách.

- Nàng muốn đi đâu ? - Y tò mò.

- Đi về chỗ vốn có của ta ! - Nàng đáp.

- Thế còn ta thì sao ?

Lúc này nàng mới ngẩng người ra. Y đang nghiêm túc hỏi nàng sao. Thực tình từ lúc quan hệ của cả hai phát triển lên một bậc, nàng vẫn chưa hề nghĩ đến những chuyện xa xôi. Nếu nàng trở về, có lẽ sẽ phải bỏ lại tất cả ở thế giới này. Nàng cũng không nghĩ rằng có thể mang y theo như những tiểu thuyết kia.

Y là người cổ đại, liệu y có thể sống ở thế giới của nàng?

Nếu sau này y thực sự là thiên tử, y không phải sẽ gắn chặt với thế giới này sao?

- Nay, nàng nghĩ gì mà ngơ ngẩn vậy ? - Y vẫy vẫy tay trước mặt nàng.

- À... nghĩ lung tung thôi...

- Vậy lúc này ta hỏi nàng, nàng muốn bỏ đi đâu ? - Y tỏ vẻ sốt ruột - Nàng không nghĩ gì nghiêm túc về ta và nàng ?

Thực sự thì trong lòng y yêu nàng mãnh liệt, có được sự yêu thích của nàng rồi càng muốn có nàng hơn, từ lâu trong lòng y đã muốn mãi mãi sống bên nàng.

- Tử Thu này... - Nàng chậm chậm đưa ánh mắt nhìn y - Hình như ta quên mất, ta chưa biết gì về thế giới của huynh...

Y chợt ngẩng người, quả thật y chưa hề tiết lộ, kể cho nàng tường tận về bản thân. Nhưng không sao, nếu nàng hỏi, y sẽ không bao giờ dấu diếm, kể cả quá khứ hay những dự định sau này.

- Nàng muốn biết gì ?

- Thân phận của huynh, là hoàng tử đúng không ?

- Về sự tình hay về lý thì đều nửa đúng nửa không, vốn Hạ Tử Thu chưa từng công khai tồn tại...

- Huynh... thật sự nghĩ gì về thân phận của mình ?

Y nhìn nàng một lát rồi không đáp, ra phía học tử, lấy ra cái hòm và cái bọc có con dao đó, lại gần nàng, đặt xuống.

Đó là thế giới của y mà nàng không biết. Y từ từ lấy ra trong mình chiếc chìa khóa nhỏ xíu, mở hộp.

Y muốn cho nàng xem sao ?

Vân Anh chăm chú nhìn vào hòm, đúng là sáu mặt đều lót nệm nhung, bên trong có hai vật, hình như là giống lệnh bài.

Một cái bằng vàng ròng thì phải, họa tiết cầu kỳ, có khắc mấy dòng chữ . Nhưng đó đủ làm nàng hiểu, đó là lệnh bài đặc biệt của bậc đế vương.

Một cái lớn hơn, nhưng dường như làm bằng đá, phong cách hoa văn cũng khác.

- Đây là cái gì ? - Nàng hỏi.

Y cầm cái bằng vàng lên đáp:

- Lệnh bài của phụ hoàng. Năm đó trước khi ta và ca ca được sinh ra, phụ hoàng vì tin rằng mẫu hậu sẽ sinh thiên tử, có ý truyền ngôi, nên đã giao kim bài này ấu hậu như tín vật ngầm truyền ý. Sau đó người bất ngờ lâm bệnh băng hà trước khi ta ra đời, chúc thư mới kịp viết vội đã mất tích, mẫu hậu tự xưng bị cô lập, tình thế lại nguy hiểm, sau này sinh ra song tử, lấy lệnh bài này đặt vào mình ta, coi như tín vật để

nhận ra ta, thực tình lúc đó lệnh bài này chẳng còn ý nghĩa nữa rồi, có lẽ chỉ đơn thuần là tín vật mẫu hậu trao lại... Nhưng mà ... – Ánh mắt y đượm buồn – Vì an nguy của người, vì tính mạng cả của ta và ca ca, ta không bao giờ có cơ hội gặp người hay lộ diện trước ca ca... thậm chí nếu kim bài này có người nhìn thấy, thân phận ta cũng bại lộ.

- Khoảng thời gian đó huynh đã sống lẫn trốn ?

- Đúng... – Đôi mắt y đang hồi tưởng xa xăm – Suốt hơn mười năm lưu lạc khắp chốn Đông quốc này, ngày nào cũng lo sợ bị bắt được. Cho đến một ngày chúng ta liên lạc được với hoàng bá ở Tùy Nam, được người cứu mang, ta đã sống ở Tùy Nam quốc một quãng thời gian, học võ ở hoàng cung Tùy Nam, quen được bọn Tú Tú... Lệnh bài này, là hoàng đế Tùy Nam quốc, hoàng bá trao cho ta, nó có thể tùy nghi ra vào hoàng cung, cũng có nhiều đặc quyền, thậm chí nó tương đương với lệnh bài của Thái tử ...

- Thái tử ? – Vân Anh mắt tròn mắt dẹt – Tại sao lại giao cho huynh?

- Hoàng bá, ca ca của mẫu hậu, vì rất mực thương yêu ta, người không có con trai nên đã nhận ta làm nghĩa tử, thậm chí tìm cách để có thể truyền ngôi cho ta... nhưng ta từ chối, trở lại đây học y thuật...

Vân Anh cảm thấy cuộc đời đã trải qua của y như một câu chuyện rất dài.

- Huynh không có hứng thú với thiên hạ ?

- Nhiều năm lưu lạc, ta đã nhận ra nhiều điều... còn rất nhiều lý do khiến ta chỉ ao ước một cuộc sống yên bình. Đối với ta cứ như thế này, thực sự hạnh phúc. Hoặc hay ta có thể cùng người con gái mình yêu, đi thật xa khỏi Đông quốc, và cả Tùy Nam, bỏ mặc tranh giành, sống cuộc đời một thầy thuốc, cứu thế giúp dân lành, thế là đủ...

Đôi mắt y chuyển sang nhìn nàng, thu toàn bộ nàng vào tầm mắt, dường như chờ đợi câu trả lời của nàng. Vân Anh cũng nhận ra sự trông đợi của y, trong lòng sau khi nghe thấy vậy vừa cảm động, vừa xốn xao.

Bỏ mặc tất cả, cùng nhau đi bất cứ đâu ...

Nếu như nàng quyết định ở lại và đi cùng y đến cuối con đường...

Đó có thể là một giấc mơ hạnh phúc giản dị...

Nhưng, trong lòng nàng lúc này cảm thấy có chút ít do dự, nàng và y, cũng chỉ mới bắt đầu, như vậy mà quyết định chuyện cả đời, liệu có sớm không?

Y dường như hiểu được sự do dự của nàng, mỉm cười, xoa đầu, ánh mắt ôn nhu:

- Thời gian của chúng ta còn dài, nàng không cần nghĩ nhiều đâu, bất cứ lúc nào ta cũng đợi câu trả lời của nàng...

Nói rồi y mở cái bọc ra, lấy ra con dao, trao cho nàng, ánh mắt nhìn nàng đầy cảm xúc:

- Cái này trao cho nàng. Ta không còn nhớ rõ, chỉ biết đó là con dao từ bé bên mình, nàng hãy cầm lấy, có thể tự bảo vệ mình...

- Dao ? Mang trong mình ghê chết được, hơn nữa ta không biết đâm chém gì, cũng không có tác dụng ... – Nàng nhìn y thở dài.

- Mai ta sẽ dạy nàng một số đường cơ bản ! – Y cười.

Ánh mắt ấm áp của y làm xua đi không khí u ám vừa rồi, lòng nàng vui vẻ trở lại. Nàng hào hứng trêu chọc:

- Dạy ta làm sao để tránh được những kẻ sắc lang như huynh !

- Cái đó ư ? – Y nhìn nàng gian xảo – Vậy ta phải chứa lại vài chiêu không dạy cho nàng, nếu không làm sao ta có thể...

Y trong lòng lại muốn đùa giỡn, tiến lại sát gần nàng hơn, miệng cười cợt :

- Chúng ta thực hành luôn nhé, ta sẽ đóng vai...

- Huynh đóng vai người bị hại ! Huynh dạy ta cách dùng mà... – Nàng nhanh trí ngắt lời y.

Y thấy có chút nể nàng nhanh trí, nhưng không dễ dàng chịu thua nhanh thế. Bèn nhìn nàng bằng ánh mắt gian tà :

- Được, vậy thì nàng tìm cách thử xâm hại ta, ta sẽ đóng vai người bị hại.

Nàng nhận ra ý đồ của y, quả nhiên kiểu gì thì y cũng được lợi. Không được, phải tự nhủ mình đang đóng vai ác nhân, hãy mau lấy lại tinh thần giống như một fangirl cuồng nhiệt nhìn thấy thần tượng, cứ như vậy đi.

- Rồi, nàng thử tấn công ta xem ! – Y chờ đợi.

- Tại sao ta tấn công mà huynh lại có vẻ hứng thú chờ đợi như thế, trong đầu huynh ắt đầy tà tâm ! – Nàng bực bội khi nhìn thấy gương mặt cơ hội của y.

- Tấn công...

Nàng lẩm bẩm, vừa đưa tay ra phía trước, nhìn vào gương mặt của y thì tim lại đập liên hồi, ngại ngùng dâng lên, không thể đóng vai ác nhân nổi.

- Xem ra nàng không đóng được vai này, đổi vai ! – Y nói dứt khoát rồi lao về phía nàng.

Nàng nhất thời hoảng sợ, nhắm chặt mắt, co rúm người.

- Gì đây ? Ta còn chưa làm gì ...– Y cốc đầu nàng – Nàng làm như vậy định để ác lang được thể sao, phải có ít chống cự chứ ?

- Thế ta phải làm gì ? – Nàng mở mắt ra.

- Đầu tiên nếu kẻ xấu lao đến ôm nàng, có ý định xâm hại nàng như thế này... – Y ôm chầm lấy nàng.

Nàng nhất thời trong lòng có chút kinh hãi, khi định thần được một chút, tự dưng thấy vừa xấu hổ vừa ngượng lại vừa sợ, bởi vì người ôm nàng là y, dù là y đang cơ hội nhưng mà, cảm giác không giống bị một tên ác lang xa lạ tấn công...

Trong lòng y lúc đó vốn định dạy nàng thật, nhưng chợt giật mình nhận ra, bản thân mình đóng vai ác nhân cũng thực sự nảy sinh tà ý. Khi ôm chặt nàng thế này, cảm nhận rõ từng đường nét trên mình nàng, cảm nhận được từng hơi thở và nhịp tim đập trên khuôn ngực nàng áp sát y, chính y cũng thần thờ si mê.

Không được, dù sao cũng quá nguy hiểm, y không phải chưa có tà niệm với nàng, thậm chí y hiểu trong lòng mình khát khao người con gái này.

Còn nàng toàn thân có những dòng điện xuyên qua, tim đập càng nhanh... Y cứ ôm chặt như vậy, có thể là y đang cơ hội. Nếu nàng đẩy y ra, có khi nào y lại nói rằng đang dạy nàng phòng thủ, không có ý gì, là nàng tự mình có tà niệm, lúc đó hẳn nàng sẽ lại bẽ mặt.

Làm sao đây.... Nàng khẽ cự mình... Y ôm chặt quá...

Nhất là người như y... dường như vòng ngực của y rất săn chắc và vững chãi. Có lẽ sau lớp áo này, thân hình y cũng rất sexy...

Bấy giờ nàng mới ý thức được, nam nữ có tình ý với nhau, ở bên nhau thực sự nguy hiểm...

- Tử Thu... – Nàng lý nhí.

- Con dao đâu, đâm đi !

- Đâm ?

- Cơ hội thật sự lúc này không có nhiều như này đâu, dao giấu ở thắt lưng đâu, đâm vào lưng ta thử xem...

Nàng cố với lấy con dao.

- Đừng lo, cứ thử xem. Nếu không muốn đâm chết người thì tránh yếu huyệt ra!

Khi con dao nàng vừa sắp chạm vào da thịt y, y như đã nhanh lẹ thì triển một chiêu nhỏ, điểm trúng cánh tay nàng, con dao rơi xuống. Tức thời y túm cả cánh tay nàng, ấn người nàng xuống đất, phủ người mình lên.

- Nếu đối phương không biết võ thì còn được, nếu là cao thủ, rơi vào trường hợp này, nàng phải làm sao ? – Y nhìn nàng chăm chăm.

Nàng lại mặt đối mặt với y, cái tư thế lại rất ám muội này. Không hồi hộp, lo lắng không được.

- Ta phải làm sao ?

Y ngắm nhìn gương mặt ngây thơ của nàng, tức thì trong lòng lại xuyến xao, tự nhủ thầm gạt bỏ tà tâm.

- Khoan đã... – Nàng sức nhớ ra điều gì – Nếu đối phương là cao thủ, không phải sẽ điểm huyệt ta như huynh làm lần trước sao ?

- Ủi nhỉ ? – Y sức nhớ ra, gạt gừ.

Gương mặt nàng từ ửng hồng xấu hổ chuyển sang đỏ gay vì tức giận, nàng gạt y ra, còn tiện chân đạp cho y một phát.

- Còn “ừ” nhỉ ? Đồ háo sắc ! Rõ ràng là huynh bày kế để lợi dụng ! Sắc lang là ai chứ, chỉ có thể là huynh.- Nàng tức tối quát y một tràng.

- Ta không có ý đó mà !

Nàng sau khi đứng dậy, chỉnh trang y phục và quần áo, lườm y căm hận.

- Tử Thu ! Từ giờ không được ta cho phép, huynh đứng cách xa ta năm bước chân !

Nói rồi nàng nhặt con dao và toan bỏ về. Y tự cười bản thân, tính xem làm cách nào để nàng tạ tội và đổi ý đây.

Trong lúc đó, ở phía Bắc thành Đại An này.

Bạch gia phủ.

Tuy là phủ của một gia tộc, nhưng nó lớn chẳng kém hoàn cung là bao, thậm chí trong phủ còn xa xỉ hơn hoàng cung hiện tại.

Tòa điện ở Trung tâm Bạch gia phủ, trong một căn mật thất được bảo vệ chặt chẽ.

Ngồi trên tràng kỉ bằng gỗ trầm hương quý giá, sau một bức rèm che, là Bạch Khởi Siêu, kẻ đứng đầu Bạch gia bấy giờ. Lão ta cũng là thừa tướng đương triều.

Trên gương mặt đã bước vào tuổi xế chiều của lão, là đôi mắt vẫn gian ác, quý quyết khó lường, ánh mắt đó không ngừng đảo khắp căn phòng, rồi nhìn mấy tên thuộc hạ thân tín phía dưới.

- Sao ? Đã gửi thư cho Duẫn nhi trở về chưa, ta cần có việc bàn bạc với nó, bảo nó ngày mai lập tức quay về !

- Vâng, thưa lão gia.

Đám gia nhân lui ra, chỉ còn mình lão trong phòng với ly trà thượng hạng nhắm nháp. Kể từ ngày tiên đế băng hà, Bạch gia tuy vẫn thao túng triều đình, nhưng lại xảy ra loạn thế, các vương tôn không phục đám làm phản, chống lại triều đình mà Bạch gia thao túng.

Hôm nay lão ta cho gọi Bạch Duẫn, trưởng nam của lão, đang là đại tướng quân thống lĩnh tam quân dẹp loạn phía nam lập tức trở về, là để bàn bạc chuyện hệ trọng.

Chuyện đó là ái nữ của lão, Tứ tiểu thư Bạch Tuyên Tuyên, đã đến tuổi xuất giá. Đó cũng là nữ tử lão cưng chiều nhất.

Nhưng phải lòng ai thì không phải lòng, ái nữ của lão lại một mực sống chết đòi lấy Di Thiên Vương Tử Thiên!

Đường như lão nhận ra mấy năm nay vì mãi dẹp loạn đã hơi chủ quan với con người này. Hẳn liệu có tình ý với thiên kim của lão thật hay thực sự có mưu mô.

Hạ Tử Thiên, lão đang phân vân, đứa trẻ yếu đuối bị giam cầm trong cấm cung ngày đó.

Là do vô tình may mắn được ban vương hiệu, hay là do nó đã biết tính toán?

Là kẻ chỉ biết hưởng thụ, sống phóng đảng hay là kẻ giấu ngầm âm mưu?

33. Chương 33

Thêm một ngày nữa trôi qua, đó là ngày mà Tử Thu không được nhìn mặt nàng đến một lần.

Nàng tránh mặt y ? Nàng giận y ? Cho dù y đến tìm nàng, nàng đều tìm cách tránh. Vừa sẩm tối đã cài then cửa tự nhốt mình trong phòng.

Bấy giờ thì y đang đứng trước cửa phòng nàng. Tâm trạng cả ngày vô cùng khó chịu, y không nghĩ là vì chuyện hôm qua mà nàng quyết định sẽ tránh xa y như thế này.

- Rốt cuộc nàng có mở cửa không vậy ? – Y từ ngoài lớn tiếng nói.

Vân Anh ở trong, gương mặt tinh nghịch đắc ý, ra giọng hờn dỗi nói vọng ra:

- Không mở ! Nhất định không mở !

- Nàng đừng trẻ con như vậy, có gì ba mặt một lời nói thẳng, đừng để ta phá cửa xông vào ! – Y vờ hăm dọa.

- Đồ sắc lang, huynh dám phá cửa vào, cả đời này ta không nói với huynh nữa câu ! – Vân Anh cũng không chịu nhịn.

Kết quả là Tử Thu bỏ đi trong sự mẫn nguyện của nàng.

Thật ra nàng không có giận y nữa, bản thân nàng cũng mơ hồ lúc đó, hơn nữa nàng cũng hiểu y là con trai, kinh nghiệm mấy đứa bạn thân yêu đương cũng cho nàng chút đồng cảm. Chẳng qua là vì bây giờ đây, nàng muốn tập trung hoàn thành một việc.

Đó là bộ quần áo phong cách Kpop đặc biệt do nàng thiết kế này. Do mấy ngày bận rộn không có cơ hội làm tiếp, lại do mấy lần khâu đi khâu lại hỏng, thành ra nó vẫn chưa ra đầu vào đầu. Đây là bộ y phục đặc chế dành cho y, tuy nàng chưa tưởng tượng được nó mặc lên người y sẽ thế nào, nàng không tự tin với khả năng của mình cho lắm. Tuy nhiên nàng cũng rất hứng thú.

Gần hai canh giờ nữa trôi qua.

Cuối cùng thì tác phẩm cũng hoàn thành, nàng vui vẻ gói gọn tất cả, lò dò bước ra ngoài.

Đi rất chậm rất khẽ, bàn chân cố bám chặt vào nền tuyết, rõ ràng chỉ có hơn hai mươi bước chân sang phía phòng đối diện.

Nhìn từ ngoài vào phòng vẫn sáng đèn, chắc là y đang đọc sách.

Nàng đứng lại trước cửa, bóng nàng in trên cánh cửa.

- Hừm, còn không mở cửa cho ta vào... – Nàng lẩm bẩm – Bình thường vừa thấy bóng nàng y đã chạy ra mở cửa mà.

- Tử Thu ! – Nàng gọi, không có một tiếng đáp lại.

Y có ở trong phòng không hay là... nàng khẽ đẩy nhẹ cánh cửa bước vào.

Vừa bước vào thì nàng thấy y đang nằm ngả ra trên giường, chân trái vắt lên đầu gối chân phải, trên mặt phủ một cuốn sách y thư.

- Hả ? Vừa xem sách vừa ngủ gật ? – Nàng rón rén lại gần, nhẹ nhàng lấy cuốn sách ra.

Đôi mắt của y đã khép lại. Gương mặt khi ngủ có vẻ rất bình yên.

Nàng khẽ cúi đầu xuống ngắm. Tự dưng thấy ghen tị, thậm chí lông mi của y còn dài và rậm hơn lông mày của nàng. Các nét trên gương mặt đều hoàn hảo, phối với nhau cũng không chê vào đâu.

Chợt trong lòng nàng hiện lên gương mặt khi ngủ của Tử Thiên, nàng nhủ rằng đây là tự nhiên nhớ đến thôi, bởi hần và Tử Thu không phải giống nhau như hai giọt nước sao, có điều, vẻ ngoài của Tử Thiên lúc nào cũng băng giá, u uẩn, gương mặt khi ngủ cũng không thoải mái, đôi lông mày cứ nhíu lại. Hần có cái vẻ u tịch thăm thẳm, dễ mê hoặc người khác vào, thật mơ hồ, cho đến lúc này...vẫn mơ hồ.

Còn Tử Thu trước mặt nàng luôn ấm áp, có lúc hết sức dịu dàng, khi đầy kiên quyết, có lúc lại tinh quái, nhưng nói chung đều mang lại cảm giác rất gần gũi, cứ tự nhiên mà gần với nhau ngày qua ngày như vậy...

Có lẽ đó là tính cách và đặc trưng của mỗi người trong số họ. Nàng vẫn chưa hề biết được, mối dây liên kết số phận của mình sẽ ra sao.

Chỉ biết rằng bây giờ, đang ở bên Tử Thu, ngày qua ngày đều thấy thú vị.

Suy nghĩ vẩn vơ một lát, nàng chợt tỉnh lại, lại quay sang ngắm y.

- Hừm, bị ta dọa mà huynh vẫn còn ngủ ngon thế này sao ?

Nàng cúi xuống gần hơn, chắc là y ngủ thật đấy chứ ? Không khéo y đang trêu nàng, phải đề phòng mới được. Thế là nàng quyết định thử bằng cách véo nhẹ vào má y.

- Ngủ say thật thế sao ? Không thấy nhột hay đau ? – Nàng thở dài.

Bình yên quá... nàng cảm nhận được cảm giác đó khi nhìn y ngủ. Nàng trầm ngâm một lát ngắm y.

Một lát sau.

Đôi mắt y vẫn khép, đôi mi hơi rung rung. Chợt không khí trong phòng làm nàng thấy hơi ngột thở.

- Vừa nãy có thấy làm sao đâu nhỉ ?- Nàng cảm thấy hơi khó chịu.

Quay sang nhìn y, chợt nàng lại phải giật mình. Nàng không nhìn nhầm đấy chứ. Nàng vội cúi xuống nhìn rõ hơn.

Trên trán y, mờ mờ hiện ra một cái bớt, không là một dấu ấn.

- A ! – Nàng khẽ thốt lên.

Cái dấu ấn hay bớt đó ngày càng rõ hơn, là hình rồng đen như An lão nương kể đó sao? Đúng là rồng đen.

Nàng nhìn kĩ, dường như dấu ấn đó rất sắc nét, có cái gì đó vô cùng dữ dội, cũng như luồng khí lạ khiến cho nàng thấy ngột thở này.

Một con rồng, móng vuốt và hai con mắt của nó rất sắc. Khi nhìn vào cũng thấy khiếp sợ.

Nàng chợt thấy kinh ngạc, Tử Thu... đúng là có bớt như vậy, như vậy... lời tiên tri gì đó là có thật sao?

Y có khi nào đúng là thiên tử...

Nếu thế thì...

Vân Anh đang rối trí thì tự nhiên phát hiện ra, đôi lông mày của y hơi nhíu lại, sau đó y dần mở mắt.

- Anh Nhi ? – Y như bừng tỉnh, nhận ra nàng bên cạnh.

Vân Anh giật mình, khi y tỉnh dậy, dấu trên trán đã biến đâu mất. Nàng mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên, thật là kì lạ, không thể tin được.

- Anh Nhi ? Nàng đến từ bao giờ ? – Y ngồi dậy, ngạc nhiên hỏi.

- Hừm, sao huynh lại ngủ gật ?

- Lúc này về, đọc sách một lát tự nhiên ta thấy hơi khó chịu trong người, vừa đặt lưng xuống thì thiếp đi ngay.

- Huynh ngủ chẳng biết trời cao đất dày gì sao ? – Nàng trêu chọc – Còn nữa, lúc này ta nhìn thấy trên trán huynh có cái gì đó...

- Đâu ? – Y ngạc nhiên, đứng lên tìm tấm gương đồng – Có cái gì sao ?

Rõ ràng lúc này nàng không nhìn nhầm mà, bây giờ lại biến mất, liệu nói ra y có tin không, y có biết chuyện mình có bớt không?

- Từ nhỏ đến lớn, trên trán huynh không có cái gì à ? – Nàng dò hỏi.

- Cái gì là cái gì chứ ? Ta từ nhỏ thích ăn chay hơn ăn thịt, hiếm khi có đến một cái mụn! Mặt nàng... có mụn kia, gần đây hay thức đêm sao?

- Mụn ? – Nàng vội soi gương. – Trời ơi, mấy thứ đáng ghét này, mọc lên từ bao giờ vậy?

Mãi nghĩ đến và than thở về mấy cái mụn, nàng tạm quên đi chuyện vừa này. Kết quả là y lại lấy một cái lọ thuốc nhỏ ra, xoa một lớp thật mỏng lên cho nàng.

- Chắc mai là sẽ hết, cái này đặc biệt chữa mụn nhọt, của ta chế ra, số lượng có hạn, nàng hôm nay phải đi ngủ sớm đây, đừng có ăn cay, có cần thuốc giải nhiệt trong người không?

Nàng nhìn y dịu dàng xoa thuốc ỳnh, nàng thấy ấm áp trong lòng.

Chợt y nhớ lại chuyện vừa này, thắc mắc:

- Không phải nàng không muốn nhìn mặt ta sao ? Sao lại lén đột nhập vào phòng ta ?

- Nếu ta nói là đến để sàm sỡ huynh để trả thù thì sao ? – Nàng nhìn y bằng ánh mắt trêu chọc.

- Nếu nàng có cái gan đó ! – Y dang rộng tay – Xin cứ tự nhiên!

Nàng nhìn y, nghĩ thầm trong bụng để y ăn dưa bở một lần mới được. Bèn ra vẻ lên giọng:

- Được, huynh nhất thiết không được cử động, không được chống cự, ngồi xuống giường nhắm mắt lại !

Tử Thu vô cùng kinh ngạc, tiểu cô nương này đang nghĩ gì vậy, đến cái gan làm chuyện như vậy nàng cũng dám làm sao?

- Còn không mau ngồi xuống giường ! – Nàng nhìn y bằng đôi mắt có chiều lấp lờ kì lạ.

Y giật mình, Vân Anh, nàng đang tính gì vậy ?

Thấy y còn do dự, nàng kéo y đến bên giường. Nhìn y chăm chăm có vẻ như đang ve vãn. Y ngây người ra.

Nàng mau lẹ rút đai lưng của y, nhanh tay tháo lớp áo ngoài trong đôi mắt ngạc nhiên tột độ của y. Y cảm thấy toàn thân như bị kích động kì lạ, tim đập liên hồi. Cô nương này tại sao lại dạn dĩ đến vậy? Nàng thực sự muốn trả thù ấu trĩ như vậy sao?

Vân Anh đã tháo được áo khoác ngoài của y, chỉ còn lớp áo bên trong màu trắng.

- Anh Nhi ! Nàng làm gì vậy ? Nàng có biết nữ nhi tùy ý làm vậy là sao không ? – Mặt y đã đỏ bừng , y túm lấy bàn tay của nàng, ngăn nàng làm tiếp.

Vân Anh được thể cười khanh khách, vô cùng sáng khoái:

- Cuối cùng huynh đã mắc lừa chính chiêu của mình sao? Đồ sắc lang đầu óc đầy tà tâm kia, bốn cô nương chỉ muốn lột áo khoác ngoài của huynh để cho huynh thử mặc cái áo ta may này !

- Nàng...

Nàng vẫn cười vô cùng thích thú, trả thù y bằng chính chiêu của y quả thật quá mãn nguyện, chắc bây giờ y còn đau hơn nàng, Tử Thu đáng ghét, còn dám coi thường nàng nữa không.

- Vừa rồi là nàng không nghiêm túc đùa cợt ? – Y còn tỏ ra tức giận.

- Đúng ! – Nàng nháy mắt.

- Được, đã thế ta sẽ phạt nàng ! Làm thật !

Y nói dứt khoát rồi thừa cơ túm tay nàng, kéo cả người nàng xuống, đè lên. Nàng hốt hoảng định vùng ra, la hét:

- Không được, là ta đùa thôi mà, Tử Thu ăn gian, huynh thua cuộc mất mặt còn định chơi xấu !

Tử Thu còn chưa có ý buông nàng ra, dùng một tay dễ dàng khống chế cả hai tay nàng trên đầu, kiên quyết nói:

- Nhưng ta không xem là đùa, ngày hôm qua không phải nàng cũng xem giả là thật, còn đập ta đó sao ? – Ánh mắt y đầy hăm dọa.

- Huynh ích kỉ, bỏ ta ra ! – Nàng vẫn cố chống cự, vùng vằng định thoát ra, lát sau phát hiện ra bàn tay còn lại của y đang có ý đồ xấu trên mình nàng, lại hét lên – Huynh định làm gì, không được làm càn đâu !

- Nàng dám lột đồ của nam nhân, còn giả vờ ve vãn, bản lĩnh không nhỏ cơ mà! – Y vẫn chưa nhượng nhịn, bàn tay bắt đầu đụng chạm đến những chỗ nhạy cảm.

Lúc này thì lòng nàng lại bắt đầu hoảng sợ, rung mình, dòng điện lạnh đã chạy qua sống lưng rồi. Nhưng tim lại đập dữ dội.

- Đồ xấu xa, huynh lúc nào cũng cơ hội ! Huynh muốn ta sau này không bao giờ thêm nhìn huynh sao ? – Nàng không còn biết làm cách nào ngoài đe dọa như vậy, trước khi y kịp tiến thêm một bước.

Y buông nàng ra, điềm nhiên buông một câu:

- Đúng là không làm nàng sợ thì nàng không coi ta ra gì !

- Tử Thu, lần này huynh vẫn ăn gian, đã thua rồi còn ăn gian như thế ! – Nàng ngồi dậy, ầm ức.

Sau một hồi cả hai quay về hai phía, không thèm nhìn nhau. Cuối cùng là y lên tiếng trước:

- Nàng may cho ta y phục gì ?

- Đấy, tự đi mà mặc vào ! – Nàng chỉ chỉ vào đồng bên cạnh.

- Vậy nàng ra ngoài cho ta thay đồ, cấm nhìn trộm.

- Ai thêm !

Thế là nàng bước ra cửa, khép cửa vào, quay mặt ra phía sân. Bên trong yên ắng một lúc lâu.

Chợt nàng bắn khoăn y có biết mặc đúng không nữa, loay hoay gì mà lâu thế. Hừm, nhưng nàng lại phải đợi.

Nhưng nàng chợt phát hiện ra có một tia suy nghĩ không trong sáng trong đầu nàng, tự nàng trấn an bản thân đây là suy nghĩ bình thường thôi. Bởi lẽ nàng cũng biết là y rất đẹp trai, dáng cao ráo hình như rất chuẩn. Suy nghĩ của một thiếu nữ đang trong tuổi mơ mộng, vốn thích các thần tượng đẹp trai như nàng không thể tránh khỏi tò mò.

Muốn nhìn trộm ? Có lỗi với bản thân quá.

Nhưng mà... quả thật là tò mò.

Tự dưng lý trí yếu lí, nàng tự nhủ là nếu thấy cảnh quá nhạy cảm sẽ quay đầu đi ngay. Hơn nữa nàng cũng muốn biết y có biết cách mặc không.

Bèn len lén đục một lỗ tí hon ở cánh cửa, ghé một con mắt vào.

May quá, y đã mặc đúng cái quần thụng đặc biệt mà nàng thiết kế, xem ra cũng thông minh đấy. May mà là quần thụng, may sao thì vẫn vừa.

Đến khi y từ từ tháo lớp áo trắng mỏng cuối cùng trên người ra.

Nàng thần thờ chết điếng, con mắt dán chặt vào, tí nữa thì tự miệng đã thốt ra hai chữ “ Sexy!”

Y, thân hình quả là lí tưởng. Trông bên ngoài thanh thoát mà cơ thể lại thực sự rắn chắc, không thua gì người mẫu thời hiện đại, dường như không có một chút mỡ thừa trên mình. Nàng ngắm soi kĩ hơn cơ bắp. Oa, có cả cơ bụng sáu múi. Tại sao? Thời đại này đâu có tập gym, chẳng nhẽ y cũng bí mật luyện tập thân thể sao? Lợi hại.

- Ôi ! – Nàng giật mình, phát hiện ra mình bị chảy máu mũi.

Không được, cầm máu ngay nếu không không còn mặt mũi nào nữa. Nàng vội chạy đi lấy bông băng.

Tử Thu trong phòng khẽ nhoẻn miệng cười. Y đã phát hiện ra nàng nãy giờ.

- Cô nương này, rốt cuộc ta và nàng ai nhiều tà tâm hơn chứ ?

34. Chương 34

Sau một hồi cầm máu, Vân Anh can đảm bước vào, lúc này dường như y đã mặc gần xong xuôi.

Nàng cũng phải ngạc nhiên vì y cũng biết cách mặc gần đúng. Lúc này nàng trân trân nhìn y, rồi đột nhiên phá lên cười.

- Nàng cười cái gì ? Không phải là nàng may ta mới chiều cổ mặc sao?

Nàng lại gần chỗ y, vẫn cố nhin cười:

- Cái áo ngoài này phải mặc lệch vai mới đúng kiểu ! – Rồi nàng tự chỉnh lại. – Còn nữa, cái cà vạt đâu ?

- Cà vạt nào ? Nó không phải đai lưng ? –Y thắc mắc.

- Tất nhiên không phải, đưa đây ta thắt cho huynh !

Sau một hồi chỉnh lại, bộ quần áo Kpop nàng may được miêu tả như sau:

Bên trong là một lớp áo giống như áo sơ mi nam màu trắng, không có gì đáng bàn ngoài việc đường kim mũi chỉ của nàng hơi vẹo vọ, nhưng có thể tặc lưỡi cho qua vì đó là áo trong.

Áo ngoài, lẽ ra nàng định may một chiếc áo len cổ rộng lệch, vắt qua vai bên này đến cánh tay bên kia, nhưng vì không có len nên nàng đã dùng vải thô màu tím xám hai lớp may thành, chỗ cổ áo có thêm một lớp viền màu đen điểm thêm vào.

Quần thụng đen không nói làm gì, cuối cùng là một cái cà vạt màu đỏ dài thắt ở ngoài để điểm thêm.

Nàng đã đặc chế đôi guốc mộc thông dụng thành giống như một đôi tông!

Chỉ thiếu chút phụ kiện như găng tay, băng đô, vòng vèo, hoa tai thôi.

Nếu nhìn gần thì phát hiện ra đường may thiếu tinh tế, nhưng nhìn xa nàng tự đánh giá là ok! Công nhận cái dáng của y cũng góp phần thêm mắm thêm muối, lợi hại.

Nàng nghĩ gì đó mà lại bật cười, y thấy vậy liền thắc mắc:

- Bộ buồn cười lắm sao ? – Y nhìn mình – Quả thật là kì quặc, nàng không chơi xấu ta chứ ?

- Không có, huynh y hết idol rồi, ngày mai chúng ta ra ngoài, huynh mặc bộ này chứng khắp phố đi ! – Nàng cố dụ dỗ y, thật ra nàng cười vừa nãy là vì đang tưởng tượng con mắt thiên hạ sẽ nhìn y như thế nào.

- Thật sao ? Nhưng ta thấy là không được! Nàng không thấy là như thế này là không sao, nhưng nếu một Đạu Bình đã xấu xí, đầu tóc dị hợm, còn mặc đồ kì cục thế này ra đường thì có vấn đề à ! – Y lập tức không chấp nhận.

- Đi mà ! Đi mà ! – Nàng nũng nịu bằng giọng nói ngọt ngào và cả ánh mắt – Ta cũng muốn được hẹn hò mà...

- Hẹn hò ? – Y ngạc nhiên.

- Bộ nam nữ thời đại này không cùng nhau ra ngoài chơi sao? – Nàng trầm nghĩ thời đại này hầu như cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, chả có mấy người yêu nhau lấy nhau, nữ nhi cũng chỉ hay ngồi trong khuê phòng, quả thực nhàm chán.

- Nàng muốn đi chơi cùng ta ? – Y tự nhiên thấy vui vẻ – Được, ngày mai chúng ta đi chơi ! Nhưng ta không mặc cái này đâu...

- Huynh không mặc thì đừng có đi chơi, sau này cũng đừng nhìn ta!

Chiêu bài cuối cùng của nàng được tung ra, y cũng phải cam chịu.

.....

.....

Một đêm bình yên nữa trôi qua.

Vân Anh cuộn tròn mình trong chăn, đôi môi còn khẽ mỉm cười hạnh phúc.

Nàng không biết rằng vòng quay định mệnh cũng đến rất gần....

Mọi chuyện gần như đến rất tự nhiên, nhưng biết đâu đó là sự sắp đặt của số phận?

.....

.....

Đến gần sáng, dường như trời lạnh hơn, nàng cảm thấy co ro, giấc ngủ cũng chập chờn...

Một giấc mơ...

A, lại là cánh đồng hoa ?

Không, nhìn kĩ thì đó là một khu vườn hoa rất lớn.

Nàng nhìn xung quanh rồi nhìn lại bản thân. Ồ, sao váy áo thướt tha quá. Đẹp quá.

Đây có phải là một giấc mơ hạnh phúc không? Trong mơ nàng thấy mình cũng mỉm cười, nàng ngắt một nụ hoa nhỏ, khẽ đưa lên ngửi, rồi cài nó lên tóc.

Khi nàng quay lại phía sau, chợt nhìn thấy một bóng người mờ ảo, nhìn không rõ. Là ai ?

Khi nàng giật mình nhận ra, bốn phía vườn hoa giờ ngập trong sắc máu, mùi tanh xộc lên thật đáng sợ, lại là giấc mơ này sao?

Bóng người đó rõ ràng hơn, nhưng vẫn không nhìn thấy mặt, chỉ thấy một đôi mắt nhìn nàng đầy oán hận. Không biết là vì oán hận hay vì sao, đôi mắt đó đỏ thẫm như máu bị thương...

- Lại với ta, ta sẽ tha thứ cho nàng !

- Không ! – Nàng hét lên.

Chợt nàng bừng tỉnh giấc, giấc mơ đó cũng kết thúc. Đó là một giấc mơ tương tự như giấc mơ lần trước của nàng ? Thật đáng sợ....

Trời hình như đã sáng, nàng cũng luyến tiếc chui ra khỏi chăn.

Quên đi, hôm nay nàng nhất định cùng Tử Thu đi chơi vui vẻ.

.....

.....

Trên phố, nàng vui vẻ khoác tay y.

Rất nhiều con mắt trầm trồ.

- Tử Thu, xem kìa, thiên hạ đang ngưỡng mộ huynh ! – Nàng tán dương.

- Gọi ta là đậu nành ! – Y lờ mờ nhẹ – Còn nữa, họ không phải ngưỡng mộ, mà đang cười thầm trong lòng, nàng quay lưng lại đi mà xem.

Quả nhiên ai nấy đi qua đều bật miệng cười, có người còn cười nghiêng ngả khi thấy một tên xấu xí, tàn tật còn quái dị.

Nàng tức thời cũng không nhịn cười trong sự âm ỉ của y. Y bèn cố đi nhanh hơn:

- Đừng mãi cười nữa, đi nhanh lên, chúng ta lát nữa còn đi xem bệnh, không phải mỗi đi chơi đâu !

- Huynh có biết lãng mạn là thế nào không ? Đi chơi với bạn gái mà cứ giục như là đi đánh nhau thế ? – Nàng than phiền, lẽ ra y phải chủ động nắm tay nàng chứ, đúng là người cổ mà.

Nhưng nàng cũng nghĩ ra, đậu nành thì làm sao có thể thân thiết với một cô nương trên phố. Nghĩ vậy, nhìn ngó xung quanh một lát, nàng bèn lóe lên một suy nghĩ.

- Huynh đứng đây đợi ta một lát !

Nàng chạy lên một hàng đồ chơi phía trước, mua cái gì đó rồi lại kéo tay y, dẫn vào một ngõ nhỏ vắng, đưa ra một cái mặt nạ màu bạc.

- Đeo vào đi, sau đó thể hiện phong thái khí chất hơn người của huynh ! – Nàng mỉm cười.

Y nhìn nàng có chút khâm phục, nàng lại xài chiêu cũ của y. Y khéo léo xóa lớp hóa trang, đeo mặt nạ vào, chỉnh lại đầu tóc.

Sau đó cả hai bước ra. Bình tĩnh bước đi.

Thấy lát sau mọi người trên phố đều nhìn với ánh mắt ngạc nhiên nhưng không có ai cười nhạo. Trước mặt họ bây giờ là một vị nam tử đáng người thanh thoát, tuy mặc quần áo khác thường, đeo mặt nạ nhưng nhìn qua vẫn thấy khí chất phi thường, có chút bí ẩn quyến rũ kì lạ. Vân Anh thấy vậy cũng mát lòng.

Nàng chủ động cầm lấy tay y. Y cũng hiểu ý, nhẹ nhàng đan ngón tay của y vào những ngón tay mềm mại của nàng.

Đó có thể là những giây phút hạnh phúc bé nhỏ.

.....

.....

Hai người đi dạo một hồi, nàng đòi mua đủ đồ linh tinh đòi y cầm hết xong, vẫn hứng thú muốn đi tiếp hết những con phố ở thành Đại An này, y cũng đành chiều ý.

Cuối cùng đến gần trưa, hai người cũng theo con đường lớn để ra ngoại thành xem bệnh.

Con đường lớn thì lúc nào cũng tấp nập người đến vậy. Hàng hóa cũng đa dạng, nếu không phải nàng đã tiêu gần hết bạc, chắc cũng xà vào xem.

Phía một bên đường, thu hút sự chú ý của nàng, là một thầy pháp xem bói.

Điều kì lạ là mấy người vào hỏi, ông ta chỉ buông một vài câu, lắc đầu rồi người đó tức giận bỏ đi. Thầy bói gì mà kiêu, đáng nhẽ ra muốn kiếm ăn, phải lôi kéo người ta xem đủ chuyện trên đời chứ. Nàng nhìn kĩ thấy lão thầy này quen quen. Không phải là lão thầy hỏi đầu nàng đến đây xem cho nàng đầy chữ, nhìn bộ dạng thì có vẻ như vậy. Không sao, nàng đang có hứng thú.

- Tử Thu... à, Bình ca, ta lại kia xem một tí ! – Nàng kéo y lại.

- Nàng muốn làm gì ? – Y hướng đôi mắt theo phía nàng kéo – Xem tướng ư ? Cái đó có tin được không đấy ?

- Không tin thì cũng xem cho vui, lần này thử xem cho huynh ! – Nàng kéo.

- Ta không xem đâu ! – Y dứt khoát.

- Ta bảo mà huynh không nghe sao ? – Nàng vùng vằng, sau đó nghĩ ra cách thuyết phục rất tinh tế – Bộ thời đại này nam nữ có ý trung nhân không đi xem tuổi sao, thời của ta mà còn sùng tín cái vụ này nữa mà, đi nào !

Thật ra y có lý do để không bao giờ xem nhưng thứ này, nhưng nàng không hiểu, đã kéo y vào rồi.

- Vị đạo sĩ này, ta muốn xem ! – Nàng hào hứng.

Lão đạo sĩ nhìn cả hai, nàng cũng nhìn lại lão. Hừm, đúng là lão già thích ra vẻ bí hiểm đó đây. Không những thế, lão còn vuốt râu, chậm chậm nhìn nàng, ánh mắt khó lường:

- Lão phu biết ngày hôm nay có hai vị đi qua, đã chờ ở đây rồi !

- Hừ, lại nói phét, tỏ ra mình nguy hiểm ! – Nàng lẩm bẩm.

- Đạo sĩ, ta muốn xem số mệnh của ta này, và cả vị đại ca này, xem thử nhân duyên chúng ta có hợp nhau không ? – Nàng hào hứng.

Lão đạo nhân đó quay sang nhìn Tử Thu một lượt, chợt có ánh mắt làm y cảm thấy hơi khó chịu.

- Ngày tháng, giờ sinh của cô nương và công tử ?

- Của ta... nói thật là ngày 26 tháng 12 năm 1992, nhưng mà có lẽ ông không biết đâu, theo âm lịch nhé, ngày 3 tháng chạp năm Nhâm Thân, 0 giờ 47 phút, hình như tính ra là giờ Tý ba khắc gì đó, ông có hiểu không thế ? – Nàng tuôn ra một tràng

Lão đạo sĩ lại ra vẻ bí hiểm cười:

- Ta biết rồi, còn công tử đây ? – Ánh mắt lão lại càng bí ẩn dò xét người đeo mặt nạ trước mặt.

Tử Thu khẽ véo vào tay nàng một cái. Chợt nàng giật mình hiểu ra, y không phải là người bình thường, giờ sinh của y không để lộ được. Nàng vội xua tay trước mặt đạo sĩ:

- Thôi, ta chỉ xem ột mình ta thôi, mặc kệ y.

Lão đạo sĩ lấy bút kẻ kẻ vẽ vẽ, trầm ngâm một hồi rồi từ tốn bảo nàng:

- Cô nương giờ sinh cũng đặc biệt ta đang kẻ lá số, cần chút thời gian phán đoán diễn giải, hay là thế này, bên kia có gánh hát, cô nương sang bên đó xem tạm trước, một khắc sau quay lại...

- Cũng được ! Nhưng phải giảm giá đó ! – Nàng đứng lên, vui vẻ chạy lại chỗ gánh hát.

Tử Thu cũng vừa định đứng lên đi theo thì lão đạo sĩ đã nắm vạt áo y giữ lại.

- Công tử này... – Ánh mắt đạo sĩ càng khó lường, giọng lão cũng trầm xuống.

- Gì vậy ?

- Ta đã nói là ở đây chờ các người, ắt có nguyên do...

Tử Thu đôi phần kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười:

- Đạo gia có gì chỉ bảo?

- Nói thật, ta không cần phải hỏi ngày giờ sinh của các người nữa, chỉ muốn xác nhận lại thôi.- Lão nhìn y chằm chằm dò xét – Công tử, dù hóa trang thế nào, che mất được bàn dân thiên hạ, nhưng đối với kẻ đắc đạo nhiều năm như ta, cái luồng khí và “mệnh” phát ra từ người vẫn lộ rõ. Chưa kể đến vận mệnh của các người vốn vô cùng nan giải, lại có phần rối rắm oan nghiệt, gắn chặt với thiên hạ này.

Tử Thu giấu ánh mắt biến chuyển của mình, vẫn ra vẻ thản nhiên:

- Đạo sĩ nói gì, tại hạ thực sự không hiểu, cáo từ!

Y vừa định cất bước thì lão nói thêm:

- Nói là không quan tâm đến số mệnh, nhưng thực sự người rất sợ số mệnh của mình ! – Lão đưa mắt lên trời – Người nhìn đi, có thấy một phía bầu trời mây đen đang phủ đến không, nhắm mắt lại có thấy tiếng oán khóc không, đó là vận mệnh của các người đang bắt đầu, vòng quay tiền kiếp và hiện tại sắp trùng lên nhau, những lời tiên tri cũng thành sự thật ! Đừng chối cãi nữa, ta biết người, một trong hai đứa trẻ oan nghiệt !

Lời nói của lão khiến y giật mình dừng bước. Trong lòng đầy đề phòng và kinh ngạc. Y cúi xuống nói nhỏ:

- Người thực sự là đạo gia ?

- Yên tâm, ta không phải là người muốn giết người, mà ta cũng không đủ khả năng giết người, người đủ khả năng giết người cũng phải có thiên cơ mới làm được, ta chỉ là kẻ tiên tri tu đạo nhiều năm quan tâm đến thiên mệnh, muốn cho người biết ít thiên mệnh. – Lão bình tĩnh nói.

- Ta nghe đồn những đạo gia biết quá nhiều thiên cơ thường bị trời phạt, người nói cho ta, không sợ hậu quả sao ?

- Công tử, đạo gia quan tâm nhất là thiên mệnh, có thể đoán được thiên mệnh là điều lạc thú muốn hưởng đến nhất, nhất là những chuyện có liên quan đến thể sự lớn lao thể này...

- Vậy người có thể nói cho ta điều gì ? – Tử Thu bình tĩnh hỏi.

Từ phía xa vọng lại, có tiếng vó ngựa rầm rập dường như rất vội vã.

- Số mệnh của người, ca ca của người và nhân duyên của các người và cô nương kia... – Lão vừa ghé vào tai y nói vài điều.

- TRÁNH ĐƯỜNG ! TẤT CẢ TRÁNH ĐƯỜNG !

Từ xa vô cùng thần tốc phi lại, là đoàn người ngựa, bụi phủ ngập đường, bàn dân thiên hạ la hét, tránh rạp sang một bên.

Vó ngựa vẫn bất chấp lao đến kinh hoàng.

Tử Thu giật nảy mình, quay đầu nhìn về phía Vân Anh phía bên kia. Đám đông vội vã xô đẩy nhau tránh ngựa, nàng cũng bị chen lấn, ép đẩy.

- Anh Nhi ! Cẩn thận !

Không kịp nghĩ gì, y trong một khoảnh khắc thi triển toàn bộ thân pháp, lao như tên bắn đến bên nàng, nhanh lẹ chụp lấy nàng, cả hai ngã nhào vào lề đường.

Vó ngựa thần tốc vẫn vô tình phi qua như vũ bão.

- Anh Nhi, Anh Nhi ! – Y thất thần gọi – Nàng không sao chứ ?

Vân Anh vừa kịp định thần, mở mắt, lý nhí:

- Hình như không sao...

Y trong lòng phần khởi nhẹ nhõm. Đỡ nàng dậy, một lúc cả hai quay ra thì thấy đám đông huyền náo vây quanh bên đường phía đạo sĩ.

Y hốt hoảng kéo tay nàng lại gần, giật mình, Vân Anh cũng mặt mũi trắng bệch thất kinh. Y vội che mắt nàng lại, dúm đầu nàng vào ngực mình:

- Đừng sợ, đừng nhìn nữa... !

Đạo sĩ đã bị ngựa chèn chết bất thành linh.

Đám đông cũng có mấy người bị thương. Một vài người huyền náo bàn tán:

- Thật tội nghiệp ! Đám người ngựa bất lương kia là ai vậy ?

- Tôi không nhìn kịp, nhưng nghe đồn hôm nay Bạch gia công tử – Bạch tướng quân hồi phủ, người ngựa nhiều như vậy có khi nào...

- Thật là nhẫn tâm, coi sinh mạng thường dân như cỏ rác, thật tội nghiệp cho đạo sĩ này...

Tử Thu ôm chặt Vân Anh trong lòng, thấy nàng đang run rẩy kinh sợ.

Ánh mắt y biến chuyển, có chiều vô cùng bi thương, lại như mang nỗi lo lắng khôn cùng khó biểu đạt.

Tiết lộ thiên cơ, phải chăng đó là sự trả giá ?

Chỉ tiếc, y mới kịp nghe thấy một điều...

35. Chương 35

Ngày hôm đó, sau khi xem bệnh xong, Tử Thu và Vân Anh trở về y xá.

Trên đường về, không ý chừng xuống, ẩm đạm lạ thường. Vân Anh nhìn thấy người chết ngay trên đường, mà lại chết thảm như vậy, trong lòng không khỏi thấy kinh hãi.

Riêng Tử Thu, y cũng trầm ngâm kì lạ, đó là điều mà nàng chưa nhận ra.

....

...

Vài ngày sau ở y xá, khi tâm trạng Vân Anh đã khá lên, nàng lại có hứng trêu đùa cùng y. Có điều lạ là, dường như y đều nhường bộ.

Khi Vân Anh chợt phát hiện ra điều đó, sự nhường bộ của y bắt đầu từ hôm hai người đi chơi về, thì đúng lúc xảy ra một biến cố lớn trong y xá.

Từ Đức y sư, sư phụ của nàng và Tử Thu tự nhiên ngã bệnh nặng.

Từ Đức đại y sư là vị danh y tái thế mà nàng vô cùng ngưỡng mộ, trong y xá đối xử với các đồ đệ rất tốt, hết lòng chỉ dạy. Tuy Vân Anh hơi lười học tập, nhưng người vẫn rất thương yêu nàng, không bao giờ bắt làm những việc nặng nhọc...

Đại đệ tử là Lâm Khoát sư huynh, nhị đệ tử là Lý Anh sư tỷ, cùng Tử Thu cùng thử bắt mạch, nhưng vẫn chưa tìm được căn nguyên của căn bệnh.

Rõ ràng mấy hôm trước, sư phụ vẫn còn rất khỏe mạnh. Hôm nay lại tự nhiên ngã bệnh, hôn mê bất tỉnh.

Ai nấy trong y xá đều hết sức lo lắng, hoang mang, y xá đành hạn chế nhận bệnh nhân, chỉ tiếp nhận bệnh nguy cấp.

Từ Đức y sư rõ ràng là trụ cột của cả y xá này, người gần như trực tiếp xem bệnh ọi bệnh nhân.

Xét về y thuật, Lâm Khoát và Lý Anh đều chưa đạt đến một nửa trình độ của sư phụ.

Vân Anh là người duy nhất hiểu rõ Tử Thu, có lẽ trong các đệ tử còn lại, Tử Thu mới là người y thuật cao nhất, nhưng nàng cũng không biết chắc chắn y thuật của y đến độ nào, liệu y có tư chất thần đồng, nhưng có thể chữa bệnh cho sư phụ? Đến ngay cả sư phụ cũng còn không lường được bệnh tật trong người mình...

Vì chuyện này mà mấy ngày hôm nay Tử Thu rất trầm tư, chỉ dưới tư cách đệ tử luôn quanh quẩn xem bệnh giúp các huynh, tỉ, chăm sóc sư phụ. Rảnh rỗi lại vùi đầu vào hàng đống y thư tìm kiếm, không thì mài miết ở trong kho thuốc thử bào chế, đến mức quên ăn quên ngủ.

Nàng không biết làm gì ngoài việc quanh quẩn y xá giúp việc và thỉnh thoảng ngó đến y.

Buổi tối, Tử Thu dường như vẫn chưa ăn. Nàng mang điểm tâm cho y thì không thấy y trong phòng, xuống kho thuốc cũng không thấy.

Nàng đành để tạm thức ăn trong phòng y rồi quay trở về phòng mình hướng đối diện.

Từ trên mái nhà phòng Tử Thu, y đang ngồi lặng lẽ một mình, ở đây tầm mắt để quan sát rất tốt về phía phòng nàng đối diện.

Nàng khẽ hé cửa sổ, chong đèn, dường như nàng đang đọc sách.

Được một lúc thì lại đứng ngồi không yên, sốt ruột.

Chạy ra ngoài sân hét lớn:

- Tử Thu đáng ghét ! Huynh ở đâu chứ ? – Gương mặt đầy lo lắng.

Y mỉm cười rồi lên tiếng:

- Ở trên này, nàng ngẩng đầu lên ột chút sẽ thấy !

Nàng ngược lên nhìn. Thì ra y đang ngồi một mình trên mái nhà, trời thì rét, định hủy hoại bản thân sao?

- Nàng có muốn lên không ? – Y cười dịu dàng.

- Có ! Cho ta lên với !

Y nhanh nhẹn phi xuống dưới, gọn gàng ôm nàng vào lòng, chỉ chớp mắt đã vận khinh công, cả hai cùng đứng trên mái nhà.

Y ngồi xuống, nàng cũng ngồi xuống theo. Chợt phát hiện ra bên cạnh y có bình rượu.

- Huynh uống rượu sao ? – Nàng vô cùng ngạc nhiên, chưa bao giờ thấy y uống rượu.

- Ừm ! – Y chỉ đáp một câu rồi quay sang hỏi nàng – Có lạnh không ?

Thật ra y đã thấy mình nàng run run. Y đưa cho nàng bình rượu và cười:

- Có hai cách để đỡ lạnh : uống rượu này cho ấm bụng hoặc ngồi sát vào đây cho ta ôm, nàng chọn đi !

- Hừm, cách nào thì huynh cũng có thể cơ hội ! Sắc lang đáng ghét! – Nàng lườm y.

Thật ra nàng cũng nhìn thấy trong mắt y kể cả khi đùa nàng lúc vừa nãy, vẫn không giấu khỏi nỗi buồn và sự bẽ tắc, với tâm trạng này chắc chắn y sẽ không làm gì nàng. Thật sự nàng rất muốn lại gần y, ôm lấy y mà an ủi.

- Ta không sợ huynh đâu ! – Nàng ra vẻ trêu chọc – Ta sẽ uống rượu, tửu lượng ta lợi hại lắm đấy, còn nữa, vì ta lạnh nên ta sẽ để huynh ôm, huynh mà táy máy ta sẽ đạp thẳng huynh xuống đất !

Nàng cầm lấy rượu và uống. Thật ra nàng không biết uống rượu, cái cay xè và men nồng của nó không khỏi làm nàng nhăn mặt, nhưng vẫn cố ra vẻ:

- Rượu ngon, thật là sảng khoái.

Nói rồi nàng tự động lui sát lại gần y. Y vòng tay ôm trọn nàng vào lòng, nàng cũng theo đó mà ngã đầu vào người y, vòng tay ôm lại y.

Hình như ai đó cho nàng biết rằng, những người có nỗi buồn tìm rượu giải sầu, cũng rất cần một người bạn uống cùng và sẻ chia tâm sự, như vậy sẽ tốt hơn là ôm nỗi u sầu uống một mình.

Vân Anh nghe thấy nhịp tim đập của y, cảm nhận được mùi men rượu phảng phất, ấm nồng. Hình như không chỉ vậy, chỗ rượu nàng uống bắt đầu có tác dụng, đầu óc bắt đầu mơ hồ.

- Tử Thu... huynh buồn ư...? – Giọng nàng nhỏ, thều thào – Chưa bao giờ thấy huynh uống rượu...

Tử Thu ôm nàng trong tay, thấy cả mình nàng dường như đã bắt đầu gục vào y, tự cười thầm cô nương này đã không biết uống còn làm bộ.

Nàng muốn an ủi y, nàng thật đáng yêu.

- Ta, lần đầu tiên uống rượu là khi nhớ ra chuyện chính mình hại chết nghĩa mẫu, lúc đó là Tú Tú đưa rượu cho ta uống, bảo ta cùng hần uống cho quên đi... kết quả là hần và ta thì xem ai uống nhiều hơn...

- Ai thắng ? – Đôi mắt nàng càng ngày càng lơ mơ hơn.

- Ta thắng.

- Lần đầu tiên uống mà thắng ? Xạo quá, hi hi... – Nàng đầm nhẹ vào lưng y.

- Hôm nay... huynh buồn về chuyện sự phụ sao... đừng buồn... nhìn huynh buồn ta thấy... rất buồn... – Nàng nói bằng cái giọng lí nhí, cũng còn không rõ tiếng, rõ ràng là đã say.

Nàng đã say, có lẽ sẽ nói ra những lời chân thật....

Tử Thu cúi xuống khẽ nhìn nàng, ánh mắt vừa ôn nhu vừa chứa nhiều cảm xúc, y ôm nàng chặt hơn, từ từ hỏi:

- Anh Nhi, nàng bảo nàng thích ta, thật lòng không ?

- Thích...ta thích... – Nàng như một con mèo mơ màng dúi dúi đầu vào ngực y – Ta thích huynh!

- Tại sao lại thích ta ? – Một nụ cười khẽ nở trên môi y.

- Vì huynh rất tốt... rất tốt... làm ta vui... kể cả là chơi đùa với ta hay làm ta giận... à còn nữa... huynh cái gì cũng tốt, rất đẹp trai... rất ưu tú... cho nên ta cũng rất thích... thiếu nữ nào cũng thích những người như huynh...

Y lại bật cười, cô nương này say rượu nói ra những lời thật ngây thơ.

Rồi y lại ghé vào tai nàng, giọng trầm xuống:

- Nàng thích ca ca Tử Thiên của ta không ?

- Tử Thiên... – Nàng chậm chậm, lẩm bẩm trong miệng, vẫn đủ lớn để y nghe được – Ta hình như từng thích hắn...

- Tại sao lại thích ?

- Tử Thiên... à... ta nhớ rồi... cơ mà... không biết nữa, cứ nhìn vào hắn là lại ám ảnh, nghĩ đến hắn... chỉ gặp vài lần... mà hình như cứ phải để mắt đến...

Tử Thu yên lặng giây lát rồi hỏi tiếp:

- Nàng thích ta hay thích ca ca hơn ?

- Ta ... – Nàng nói ngày càng nhỏ, đầu óc ngày càng mơ hồ, chỉ chờ gục xuống – Ta... thích...

Thấy vậy, y vội nâng người nàng lên một chút, vỗ nhẹ vào má :

- Ta chưa hỏi xong, chưa được ngủ !

- Ủ... không ngủ... – Nàng lẩm bẩm.

- Nàng thích ta hơn hay thích ca ca của ta hơn? – Y vội vã hỏi lại, đề phòng nàng gục xuống luôn thì thôi rồi.

- Để xem ... bây giờ ta không thích Tử Thiên như trước... nhưng mà với hắn... trước đây vừa bị mê hoặc, vừa muốn khám phá con người hắn ... còn huynh hử... vừa thích... vừa rất là ghét... giống như... muốn làm thịt...hi hi...

Đó là những lời cuối cùng trước khi đôi mắt của nàng hoàn toàn khép lại, cả người mềm nhũn, neo đậu vào người y.

Đêm tĩnh mịch, y vẫn ôm chặt nàng, che chở, truyền hơi ấm xua đi cái lạnh. Ánh mắt của y trầm tư nhìn vào phía màn đêm phía xa thăm thẳm.

Một lát sau, khi sương xuống lạnh hơn, y nhẹ nhàng bế nàng vào phòng, cẩn thận đắp chăn rồi lại bỏ xuống kho thuốc một mình.

Men rượu cay nồng, lẽ ra nàng phải ngủ rất say...

Tại sao lại là giấc mơ chấp chờn này.

Một cô gái mặc xiêm y thướt tha, nhưng ánh mắt cô quạnh tìm kiếm.

Đó là một tế đường lớn, dường như vậy...

Ai đó đang nằm trên mặt đất, lưỡi kiếm cắm ngập vào trái tim, đôi mắt đỏ thẫm bi thương nhìn nàng oán hận.

Cô nương bước lại gần, ánh mắt cũng vừa như xót thương, vừa căm hận. Nàng cúi sát xuống bên hắn, chạm và khẽ vuốt nhẹ vào gương mặt hắn.

- Ta xin lỗi, đã phụ người kiếp này... kiếp sau ta nhất định dùng chân tình để yêu thương người...

- Ha ha... – Hắn cười, miệng cũng đã ộc ra nhiều máu, cố gắng những giây cuối đưa đôi mắt đỏ thẫm hận thù nhìn nàng – Ta nhất định bằng mọi giá sẽ quay lại... hủy hoại người, hắn và cả thiên hạ này... ta không bao giờ ta thứ cho người...

.....

Giấc mơ đó đến ngày hôm sau thức dậy nàng chỉ còn thấy mơ hồ. Giống như chuyện đêm qua trên mái nhà, nàng cũng chỉ còn thấy mơ hồ mà thôi.

Hôm nay nàng dậy muộn, khi tỉnh dậy thì đã gần trưa. Thầm trách mình hôm qua uống rượu để hôm nay dậy muộn, không giúp gì cho y xá được. Vội thay y phục, vệ sinh, chỉnh trang đầu tóc, nàng vội bước ra ngoài.

Việc đầu tiên nàng muốn là ngó xem Tử Thu ở đâu.

Thì ra y không ở phòng bệnh, cũng không ở phòng thuốc, y ngồi trong phòng.

Nàng bước vào, thấy y tập trung viết lách cái gì đó. Nàng khẽ ngồi xuống bên cạnh. Một hồi sau thì y cũng viết xong.

- Tử Thu, cái gì thế ?

- Đơn thuốc và cách điều trị cho sư phụ, ta đang tổng hợp và viết lại tên các dược thảo cần thiết, liều lượng...

Nàng thấy vậy thì không khỏi vui mừng:

- Thật sao ? Huỳnh đã tìm ra rồi sao ? Sư phụ rốt cuộc là mắc bệnh gì ?

- Thật ra hôm qua khi khám cho sư phụ, ta cho rằng người bị xuất huyết não đột ngột. Bình thường người rất khỏe, không nghĩ rằng tự nhiên có thể ngã bệnh... – Gương mặt y lộ vẻ u buồn.

- Vậy làm sao để chữa ?

- Ta đã ghi ra đây, phương pháp điều trị cụ thể gồm cả châm cứu và thuốc. Bệnh này sau khi tỉnh lại ắt để lại di chứng, lại phải điều trị lâu dài... có điều...

Ánh mắt y nhìn nàng, luyến tiếc nói:

- Trong số thảo dược cần có để làm thuốc trong giao đoạn điều trị di chứng cho sư phụ, có thiếu mấy loại hiếm, ta phải lập tức ra ngoài kiếm thuốc, nàng thay ta đưa tờ này cho Lâm Khoát sư huynh, cứ nói là ta tìm được trong sách, huynh ấy tham khảo. Chỉ cần châm cứu đúng cách và dùng thuốc, sư phụ sẽ dần hồi tỉnh, khi ta trở về sẽ chế thuốc điều trị di chứng cho người...

Vân Anh nghe vậy thì hết sức ngạc nhiên, vô vấp hỏi:

- Huỳnh đi đâu ? Kiếm thuốc gì ?

- Sơn thù nhục, nhưng là loại nhện núi hiếm, ta phải xuống phía nam ... chắc mất tầm dăm bảy ngày!

- Ta đi với huynh ! – Nàng lập tức nảy sinh ý nghĩ không muốn xa y.

- Không được... – Y xoa đầu nàng – Ta phải đi rất gấp, trở về nhanh mới kịp thuốc cho sư phụ điều trị di chứng, không thể mang nàng bên mình, nàng ở lại đỡ đần sư huynh sư tử, tranh thủ học tập thêm, không được lười biếng. – Y lườm nhẹ.

- Nhưng...

- Có buồn cũng phải vượt qua, đừng trẻ con nữa! – Y an ủi dịu dàng.

Thực sự, y bảo chỉ đi năm bảy ngày, nhưng sao nàng cảm thấy như sẽ rất trống trải.

Y đã ra phòng bệnh xem bệnh cho bệnh nhân, nàng lặng lẽ ngắm y. Y thật ân cần và ấm áp, kể cả ngay trong bộ dạng đậu nành xấu xí.

Cảm giác ấm áp ấy, nàng sẽ phải tạm xa y trong một quãng thời gian sao? Nàng nhận ra từ lúc bước chân đến đây, chưa bao giờ nàng rời xa y... Trong lòng nàng cảm giác xuyên xao, mặc dù là y chưa rời đi.

.....

.....

Buổi tối đến

Nàng từ chiều đã ba chân bốn cẳng nhanh chóng, cố gắng hoàn thành mọi việc, thậm chí cả một phần việc của y, cũng đã cố gắng hoàn thành, không hề lười biếng như mọi ngày. Đến cả Lý Anh tỷ cũng phải ngỡ ngàng vì cô nương nàng hôm nay chăm chỉ lạ kì.

Nàng biết rằng nếu hôm nay nàng làm xong việc của mình, lại làm hộ y một phần việc, y sẽ không mất thời gian làm hộ nàng rồi hoàn thành việc của mình nữa, có thể nghỉ ngơi sớm.

Cuối cùng khi y vừa dùng bữa xong, lên phòng thu xếp, chuẩn bị đồ đạc, đã ngạc nhiên thấy nàng mò sang, cầm theo không biết bao nhiêu giấy viết, sách và bút lông.

- Nàng làm gì thế ? Mấy hôm nay không phải nàng lười học tập sao ? – Y cười trêu chọc.

- À... là vì... – Nàng lúng túng – Vì mai huynh đi rồi, mà là đi mấy ngày, nên có mấy chỗ không hiểu ta muốn hỏi huynh trước.

Thấy thái độ ngượng ngùng đáng yêu của nàng, trong lòng y ngầm hiểu ý, tự dưng trào lên niềm vui.

Vậy là nàng lại ngồi tập học, tập viết trên bàn của y, chốc lát lại quay sang hỏi y liên tục. Y cũng ngồi bên, dịu dàng chỉ bảo tận tình.

Thoáng chốc cả canh giờ đã trôi qua, ngày bình thường, mỗi lần học là nàng lại mong chóng hết nhanh, nhiều khi y phải nhắc nhở, đốc thúc, nhiều hôm nàng nản chí còn không thêm tập viết, tập đọc y thư, nhất là từ khi nàng nói thích y, càng bắt y nuông chiều chăm chú hơn.

- Ừm, học vậy là nhiều rồi, ta xem chừng mắt nàng bắt đầu mỏi rồi đấy ! – Y gấp cuốn sách lại – Nàng có cần về nghỉ sớm không?

Thấy vậy nàng vội lời tập giấy khác ra, vừa nói vừa mài thêm mực:

- Không được, ta còn phải viết chữ nữa, mới học được một ít mà....

Y ngắm nhìn nàng và tự cười. Một lát sau y lại ra vẻ nhắc nhở:

- Anh Nhi, hình như hai mắt nàng sắp dính chặt với nhau rồi kìa, cũng không còn sớm nữa...

- Không được ! – Nàng phản bác – Vẫn chưa viết xong mà...

- Nhưng ta mệt rồi ! – Y ra vẻ ngáp một cái – Mai ta còn đi sớm.

Trong lòng nàng không hiểu sao ử rữ, gương mặt thể hiện rõ thái độ không chấp nhận, rồi nàng quay ra năn nỉ:

- Huynh mệt cứ lên giường nghỉ đi, ta đang viết dở tay không muốn về, cứ mặc ta, không làm phiền huynh đâu mà...

Đến lúc này thì y mới nhìn nàng, cười gian trá:

- Nói thật đi cô nương, nàng không muốn về mà muốn ở bên ta chứ gì ? Nếu nàng muốn ở lại thì không cần lấy lý do này làm khổ bản thân đâu, có nhiều thứ hay ho hơn có thể làm như là...

- Bộp ! – Nàng đập cuốn sách vào đầu y – Sốc lang, ai muốn chứ, đừng có nghĩ bậy !

Nhưng đúng thật là y nói đúng, nàng muốn ở bên y thêm một lát nữa. Nhưng bây giờ thực sự nàng đã rất mệt rồi, không thể học tiếp nữa. Không được, không được để mắt mệt, nàng cố căng đôi mắt, ra vẻ viết tiếp.

Y cười thầm trong lòng rồi ra vẻ ung dung lên giường nằm, vờ nhắm mắt ngủ.

Y đoán không sai, đếm nhắm trong miệng chưa đến ba mươi, mở mắt ra đã thấy nàng gục mặt trên trang sách. Gương mặt nhỏ nhắn ngủ gật trông vừa tội nghiệp, vừa đáng yêu...

Y nhẹ nhàng đứng dậy, tránh làm nàng thức giấc, khẽ bế nàng lên, nâng niu như trứng, từ từ bế nàng về phòng nàng, đặt lên giường, kê gối, đắp chăn tử tế.

Sau đó y bỏ về phòng mình, thối nển định đi nghỉ.

Nằm trên giường với bao suy nghĩ, trầm tư, những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay.

Y nghĩ về quá khứ, hồi tưởng, suy xét về tất cả những gì đã diễn ra với mình, một định mệnh oan nghiệt kể từ khi y sinh ra...

Lời tiên tri nào đó, những lời của đạo sĩ mơ hồ còn vang vọng bên tai.

Thực sự y sợ cái gọi là số mệnh, bản thân y mấy ngày hôm nay không ngừng lo lắng, sợ hãi. Có những lúc cõi lòng trống rỗng, rồi lại quặn đau.

Vốn chỉ có một giấc mơ đơn giản mà y ôm ấp, cũng người con gái ấy phiêu bạt chân trời góc bể... nhưng dường như mỗi lúc y cảm thấy có phải quá xa vời. Cái gì gọi là định mệnh, là lời nguyện rửa, là lời tiên tri...

Long mệnh thiên tử hay là đại họa...

Lời tiên đoán mập mờ của đạo sĩ hôm nọ:

“ Người nhất định không phải là thiên tử, mà là hung tinh, khắc tinh, sinh ra vì lời nguyện và nỗi oán hận của tiền kiếp... Còn ca ca của ngươi, long mệnh thiên tử cũng là cừ địch tiền kiếp của ngươi...định mệnh các người thật oan trái...”

Y không muốn nghĩ đến, không hiểu, không cam tâm. Tại sao số phận lại gắn chặt định mệnh của y, nàng và ca ca.

Dù hôm nay nàng nói thích y, y thực sự hạnh phúc vì những cử chỉ quan tâm nhỏ nhặt mà nàng dành ình, nhưng y có một linh cảm rất xấu...

Chợt y thấy ngạt thở, nỗi lo trong lòng ngày một dâng lên, có nỗi bức bối sâu thẳm khó giải thích khi nghĩ về nàng, đó là gì vậy?

Mỗi lúc lòng y càng hỗn loạn, càng đè nén, cảm xúc này là gì vậy? Bản thân y cũng không giải thích nổi.

Dường như chính y cũng không điều khiển lý trí và chân tay của mình, bất ngờ y ngồi dậy, khắp người khó chịu.

Một chút mơ hồ, y bước xuống giường, nhanh chóng trong màn đêm, khẽ khàng bước sang phòng đối diện.

36. Chương 36

Mấy ngày hôm nay, tuy đều ngủ được nhưng chẳng hiểu sao Vân Anh toàn nằm mơ những giấc mơ kì quái.

Ngày hôm nay, nàng đã có những hai giấc mơ.

Một khoảng không gian tối đem thăm thẳm, dường như đã rất quen. Khi nàng giật mình nhìn ra có một bóng người phụ nữ trung niên đẹp đẽ mặc áo tím đứng bên mình. Người phụ nữ này rất quen.

- Người là ai, hình như chúng ta đã gặp nhau ? – Nàng thân thiện hỏi.

- Nàng chỉ có thể gặp ta trong mơ, mỗi khi các giấc mơ của nàng kết thúc, bản thân nàng cũng sẽ không nhớ gì, chỉ có trong mơ nàng mới nhớ được những giấc mơ thể này... – Người phụ nữ đầy ôn nhu.

- Hình như... ta đã gặp người ở...

- Lúc người ở chỗ Tử Thiên...

Nàng lặng lẽ ngắm kĩ người phụ nữ này, người này có khí chất cao quý vượt trội, tuy tuổi dường như đã lớn nhưng các nét gương mặt vẫn đẹp hoàn mỹ. Cảm giác rất quen. Chính xác là bà ấy trông giống Tử Thiên và Tử Thu.

- A, người là...

- Ta là mẫu hậu của Tử Thiên, Tử Thu, lại đây với ta. – Giọng người phụ nữ nhẹ nhàng.

- Người có gì muốn nói với ta ?

- Lần trước ta nói với cô nương, nếu một trong hai đứa trẻ là thiên tử, thì cô hãy ở bên đứa còn lại đúng không... nhưng mà – Người phụ nữ ánh mắt ánh lên nhiều nỗi niềm vô cùng phức tạp – Là lúc đó ta mới chỉ cảm nhận được, sự gắn kết của cô nương với hai đứa trẻ đó, ta nghĩ rằng nếu một đứa làm thiên tử, kẻ còn lại sẽ rất cô đơn nên muốn cô ở bên bầu bạn...

- Thiên tử ? Là Tử Thu sao ? – Nàng cũng bắt đầu suy ngẫm.

- Có lẽ không phải đâu, còn nhiều chuyện nữa. Ta, cứ nghĩ rằng đơn thuần là do ngọc bội của ta trao cho Tử Thiên, dẫn rằng nó hãy trao cho người con gái nó trân trọng nhất, nếu như vì nó quá cô độc, không tin một người phụ nữ nào trên cõi đời này, nên mới vô tình dẫn dắt một người từ nơi xa xôi như cô đến, nhưng ta đã nhầm, vận mệnh của các người quá gắn kết mạnh mẽ, thậm chí còn vượt qua giới hạn kiếp này...

- Xin lỗi, những lời người nói ta không hiểu bất cứ gì cả...

- Bản thân ta cũng không hiểu, bao năm nay linh hồn ta không siêu thoát mà vẫn quanh quẩn ở bên hai đứa trẻ quan sát, ta cũng chỉ là kẻ quan sát mà thôi, đến bây giờ, lòng ta cũng hết sức hỗn loạn, ta đơn thuần chỉ muốn con mình hạnh phúc, muốn thiên hạ thái bình... nhưng ta chợt nhận ra, định mệnh nào đó đã đặt lên vai ta ngang trái hơn, ta đã sinh ra hai đứa trẻ mà dường như cả hai số phận quá đặc biệt... – Ánh mắt người phụ nữ vô cùng hỗn loạn.

Nàng cũng hỗn loạn, chính nàng không hiểu gì cả. Đột nhiên người phụ nữ quỳ xuống dưới chân nàng cầu xin.

- Người làm gì vậy ? – Nàng vội đỡ lấy.

- Cô nương, ta xin cô, dù ta không hề hiểu thêm gì về chuyện này, nhưng ta đơn thuần là một người mẹ, nếu như cô nương có liên quan trực tiếp đến vận mệnh này, chỉ có cô giải được, ta đơn thuần là muốn hai đứa trẻ hạnh phúc dù chúng là ai, dưới tư cách một người mẹ, dưới tư cách một mẫu nghi mong thiên hạ thái bình.

- Nương nương, xin hãy đứng lên... – Nàng cũng quỳ xuống bên cạnh để tránh thất lễ.

- Cô nương, ta sẽ vẫn quanh quẩn ở đây, giờ ta phải đi, tạm biệt !

Người phụ nữ biến mất trong ánh mắt ngõ ngàng của nàng. Nàng hoàn toàn không hiểu gì, lang thang trong cõi mơ ảo.

Câu chuyện xuyên không của nàng, thực sự không đơn thuần, tại sao nó lại rối rắm đến vậy ?

Không phải là do vô tình ?

Một chút mơ hồ thoáng qua, nàng lại thấy mình đứng trong vườn hoa xinh đẹp.

Rất nhiều hoa, và hương thơm của nó dường như rất thật.

Nàng lại nhìn thấy một cô nương ? Váy áo thướt tha, bông bênh rất quen thuộc? Đường như là những giấc mơ có liên quan với nhau sao.

Vẫn là vườn hoa này thì phải, khi mới xuyên không, một lần nàng cũng đã nằm mơ thấy. Lúc đó, nàng nhìn thấy một nam tử hung hãn, ánh mắt căm hận, cầm kiếm đâm máu?

Tại sao tự nhiên bây giờ hình dung và nhớ về giấc mơ đó rõ đến thế, gương mặt nam tử lúc đó nàng cho rằng là gương mặt của Tử Thiên?

Lần thứ hai mơ thấy vườn hoa, trước ngày cùng Tử Thu ra ngoài chơi, vẫn bối cảnh này, nhìn thấy đôi mắt đỏ thẫm căm hận, nhưng không nhìn rõ mặt?

Nàng chợt giật mình, nếu lần này nàng quay lại nhìn...

Đường như đứng đó cũng có một nam tử.

Khi cô nương đó đến bên nam tử kia, nàng cũng tùy cơ mà bước theo. Giật mình nhận ra, đó cũng là hai nhân vật trong giấc mơ đêm qua, chẳng hiểu sao sáng nay nàng lại quên mất.

“ – Sao ngươi lại đến đây ? – Đường như nam tử kia không được chào đón.

- Vì ta muốn gặp nàng !

- Ngươi lại tùy ý giết người sao ? – Chợt trên gương mặt cô nương kinh hãi.

- Đó là việc của ta, không can hệ đến nàng.

Lúc này Vân Anh loáng thoáng thấy được đôi mắt đỏ thẫm. Nàng phải đến gần hơn mới được.

- Ngươi về đi ! – Cô nương lạnh lùng, lạnh nhạt quay đi.

Một lúc sau, khi bóng hắc đã đi khỏi, cô nương mới quay đầu lại, ánh mắt vừa oán trách vừa thương hại.

Thêm một tiểu cô nương nữa từ đâu chạy ra, lễ phép thưa:

- Công chúa, hôm nay người muốn tắm với loại hoa gì ?

- Không hoa gì cả ! – Nàng khẽ mỉm cười.

- Tại sao ạ ?

- Vì huynh ấy nói là thích mùi hương tự nhiên trên người ta, huynh ấy bảo nó dễ chịu, thoải mái, hơn bất cứ loại hoa nào...”

.....

Đang mơ màng trong cõi hư ảo, Vân Anh khẽ cảm thấy mình mảy mẩy nặng dần, có cái gì đó rất nặng đè lên mình nàng, nàng khẽ mở mắt. Lúc nàng mở mắt ra, mọi thứ nhìn thấy trong mơ lại bay biến, không còn chút ghi nhớ.

Giật mình !

Trong bóng đêm mờ mờ, một chút ánh đèn lồng bên ngoài hắt vào, nàng nhìn thấy Tử Thu.

- Sao... sao... huynh lại vào đây ? – Nàng kinh hãi, phát hiện ra y đang đè lên chân mình, hai tay nắm chặt hai tay nàng.

- Anh Nhi... – Giọng y thều thào, rất lạ – Ta cảm thấy rất khó chịu... ta không biết nữa.

Trong cái tĩnh mịch nàng cảm thấy hơi thở nặng nhọc của y.

Y bị sốt ? Bị ốm ?

- Huynh bỏ ta ra đã nào ! – Nàng sốt ruột, cựa quậy. – Huynh bị ốm sao?

Y nhất thời buông nàng ra. Nàng vội ngồi dậy, nhất định là mấy hôm suy nghĩ vất vả Tử Thu đã ngã bệnh, thể này thật không ổn, nàng phải đi châm đèn rồi xem tình hình của y.

Vừa mới nhào người ra khỏi giường, nàng lại thêm một phen kinh hãi khi thấy y đột nhiên vươn cánh tay, ôm chặt lấy nàng, hai cánh tay như thép siết chặt nàng. Hơi thở của y lại ngày một nặng nhọc, nóng bỏng như lửa. Thế nhưng những dòng điện lạnh lại xuyên qua sống lưng nàng:

- Huynh làm gì thế ? Buông ta ra, yên lặng nằm xuống đi, huynh bị bệnh rồi ! – Nàng la hét, cố vùng ra, nhưng trong đầu lướt qua hàng loạt suy nghĩ sợ hãi.

Bản thân y tự cảm thấy thần trí mình không vững, y đang làm gì thế này ?

Kể từ ngày cùng nàng đi chơi về, y thỉnh thoảng lại thấy khó chịu như vậy, giống như hôm tự dưng mệt mỏi ngủ gật, nhưng mỗi lần lại cảm thấy khó chịu hơn, cả cơ thể lẫn tâm trí, cõi lòng như bị cái gì đè nén, như muốn nổ tung.

Trong đêm tối, nàng loáng thoáng thấy một tia nhìn hung dữ với đôi mắt đỏ thẫm khiến nàng giật mình nhưng chính nàng cũng không hiểu tại sao. Đơn giản là vì nàng đã quên mọi giấc mơ khi thức giấc.

Trong đầu y chỉ biết thăm cầu nguyên sự khó chịu này kết thúc, y đang hiểu rõ bản thân mình nhất thời đang muốn gì, nhưng y tuyệt đối không được làm thế.

- Anh Nhi ! Dao đâu ? – Y vừa vội vã nói vừa cố gắng khống chế cảm giác dị thường và những hành động của bản thân.

Trong đầu nàng vẫn còn kinh ngạc, phải mất một vài giây định thần . Là nửa đêm mà y còn muốn trêu đùa nàng sao ? Tử Thu đáng ghét ! Trong đầu nàng chỉ suy nghĩ đơn giản như vậy, đã thế nàng sẽ đâm thật.

- Á !

Y bất ngờ kêu lên. Nàng vì thoáng do dự và không muốn làm y đau thật nên đã chỉ đâm một chút vào tay y.

Nỗi đau nhói đánh thức y, y cảm thấy hơi thở đều dần, cảm giác khó chịu cũng lắng xuống.

Nàng thừa cơ nhảy xuống giường, châm đèn. Thấy máu chảy ra từ tay y, vội lấy lọ thuốc mà lúc trước y cho nàng, đem ra giúp y cầm máu.

- Xin lỗi... ta đâm hơi quá ! – Nàng run run, nhìn y đầy thương xót.

- Có chút ít này có đáng sao? Nếu là ác lang thật, nàng phải đâm thật nhiệt tình ! – Y cố tỏ vẻ bình thản.

- Hừm, huynh nhàn hạ thật, nửa đêm còn sang trêu ta! – Nàng tỏ vẻ bức dọc – Mất cả giấc ngủ ngon!

- Nàng cứ ngủ say như chết, có ngày ác lang thật tấn công, ta thật không yên tâm, nếu ta đi mấy ngày nàng có tự bảo vệ mình nổi không ?

- Vì vậy huynh đã sang đây dạy ta cách đề phòng sao ? – Nàng vừa băng cho y vừa cười – Nhưng lúc này huynh làm ta sợ thật đó!

Y im lặng, trong đầu suy nghĩ về mấy chuyện kì quặc lúc này, chưa bao giờ y rơi vào trạng thái vô thức như thế. Y luôn khao khát nàng, y biết, nhưng y cũng rất muốn trân trọng nàng, tuyệt đối không muốn dùng vũ lực chiếm đoạt nàng.

Ánh mắt y chợt càng trầm tư hơn, Vân Anh nhìn thấy thái độ im lặng đáng ngạc nhiên của y không khỏi tò mò.

- Huynh nghĩ gì vậy ?

- Không có gì, nàng đi nghỉ đi ! Ta về đây.

Y mỉm cười rồi đứng lên, toan bỏ đi. Vân Anh cũng định chùn chân ngủ tiếp, nhưng sự nghĩ rằng nếu bây giờ nàng ngủ, có khi nào ngủ quên đến sáng mai, lúc ấy y đã đi mất rồi không, thậm chí còn chưa nói lời tạm biệt.

Nàng vội nhảy xuống giường, chạy ra gọi y:

- Tử Thu, đợi đã, còn chưa từ biệt !

Đơn thuần là nàng muốn nói lời từ biệt mà thôi.

Y đứng lại, nhưng trong khoảnh khắc đó, hai chữ “từ biệt” dường như tác động rất lớn đến y. Bản thân y đang ý thức dần được sự nghiệt ngã nào đó của số phận. Mấy ngày nay đã không ngừng suy nghĩ.

- Tử Thu ! – Nàng vội chạy lại gần.

Nhưng y vẫn chưa quay đầu lại. Nàng thuận thế, vòng tay ôm lấy người y từ phía sau.

- Tử Thu, cái ôm này...giống như là muốn níu giữ một người nào đó... ta biết không thể ngăn huynh đi, cũng không thể đi với huynh, nhưng ta sẽ đợi huynh ở đây !

Nàng đã nói ra những suy nghĩ vừa xuyên qua tâm trí, đó hoàn toàn là những lời thật lòng.

Lúc này ở trong phòng, khi nghĩ đến nàng, y có mơ hồ linh cảm đáng sợ rằng có thể y sẽ xa cách nàng hay mất nàng.

Hai chữ từ biệt làm y cảm thấy nhức nhối, sợ rằng có thể vô tình đó là lời từ biệt mãi mãi. Đơn thuần đó là linh cảm không hay của y thôi.

- Nàng vừa nói là đợi ta ?

- Ừm ! – Nàng gục đầu vào mình y.

- Nàng sẽ nhớ ta ?

- Ừm, rất nhớ...

- Anh Nhi, ta muốn có một yêu cầu... – Y khẽ đặt bàn tay mình ôm lấy bàn tay nàng – Đó là, khi gặp lại nàng, ta muốn biết câu trả lời của nàng...trong thời gian này nàng hãy suy nghĩ kĩ về chuyện ta đề cập, cùng ta rời khỏi đây, đi đến một nơi xa và sống cuộc sống yên bình giản dị...có được không?

Nàng thoáng ngỡ ngàng. Đôi mi hơi sụp xuống trầm tư. Đúng là sớm muộn gì cũng phải quyết định. Nếu nàng và y thực sự yêu thích đối phương, cũng không thể tính đến chuyện lâu dài hơn. Chỉ là lòng nàng còn phân vân, chưa sẵn sàng gắn bó cuộc đời này ở đây...

- Được ! – Nàng khẽ đáp.

Y xoay người lại, ôm nàng nhẹ nhàng vào lòng. Nàng cũng ôm lấy y. Y trong lòng lúc này cảm xúc vô cùng phức tạp, nhưng ý niệm thì chỉ duy nhất, y ghé sát vào tai nàng, thốt lên những lời từ đáy lòng:

- Ta... thực sự rất yêu nàng!

Vân Anh mơ hồ hình dung ra hôm nay cả mình và y đều rất lạ. Nhất là Tử Thu, ngày hôm nay, ngay lúc này mang cho nàng cảm giác âu lo về một điều gì đó lạ thường. Rõ ràng chỉ là một câu chào trước khi y đi vài ngày thôi mà, tại sao lại có cảm giác lạ thường như thế?

Bản thân nàng không phải rất lạ sao? Những cảm xúc và hành động này khác hoàn toàn với thường ngày, chỉ biết nàng không hề khống chế cảm xúc của mình.

Trong tim nàng đang bối rối. Dường như nàng nhận ra, mình đã thực sự yêu người này?

Trong đầu loáng thoáng ý nghĩ sẽ nói cho y biết ngay lúc này, nhưng một chút ngưng ngừng đã ngăn nàng lại.

Để rồi cả hai chậm chậm buông nhau ra. Mỉm cười, vẫy tay chào, nàng quay về phòng mình.

Nàng cũng đang có suy nghĩ là, nếu nàng quyết tâm được rằng sẽ cùng y ra đi, sống hạnh phúc vui vẻ thì khi y trở về, nhất định nàng sẽ bày tỏ.

“ Có một người con gái đã hứa, kiếp sau sẽ dùng chân tình để yêu... cho dù tái sinh ở bất cứ nơi đâu...”

37. Chương 37

Một buổi sớm thức dậy.

Lần đầu tiên khi đến đây, buổi sáng có cảm giác trống vắng như vậy, nàng phải cố vượt qua bảy ngày này. Hình như nàng nhận ra mỗi ngày qua ở bên Tử Thu, đã trở thành một thói quen không thể thiếu.

Ngày một đến ngày thứ năm thật dài, ngoài việc cắm đầu vào công việc ở y xá, nàng lại tập viết, đọc y thư, chỗ sơ đồ huyết đạo cũng thuộc rồi.

Nói đến bệnh tình của sư phụ, sau khi Tử Thu đi, Lâm Khoát sư huynh đã làm y theo những gì Tử Thu viết, quả nhiên sư phụ đã tỉnh, dần nhận ra đệ tử, dù chưa nói và cử động chân tay được.

Tử Thu cũng vẫn để lại giấy ghi bài thuốc dùng cho giai đoạn phục hồi, còn thiếu mấy vị thuốc, hôm nay là ngày thứ sáu, mai hoặc ngày kia y sẽ về sao?

Tử Thu, thực sự là một thiên tài.

Trong lòng nàng buộc phải ngưỡng mộ, tuy thường ngày nàng và y không ai nhìn ai, đấu khẩu, chơi đùa, cảm giác rất gần gũi, nhưng nếu vô tư xét ra, người như y nàng khó mà với được, thế nhưng y lại yêu nàng...

Nàng cũng rất thích y, ngày qua ngày, tình cảm có phần trẻ con nhưng rất tự nhiên...

Nàng đã suy nghĩ về lời y nói. Thật không mất thời gian để quyết định. Đó là:

Nàng cũng muốn đi cùng y !

Vì sao, vì nàng thích y, có lẽ cũng đã đến độ yêu, theo một cách kì lạ khó giải thích.

Dù không biết sau này tình cảm nàng dành cho y có sâu đậm như cách mà y yêu nàng, nhưng nàng biết, nàng thích cảm giác bên y, muốn bên y mãi mãi...

Nàng từng cầu nguyện, mong những lời của nàng có thể gửi về thế giới bên kia cho ba mẹ, rằng mọi người xin hãy tha thứ và đừng lo lắng cho nàng.

Đây là một câu chuyện khó tin mà nàng sắm vai chính, có lẽ nàng đã tìm được một người sánh bước, tưởng xa tận chân trời nhưng gần ngay trước mặt...

Chị nàng thường bảo, con gái nên chọn người yêu mình...

Lại nghĩ, Tử Thu, không phải rất lợi hại sao ? Mặt nào cũng lợi hại, lợi hại nhất là đã chiếm một chỗ thật lớn trong lòng nàng.

Trong liên tưởng vô tư của nàng, Tử Thu, hình như với nàng như bữa ăn, ngày nào cũng ăn no thì không hiểu, nhưng một ngày không ăn thì đói... mấy ngày qua nàng cảm thấy như vậy. Bây giờ nàng đang rất đói.

Nhưng mà, có nhiều chuyện càng nghĩ càng làm cho thiếu nữ như nàng đỏ mặt.

Đi với Tử Thu, nói đúng ra là kết hôn rồi coi như cùng nhau đi du lịch khắp thiên hạ ?

Cuối cùng thì cũng quyết định lấy chồng sao ?

Nếu xác định hai người đi, đương nhiên là không phải một đôi bạn thân vui vẻ dắt nhau đi. Trong lòng nàng đột nhiên nghĩ đến thái độ nham nhở và bộ dạng sắc lang nhưng đáng yêu của y.

Nàng thực ra mới tròn mười tám... trước khi y về phải chuẩn bị tinh thần.

Tự nhiên thấy hồi hộp và xấu hổ.

Lần này không giống như lần ở Minh Xuân lâu, thách cưới mà là nghiêm túc kết hôn thì phải làm sao ?

Nàng cũng phải chuẩn bị, có thể là nàng nghĩ quá xa, nhưng nàng quyết định tự may đồ cưới theo phong cách hiện đại.

Nếu có thời gian thì thiết kế thêm một theo phong cách thời này nhưng diêm dúa hơn một chút.

Sẽ mất thời gian, hay ngày mai nàng chuẩn bị luôn, đúng, ngày mai nàng sẽ đi kiếm nguyên liệu.

Vậy hôm nay tranh thủ làm luôn công việc ngày mai, thế là nàng lại ba chân bốn cẳng đi làm việc.

Thực tình mà nói, từ khi Tử Thu đi, sự phụ lại bệnh tật, công việc của nàng như nhiều gấp đôi vậy, hôm nay không những phải xay một đồng thuốc, mà sẵn tiện khi nàng xin ra ngoài, Lý Anh tỉ lại sai tìm mua một đồng đồ lặt vặt cho y xá.

Hôm nay là nàng đi chọn vải may đồ cho nàng và Tử Thu mà, lúc về chắc lại tay xách nách mang như cũ vụn.

Nàng hăm hở dốc hết chỗ bạc ra phố, đã lâu không được ra phố rồi.

Hôm nay hình như cũng là ngày hội, đâu phải ngày đặc biệt gì mà không khí dường như lạ thường hơn thì phải. Bụng đang đói, chưa kịp nàng sà vào một quán bánh phở bên đường.

Hôm nay quán cũng đông, ngồi đợi mãi chưa thấy người ta bưng lên, nàng đành gõ đũa vào bàn chơi giết thời gian, sẵn tiện hóng tai xem có chuyện gì vui xung quanh.

- Này, chuyện đó là thật sao?

- Có thật là Bạch gia tiểu thư cưới Di Thiên vương gia thật không ? Khó mà tin được.

- Đúng là bất ngờ, tôi cũng mới biết, mà cũng nhanh gọn, hôm nay là ngày xuất giá rồi !

Mấy bà thím hằng say tán chuyện xung quanh nàng, câu chuyện bất thành linh này chẳng biết là vô tình hay hữu ý lọt vào tai nàng, mà tại sao lại đúng ngày nàng ra ngoài phố chứ.

- Nghe nói hôm nay có rước dâu qua khắp thành Đại An này ! Nghe đồn Bạch gia hồi môn cực xa xỉ, đám cưới này cũng cực lớn đó, hình như còn rải tiền cho dân...

- Bạch gia muốn lấy lòng dân ? Mà sao tôi cũng không hiểu Bạch gia lại gả nữ tử cứng nhất vào Di Thiên phủ không mấy thực quyền...

- Bà thì biết gì mà nói, nghe đồn Tử Thiên vương gia bấy lâu giấu tài, nghe phong phanh bí mật dâu Tử Thiên vương gia sinh vào giờ long mệnh thiên tử, có nhớ lần tử vô ở Minh Nguyệt lâu không, đúng ra hôm đó không biết thắng bại thế nào, nhưng vương gia cũng đã thể hiện bản lĩnh giành người đẹp...

- Ô, hôm đó tôi cũng đi xem, hôm đó là vương gia tự rút, không hiểu sao cái nàng mỹ nhân kì lạ đó cũng không tiếc thể diện mà đuổi theo, từ đó cũng không thấy quay lại, thiên hạ đồn cô ta thích vương gia, hôm hát trên lầu cũng mời ngài đệm nhạc...

- Có lẽ vương gia sau khi vui thú chán, mỹ nhân đẹp cũng bỏ rồi, cuối cùng cũng yên bề gia thất, mà nghe đồn dâu lâu lắm rồi phủ vương gia chẳng còn ca kĩ hay thê thiếp nào nữa...

- Vậy là có câu chuyện chân tình giữa Bạch gia tiểu thư và Tử Thiên vương gia ? Tôi lại nghĩ rằng biết đâu ngài ta tính toán muốn lợi dụng thế lực Bạch gia...

Những lời ra lời lại cứ đưa ra đưa vào hai bên tai nàng, thậm chí nàng còn thấy hoa mắt, ngẩn ngơ, đến lúc tiểu nhị bê thức ăn lên vẫn chưa ý thức được.

Cảm xúc của nàng lúc này. Có rất nhiều tâm trạng.

Hàm hồ và thật nực cười. Tưởng rằng hấn và nàng đã không còn gì, gần như không còn liên hệ gì, cũng không còn mấy khi nhớ đến, vậy mà cứ sao khi cứ bước ra đường lại đập vào tai nàng câu chuyện nực cười này.

Thậm chí nỗi đau của nàng ở Minh Nguyệt lâu, không ngờ đến giờ người ta còn có thể bàn tán.

Hấn kết hôn? Thật là một tin đồn đáng để người ta bàn tán, hôm nay trùng hợp làm sao nàng ra đường biết được, nghe được. Nghiệt duyên !

Nàng cũng định kết hôn, sau cũng thì cũng đường ai nấy đi, vốn giữa nàng và hấn, từ trước không hề có một chút gì ngoài một cái ôm và mấy ánh mắt mà đến giờ nàng cũng không đoán được và không muốn đoán.

Nàng lẽ ra đang hạnh phúc, vui vẻ, nàng hoàn toàn không có bất cứ tham vọng gì với hấn, nhưng sự thực khi bị người ta đào bới vào một nỗi đau thì vẫn thật nhức nhối.

Tuy đêm đó trả thù hấn, nhưng thực sự nỗi đau lúc nàng chân đất chạy theo hấn vẫn đau hơn.

Đường ai nấy đi, nàng tự có hạnh phúc của mình...hấn không phải cũng đã chúc phúc cho nàng và Tử Thu sao?

So với một người làm nàng luôn suy nghĩ rối ren, nàng nên ở bên một người làm nàng thoải mái .

Nàng gạt bỏ suy nghĩ, điềm nhiên ăn hết bát phở, tự nhủ thầm nếu nàng có dũng khí hơn thì đã nhảy vào bàn tán với mấy bà thím kia rồi.

.....

Ăn xong, nàng nhìn vào tờ giấy ghi những gì cần mua, quyết định đi mua nhanh còn về làm việc.

Con đường này gần chợ, vì vậy nàng phải mua đồ cho Lý Anh tỉ trước rồi mới đi chọn vải.

Nửa canh giờ sau, đã mua đồ xong, cầm một bọc không quá nặng nhưng nhiều đồ linh kinh. Bây giờ rẽ sang đường lớn bên trái đến tiệm vải và đồ nghề ay vá.

Nàng rảo bước nhanh.

Nhưng sao hôm nay con đường này đông quá vậy ? Người người bâu đầy. Một đám lớn quan binh đi dẹp đường, đẩy người dân dẹp sang hai bên đường, cả nàng cũng bị dạt theo.

- Toàn dân lui ra cho kiệu hoa đi tới ! – Đám quan binh vừa hô hào vừa dẹp đường .

Kiệu hoa, có khi nào là đám cưới của hấn. Vân Anh chỉ biết tự cười chua chát trong lòng, trách sao số trở trêu, đi đường nào cũng không tránh được sao, bắt nàng nhất định chứng kiến hôn lễ của hấn, cũng được...

Đám đông vẫn hào hứng, âm ỉ.

Phía trên một mái nhà, ngay trên chỗ Vân Anh đứng, có một toán người bịt mặt áo đen bí ẩn, ám khí ghim đầy mình, ánh mắt như loài cú vọ nhìn xuống.

- Thủ lĩnh, mục tiêu ám sát chỉ là tân lang tân nương và gia nô ?

- Đúng vậy, ngày vui của lão Bạch gia ôn dịch, Công tôn thế gia đại nhân nhất định có cách giải thiệp mừng, nhân lúc bất ngờ, hỗn loạn, dù không giết được cũng phải phá, trở thành một hôn lễ đầm máu!

...

...

Vân Anh như chìm giữa dòng người hào hứng. Đi từ phía xa, bóng đoàn người ngựa kiệu hoa xa xỉ dần xuất hiện.

Nhưng đương nhiên ánh mắt của nàng sẽ tập trung vào kẻ cười trên bạch mã trắng thốt nơ đỏ đi đầu.

Đã lâu không gặp.

Hấn, dường như không hề thay đổi.

Hôm nay hấn trông càng tuấn mỹ phi phàm, người mặc một bộ hỉ phục màu đỏ, chắc chắn là gấm lụa thượng hạng, càng tôn lên khí chất tôn quý.

Chỉ có điều, ánh mắt hấn vẫn u uẩn, thăm thẳm có chiều man mác như hồ dương liễu, gương mặt băng lãnh, ngay cả nụ cười trên môi và ánh mắt nhìn xung quanh bàn dân thiên hạ nàng cũng cảm nhận được dường như đó không phải là những biểu cảm thật, có điều, tại sao nàng phải quan tâm ?

Mọi thứ xung quanh hấn đều đỏ rực huy hoàng.

Có lẽ vì thế mà nổi bật lên trên mọi thứ, chút màu trắng mong manh.

Thật kì quặc, mình hấn rõ ràng mặc hỉ phục xa hoa màu đỏ, mọi thứ vốn rất hợp tông với nhau, vậy mà trên tóc hấn không đội mào miện gì, thay vào đó chỉ buộc tóc bằng một dải màu trắng đơn sơ.

Dải dây vải màu trắng nhưng dường như thanh khiết nổi bật.

Quả là kì quái, nàng nghĩ thầm trong đầu.

Đám gia nô xung quanh bắt đầu rải những đồng tiền, bạc, bao lì xì xuống đường. Tức thì cả đám đông xung quanh nàng ào ào, nhao lên đón lấy như nước vỡ bờ. Cả mình nàng bị chen ép, xô đẩy từ khắp tứ phía.

- A ! – Nàng kêu lên.

Bị chen ép, túi đồ nàng đang ôm cũng bật ra, từng thứ nhỏ lẫn long lóc dưới đất.

Không được, nhanh chóng lượm lại, chỗ đó cũng khá mắc tiền. Nàng theo dòng người lao ra lượm, nhưng nàng không lượm bạc, mà gắng lượm đồ.

Đám đông vì quá phấn kích lập tức bị binh lính dẹp sang hai bên. Chẳng hiểu sao khi nàng ngẩng đầu lên nhận ra, dường như chỉ còn một mình nàng đứng giữa đường, loay hoay lượm nốt đồ.

Trở đầu thay, ngay trước ngựa của hắn, cách chỉ hơn mười bước chân.

- Nha đầu, còn không mau tránh đường ! – Một tên lính nhận ra nàng “ sọt ” lại, vội ra định kéo nàng vào trong.

Nàng chợt phát hiện ra hắn đã nhìn thấy nàng.

Nàng chỉ còn cách mím môi trách số phận, nàng hoàn toàn không muốn nhìn thấy hắn, không phải vương vấn tình cảm, tình cảm đó có lẽ đã tiêu biến, đơn giản là không muốn vướng vào, nhưng mà, tại sao vẫn là cái hoàn cảnh dở khóc dở cười vậy?

Tránh sang một bên thôi, đừng nhìn hắn, chẳng có gì đáng quan tâm. Nàng liền quay mình lui vào trong vệ đường rồi điềm nhiên đi về hướng ngược lại hướng người ngựa.

Nếu có trách số phận...

Nếu có trách duyên mệnh và tiền kiếp, tại sao chẳng dễ buông tha ta?

Kể cả khi còn người đã buông tay.

Chẳng hiểu tại sao từ đâu trời làm một trận gió lớn, thổi từ phía sau lưng nàng.

Tuột, dải dây buộc trên tóc hắn.

Tại sao phải bay về phía này?

Cho đến khi nó rớt xuống trước mặt nàng chừng ba bước chân. Lúc nàng theo phản xạ nhặt nó lên thì hắn cũng đã đột ngột dừng ngựa, phi thân xuống, lao đến chỗ nàng.

- Đưa nó cho ta ! – Lạnh lùng một câu.

Nàng cũng chẳng kịp nghĩ gì, trả lại cho hắn.

Chỉ là một sợi vải thô bình thường, loại vải này thiếu gì, y phục may cho người bệnh trong y xá còn dùng được.

Hắn mau chóng quay lưng bước đi về phía đám người ngựa, chỉ đơn giản có thế. Không một thái độ nào hơn.

Tử Thiên vương gia chỉ vì một sợi vải thô ?

Khi hắn bước đi được chừng mười bước, đám sát thủ bắt đầu phát lệnh ám sát. Chúng biết rằng qua con đường này là gần đến Bạch phủ, sẽ khó hành động hơn.

Chỉ trong nháy mắt, hàng loạt bóng đen sà xuống, thần tốc như loài diều hâu, hướng vào đám rước dâu.

Vân Anh cũng thất kinh. Bàn dân la hét, hoảng loạn cực độ, bỏ chạy toán loạn va vào nhau.

- Bảo vệ tiểu thư và vương gia! – Đám gia nhân và binh lính hét lớn, ngay sau đó một màn hỗn loạn chém giết.

Tử Thiên bản thân hắn cũng phản ứng như chớp rút kiếm nghênh chiến. Đám sát thủ này toàn kẻ tầm cỡ, các chiêu thức đều thâm độc và bài bản, sử dụng ám khí như vũ bão.

Vân Anh trong thoáng chốc thấy đám đông hỗn loạn đã bỏ chạy, trước mặt tự nhiên thấy bao nhiêu gia nhân và cả sát thủ chém giết, bao nhiêu máu đổ.

Máu, chợt nó làm nàng hoảng loạn, đầu óc chập chờn, những cảnh chém giết này dường như đã thấy ở đâu...

Nàng cảm thấy đầu óc hoa lên và đau nhức, ảo ảnh hư thực xa xôi xuyên qua xuyên lại trước mặt.

Đến lúc nàng định thần lại, trước mặt vẫn đang chém giết, đám gia nhân và binh lính chỉ còn vài người, tân nương cũng hoảng loạn nép vào mấy tên gia nhân cuối cùng.

Dường như còn gần chục tên sát thủ, Tử Thiên vẫn tiếp chiêu, nhưng dường như một mình hắn ứng chiến rất vất vả.

- CẨN THẬN, BÊN TRÁI ! – Vân Anh không có bất kì suy nghĩ, hét lên khi một tên sát thủ bất ngờ phi ám khí lại chỗ Tử Thiên trong khoảnh khắc hấn sợ.

Tử Thiên may mắn tránh được , tên sát thủ lườn về phía nàng, dường như cảm hận kẻ phá đám.

Tử Thiên khê liếc về phía nàng. Trong dường như thăm oán kẻ không kiên quan như nàng tại sao không chạy đi lại muốn rước họa.

Đám sát thủ nhận ra chỉ còn nàng đứng nguyên một chỗ trong khi bàn dân đã bỏ chạy hết, vừa còn nhắc cho Tử Thiên, mục tiêu ám sát của bọn chúng, cho rằng nàng là người Bạch gia, bèn không ngại tấn công cả nàng. Nếu để nàng sống thì cũng thành nhân chứng mất.

Trong giây phút nàng còn chưa kịp định thần trước nỗi sợ hãi.

- Diên rồ, người đứng đó làm gì hả ? – Tử Thiên lao đến, ngăn cản chiêu thức của tên sát thủ tấn công nàng.

Nàng đoán hắn là hắn còn oán nàng khi làm vương chân hắn. Một loạt phi tiêu nữa phi ra. Nàng hận bản thân mình chỉ biết nhắm chặt mắt.

Tử Thiên ứng biến không hề tệ, hắn đỡ được gần hết phi tiêu, chỉ có một cái trượt qua bả vai tủa máu. Hắn chắn cho nàng ư?

Nhưng thế này thì không ổn, cả hắn cũng đang vất vả. Nàng chỉ biết thầm cầu nguyện trong miệng.

Vó ngựa rầm rập như vũ bão, một đám người ngựa từ đâu phi đến, đám sát thủ khê thất kinh, nhìn nhau rồi vội vã tìm cách rút.

Dù sao cũng đã có không biết bao nhiêu gia nhân chết.

Tử Thiên thu kiếm, khê nhăn mặt. Trước mặt nàng, gương mặt hắn đột nhiên xám ngoét, con mắt lơ đãng, cả thân đứng không vững, gục xuống ngay trước nàng.

Vân Anh nâng hắn lên, đôi mắt đầy kinh hãi:

- Người bị trúng độc rồi...

38. Chương 38

Đám người ngựa vừa mới kịp đến vừa rồi là người của Bạch gia, dẫn đầu là Bạch Duẫn, đại thiếu gia Bạch gia.

Nhắc đến Bạch gia, lý do để Bạch thừa tướng chấp nhận hôn sự của Tử Thiên và con gái lão.

Thứ nhất, tính cách ương ngạnh của tiểu thư.

Nhưng quan trọng hơn, sâu sa hơn, đó cũng là một sự tính toán. Sau khi Bạch Duẫn trở về, y và phụ thân đã bàn bạc. Rõ ràng là nghi kị Tử Thiên, nỗi e dè của Bạch gia vẫn còn y hệt như khi hắn mới sinh ra. Không biết hắn là người như thế nào, Bạch gia cũng đã tính toán một phép thử.

Cho hắn kết hôn với Bạch Tuyên Tuyên, sau này càng dễ quan sát hắn. Nếu hắn thực sự có cái gọi là khí chất đế vương, sẽ tìm cách thanh trừng hoặc là lợi dụng hắn để dẹp đám loạn đảng chống đối Bạch gia, mượn dao giết người, khiến hắn bị xem như bỏ mạng trên chiến trường.

Cả Tử Thiên khi bước vào canh bạc này cũng đã chấp nhận và tính toán.

Chỉ có điều hắn không ngờ được là ngày hôm nay.

Lúc này đây, Tử Thiên đã gục xuống ngay trước mặt Vân Anh, gương mặt nhẵn nhụi, da dẻ cũng biến sắc, đôi môi dần thâm tím lại. Tân nương của hắn hốt hải chạy lại, lay hắn mà kêu khóc, giục ca ca của ả:

- Đại ca ! Mau đưa tướng công ta về phủ tìm thái y tốt nhất !

Bạch Duẫn thấy cảnh tình tàn sát, rất nhanh sau trấn tĩnh, nhận ra hình như vừa nãy một mình Tử Thiên vẫn có thể chống chọi được, trong lòng e dè, cơ hồ nảy sinh ý nhất định Tử Thiên sẽ là mối họa đe dọa Bạch gia, chưa kể không biết hắn còn để tâm chuyện ngày trước trong cung bị giam cầm là do Bạch gia không. Hắn bị trúng độc, nếu ngay bây giờ hắn chết vừa diệt được họa, muội muội của y không cần xuất giá.

- Được ! – Người đâu, hộ tống Di Thiên vương gia về Di Thiên phủ, cử ngay thái y từ Bạch gia phủ đến !

- Không được, ca ca, về Di Thiên phủ không phải còn rất xa sao? Quay lại phủ nhà ta nhanh hơn ! – Tuyên Tuyên vội vã giục, không nhận ra hàm ý đại ca của mình.

- Không được, đã xuất giá không được quay lại phủ trong vòng ba ngày, nếu không là đại kị, ta xem tướng công của muội không đáng lo lắm đâu...

Tử Thiên tuy trúng độc, khắp người như ngàn mũi kim châm nhưng vẫn nghe rõ và vẫn nhận ra ý của Bạch Duẫn. Thật đáng mỉa mai.

Lúc này Vân Anh nhìn thấy cảnh hắn đau đớn dường như không ổn, không khởi động lòng, dù sao cũng là một phần vì nàng.

- Y xá của ta gần đây ! Cứu người quan trọng... – Nàng lên tiếng.

Tử Thiên cố ngước mắt lên nhìn nàng. Nàng thương hại hắn sao?

- Không phải việc của người... tránh ra ! – Hắn nhắm mắt cố nói.

Lúc này trong lòng nàng vừa thương tình hắn xong, lại bị lời lạnh nhạt của hắn như dội một gáo nước lạnh. Nàng đã làm gì sai ? Rốt cuộc nàng là cái gì mà hắn luôn muốn tránh, muốn rũ bỏ như cái gai trong mắt vậy? Đến lúc này mà hắn còn nhắm tâm như vậy.

- Người tưởng ta muốn cứu người ? – Nàng tức giận dần giọng – Chỉ vì lòng ta thấy áy náy vì nãy là trở ngại cho người, hơn nữa ta là người học y thuật, không chấp kẻ như ngươi !

- Đừng lời thôi nữa, không phải người bảo ở y xá sao ! Nhanh lên ! – Bạch Tuyên Tuyên thúc giục nàng, vừa nhìn nàng, ả thấy quen quen nhưng nhất thời chưa nhận ra.

Thế rồi đại ca của ả miễn cưỡng sai người ngựa lập tức đưa Tử Thiên đến y xá.

Từ lúc Lâm Khoát sư huynh đến xem bệnh giải độc, ả Tuyên Tuyên vẫn kề bên cạnh, hỏi hết thứ nọ đến thứ kia, xem ra vô cùng sốt ruột, Vân Anh chỉ đứng ở ngoài cửa lặng lẽ quan sát.

Tử Thiên ngay khi về đến y xá đã hôn mê, độc tính không hề đơn giản, cả Lâm Khoát sư huynh cũng nhăn mặt, trước mắt chỉ kịp giải được một phần độc tính, tính mạng có lẽ sẽ bảo toàn nhưng còn phải theo dõi diễn biến.

Lâm Khoát hiện giờ là người có khả năng nhất ở đây, sư phụ đã tỉnh dậy nhưng tất nhiên không thể xem bệnh. Xem ra đám người ám sát đã tính toán dùng độc được chí mạng tẩm vào vũ khí...

Trong lòng Vân Anh lúc này vô cùng hỗn loạn.

Tử Thiên, có phải là nàng vô tình làm hại hấn ?

Tại sao ? Oan nghiệt đến như vậy, lẽ ra nàng không muốn... Nếu hấn chết vì độc được...

Thực sự nàng không thể nghĩ tiếp, không muốn nghĩ tiếp... hấn có thể chết, nàng có thể đau lòng sao ? Vì đơn thuần là cảm giác đau xót tội lỗi ? Rõ ràng bao lâu nay nàng biết nàng đã không vì hấn mà bận tâm nữa, đó chỉ là những kí ức đáng hổ thẹn không muốn nhắc đến.

Tại sao hấn phải cứu nàng lúc đó ?

Thực sự không thể hiểu nổi.

Nàng bước đi bước lại trong vô thức ngoài hành lang.

Lẽ ra nếu ngày hôm nay nàng không bước ra ngoài, lẽ ra cứ như vậy mà ngồi đợi Tử Thu có phải tốt hơn không?... Đúng vậy, Tử Thu...

Nếu Tử Thu trở về, y nhất định có cách trị độc cho ca ca mình. Nàng thầm mong Tử Thu về sớm một chút, ngay sớm ngày mai... Và sự xuất hiện của y sẽ làm cõi lòng nàng ấm áp bình yên lại.

Tử Thu, nàng rất nhớ Tử Thu. Nàng sẽ cùng y rời xa tất cả thị phi, an bình mà bên nhau.

- Tử Thu... làm ơn, huynh hãy về nhanh một chút đi ! – Nàng không ngừng cầu mong.

.....

Vân Anh từ nãy đều quan sát, trong lúc Tử Thiên còn hôn mê bất tỉnh như vậy, bên giường bệnh của hấn, ả Tuyên Tuyên Tứ tiểu thư Bạch gia gì đó không hề rời hấn một bước, bàn tay vẫn nắm lấy tay hấn, hết khóc lóc lại thủ thủ, khiến ai hay nàng nhìn thấy cũng thấy sốt ruột, mãi lúc sau Lý Anh tỷ đồ ả đi ăn chút gì đó để giữ sức ả mới chịu rời xa hấn.

Nhắc đến đó, lúc này ả cũng giục Bạch gia cử thái y tốt nhất đến trị độc, nhưng xem ra thái y cũng không có cách nào hơn Lâm Khoát sư huynh, người của Bạch gia cũng khuyên bảo đến ép buộc ả quay về nghỉ ngơi, nhưng ả một mực không chịu đi.

Ả dường như yêu hấn thật. Con người như hấn, vậy mà cũng có nữ nhi thật lòng yêu thương...

Nhưng thật lòng yêu thích hấn, dường như nàng đã từng, chỉ khiến bản thân tổn thương thôi, như ả tiểu thư, nếu như những lời dèm pha ở chợ, có lẽ Tử Thiên lấy ả vì mục đích chẳng?

Tử Thiên, hấn là một cái mê cung, trước giờ đều như vậy, hấn có lẽ thích cô độc trong mê cung của hấn...

Còn nàng, nàng cũng phải có lối đi của nàng, nàng đã nhủ như vậy.

Nhất định là cảm xúc trong lòng nàng khi đối mặt với hấn, cũng chỉ như một thói quen cũ lật lại, khiến nàng cứ phải bận tâm suy nghĩ mà thôi.

So với việc mệt mỏi như vậy, nàng nên vui vẻ, hồn nhiên bên Tử Thu.

Tử Thu hết mực yêu thương nàng, đúng vậy.... nàng cũng thích, rất rất thích y.

....

Vân Anh sau khi làm xong mọi việc y xá, nhận ra trời đã tối muộn, nàng cũng về phòng, đóng cửa.

Ngày mai Tử Thu trở về. Thế là ổn, Tử Thu lợi hại như vậy, y sẽ chữa trị cho Tử Thiên, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi...

Nàng chong đèn, định tập đọc y thư một lát, nhưng quả thật nàng vẫn còn suy nghĩ.

Nàng chợt nhận ra bấy ngày dài như vậy cuối cùng cũng hết rồi sao.

Tử Thu, dường như sắp đối mặt với Tử Thiên một lần nữa, nàng mới tập trung vào suy nghĩ rằng họ là huynh đệ song sinh, nhưng Tử Thiên không hề biết. Tử Thu suốt hai mấy năm đều không trực diện đối mặt với ca ca, trong lòng y gặp lại ca ca thực sự sẽ nghĩ gì.

Còn nếu một ngày Tử Thiên biết hẳn có đệ đệ, và đệ đệ này có thể là nguyên nhân gây ra chông gai cho cuộc đời hẳn.

Rốt cuộc hoàng tộc họ Hạ chỉ vì một sự trùng lặp tai kiếp có thể là ngẫu nhiên của các cặp song sinh mà tàn nhẫn sát hại con cháu của mình? Những chuyện phức tạp nơi triều chính của họ nữa...

Thực sự cả đời hai huynh đệ họ không được nhận nhau? Có phải mê tín, hàm hồ quá không?

Còn về phía Tử Thiên, tuy có oán hận hẳn từng chà đạp lên danh dự và cảm xúc của nàng, nàng thực sự cũng cầu mong hẳn sẽ bình an.

Vẫn vợ một lát, nàng quyết định đi nghỉ sớm để ngày hôm nay nhanh chóng qua đi.

.....

Có lẽ nàng cũng không nhận ra, vòng quay số phận đã rất gần.

Sáng hôm sau, nàng dậy rất sớm, chải chuốt lại cẩn thận. Chọn một bộ đồ đẹp nhất, tóc cũng tết đơn giản nhưng nhìn rất đáng yêu. Không phải ngày hôm nay Tử Thu sẽ về sao?

Nàng bước ra cửa, trời hôm nay nhiều mây, vẫn rét nhưng không đổ tuyết.

Nàng ngó qua phòng mà Tử Thiên nằm, hẳn vẫn chưa tỉnh sao?

Bên cạnh hẳn, Tuyên Tuyên nhà Bạch gia đang ngủ gật bên giường bệnh. Xem ra ả thực lòng yêu thương lo lắng cho hẳn.

Hẳn, xem ra cũng có phúc, dù ả tiểu thư kênh kiệu từng làm nàng khó chịu, nhưng ả lại xuống nước, hạ mình nán lại y xá này chăm sóc hẳn sao?

Độc tính của hẳn, xem ra còn phức tạp, tự dưng nàng cũng thấy âu lo.

- Tử Thu, làm ơn về ngay đi... – Nàng lặng thầm mong đợi.

Suốt một buổi sáng và một buổi chiều nàng vô cùng sốt ruột, Tử Thu vẫn chưa về, nàng tự nhủ Tử Thu đi xa, có lẽ sẽ về trễ, nàng không nên lo lắng như vậy.

Đến tối, quả nhiên Bạch gia tiểu thư kia quen được sống quá sung sướng, không chịu nổi vất vả, mệt mỏi nên dường như đã gần kiệt sức, vì lo lắng thêm vào nên cũng suy tẩu đi. Cuối cùng người nhà Bạch gia cũng rút ruột không chứng kiến nổi cảnh tiểu thư cao quý lại khổ sở như vậy, ca ca của ả cương quyết đến lôi ả về.

Thật trái ngang, tại sao giờ nàng lại phải tạm thời coi sóc hẳn?

Bê chậu nước ấm để lau mặt mũi chân tay cho hẳn, nàng bước vào phòng bệnh. Có lẽ vì yêu cầu của Tiểu thư Bạch gia, hẳn cũng được đặc cách một mình một phòng, đúng là kẻ có thể lực thì thường sung sướng như vậy.

Nàng thực sự đã chán ghét việc phải đối mặt với hẳn. Kể cả lúc hẳn bất tỉnh nhân sự thế này, đã mất bao lâu để nàng bình tâm lại, trở nên vô tư như trước, không thể vì hẳn mà lại mông lung, đúng vậy, bây giờ Tử Thiên này chẳng là gì với nàng, nàng không phải e ngại.

Nàng nhẹ nhàng đặt chậu nước xuống, vắt cái khăn mặt, từ từ ngồi xuống cạnh giường.

Gương mặt tái xám của hẳn, đôi môi thâm ngoét, đôi lông mày vẫn nhíu nhíu lại.

Chợt nàng có chút động lòng, là tại nàng sao? Lúc đó không hiểu sao nàng không thể tỉnh táo mà chạy đi.

Nàng nhẹ nhàng dùng khăn mặt chấm những giọt mồ hôi trên trán. Da hẳn lạnh toát nhưng lại đỏ mồ hôi sao?

- Người... thôi xem như đây là quả báo của người đi, vì người đã tàn nhẫn với ta – Nàng chép miệng, lẩm bẩm – Nhưng cũng coi như số người may, Tử Thu đệ đệ của người rất giỏi, huynh ấy không để người chết đâu ...

Hắn dường như bất động không phản ứng. Cũng tốt, hắn không nghe thấy chuyện nàng nói, chuyện Tử Thu là một bí mật.

- Hừm, Tử Thiên, người nghĩ người có cái dung nhan mê hoặc này, có chút phong lưu là có thể làm khổ trái tim phụ nữ sao ? – Cơn hận của nàng từ đâu lại dâng lên, không tiếc lời day nghiêng – Ta nói cho người biết, người là mỹ nam, Tử Thu cũng y hệt như vậy, nhưng y không xấu xa như người, ta cho người biết, ta không muốn hầu hạ chăm sóc người, vì thế tốt nhất tự dậy đi! Còn nữa, ta nói cho người biết, ta chăm sóc người vì trách nhiệm người cứu ta cũng như người là ca ca của Tử Thu, anh chồng tương lai của ta !

Hắn dĩ nhiên vẫn bất động. Nàng cảm thấy được giải tỏa phần nào.

- Còn nữa, ta cho người biết, cảm ơn người ngày xưa đã chúc phúc cho ta, ta sẽ sống thật vui vẻ, đúng thể ! Còn người, cứ ôm ấp lấy mỹ nhân của người, người muốn tranh giành thiên hạ nào đó hay không cũng là việc của người, cả đời người sẽ bất hạnh và cô đơn !

Lau xong, nàng nhanh lẹ thu dọn rồi bước ra, đóng cửa lại.

Trong phòng có một đôi mắt khó nhọc mở ra, ánh nhìn dò dẫm.

Một nụ cười mỉa mai nhẹ trên gương mặt tái xám.

- Bất hạnh... cô đơn ư? Đó mới là bạn đồng hành của ta... từ khi sinh ra... người không biết sao ?

39. Chương 39

Vài canh giờ sau.

Đêm đã muộn hơn, Tử Thu chưa thấy về sao ?

Vân Anh mở cửa phòng, sốt ruột nhìn ra ngoài hiên, trời bắt đầu đổ tuyết. Có khi nào đường xá xa xôi, y sẽ về chậm một vài ngày không?

Tử Thu... nàng cũng thấy có chút bất an, chỉ là đợi thêm một vài ngày, nhưng nỗi niềm này không đơn thuần là sốt ruột.

Thôi vậy, nàng đành lên giường đi ngủ. Nàng lại nhảy lên giường rải chăn, cuộn tròn mình.

Đêm nay tại sao tự nhiên lạnh quá, tiếng gió rít ghê gớm, dường như trời đổ bão tuyết. Có lẽ vì vậy Tử Thu mới không về kịp sao ?

Cuộn mình trong chăn như vậy, nàng còn cảm thấy rét nữa là... Chợt nàng sực nhớ ra tên Tử Thiên hôn mê bất tỉnh đó, bấy giờ thì ai chăm sóc hắn?

Các huynh, tỉ ắt sẽ không có thời gian để tâm đến hắn, phải rồi, họ đã giao hắn cho nàng chăm sóc và theo dõi.

Nàng bật dậy, khoác thêm áo, bước ra cửa.

Nàng vô tình quên mất , phòng hắn nằm cũng hướng Bắc, trời lạnh thế này , có khi nào kẻ nằm đó như hắn sẽ bị lạnh. Nàng tự trách mình quá vô tâm, chỉ nghĩ đến bản thân mình, dù nàng có căm hận hắn, dẫu sao hắn cũng là người bệnh.

Nàng đẩy cửa bước vào phòng hắn, quả nhiên tiếng gió rít trong phòng còn nghe thấy rõ mồn một. Hắn vẫn nằm im bất động.

Nàng lại gần. Xem chừng chăn ấm không đủ, nàng vội chạy lấy thêm cái chăn bông, bê đến đắp lên người hắn cẩn thận. Trong lòng không yên tâm, nàng sờ tay thử lên khuôn mặt hắn.

A ! Lạnh quá ! Tại sao lạnh ngắt như vậy.

Nàng hoảng hốt, cầm tay hắn lên, cũng lạnh như vậy, lúc này mình hắn lạnh nhưng không đến mức thế này, còn đỏ mồ hôi, tại sao bây giờ lại như cục băng khô như vậy ?

Trong lòng bắt đầu hốt hoảng sợ hãi, tay nàng run rẩy đặt lên mũi hắn.

Không thể nào, lúc này vẫn còn thở mà...

Động mạch cổ cũng không còn đập !

Người hắn lạnh lẽo như băng.

Không thể nào !

Nàng chẳng thể nghĩ gì hơn ngoài vội vã lao ra khỏi cửa , chạy về phía phòng Lâm Khoát sư huynh, cả Lý Anh tỳ, la hét.

Nghe thấy tiếng nàng thất thanh, cả hai người họ cũng lập tức lao vào phòng, ngay lập tức Lâm Khoát cầm tay hắn lên bắt mạch, chợt mặt sư huynh của nàng cũng kinh hãi.

- Lý Anh ! Lấy kim châm, nhang để đốt huyệt ! Nhanh lên ! – Vội vã giục.

Lý Anh tỳ cũng vội chạy ra lấy đồ. Vân Anh lúc này vẫn không khỏi kinh hãi, trong lòng bắt đầu đầy căng rứt lo âu, như lửa đốt trong lòng.

- Vân Anh ? Tại sao lại như vậy, muội không trông người bệnh sao ? – Lâm Khoát sư huynh vội hỏi nàng.

Quay ra thấy mặt nàng cũng trắng bệch kinh hãi, bắt đầu run rẩy.

- Sư huynh... muội... – Miệng nàng còn chẳng nói được lên lời.

Lý Anh tỳ vội vã mang nhang đến để đốt, xem ra tình hình rất nghiêm trọng rồi, cả gương mặt sư huynh, sư tỳ của nàng đều toát mồ hôi, đã đốt trên mấy huyệt, cũng sắp hết nhang rồi, thân thể của hắn có ấm lên được không.

- Sư huynh, liệu còn cứu được không ? – Lý Anh lo lắng hỏi.

Lâm Khoát gương mặt thất sắc, lắc đầu nói:

- Khi này có lẽ vừa ngừng thở một chút thôi, lạnh là do độc được phát... nhưng vì độc này quá lạ, không chắc châm cứu, đốt nhang có tác dụng, ngược lại nếu làm hỗn loạn kinh mạch, e rằng...

Lâm Khoát cuối cùng cũng quay sang nhìn Vân Anh:

- Vân Anh muội, cũng không thể trách muội, là huynh đã cố hết sức rồi...

Cuối cùng trước đôi mắt mở to không chớp của nàng, Lâm Khoát từ từ thu lại đám nhang đốt huyệt đã hết. Sau đó họ nhìn nhau, Lý Anh lên tiếng:

- Người này là vương gia, muội có quen biết sao ? – Dường như Lý Anh cũng hết mực lo lắng, thân phận vương gia của hắn, còn là con rể Bạch gia, chuyện này không biết có gây ra họa không.

Nhưng nàng không hề để tâm đến thân phận hắn, trước mặt nàng, hắn sắp chết sao?

Hai vị huynh tỳ của nàng một phần thất vọng, tiếc thương cho người bệnh, một phần lại hết sức lo âu việc nếu một người vai vế như hắn chết ở đây, họ kéo nhau bỏ ra ngoài, có lẽ tính bàn bạc gì đó.

Còn lại mình nàng trong phòng và hắn...

Nàng rất sợ, nàng chưa từng chứng kiến một người từ từ chết trước mặt nàng.

Là hắn, tất cả là tại nàng, nàng từ chỗ làm vương chân hắn, lại vì sơ suất mà khiến hắn bỏ mạng sao?

Nàng rất sợ.

Đôi chân của nàng vô thức lại gần hắn.

Tay của nàng chạm lên gương mặt hắn... lạnh lẽo thế này...

Hắn đã chết thật sao? Đôi mắt nàng trào ra những dòng lệ, vì rất nhiều nguyên nhân.

Vì hối hận. Vì oán trách bản thân mình.

Tử Thu cũng không về kịp, là nàng hại chết ca ca của y nữa... bây giờ phải làm sao?

Tử Thu... thực sự nàng rất sợ, tại sao khi y vừa đi mọi chuyện lại như vậy ?

Nàng không những không làm được gì, còn hại chết người, người nàng hại chết là Tử Thiên, tuy giờ cảm hận hắn, nhưng đúng là nàng từng thích hắn. Dẫu sao điều trước mắt cũng không thể là sự thật !

Tử Thiên... hắn chết sao?

Đôi tay run rẩy của nàng cố gắng chạm vào hắn, nàng cũng quỳ xuống bên cạnh giường. Gương mặt đầm nước mắt thổn thức:

- Người... làm ơn... đừng chết được không?

Không có trả lời, không có cảm nhận, không còn hơi thở, trái tim của hắn cũng đã ngừng đập.

Rõ ràng nàng không mong hắn chết. Tại sao? Vì nàng không muốn mang tội lỗi với y, với Tử Thu và chính mình sao? Hay vì nàng thương hại hắn? Nàng đã từng thích hắn, dù đó là chuyện quá khứ...

- Người thật tàn nhẫn... ta không muốn người chết... vì bất cứ lý do nào...

Nếu hắn chết, có lẽ suốt đời nàng cũng không hạnh phúc được. Vì nàng ân hận, vì Tử Thu liệu có oán hận nàng, vì cái chết của hắn mãi mãi ám ảnh nàng, giống như hình ảnh của hắn trong lòng nàng trước đây.

Tại sao hắn phải cứu nàng để chết chứ ? Tại sao oan nghiệt nàng xuất hiện vào đúng lúc đó ? Trong đám cưới của hắn ? Tại sao không chỉ lướt qua như kẻ qua đường?

Nhưng hắn rõ ràng là đã chết.

Hắn chết rồi.

Nàng trong lòng từ rồi bởi lại vô cùng trống rỗng, chẳng còn suy nghĩ được gì, chẳng hiểu tại sao lại khóc òa lên như một đứa trẻ, hét như hôm chạy theo hắn rồi bị hắn phũ phàng bỏ rơi.

Một lần nữa, thêm một lần nữa hắn lại dày vò nàng sao, nhưng lần này nàng mãi mãi không thoát được.

Có lẽ sư huynh sư tỷ của nàng cũng nghe thấy nàng khóc, nhìn vào cũng ái ngại, họ không tiện vào nữa, chỉ tìm cách làm thế nào giải thích cho Bạch gia, chuyện này rất hệ trọng, nhưng cũng không hẳn là chắc chắn cả y xá cũng mang tội, vì đến thái y cũng bó tay trước độc tính rồi.

....

Có lẽ lại khóc thêm mấy canh giờ, nàng cũng thấy thấm mệt, trước mắt nàng cũng thấy mờ lung, mờ mịt...

Trong lòng khó chịu lắm.

Đó không đơn thuần là khó chịu thông thường, chính nàng cũng không ngờ được.

Vòng quay số mệnh...

Mỗi lúc, nàng cảm thấy càng mệt, một phần vì do khóc, một phần là do tự đứng trong người mỗi lúc một nôn nao... cho đến lúc nàng thiếp đi ngay bên xác hắn.

Vai nàng vẫn còn khẽ run vì lạnh, nhưng đôi mắt đã chìm vào mơ hồ...

.....

.....

Nơi này là đâu...

Nàng đang đứng đâu ?

Trong mơ hồ, nàng nhìn xung quanh, đó là một sảnh lớn sao? Cung điện ?

Một giấc mơ sao lại chân thực đến vậy? Nàng cảm thấy như chính chân mình bước trên thảm của điện. Chỉ có điều, cung điện to lớn này, u ám lạ thường.

Những chiếc cột trụ lớn, đều treo khăn trắng.

Nàng nhận ra trong điện này, mọi thứ đều phủ màu trắng tang thương, trong điện cũng có rất nhiều người, quỳ lạy than khóc, họ đều mặc đồ trắng.

Mơ hồ có người bước đến bên nàng, quỳ xuống dâng một bộ đồ trắng:

- Công chúa điện hạ, xin hãy mặc tang phục...

Có người chết sao? Đôi mắt nàng chứng kiến , nhưng bây giờ bản thân lại không kiểm soát được hành động, tự tay gạt bỏ bộ áo trên tay người đó, chạy lên phía trước.

Áo quan chưa đóng nắp, nằm bên trong đó là một nam tử. Đôi mắt khép chặt.

Tuy bất động nhưng thần khí vẫn toát lên vẻ thanh tuấn phi phàm, người đã chết sao lại có khí chất thiên tiên như vậy?

Nhưng rất lạnh lẽo... ai vậy ? Tại sao trong mơ nàng vẫn cảm thấy đau lòng đến thế ?

Chợt nàng muốn chạm tay vào...

- Công chúa, không được !

Có người vội ngăn nàng lại sao?

- Công chúa, độc chất, ma chú kì lạ của tà giáo đã cư ngụ trong cơ thể bề hạ đã mấy năm, đến ngày phát tác không thể cứu chữa, người không thể chạm vào... đề phòng...

Nàng nghe thấy, nhìn thấy, dường như nàng đang trong cảm nhận của cô gái này, nhưng không hề điều khiển hoạt động.

Cảm thấy trên môi tự dưng có một nụ cười chua chát đau đớn vô ngần, tay nàng tự nắm lấy bàn tay lạnh lẽo trong áo quan kia, đưa lên áp lên má mình...

Bàn tay ấy đã lạnh lẽo, cả lòng bàn tay không còn chút hơi ấm nào...

Lòng bàn tay ấy... có thể nhìn rõ... những dấu vân tay hằn lên nhau, như hữu ý tạo thành chữ “ Thiên”

.....

Đêm vẫn rất lạnh, đôi vai của nàng run rẩy, cái lạnh kéo nàng ra khỏi giấc mơ mộng mị đó.

Nàng mở to đôi mắt đầy mơ hồ... giấc mơ nửa nhớ nửa quên... thật mông lung...

Nàng nhận ra bên mình là Tử Thiên đã chết sao? Lúc này, có phải cũng là giấc mơ về người nào đó chết.

A, tại sao đầu nàng đau đến vậy. Chẳng nhớ được chi tiết giấc mơ, chỉ có hình ảnh trong đầu, chữ “Thiên” nào đó trong bàn tay...

Tử Thiên...

“ Thiên” ư ?

Mơ hồ quá, không hiểu sao nàng lại tự động cầm lấy bàn tay đã lạnh ngắt của Tử Thiên, mơ hồ giống như giấc mơ...

Bàn tay trái của hắn...

Lạnh lẽo quá, nàng khê tách những ngón tay trông như nắm hờ nhưng đã cứng lại của hắn...

Giật mình !

Đúng là có chữ “ Thiên”... y hệt như vậy !

Có một chuyện nàng chưa biết, đó là Lưu quý phi, sau khi sinh ra hấn, vì thấy lòng bàn tay của hấn có hình chữ “Thiên” như vậy, nên đã đặt tên là “Thiên” ...

Nàng chưa khỏi hết kinh hãi, tay nàng vẫn cầm tay hấn như vậy, đôi mắt vẫn còn rưng rưng lệ, chẳng hiểu sao một dòng nước mắt lại trào ra, rớt xuống lòng bàn tay ấy. Đầu óc nàng hoàn toàn mơ hồ.

Giọt nước mắt đó lan ra khắp lòng bàn tay, nàng dường như hoa mắt sao? Chữ “Thiên” đó dường như trong giây lát ánh lên ánh sáng màu bạc nhàn nhạt...

Cơ thể hấn đột nhiên có chuyển biến, bắt đầu từ các ngón tay, chính nàng cũng phải kinh ngạc thêm một phen.

Vội vã chạy ra ngoài kêu sư huynh sư tỷ. Ngay lập tức sau khi kiểm tra, cả Lâm Khoát và Lý Anh đều kinh ngạc như nàng.

- Có mạch đập lại rồi ! Thật kì lạ, cần phải theo dõi !

.....

.....

Sau khi Lý Anh tỷ nói sẽ trực tiếp ở lại theo dõi, bảo nàng nên về nghỉ, nàng do dự một hồi rồi bước vào phòng.

Khép cửa, trùm chăn kín trên giường suy nghĩ, bản thân nàng còn ngỡ ngàng, hoàn toàn không hiểu.

Hấn rõ ràng là đã chết, vậy mà hồi nãy lại hồi phục lại như hồi chiều, tuy vẫn còn độc tính trong người... là nàng chút nữa đã hại chết hấn rồi.

Những gì nàng nhìn thấy không phải mơ... còn sự mơ hồ lúc nãy, thực sự nghĩ đến làm nàng đau đầu và mệt mỏi. Nàng không có muốn bất cứ suy nghĩ nào, nàng thực sự thấm mệt.

Cứ khi xuất hiện hấn tại sao lại mệt mỏi, ngạt thở như vậy...

Lẽ ra nàng có thể hạnh phúc bên Tử Thu... nàng thích Tử Thu, nàng muốn ở bên y...

Nàng muốn trân trọng những gì giữa nàng và y, những kỉ niệm chân thực ngọt ngào đó...

Nàng thực sự muốn đợi Tử Thu về, có phải sự có mặt của y sẽ làm nàng bình tâm như lúc trước không?

Tử Thu... và Tử Thiên đó...

Rốt cuộc họ là ai... đây rõ ràng chỉ là một câu chuyện xuyên không nàng mơ ước sao?

Trên trán Tử Thu có nốt rồng đen...

Trên tay Tử Thiên có chữ “Thiên”...

40. Chương 40

Lại thêm một buổi sáng nữa, khi thức dậy nàng nhận thấy dường như đã hơi muộn, có lẽ vì đêm qua nàng quá mệt.

Hôm nay Tử Thu có khi nào về không?

Nàng bước ra ngoài, sực nhớ ra hôm qua Lý Anh tỷ coi sóc Tử Thiên dùm nàng, bây giờ nàng phải đi thay cho tỷ ngay.

Vừa mới định bước đến gần phòng hấn, chợt thấy trước cửa có một đám người Bạch gia đứng đó, vừa hay Lâm Khoát sư huynh cũng đi đến, bảo với nàng:

- Vân Anh muội, vương gia đó đã tỉnh dậy rồi, cũng ngồi dậy được...

Nàng rất ngạc nhiên, độc tính trong người hắn đã hết rồi sao, hắn có thể tỉnh lại nhanh vậy sao? Trong lòng thoáng chút mừng thầm và thanh thản thì câu nói tiếp sau của sư huynh lại như một cú giáng:

- Có điều vì di chứng của độc tính...hắn... dường như bây giờ không nhìn thấy gì nữa...

Không nhìn thấy gì sao ?

Gương mặt nàng không khỏi kinh hãi, vội chạy đến phòng hắn, bắt gặp một cảnh tượng bi thương.

Tiểu thư Bạch gia đã đến từ bao giờ, đang ôm lấy mình hắn mà khóc lóc thảm thiết:

- Tử Thiên... đừng lo, ta sẽ tìm thái y giỏi nhất trong cung, triệu tập danh y khắp thiên hạ, sớm muộn gì huynh cũng nhìn thấy thôi... chỉ là tạm thời thôi...

Nước mắt ả giàn dựa, ướt đầm cả áo hắn. Vân Anh chỉ đứng lặng lẽ ở cửa quan sát.

Hắn, đang ngồi trên giường. Sắc mặt cũng đã tốt hơn nhiều... có điều...

Đôi mắt ả uẩn mê hoặc ấy, đôi mắt thăm thẳm như hồ dương liễu ấy...

Chợt làm nàng rất đau lòng, đôi mắt hắn chỉ nhìn về phía trước, vô cùng thờ ơ, không chớp mắt, con ngươi xám xịt cũng không lay động...

Có điều gương mặt vẫn lạnh giá, vô cảm, hắn dường như không nói đến một lời. Không phải một người tự dưng bị mù sẽ vô cùng hoảng loạn sao? Hắn bình tâm đến đáng sợ như vậy...

Sự yên lặng của hắn càng làm tiểu thư kia sốt ruột, ả vẫn không ngừng khóc, đến bây giờ miệng không ngừng năn nỉ :

- Tử Thiên, làm ơn nói gì với ta...làm ơn – Ắ nú áo hắn van nài.

Hắn vẫn im lặng một hồi, sau đó trên gương mặt nở một nụ cười nửa miệng:

- Tuyên Tuyên, người không cần mất công như vậy, sau này ta là kẻ tàn phế, người và ta tốt nhất nên hủy bỏ hôn sự! – Giọng hắn vang lên tuyệt tình, lạnh lùng đáng sợ.

- Không, đừng mà ! – Ắ van nài thảm thiết hơn – Tử Thiên, ta thực lòng yêu thích người, dù người tàn phế cả đời, ta cũng sẽ chăm sóc người !

Vân Anh cảm thấy tiểu thư này thực sự là bị hắn mê hoặc rồi, cũng giống như nàng trước đây, có điều, nàng cảm nhận chắc chắn cô ta sẽ cực kì tổn thương, vì một khi hắn đã phũ phàng, hắn sẽ rất tàn nhẫn.

Tử Thiên nghe thấy câu nói của ả thì cười lớn hơn, âm điệu mỉa mai cay nghiệt. Chợt Vân Anh thấy vậy cõi lòng cũng như có một luồng hàn khí buốt giá truyền vào.

- Tuyên Tuyên, để ta nói cho người biết... trước giờ ta chưa từng yêu thích người dù chỉ một chút, là ta muốn lợi dụng người thôi, nhưng xem ra, ta không thể dùng con đường này được nữa!

Đôi mắt tiểu thư mở to kinh ngạc. Quả thật như vậy, Vân Anh cũng đoán được. Tử Thiên, hắn không có trái tim sao? Hắn sẽ không bao giờ thật lòng vì một người phụ nữ sao?

- Tử Thiên, đừng nói dối ta... – Tuyên Tuyên vẫn chưa tin vào sự thật, tình cảnh tương tự như Vân Anh lúc trước – Ta... ta... dù là người lợi dụng ta cũng được, đừng bỏ rơi ta!

Cuối cùng ả cũng thốt lên những lời này. Không giống Vân Anh, trước đây khi bị hắn phũ phàng, nàng đuổi theo nhưng cuối cùng cũng bỏ cuộc, quay đầu, lấy lại sự mạnh mẽ.

Trong lòng Vân Anh, thực sự cảm thấy nữ nhi này quá si ngốc và yếu đuối.

Trước mặt Tử Thiên, những lời nói như vậy hắn đã nghe thành quen.

Nữ nhi nào cũng vậy... gương mặt hắn chợt lạnh tanh, trầm tư trong chốc lát. Đối với hắn, trước giờ chỉ có một người con gái có thể mạnh mẽ hơn, dù đã từng bị tổn thương.

Người ấy đang đứng rất gần hắn, chắc chỉ chục bước chân, hắn có thể cảm nhận được. Chính hắn cũng không hiểu rõ, hắn có thể cảm nhận mùi hương nhẹ nhàng, phảng phất kì lạ từ người nàng, dù nàng có đứng cách xa như thế. Hương thơm ấy, khi hắn chú ý đến nàng, đã thấy rất quen...

- Tuyên Tuyên, đại ca ngươi cũng đến đón ngươi về thôi, sau này đừng gặp ta – Hắn đột ngột chuyển giọng đáng sợ – Để ta nói cho ngươi biết, Bạch gia các người còn oán nợ với ta rất nhiều... ngươi nghĩ ta lấy người đơn thuần để lợi dụng sao? Ngươi chấp nhận kể cả ta sau này ta dày vò, chà đạp, hành hạ ngươi để trả thù sao?

Hắn lạnh lùng, nhần tâm gặt ả tiểu thư ra, những lời của hắn làm ả gương mặt trắng bệch kinh hãi, nước mắt càng túa ra. Vân Anh thực sự cảm thấy trong lòng có chút căm phẫn, lại xót thương. Bởi lẽ nàng cũng là người từng trải qua như vậy.

Không lâu sau, Bạch Duẫn đến, thấy tình cảnh như vậy bèn cương quyết, không nói không rằng lôi tiểu thư về.

Trong phòng còn lại nàng và hắn.

Lặng yên đôi lúc, nàng mới quyết định bước thật nhẹ đến trước mặt hắn. Nàng giơ hai bàn tay trước mắt hắn, xua xua tay. Đôi mắt hắn đờ đẫn như vậy, không có cảm giác gì.

Vậy mà hắn vẫn bình thản như thế? Hắn có thể đang suy tính gì? Nàng thực sự muốn biết nhưng không thể hỏi, vì biết có thể hắn sẽ không nói, và bản thân nàng cũng tự nhủ sẽ không bận tâm đến suy nghĩ của hắn từ lâu.

Hắn có cảm nhận được nàng đang đứng trước mặt không? Nàng tự hỏi như vậy. Sau cùng nàng mới lên tiếng:

- Ngươi bình tĩnh đến nhần tâm, Tử Thiên...

Hắn cười nhạt, lại thêm một nụ cười lạnh lẽo:

- Ngươi nghĩ ta sẽ hoảng loạn trước bóng tối này sao ?

- Có lẽ... – Nàng chậm rãi suy nghĩ rồi nói tiếp – Bản thân ngươi đúng là không sợ cái gì, không vướng bận vào cái gì...

Hắn im lặng, phía sau đôi mắt mờ mịt, hắn vẫn đang suy tư. Sợ cái gì ư? Đã từng có rất nhiều thứ để sợ, bản thân cái cảm giác trong lòng sinh ra khi đến gần nữ nhân này cũng từng làm hắn sợ, một cảm giác mơ hồ.

Còn bóng tối sao? Một kẻ lúc nhỏ đã tập quen với việc nhiều lần bị nhốt trong những gian phòng tối hơn địa ngục ở thâm cung, thì có gì đáng sợ chứ?

Còn Vân Anh cũng yên lặng suy nghĩ, nàng bình thản ngồi xuống một chiếc ghế bên giường.

Hắn, thực sự vì độc phát mà hủy hoại đôi mắt. Đó cũng là lỗi của nàng. Nhưng cơ hội để thương xót cho hắn, hắn cũng không cho phép bằng cái thái độ băng lãnh như vậy. Trong lòng nàng hết sức khó chịu, nhưng cái băng giá của hắn có khi nào vượt hơn cả băng tuyết ngàn năm, không thể phá vỡ.

Nhưng dẫu sao, nàng không mong hắn sẽ tàn phế, liệu có cách chữa cho hắn... phải, Tử Thu, y chính là hi vọng lúc này.

Nàng quay sang nhìn hắn, dường như gương mặt tuần mỹ băng lãnh đó cũng đang suy tư. Hắn dù đôi mắt đờ đẫn, mù mịt vẫn rất cuốn hút mê hoặc, có cái khí chất phi phàm nào đó, nhưng lại đem ra cảm giác lạnh lẽo, rất xa cách với người thường.

- Tử Thiên... – Nàng nín thở, can đảm lên tiếng nói – Nhất định sẽ có cách chữa trị cho ngươi!

- Ngươi muốn chữa cho ta sao? – Câu hỏi rất bình thản – Nếu như không chữa được, dù là vì trách nhiệm, ngươi cũng sẽ như ả kia chăm sóc cho ta?

Nếu như không chữa được cho hắn ư?

Đôi mắt nàng nhìn hắn, con ngươi lay động, trầm tư một hồi nữa... những suy nghĩ lướt qua đầu nàng lần lượt.

- Nhất định sẽ chữa được cho ngươi ! – Giọng nàng cương quyết – Ta nhất định không để ngươi mù lòa... vì... ta không muốn cả đời phải đeo bám chăm sóc ngươi!

Cuối cùng nàng cũng hạ quyết tâm đó nói ra, nhưng hắn chỉ cười mỉa mai:

- Ngươi cũng thật lạnh lùng tàn nhẫn đấy!

- Không phải ! Không phải ta ngại phải ở bên ngươi... – Nàng ngay lập tức đáp lại, vượt qua chút suy nghĩ trong lòng để trả lời đồng dạng – Vì ta quyết định sẽ gắn kết cuộc đời với một người khác!

Trong giây lát rất mong manh để nàng không kịp nhận ra, gương mặt hắn có sự biến chuyển, là một cảm xúc khó diễn đạt, nhưng ngay sau đó hắn lại tiếp tục ung dung, bình thản với câu trả lời làm nàng kinh hãi:

- Một người tốt hơn ta, lại có thể chữa trị cho ta... là đệ đệ của ta sao?

Đôi mắt nàng mở to ngạc nhiên, đối lập với thái độ bình thản của hắn. Tại sao hắn đã biết... câu trả lời vừa rồi của hắn, có khi nào chuyện nàng nói trước mặt hắn lúc hắn hôn mê hắn đã nghe thấy.

Nhưng xem phản ứng của hắn kia, một chuyện hệ trọng đến vậy, lại hoàn toàn bình tâm, hắn thực sự bình thản đến tàn nhẫn.

- Ngươi nghe thấy ta nói lúc ngươi hôn mê ?

- Lúc đó vừa tỉnh lại, có chút mơ hồ, nhưng vẫn nghe được. – Hắn đáp, có lẽ hắn cũng chắc rằng nàng đang kinh ngạc dù không nhìn thấy gương mặt nàng . – Ngươi yên tâm đi, đối với ta chuyện đó cũng quan trọng, ta tự biết giữ bí mật.

Câu trả lời phía sau của hắn càng làm nàng ngỡ ngàng, một chuyện quan trọng? Hắn đáp lại với một thái độ thản nhiên như vậy sao?

Hắn, biết mình có một đệ đệ, không có cảm xúc gì sao?

Hắn, lạnh lùng nhẫn tâm đến thế...

Trong lòng nàng cơ hồ thấy cũng đau đớn một nỗi trước sự lạnh lẽo này, hắn, quả là đối lập với Tử Thu, hắn là băng giá, còn y là lửa ấm áp... Quả thật nếu như nàng cố chấp theo đuổi hắn, có lẽ cũng sẽ bị băng giá của hắn giết chết trái tim...

- Ta hiểu rồi... ngươi có lẽ cả đời sẽ không bao giờ động lòng vì bất cứ tình cảm gì... – Nàng chậm chậm nói, giọng điệu chua chát – Mà có chút rung động, có lẽ người như ngươi sẽ không bao giờ vượt qua ranh giới của mình...

Đang đợi câu trả lời của hắn, chợt nghe bên ngoài Lý Anh tỹ gọi, bèn quay đầu đi ra. Có lẽ trước mắt không cần coi sóc hắn như mấy hôm vừa rồi.

Cánh cửa khép lại, hắn cảm nhận chỉ còn mình hắn trong phòng.

Hắn quơ tay tìm dải dây màu trắng mà hôm trước dù hôn mê, hắn vẫn giữ chặt trong tay.

Hắn không thể tự tìm, hắn đành cười bản thân, dù sao nó bây giờ không còn quan trọng nữa.

Thiếu nữ ấy, hắn là rất oán hận thái độ của hắn. Đường như trước mặt nàng hắn chưa bao giờ muốn nói sự thật trong lòng, với ai cũng như vậy, với người con gái ấy càng không. Chính hắn cũng không hiểu hết bản thân hắn.

Sự thật? Chuyện đệ đệ của hắn ?

Gương mặt hắn bây giờ mới bộc lộ cảm xúc.

Không phải hôm qua, hắn đã biết trước từ lâu. Đó là lý do đến bây giờ hắn hoàn toàn bình tĩnh? Cụ thể là lúc nào ư?

Có thể tin được không? Chính là lúc nàng biết sự tồn tại của Tử Thu, cùng lúc với nàng.

Tại sao ư? Vì tối hôm đó, hấn cũng đến Minh Xuân lâu tìm nàng, nhưng dường như trễ một chút, nhưng lại vô tình chứng kiến tất cả. Hấn tìm lòng lặng lẽ đứng ngoài quan sát.

Trước mặt hấn, đầy kinh ngạc, là một người giống hấn đến như cũng một khuôn, đệ đệ của hấn, kẻ mà hấn từng hoài nghi sự tồn tại. Và chuyện quan trọng nữa là, y cũng yêu thích nàng, không, đối với nàng, Tử Thu vô cùng mãnh liệt, kể cả trong lòng hay sự thể hiện bên ngoài.

Đệ đệ của hấn.

Cùng một dòng máu, cùng một ngoại hình, chỉ có chăng số phận vô tình hay hữu ý đưa đẩy, nhân duyên với cùng một nữ nhi sao?

Hôm đó trên võ đài... trong khoảnh khắc hấn đã dừng lại trước chiêu thức đó.

Đó là một sự lựa chọn có thể là khổ đau, oan nghiệt. Hấn, đúng, hấn đã không vượt qua ranh giới, vì hấn không thể, cũng không được phép.

Có được người con gái ấy thì sao ? Hấn đã từng nhủ không để tình cảm của mình vượt qua mọi nỗi đau và niềm oán hận mà hấn từng chịu đựng từ khi sinh ra.

Chiêu thức ấy có thể chiến thắng đệ đệ ? Hay tất cả sẽ chấm dứt tại đây, sinh mạng của cả hai, hấn hiểu rõ thời điểm lúc đó, một kẻ như hấn, đến sinh mạng của mình còn không đảm bảo, huống chi kéo thêm một người là đệ đệ hay sẽ có thêm một điểm yếu chí mạng là nàng.

Không thể chạm tới, không thể bảo vệ nàng, không thể đem lại hạnh phúc... thà rằng buông tay. Điều đó có thể rất cay nghiệt... nhưng đối với hấn không hề coi là bất công.

Đệ đệ, có thể đã vất vả trốn tránh để sinh tồn, nhưng cũng có thể đã sống tốt hơn hấn, thoải mái hơn hấn, có thể phiêu diêu tự tại hơn hấn, có thể chăm sóc yêu thương người con gái ấy.

Còn hấn, lòng bàn tay này, từ khi sinh ra... đó là vận mệnh của hấn sao?

Có thiên hạ hay không cũng mãi mãi cô độc...

Còn người con gái ấy, trong lòng hấn thật mơ hồ, cảm giác hấn không được phép chạm đến. Bản thân nàng cũng đủ mạnh mẽ rồi, đúng vậy, bây giờ sự bình tĩnh của nàng khi đứng trước hấn đã nói lên tất cả.

...

...

Đối với Vân Anh lúc này, suy nghĩ chỉ còn là đợi Tử Thu trở lại.

Còn Tử Thiên, đối với nàng, trước kia là mê hoặc, mơ hồ, bây giờ là hố sâu ngăn cách, thậm chí cách để nói chuyện như những người quen biết cũng không thể.

Hấn tự làm mình cô độc sao ? Trong lòng nàng vốn muốn động lòng, nhưng bản thân hấn cũng không cho phép. Nhưng có sao nàng cứ phải xuất hiện trước mặt hấn, cái nghiệt duyên này muốn cắt bỏ cũng không dễ. Giờ hấn như một kẻ tàn phế, đối với nàng giống như một trách nhiệm.

Vân Anh lúi húi dọn dẹp trong kho thuốc, chợt Lý Anh tỷ từ đâu hốt hải chạy vào:

- Vân Anh muội, Đẩu Bình vừa gửi đến y xá thuốc và tờ ghi cách trị cho sư phụ, còn kèm theo lá thư này uội !

Vân Anh ngạc nhiên đón lấy thư. Không phải y nói sẽ về ngay sao? Tại sao còn gửi thư? Trong lòng nàng đầy hồi hộp, sốt ruột bóc ngay lá thư ra.

Khi nàng nhìn vào bức thư đó, vô cùng ngỡ ngàng:

“ Anh Nhi, từ biệt nàng. Đừng đợi nữa, nàng nhất định không được đi tìm ta.”

Chỉ có duy nhất một câu cón con.

- Cái gì ? Từ biệt ? Tử Thu này, muốn trêu đùa với ta sao ?

Trong đầu nàng ngay lúc đó nghĩ rằng đây chỉ là một trò đùa, tức giận, chạy ra hỏi Lý Anh tỹ.

- Lý Anh tỹ, y không về sao, tại sao chỉ có thuốc và thư?

Lý Anh tỹ cũng còn ngỡ ngàng, sau đó giải thích cho nàng: Đâu Bình cũng đã viết thư cảm tạ công dạy dỗ và cáo từ sư phụ, sư huynh, sư tỹ.

Không đâu, nhất định là y đang đùa nàng. Thật khó diễn đạt cảm xúc của nàng lúc này, ầm Ức, tức giận nhưng lại vô cùng hỗn loạn. Nàng nhìn lại bức thư, trong lòng tự nhiên dấy lên cảm giác âu lo, bất an tột độ.

Không thể nào là y ra đi đột ngột, lời từ biệt chỉ còn con chữ này, nàng nhất định không tin. Y còn nói đợi khi y về sẽ nghe câu trả lời của nàng.

Nhưng mà, tại sao lòng nàng lại bất an đến thế, đôi tay nàng run run đọc lại từng chữ trong thư.

Nét chữ, dường như thể hiện ra sự cố gắng lắm để viết... bình thường chữ y rất ngay thẳng, đều và đẹp.

Nét chữ đầu tiên hoen mực, giống như là đặt bút lên giấy rồi còn ưu tư mới viết được...

- Tử Thu... – Đôi môi nàng cũng run rẩy, cùng với cõi lòng hỗn loạn – Thế này là sao chứ ?

Không phải đâu, chẳng có lý do gì để y bỏ rơi nàng, nhất định không phải. Nhưng linh cảm của nàng cứ phủ nhận rằng đây không phải là trò đùa.

41. Chương 41

Tối hôm đó, nàng không sao ăn cơm được. Đến cả việc bỏ thức ăn vào miệng cũng không dễ dàng gì.

Mọi chuyện đã rồi tung lên, nàng thực sự không biết làm sao? Nàng muốn đợi Tử Thu, nhưng lá thư đó là sao chứ ? Tại sao cõi lòng nàng hoảng loạn như thế này...

Không hiểu, không hiểu gì cả. Nàng tức giận gặt phăng chén cơm xuống đất.

- Tử Thu ! Huynh có biết là ta đã đủ mệt rồi không ? – Nàng muốn gào lên – Tại sao lại như vậy? Nếu là đùa cợt, thì trò đùa này quá đáng rồi!

Nhưng, y chẳng phải là nói đi năm bảy ngày sao, hôm nay đã là ngày thứ chín. Đến thuốc của sư phụ cũng gửi về, rõ ràng là y không muốn về, dù là chăm sóc sư phụ.

Tại sao chứ ?

Câu hỏi tại sao không ngừng trong đầu nàng. Y chẳng có lý do gì để phải bỏ đi như thế này. Cái gì mà “Đừng đợi” rồi “nàng nhất định không được đi tìm ta” chứ?

Trong đầu nàng phần lớn vẫn không tin, nhưng vẫn có một phần nhỏ lo âu hoài nghi. Tại sao bây giờ nàng sốt sắng như vậy? Lo âu đến như vậy? Linh cảm này là gì, nàng không thể giải thích nổi.

Lẽ nào y không còn thích nàng nữa, y đã quyết tâm bỏ đi một mình, không muốn đem nàng theo? Chẳng lẽ bấy lâu nay chỉ có nàng nhớ mong y...

Không đâu, không phải y rất yêu thương nàng sao?

Cứ như thế, trong đầu óc nàng hàng loạt đấu tranh, cõi lòng vừa âu lo vừa ầm Ức.

.....

Nàng chưa ăn, chợt nhớ ra tên Tử Thiên đang mù lòa đó. Ai cho hắn ăn? Trong lúc rối tinh như vậy, lắm chuyện dồn dập như vậy nàng vẫn không có thời gian suy nghĩ.

Nàng xuống bếp, bưng một tô cháo lên phòng cho hắn.

Trong phòng, hắn vẫn ngồi điềm tĩnh, tựa vào thành giường. Cái vẻ bình thản của hắn như càng đối lập với sự sốt sắng của nàng. Nàng đặt bát cháo xuống.

- Người có tự ăn được không vậy ? – Giọng nàng vẫn không giấu được sự bức mình từ vừa nãy.

Hắn không đáp, nhưng xem ra không tự ăn được rồi. Nàng thở dài, nếu sau này hắn mù lòa, không biết sẽ thế nào, còn bản thân hắn có nghĩ gì đến chuyện đó không.

Nàng vội ngồi xuống, bưng bát cháo lên.

- Tử Thiên, không ngờ người cũng có ngày hôm nay, trước khi mất người khỏi, ta đành làm phúc vậy, há miệng ra !

Hắn xoay đầu về phía có tiếng nói của nàng, đôi mắt đờ đẫn.

- Ta không có nhiều thời gian, người làm ơn dùm...

Nàng xúc một thìa cháo lớn. Khi cháo vừa đưa đến miệng hắn, vì quá nóng khiến hắn giật mình, nhắm mắt. Phản ứng của hắn thật đáng thương, cũng là nàng quên mất cháo rất nóng lên chưa thổi.

Dẫu sao hắn bây giờ cũng không nhìn thấy gì.

Nàng cố bình tâm lại, thổi cháo rồi dứt từ từ hơn, vốn từ trước đến giờ nàng không hay chăm lo người bệnh, ở y xá chỉ làm việc vặt, giờ vẫn còn vụng về.

Trong lúc này nàng thầm nghĩ, một Tử Thiên cao ngạo cũng có lúc rơi vào tình huống này.

Tốt hơn hết là phải chữa mắt cho hắn, nàng mới yên tâm được, nhắc đến đó, nàng lại nhớ đến chuyện của Tử Thu, đến bây giờ vẫn chưa hình dung được rốt cục là sao.

Nhìn gương mặt hắn, nàng dĩ nhiên nhớ đến Tử Thu, trong lòng âm ứ, hỗn loạn.

- Tử Thiên ! – Nàng nói lớn – Ta đã quyết định, ngày mai ta sẽ dẫn người đi tìm đệ đệ chữa bệnh cho người, ta không tin y có thể đùa cợt ta hay bỏ rơi ta, dù y ở đâu ta cũng lôi y ra bằng được để trừng phạt !

Tử Thiên trong chốc lát im lặng, gương mặt có vài phần biến chuyển khó hiểu, song hắn vẫn cười nhạt:

- Người lại bị bỏ rơi sao ?

Trong lòng hắn biết đệ đệ của mình, tình cảm dành cho nàng vô cùng sâu sắc. Nếu như hắn vì lý do nào đó để không bao giờ với tay chạm đến nàng, thì đệ đệ của hắn, không thể nào dễ dàng từ bỏ nàng, chuyện này chính hắn cũng ngạc nhiên.

- Không thể nào, huynh ấy yêu ta ! – Nàng khẳng khẳng, vô tình tức giận thô bạo đặt chén cháo vừa hết xuống bàn.

Đằng sau ánh mắt xám xịt của Tử Thiên, có một luồng hàn khí lan tỏa bên trong.

- Người thực lòng yêu đệ đệ của ta sao ? – Hắn, quả thật vẫn rất bình tĩnh khi hỏi, giống như mặt nạ vốn đã quen đeo, không hề lộ ra một chút cảm xúc khác thường bên trong.

Câu hỏi của hắn hơi bất ngờ, làm nàng lặng người giây lát. Thật lòng yêu Tử Thu ư? Tại sao nàng lại nhưng nhớ, sốt sắng rồi tức giận như vậy, nàng cũng mong chờ y... có lẽ...

Sự im lặng của nàng khiến hàn khí trong lòng hắn cũng đóng băng lại chờ đợi. Song, đối với hắn, chuyện đó chẳng phải không còn quan trọng sao? Trước giờ hắn đâu có muốn quan tâm đến tình cảm của nữ nhân nào... Vậy mà hắn suýt nữa lại có những suy nghĩ hàm hồ nào đó...

- Tử Thiên... ta hỏi người... – Sau một hồi trầm tư nào đó, nàng mới lấy hết can đảm lên tiếng – Có phải ta rất đáng ghét, có phải nam nhân các người sẽ không thực lòng yêu thích ta... cho nên... người thì cũng từng phẩy tay phũ ta đi như hạt bụi, còn đệ đệ của người... liệu có khi nào sẽ ra đi không thèm nhìn mặt ta...

Nếu như là lúc trước, có lẽ hắn sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt u uẩn trầm mặc, khó hiểu. Nhưng bây giờ, sau khi nghe thấy lời đó của nàng, hắn quả thực có sự rối trí. Bỏ rơi cô nương này... có khi nào đệ đệ của hắn cũng lại như hắn, có khổ tâm trong lòng...

- Giống như trước ... – Hân khẽ cười lạnh và đáp – Người từng đuổi theo ta, bây giờ không dám đuổi theo đệ đệ của ta? Tìm cách trả thù nữa...

Phải, tại sao chứ? Nàng nhất định lôi Tử Thu ra hỏi cho nhẽ, là lòng nàng lúc này bối rối nhưng không hề tin y có thể dám rời bỏ nàng không một lý do như vậy. Đây nhất định chỉ là một trò đùa, mà nếu y dám đùa cợt, nàng nhất định không tha thứ. Ngồi một chỗ chờ đợi không phải cách của nàng nữa rồi.

Chứa mắt cho Tử Thiên và tìm Tử Thu, nhất định nàng phải làm được...

Vân Anh lặng lẽ rời về phòng và đi ngủ.

Bản thân nàng không hề biết, quyết định của nàng đã vô tình đẩy nàng vào một biến cố. Mọi chuyện không đơn thuần như nàng tưởng.

Tuy nhiên, khi đã cuộn mình nằm trong chăn, nàng vẫn suy nghĩ.

Không phải những ngày tháng ở bên Tử Thu rất vui vẻ hạnh phúc sao, đến mỗi khi nhớ đến y, nàng vẫn khẽ mỉm cười ở môi. Khi nhớ đến chuyện phải trả lời y quyết định của nàng, nàng còn thấy hồi hộp, ngượng ngùng. Y từng thích nàng như vậy, không thể bỏ nàng. Y lại hay trêu chọc nàng, chắc là vì không về kịp nên bày trò chơi đùa nàng thôi, không thể mắc lừa y được. Đúng thế, nàng sẽ cho y biết tay!

- Tử Thu... ta nhất định không cho huynh bỏ trốn ta, nhất định không được phép đùa cợt tình cảm của ta...
- Nàng nhắm thắm trong miệng.

Tuy nhiên, nếu đi tìm y, nàng biết đi đâu? Bây giờ nàng mới nghĩ đến, xuống phía nam ư, là đi đâu? Liệu có phải dò hỏi khắp nơi là nơi nào có loại thuốc như y đã tìm mà đi không? Lại còn dẫn theo một Tử Thiên mù lòa, thực sự nàng nhận ra quyết định này không đơn giản.

Ngày mai nàng phải tính toán, bây giờ phải đi nghỉ đã.

Nàng lại chìm vào giấc ngủ với ý niệm băn khoăn không biết Tử Thu ở đâu...

“ Tử Thu, Tử Thu... huynh ở đâu...

Nàng cảm thấy trong mơ mình vẫn còn gọi tên y. Nhưng nàng đang đứng đâu...

Nhìn xung quanh, đây là đâu?

Cảm thấy mình như đứng ở một nơi như là một thung lũng sau núi... xa xa là những ngọn núi đồ sộ, bước vài bước mơ hồ thấy nơi này quang cảnh bí ẩn, lại có chiều u ám đáng sợ, đó là một khu rừng sâu sao?

Không khí quỷ dị lạ thường, tại sao nàng hay nằm mơ những giấc mơ lạ như vậy chứ?

Tự dưng thấy sợ hãi, nhưng nàng vẫn dần bước. Đi thêm một đoạn thấy đó là một con suối kì lạ, bởi nước suối màu đỏ thẫm như máu dị thường, khiến nhìn vào cũng kinh hãi.

Nhưng nàng chợt giật mình, phía trước, đứng cạnh bờ suối, bóng dáng ấy thật quen.

Dáng người cao lớn quen thuộc, nhìn từ phía sau nhận ra mái tóc đen óng ả. Nhất định là Tử Thu của nàng.

- Tử Thu ! Tử Thu !

Nàng vui vẻ, vội vã chạy đến . Y cũng quay lại, đúng là Tử Thu của nàng.

- Ha ! Ta tìm được huynh rồi ! – Nàng vui mừng ôm lấy thân y – Trò chơi của huynh kết thúc rồi !

Khi nàng ngửa đầu lên nhìn y, đôi mắt nàng chợt ánh lên tia nhìn kinh hoàng. Y, gương mặt ấy, nhưng đôi mắt với con người đồ sộ thẫm kì quái nhìn nàng đầy căm hận, trên trán y, bớt rồng đen hiện rõ, hằn lên hình thù một con rồng tà ác với ánh mắt và vuốt sắc bén đáng sợ vô cùng, tất cả như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

- A ! – Nàng giật mình lui lại. Đây không phải Tử Thu của nàng.

Vừa lui một bước, tay nàng đã bị bàn tay mạnh bạo kéo lại, rồi cả vòng tay cứng nhắc giữ chặt mình nàng. Khiến nàng cảm thấy đau thốt lên một tiếng, muốn vùng ra.

- Anh Nhi, nàng không nghe lời bỏ đi tìm ta ? – Giọng nói quen thuộc vang lên khiến nàng bất ngờ.

Nàng khi nhìn lại, đã thấy trước mặt là Tử Thu, trên trán không có gì, đôi mắt nhìn nàng trêu chọc quen thuộc. Có khi nào lúc này nàng hoa mắt.

- Hừm ! – Nàng đâm vào vai y – Huynh đi đâu vậy, muốn trêu chọc ta! Ta đã lặn lội tìm huynh khắp nơi... cơ mà... không đúng... đây là đâu?

Y đột nhiên ghé sát vào tai nàng, hơi thở nóng bỏng dìu dịu. Trong lúc đó, nàng không nhận ra đôi mắt kia đã lại ánh lên sắc đỏ thẫm:

- Đây là nàng đang mơ, ý niệm của nàng tìm ta rất mạnh... – Giọng y đột nhiên trầm xuống đến kì lạ – Nó khiến ta dễ dàng dùng tâm niệm nhập vào giấc mơ này...

- Cái gì chứ? Ta không hiểu... – Trong lòng nàng thấy có sự kì lạ.

- Ta đang đợi, hãy xuống phía nam, thung lũng Nam Cương... – Y đưa bàn tay vuốt ve tóc nàng, nhưng lại khiến nàng rùng mình vì có cái gì đó không ổn.

- Nam Cương? Có xa không ? Tại sao huynh không về... ta đã đợi huynh rất lâu...

- Còn ta đã đợi cả ngàn năm! – Đột nhiên giọng y giận dữ, bàn tay y siết chặt nàng hơn, những ngón tay nắm tóc nàng cũng dữ dội khiến nàng thấy đau.

42. Chương 42

Sau khi giật mình tỉnh dậy, trong đầu nàng mơ hồ 2 chữ “ Tử Thu” và “Nam Cương”

Rất mơ hồ, nhưng nàng cảm nhận được những ngày tháng gần đây dường như ngủ không hề ngon, luôn nằm mơ kì quái rồi tỉnh giấc.

Hôm nay cũng vậy, thật là khó chịu. Có lẽ nàng nên thức dậy, tập qua loa vài động tác thể dục cho ấm người, rồi lại chui vào chăn ngủ xem có ngon hơn không.

Lúc bước xuống giường, nàng có nhìn qua vào gương, giật mình hốt hoảng.

- Ôi ! Lại là mụn ! – Nàng vội vã lại gần chiếc gương, chăm chăm nhìn vào tấm gương đồng.

Đúng là mấy hôm ăn ngủ không ngon, mụn lại càng mọc, không được, phải bôi thuốc.

Thế là nàng tìm lọ thuốc trị mụn mà y cho nàng, thuốc đó lần trước bôi rất công hiệu.

Bôi thuốc xong, nàng ngắm ngía lọ thuốc rồi tự mỉm cười. Có khi nào, Tử Thu, y là y được đa năng của nàng không.

“ Nam Cương”

Sao trong đầu nàng cứ quanh quẩn hai chữ này. Tìm Tử Thu ư? Có một linh cảm gì đó.

Nàng phải xuống phía nam tìm Tử Thu, nhưng lại không biết đi đâu. Nam Cương, chắc là ở phía nam, thôi cứ thử tìm đại vậy, biết đâu lại đúng.

....

....

Sáng hôm sau, nàng mang điểm tâm cho Tử Thiên. Đứng bên ngoài, nàng ngó vào. Thì ra hắn cũng tự làm được một số việc.

Lúc này hắn đã bước xuống giường, có vẻ chân tay đã linh hoạt trở lại.

Hắn tự khoác lên mình một chiếc áo ngoài màu trắng. Màu trắng ấy, dường như rất thanh khiết, với vóc dáng của hắn, càng đem lại cái khí chất thoát tục kì lạ. Có điều, màu trắng cũng khiến người ta nhớ đến băng tuyết lạnh lẽo ...

Đôi mắt của hắn vô hồn, tất nhiên rồi... cảm giác nhìn hắn bây giờ có phần thê lương.

Nhưng cái cảm giác khi nhìn vào hắn bây giờ, vừa lạ lẫm nhưng dường như có chút quen thuộc xa xăm nào đó...

Nàng cứ lặng lẽ quan sát, không biết rằng hắn có thể “cảm nhận” sự tồn tại của nàng ở đây. Điều mà nàng ngạc nhiên, hắn có thể không mấy khó khăn quay lại giường, ngồi xuống bình thần chờ đợi.

Đúng vậy, nàng không ngờ được, hắn có thể “cảm nhận” mọi vật, dù không nhìn thấy. Hắn có thể tìm cách định hình, xác định tương đối mọi vật bằng cách riêng, đó là huy động các giác quan còn lại. Việc đó hắn đã tập từ khi còn nhỏ, khi bị nhốt trong những nơi u tối...

- Xem ra người có thể tự ăn, ăn xong thì chuẩn bị nhanh lên, chúng ta đi Nam Cương!

Hắn im lặng một lát suy nghĩ rồi lên tiếng:

- Người muốn đi Nam Cương tìm đệ đệ sao? Đó là nơi nào người biết không?

- Không biết!

- Một nơi rừng sâu nước độc, vốn không có mấy người đến đó...

- Huynh ấy đi tìm thuốc, cũng có thể đến đó chứ sao? – Nàng đáp lại.

Hắn không nói gì nữa, cố gắng tập trung để ăn. Xem ra dù sao thì vẫn rất hạn chế khi bị mù, có điều chỉ có con quái vật như hắn mới bình thần như thế thôi. Dở mất thời gian, nàng sẽ xếp đồ của hắn vậy.

- Đồ đạc của người ở đâu, cần mang bao nhiêu quần áo, ta xếp cho nhanh!

- Đừng tùy ý động vào đồ đạc của ta! – Hắn lạnh lùng có vẻ đe dọa, khiến nàng khó chịu.

- Được rồi, vậy người tự xếp lấy, đừng mang thừa quần thiếu áo đấy, tưởng ta muốn dây vào người sao? – Nàng không thèm làm việc tốt đó nữa, tính quay đi.

Quả nhiên hắn vẫn bình thần vô thái độ.

Lúc sau khi nàng xếp xong đồ đạc của mình, cáo biệt sư phụ và các huynh tỉ, cũng đã thuê một xe ngựa, quay lại thấy hắn vẫn loay hoay, khiến nàng sốt ruột. Tử Thiên, nàng ghét thái độ kiêu ngạo của hắn, đã không làm được mà vẫn không chịu nhận sự giúp đỡ của người khác.

- Vương gia à ! – Giọng nàng sốt ruột – Người làm ơn cất cái tự cao của người đi một chút, người nghĩ lại xem bây giờ người đang ở hoàn cảnh nào, không phải ta muốn giúp người, mà là ta không muốn lỡ việc của ta!

Nói rồi nàng xông đến, xem trong gói của hắn có những thứ gì rồi định gói lại.

Trong lúc này thì hắn im lặng, sau đôi mắt vô hồn có chút trầm tư. Cô gái này, là sốt sắng đi tìm đệ đệ của hắn thôi.

Nàng phát hiện trong túi của hắn, đồ đạc đã gấp ngăn nắp, quần áo, tư trang, tiền bạc đủ cả, xem ra hắn mù rồi nhưng vẫn khá ổn, có điều, nàng lại thấy một thứ làm nàng không mấy vừa mắt: Cái ngọc bội hình bán nguyệt lúc trước.

- Không phải người sẽ vứt cái này đi sao ? – Nàng hỏi.

Hắn đoán ra là nàng nói đến ngọc bội, môi hắn cười nhạt :

- Trước khi nó trở thành vật vô dụng, lát nữa ra ngoài người có thể đem cầm lấy một số tiền lớn, đi Nam Cương không gần như người nghĩ đâu !

- Người thật nhẫn tâm đó, ngọc bội của mẫu thân mà cũng từng vứt bỏ, giờ lại dám đem bán ! – Nàng lại gói nó lại vào túi, buộc túi lại.

Ngọc bội ư? Không bán nó cũng không phải là không nhân hạ đến Nam Cương, hắn thừa biết. Chẳng qua hắn không muốn giữ nó vì cái ý nghĩa của nó, tuy nhiên từ ngày nàng đem trả hắn vẫn phân vân có nên vứt không.

- Phải rồi ! – Nàng sức nhớ ra điều gì – Không phải người là vương gia sao? Người gọi thêm một hai gia nhân của người đi theo hầu hạ, phục dịch người, ta chỉ là đi cùng thôi, không muốn phiền toái, như vậy có thể đi nhanh hơn.

Nàng nói ra dường như rất vô tư, nhưng lòng hần tự hiểu, việc đó hần cũng đã tính. Cô nương này, khi đã nhấn tâm dứt bỏ có khi nào cũng sẽ nhấn tâm hơn hần. Hần cũng là không muốn chạm đến nàng nữa, nên cũng không muốn dù là tình thế ép buộc nàng chăm sóc, ở gần hần, càng khó tránh cảm giác mờ mịt lung nào đó. Nàng đối với hần, có khi cũng sẽ trở thành độc dược, không thể uống.

Tử Thiên chỉ do dự nhất người ở trong phủ là lão nô bộc lần trước nàng đã gặp ở phủ đi theo hần.

Nàng hồn nhiên leo lên xe ngựa, xe ngựa không lớn, đi ba người cũng là vừa.

- Xuất phát nào ! – Nàng hào hứng gọi người phu đánh xe bên ngoài.

Không hiểu sao lúc này nàng đang cảm thấy đây là một chuyến ngao du thú vị, đúng vậy, cứ phải tận hưởng đi đã, suốt dọc đường, nàng không ngừng thò đầu ra ngoài cửa xe ngắm nhìn quang cảnh. Còn hần, chỉ yên lặng, khép đôi mắt trầm tư, gương mặt lạnh lẽo.

Nàng không để ý lão nô bộc của hần thỉnh thoảng cũng nhìn nàng, rồi quay sang nhìn chủ nhân của lão, trong lòng cũng mơ hồ nghi hoặc. Cô nương này, từng hai lần xuất hiện trong phủ, với một người như vương gia, mỗi lần sau khi nàng trở về, thái độ càng khác thường, khiến cho lão không khỏi tò mò. Nhất là sau đêm cô nương kì quái này mò đến phủ, vương gia cũng đuổi cả Hương Nhi đi, sau đó tối tối chỉ khép cửa trong phòng một mình, cũng không tìm đến nữ nhân nào khác để hoan ái, cho đến khi quyết định cầu thân với Bạch gia tiểu thư. Nhưng hôn sự của vương gia cũng không suôn sẻ gì...

Nhắc đến hôn sự mới nhớ, đêm cô nương này xông đến cũng là sau cái ngày vương gia trở về rồi dùng một cái bảo hỷ hôn sự đã bảo lão chuẩn bị gấp đó có một ngày, vương gia bất thường như vậy, lẽ nào có mối liên quan gì đến cô nương này. Biết đâu xem chút cô nương này chính là vương phi? Lão không thể tin được, nhưng phận tôi đòi không được phép thắc mắc và hỏi nhiều.

Trong lúc nàng nhảy xuống xe, dừng lại dọc đường mua điểm tâm và nước, Tử Thiên chợt lên tiếng, âm điệu lạnh băng nhưng có vẻ nghiêm khắc rõ rệt:

- Lão bộc, tốt nhất người đừng có bép xép gì về ta!

Lão bộc thấy run sợ, chẳng nhẽ vương gia cũng đoán ra lão đang tò mò sao. Dẫu sao bao năm trong phủ lão cũng là người gần gũi với người nhất, mặc dù không hay vương gia có tin tưởng lão không. Nhưng xem ra vương gia khó lường của lão có thể dễ dàng đoán ý, những kẻ bên cạnh, có lẽ cũng vì vậy Tử Thiên nhận ra lão bộc này có thể tin tưởng nhất, hơn nữa lão cũng là kẻ bộc trực tính tình đơn giản, không biết toan tính gì...

- Vương gia, lão nô hiểu rồi, sẽ không nói linh tinh gì... – Lão vội khúm núm – Có điều... là lão già này coi như nhiều chuyện trước mặt vương gia... vương gia thực sự quan tâm đến nữ nhân đó...

- Người hầu ta bao năm, vẫn chưa quen việc ta dặn người không được tò mò hỏi sao? – Hần ngắt lời, lại càng nghiêm nghị, khiến lão nô bộc chợt run sợ, biết mình sai, vội quỳ xuống xin tội.

Vân Anh vừa bước vào xe thì nhìn thấy cảnh tượng khó coi này.

- Tử Thiên, đến lúc này mà người còn đối xử với người của mình như vậy? Người quên là lão sẽ phục vụ người sao? Người mới là người phụ thuộc vào lão đó!

Nàng bực mình, đối lập với thái độ vẫn băng lãnh của hần, nàng đỡ lão lên, đưa cho lão một bình nước và bảo:

- Lão uống đi, cứ kệ hần, ta xem hần là người nhân hạ nhất, không cần cho hần uống !

Lão nô bộc cầm nhưng không dám uống, định đưa cho vương gia nhưng lại thấy cô nương kia lườm lão. Nhìn sang vương gia, thái độ im lặng vô cảm của hần càng làm nàng khó chịu. Hần quả nhiên là tăng băng vô tri, giờ có trêu chọc vào hần thì cũng vậy, thái độ của hần, tốt nhất là nên mặc kệ hần.

Còn Tử Thu, có lẽ sẽ cãi nhau một hồi rồi.

Nàng mở rèm, lại ngó ra ngoài, xe ngựa dần đưa họ xuống phía nam.

Đường xuống phía nam quang cảnh thay đổi rõ rệt. Không khí dường như ẩm hơn hẳn, càng đi xuống, cảnh bằng tuyết trắng xóa thê lương hai bên đường càng lùi xa, nhường chỗ cho những rừng cây còn lá đỏ thắm ...

Sau một hồi, chiều tối, xe ngựa dừng lại ở một quán trọ nhỏ ven đường. Người đánh xe bảo với nàng:

- Cô nương, theo thỏa thuận, tôi chỉ đưa cô nương đến đây thôi, xuống Nam Cương e rằng không theo cô được!

- Cái gì ? – Nàng không khỏi ngạc nhiên – Không phải huynh đã nói đưa đến Nam Cương sao?

- Cô nương à, tôi hoàn lại cho cô một phần tiền, nói thật, càng xuống phía Nam càng vào vùng phiến loạn, còn chiến tranh liên miên, cô nương cũng biết thế sự rồi đấy, xuống vùng rừng sâu nước độc Nam Cương càng khó hơn, cô nương, thứ lỗi! – Phu xe cúi lại cho nàng một cọc tiền rồi mau lẹ nhảy lên xe.

- Này ! Đứng lại ! – Nàng vội gọi thì anh ta đã mau lẹ quất ngựa phi đi, đúng là kẻ vô tâm mà.

Nàng quay lại nhìn, quán trọ này cũng tạm bợ, so với những khách điếm ở Đại An còn thua xa. Nhìn xung quanh những người xung quanh đầy có đủ hạng người. Thê lương nhất, trước cửa quán rất nhiều dân tị nạn, rách rưới, trông vô cùng thương tâm, đặc biệt những đứa trẻ gầy guộc, đen đui, đôi mắt sâu hoắm như đã lâu không có gì bỏ vào bụng.

Không khỏi xót thương, nàng đem chia cọc tiền trong tay cho họ, bảo họ mua tạm cái gì ăn.

Tử Thiên và lão bộc lúc này đứng ngoài cửa quán đợi, lão bộc đang nhìn thấy hành động của cô nương thấy rất xúc động, quay sang nhìn vương gia. Gương mặt hắn vẫn lạnh nhạt, không lộ cảm xúc. Hắn lạnh lùng đưa một bọc tiền cho lão bộc, không nói gì. Vừa hay nàng chạy đến chỗ họ:

- Tử Thiên ! Người đưa một chút tiền đây nào ! – Nàng vội vã.

Lão bộc có phần ngạc nhiên, chẳng hay vương gia của lão sớm biết nàng sẽ lại chỗ này đòi lấy tiền sao? Bèn đưa cho nàng bọc tiền để chia cho người tị nạn.

- Lão bộc quả là tốt bụng ! – Nàng tán dương lão – Còn Tử Thiên hẳn tâm kia quả là không có trái tim.

Lát sau, ba người họ ngồi trong quán trọ, gọi một vài món đơn giản, ở đây cũng không có mấy thứ ngon như ở Đại An.

Nàng quan sát xem kẻ hay được ăn sung mặc sướng như Tử Thiên có ăn được mấy món đạm bạc này, nhưng hắn vẫn ăn với thái độ vẫn bình thản vô cảm của hắn. Có lẽ hắn lạnh nhạt đến mức đồ ăn gì cũng coi như nhau sao?

Thấy không khí quá yên lặng, lão bộc bèn lên tiếng:

- Vương gia, cô nương xem, đúng là phía nam thế sự không tốt chút nào...

Hắn im lặng. Nàng cũng đáp lại vài câu, không biết hắn nghĩ gì. Nếu hắn quan tâm đến thiên hạ, hẳn phải có suy tính của mình.

Ngồi được một lúc, nàng cảm thấy xung quanh dường như có những ánh mắt lạ lùng dò xét sang phía bên nàng. Đáng ngờ nhất là bàn bên cạnh, có một lão râu tóc đã bạc trắng, ăn mặc cổ quái như đạo nhân, thỉnh thoảng lại nhìn sang chỗ nàng.

Nàng bây giờ mới để ý, đúng là trong quán trọ nhỏ và đơn sơ này, nổi bật nhất là đám người bọn nàng, không, chính xác hơn là tên Tử Thiên ấy.

Giữa những người tuềnh toàng và thường dân, hắn nổi bật lên như một tảng băng thanh, đúng vậy, dù hắn có đang mù lòa và ăn mặc không quá cầu kì như trước, cái khí chất của hắn vẫn rất rõ rệt, đó là sự kết hợp của một cái gì đó cao quý, vương giả, một chút phi phàm thoát tục, lại thêm phần băng lãnh cao ngạo. Cũng may mắt hắn vô hồn, nếu không lại thêm chiêu mê hoặc thăm thẳm phiến toái đó nữa. Khó trách sao thiên hạ đang đều để mắt đến hắn.

Một vài người khách khác ngồi sau lưng nàng thì dường như sôi nổi bàn chuyện thế sự, nàng nghe loảng thoảng vài câu:

“ Vừa mới yên được một lát, lại sắp chiến sự sao?”

“ Ủ, phía nam tạm yên ổn do Bạch gia gọi đại thiếu gia tướng quân trở về vì hôn sự của muội muội gì đó, tưởng được yên bình, nay lại sắp quay lại loạn lạc rồi...”

“ Chạy lên đây cũng bất ổn, hay cứ đi thẳng xuống nam, vượt qua cả Nam Cương, xuống bình nguyên phía nam mà sống, có khi yên ổn hơn”

“ Huynh đệ diên rồi sao, Nam Cương rừng thiêng nước độc vượt qua khó lắm, chưa kể... mấy người quen của tôi vừa chạy lên đây bảo, trong mấy làng sát Nam Cương gần đây hay có người mất tích kì quái...”

Nàng đang nghĩ vẩn vơ về câu chuyện của họ thì lão bộc lên tiếng:

- Vương gia, cô nương, hay là nghỉ lại đây một đêm, ngày mai lão nô sẽ hỏi mua một xe ngựa, lão cũng biết cánh đánh xe...

- Ủm, tốt quá ! – Nàng vui vẻ, còn không đợi ý kiến của Tử Thiên kia thế nào, hắn không nói gì, xem như cũng đồng ý.

.....

Sáng sớm hôm sau, lão nô bộc đã gõ cửa phòng trọ đánh thức nàng, bảo rằng đã hỏi được một chiếc xe ngựa. Nàng bảo lão đợi một chút cho nàng chuẩn bị đã.

Lúc này lên xe, dĩ nhiên lão bộc ngồi ngoài đánh xe, trong xe còn nàng và hắn ngồi đối diện. Chắc chắn hắn không nhìn thấy nàng, chẳng có gì phải ngại, hắn ngồi lặng lẽ như một tảng đá.

Hôm nay chắc là do có lão bộc hầu hạ, chăm sóc cho hắn mà hắn trông dường hoàng đạo mạo vượt hơn hắn hôm qua. Chắc chắn là lão bộc đã giúp hắn sửa sang y phục và cột lại tóc. Nhìn hắn lúc này lại càng tuấn mỹ mê hồn. Có điều, nàng đã tập mãi cảm với cái vẻ ngoài này, cùng một cái gương mặt này, không hắn thì Tử Thu, ngày nào cũng nhìn đến quen. Chỉ có thái độ, biểu cảm là đối chọi nhau.

Tử Thu, nàng lại thấy sốt sắng.

- Người ngắm nhìn ta, vì vẫn bị mê hoặc hay nhìn ta để nhớ đến đệ đệ ? – Tự dưng hắn lên tiếng, âm điệu khá bình thản, có phần mỉa mai.

- Tại sao người cho là nhìn người ?

- Ngày hôm qua người ngồi trong xe hết đứng lên ngồi xuống, lại kéo màn che sột soạt, thò ra ngoài ngó nghiêng... lúc này im lặng, ắt là có nhìn ta.

Nàng hơi ngạc nhiên, quả nhiên người mất đi thị giác thì rất chú ý đến âm thanh và cảm giác.

- Trong này ngoài người ra cũng chẳng có thứ gì, ta không nhìn nữa ! – Nàng nói rồi định chui ra ngoài, ngồi xuống bên ngoài cùng lão bộc đang đánh xe, mặc kệ tên Tử Thiên đó một mình.

Ngồi bên ngoài xe ngựa quả nhiên thú vị hơn, lúc này xe ngựa đang băng qua một con đường mòn, có lẽ sẽ xuyên rừng, nàng tò mò hỏi lão bộc:

- Lão bộc, chúng ta đi qua rừng ?

- Ủm, cô nương, rừng này không lớn đâu, qua buổi chiều là qua, sau đó chắc phải tìm chỗ trong thị trấn trọ tiếp.

- Lão dạy ta điều khiển xe ngựa đi ! – Nàng thấy hào hứng.

- Không được đâu cô nương, rất khó, hơn nữa chúng ta cần đi nhanh ! – Lão bộc lắc đầu.

Nhưng nàng vẫn cương quyết đòi thử một chút. Kết quả là nàng làm ngựa chạy loạn lên, xe ngựa liêu xiêu chạy vòng vèo, nàng thấy hơi nguy hiểm nhưng cũng thú vị, chắc hẳn Tử Thiên trong kia cũng có một

phen kinh ngạc đây. Sau cùng nàng cũng đưa lại roi cho lão bộc, vì nàng đi loạn lên, nên đã mất một hai canh giờ uống công.

Lão bộc từ nãy ngấm nhìn thái độ vô tư trong sáng của nàng, trong lòng có nhiều suy nghĩ phức tạp.

- Cô nương, ta mạn phép hỏi...

- Ừm. lão cứ hỏi.

- Làm sao cô nương quen biết vương gia? – Lão tò mò.

- Quen biết hần ? – Nàng nhìn lão bộc, đoán là lão đang tò mò và nghi hoặc mối quan hệ giữa nàng và hần. Thật kì quặc, đã thế nàng sẽ đơn giản hóa nó. Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng ánh lên một tia tinh quái.

- Ta quen hần ở lầu xanh, lần đầu gặp ở Minh Nguyệt lầu ! – Nàng thản nhiên đáp.

Lão bộc tròn mắt ngạc nhiên, lão biết vương gia thường tỏ ra phóng đảng, cũng tự tìm đến lầu xanh mua vui một thời, nhưng cô nương thánh thiện này không ngờ cũng từng ở thanh lâu đó sao.

- Cô nương...ở Minh Nguyệt lầu? – Lão lúng túng.

- Sao ? Lão xem thường ta à? Đến Tú bà ở đó còn nể ta nhiều phần! – Nàng nháy mắt – Nếu bây giờ ta mà dẫn lão vào đó, thế nào Tú bà cũng nghênh tiếp một bữa miễn phí, ta từng là cô nương đắt giá nhất lầu! – Nàng vừa nói vừa nhin cười.

- Thế cô nương và vương gia là...

- Nói tóm lại bây giờ là không có gì ! – Nàng vẫn thản nhiên – Trước đây ta từng để mắt đến hần, nhưng giờ hoàn toàn khác rồi, ta coi khinh hần !

Nàng hứng thú nhìn thái độ của lão bộc, cũng chắc chắn rằng bên trong Tử Thiên cũng nghe thấy. Nghe rõ chưa Tử Thiên, bây giờ người chẳng là gì trong lòng nàng...

Sau đó nàng lại gọi chuyện, cùng lão bộc trò chuyện vui vẻ, không khí bên ngoài xe vô cùng hào hứng, đối lập với cái tĩnh lặng bên trong xe. Nàng cảm thấy mình nói chuyện khá ăn ý với lão bộc.

Xe ngựa lộc cộc theo con đường mòn trong rừng, càng đi vào trong, càng tĩnh lặng, chỉ có tiếng cười nói trong trẻo của nàng , một vài tiếng lá rơi... Lúc này đã chiều muộn rồi.

Chợt nàng cảm thấy bất an.

Từ đâu nhảy ra, phi xuống, một toán người bịt mặt áo đen chặn xe ngựa.

Lão bộc kinh hãi vội ngừng xe, ngựa cũng hí vang một tiếng, con ngựa bị mũi tiêu cắm vào mình, đau đớn chồm lên rồi gục xuống, Vân Anh cũng bị ngã xuống, thân ê ẩm, còn đầu óc cũng một phen kinh hãi.

Tử Thiên cũng đã ra khỏi xe từ bao giờ, đám người áo đen vội vây lấy họ. Có chừng chục tên bịt mặt. Cướp ư?

Tử Thiên với đôi mắt vô hồn chợt nhúu mày dăm chiêu, hần lập tức cho rằng có thể không phải cướp, mà là kẻ được sai đến ám sát hần, là ai chứ? Bạch gia? Đó là đối tượng hần nghi ngờ nhất hiện tại, còn hơn cả đám người trong lễ rước dâu mà được cho là từ Công tôn thế gia.

Quả nhiên tên cầm đầu đám sát thủ cười khanh khách, tháo khăn che mặt. Nàng nhận ra hần là Bạch Duẫn, đại thiếu gia Bạch gia, cũng là đại tướng quân gì đó...

- Nhạc phụ của người đích thân sai ta đến tiễn người, Tử Thiên, là ta mất công sẵn đón phục kích lắm đấy !

Vân Anh cùng lão bộc thì kinh ngạc tột độ. Bạch gia lại muốn thanh toán Tử Thiên ở đây? Thật không thể tin được mấy ngày trước còn là thông gia...

Nàng quay sang nhìn hần, gương mặt lạnh băng cũng nở một nụ cười mỉa mai, hần không lo sợ sao, đến lúc này còn rất bình tĩnh.

- Lão Bạch thừa tướng sợ ta rồi sao? Đến cả một người tàn phế như ta còn phải cử người đến ?

- Hừm, là nhạc phụ của người cũng đã lo xa, muốn chắc chắn ta sẽ mang đầu người về thôi mà... – Bạch Duẫn cũng cười khẩy – Nếu như người mất sáng thì nhạc phụ của người sẽ phải lo hơn mà cử nhiều người hơn đây!

Tên Bạch Duẫn bình tĩnh rút kiếm chìa về phía Tử Thiên:

- Tử Thiên, đúng là không nên xem nhẹ người, kể cả năm xưa nhốt người trong lãnh cung, ta không ngờ người có thể lén trốn ra ngoài xem tướng quân dạy võ cho con em quý tộc, bản lĩnh người không nhỏ, cũng học trộm được không ít đây !

- Bạch Duẫn, người sợ sao? Nói thật mười mấy năm trong lãnh cung ta không thấy có gì thú vị hơn tướng quân đó nói rằng trong đám học trò quý tộc các người không ai luyện được một nửa kiếm pháp của người! – Tử Thiên vẫn bình tĩnh khích bác.

- Hay cho người quá tự tin đây Tử Thiên, ta biết rằng lão tướng quân đó vì sợ Bạch gia, có ý muốn truyền cho người những chỉ dẫn đưa bí kíp võ công cho người, sau cùng lão bị phát hiện, cũng sợ Bạch gia trừng phạt cả thân nhân, bèn gạt bỏ lương tâm lừa người bằng một quyển bí kíp giả đảo ngược kinh mạch, khiến người thân thể suy bại, thừa sống thiếu chết một thời gian dài... sau đó không thấy người dám luyện võ, chỉ chui lủi ở lãnh cung, là chúng ta cũng đã không cảnh giác người đến giờ...

Vân Anh hết nhìn Bạch Duẫn, lại quay ra nhìn Tử Thiên tĩnh lặng đáng sợ. Không ngờ giữa họ lại nhắc đến quá khứ của Tử Thiên như vậy.

Thấy thái độ vẫn điềm nhiên không có gì sợ hãi của Tử Thiên, Bạch Duẫn lại thêm câu khích bác tàn nhẫn:

- Ha ha, người có thể đắc ý cho đến giờ Tử Thiên, nhưng ta cho rằng người có biết và không hề quên... mẫu hậu cao quý Lưu quý phi của người, người đàn bà đẹp và đoan trang nhất thiên hạ đó, vì muốn xin thuốc cứu chữa người năm đó, đã chấp nhận lấy thân thể mua vui cho phụ thân ta, để rồi cứu cho người xong, nhục nhã không muốn sống tiếp mà tự vẫn!

Nụ cười của Bạch Duẫn ghê rợn. Vân Anh nghe đến những câu nói đó hoàn toàn sốc, quay sang nhìn Tử Thiên. Đó là chuyện có thật trong quá khứ của hắn sao?

Bản thân nàng còn đang thấy những chuyện đó hoàn toàn đáng thương tâm, rất thương tâm, không ngờ rằng một Tử Thiên lạnh lùng cao ngạo...

Bây giờ đây, nàng khẽ quan sát nhất cử nhất động của hắn. Hắn bề ngoài vẫn cố tỏ ra băng lãnh, không bận tâm, không cảm xúc. Thực sự trong lòng hắn nghĩ gì ? Mẫu hậu của hắn, lần ở phủ của hắn, nàng đã cảm thấy hắn đặc biệt kích động và kì lạ khi nhắc đến mẫu hậu...

Vân Anh thấy bàn tay của hắn giấu đằng sau lưng đang siết chặt, hắn hình như khẽ run...

Thế nhưng, gương mặt hắn lại đối lập, lạnh lẽo vô cảm, như chưa từng nghe thấy câu nói kia của Bạch Duẫn. Cơ hồ trong lòng nàng thấy có cảm giác bị thương kì lạ.

Còn hắn, trong lòng thực sự thấy bị thương ?

- Người đàn bà đó... – Tử Thiên lạnh lùng bình thản – Thực sự đã chọn một cách không tốt đẹp, cũng thật nhẫn tâm với chính mình...

Bạch Duẫn trong mắt có phần kinh ngạc, muốn khích bác Tử Thiên, đến việc hạ nhục mẫu thân của hắn cũng không có tác dụng sao.

- Tử Thiên, xem ra đến cả mẫu thân người cũng không coi ra sao, đúng là Tuyên Nhi không thể giao cho người !

- Người không biết sao? Chính người đàn bà đó dạy ta phải sống như một con rùa vô cảm đấy! – Hắn cười khẩy – Nếu không các người có thể để ta sống đến nay sao?

- Đúng vậy, chỉ hôm nay, ta sẽ cho người báo hiếu với mẫu thân vậy! – Bạch Duẫn lấy tay ra hiệu, tức thì cả đám sát thủ cùng rút vũ khí sẵn sàng lao tới.

43. Chương 43

Vân Anh cùng lão bộc lập tức căng sợ hãi hơn, quay sang nhìn nhau. Bây giờ chẳng nhẽ họ chỉ có thể bỏ mạng ở đây sao? Tử Thiên bị mù, không thể trông chờ vào hắn.

- Lão bộc, kiểm ! – Hắn nói nhỏ – Trong lúc còn có thể, người nhanh chóng dẫn nữ nhi này đi!

Gương mặt hắn không hề lay chuyển, hắn tính gì chứ, hắn định ứng phó một mình sao. Lão bộc nghe vậy xúc động không đành lòng:

- Vương gia, lão bộc xin ở lại sống chết liều mạng cho ngài, cô nương, xin bảo trọng!

Cái gì? Họ muốn nàng một mình bỏ trốn ? Nàng thực sự sợ hãi, nhưng nếu bỏ trốn một mình, thực sự cần rút lương tâm , hơn nữa có dám chắc cũng sẽ trốn thoát đâu.

- Ta... ta không đi đâu!

Vậy mà hắn lạnh lùng quát nàng:

- Người đã làm ta mất thị giác, lần này người thực sự mong ta chết sao?

Nàng giật mình. Hắn, hắn coi nàng là vật ngáng chân, đúng như vậy, lần trước cũng là tại nàng đứng đó, nàng bây giờ ở lại cũng không giúp gì được hắn, chỉ nộp thêm một mạng.

- Xem ra các người đang tính chuyện trốn khỏi đây sao? Sao, Tử Thiên lạnh lùng, người không muốn có người liên lụy hay có người chứng kiến sự thảm bại và cái chết của người? – Bạch Duẫn cười sáng khoải – Hay tự kiêu của người không muốn có ai giúp đỡ mình? Nhưng rất tiếc, các người, một kẻ cũng không thoát khỏi vòng vây này.

Tử Thiên im lặng, trong đầu cố dùng mọi giác quan để cảm nhận. Trong rừng rõ ràng có gió, hắn nhất định phải nghe được tiếng gió mà phán đoán, nhưng cơ hồ đám sát thủ đã bao vây mọi phía...

Việc hắn lo ngại nhất bao lâu cũng xảy ra. Nữ nhi này cũng bị lôi vào sự nguy hiểm, chính vì vậy hắn đã từng quyết tâm gạt bỏ nàng, cũng là tránh cho nàng liên lụy hay tránh một điểm yếu chí mạng ỳnh, vậy mà cuối cùng cũng xảy ra chuyện này.

Bạch Duẫn nắm chắc phần thắng, bình tĩnh thu hẹp vòng vây, đằng nào với hắn, một Tử Thiên mù lòa và hai kẻ không biết võ công kia chỉ như lũ chuột rơi vào bẫy, hắn có thể tha hồ vờn.

Vân Anh trong lúc hỗn loạn, không biết làm sao chỉ biết cầu nguyện. Nàng rất sợ, quả thật rất sợ...

Tử Thu... tại sao y không xuất hiện cứu nàng và ca ca...

Không có y bên cạnh, kể từ ngày y đi, bao chuyện xảy đến, nàng quả thực nhận ra thế giới này đáng sợ đến thế nào...

Lão bộc bỗng nhiên giật lấy kiếm trong tay Tử Thiên, hét lớn rồi lao lên:

- Vương gia, lão nô này cả nhà từng chịu ơn Lưu quý phi, nhất định hôm nay vì ngài không tiếc !

Cả nàng và Tử Thiên cùng bất ngờ kinh hãi. Tử Thiên quát lên:

- Ta bảo người lui lại!

Lão không nghe, như một con thiêu thân rút kiếm lao lên, vung chém loạn xạ. Vân Anh nhất thời hoảng hốt, chẳng biết làm gì, vừa định lao lên ngăn lão uống mạng, đã thấy ba lưỡi kiếm sát thủ tàn nhẫn đâm xuyên qua lão. Lão chỉ kịp kêu lên một tiếng bi thảm

Đôi mắt nàng mở to vô cùng bi hãi và kinh sợ. Khắp mình nàng bắt đầu run rẩy, những cảnh máu me giết chóc này...

Gương mặt Tử Thiên lúc này cũng đã một phen biến sắc, hắc sắc chặt chẽ. Sát thủ tàn nhẫn ném lão nô bọc lại chỗ nàng, lão người bê bết máu, đôi mắt còn mở to trắng dã. Nàng không khỏi hoảng loạn rơi nước mắt.

Vừa rồi lão liệu mình chém bị thương hai sát thủ. Bạch Duẫn bắt đầu bực mình, quyết định kết thúc trò chơi sớm.

- Được, Tử Thiên, ta sẽ để ngươi chết cuối cùng! – Bạch Duẫn nhanh chóng cầm kiếm lao đến chỗ nàng.

Nàng có lẽ lần này sẽ chết ở đây.

Chợt cả không gian như ngưng lại, thời gian cũng như đóng băng. Bao nhiêu con mắt ở đó đều mở to ngạc nhiên, hướng về phía Tử Thiên.

Tử Thiên luôn luôn lạnh lùng lạnh đậm đang cảm phần ư?

Nàng cơ hồ cảm thấy khắp người hắc vô cùng kì lạ, toát lên một luồng khí lạnh giá cùng cực, mỗi lúc một lạnh lẽo dần dần. Dưới ánh trăng non, cảm giác thân hình của hắc như dát một lớp hào quang màu bạc mỏng... Đôi mắt vô hồn của hắc mở to, nhưng đầy bi thương, u uẩn....

Cái khí lạnh này, đối chọi với tất cả mọi vật, dường như mọi vật xung quanh đều có thân nhiệt, còn hắc thì không...

Vân Anh thoáng nhìn thấy bàn tay trái của hắc, dường như chữ “ Thiên” đó cũng đang phát ra bạch quang nhàn nhạt.

Hắc, dường như có sự khác biệt...

Bạch Duẫn sao một hồi kinh hãi cũng trấn tĩnh. Tử Thiên trước mặt hắc, quả thật không tầm thường, có hay thực sự hắc chính là thiên tử, chính là người cõi trời đầu thai xuống để thống nhất thiên hạ? Không, nhất định không nên tin vào mấy chuyện đó!

Hắc bèn ra lệnh đám sát thủ lập tức lao vào tấn công Tử Thiên. Nhanh trong một chớp mắt, Tử Thiên thu lấy thanh kiếm trong tay lão bọc, cả thanh kiếm dường như cũng được hắc truyền vào cái khí giá băng kia.

Tử Thiên thân thể cũng mơ hồ, nhưng cảm nhận rất rõ từng chiêu của sát thủ, bởi cái khí nóng, thân nhiệt của bọn chúng như những điểm mà hắc có thể cảm nhận rõ trong không gian u tối, đối lập với luồng hàn khí vô hình bao quanh hắc.

Chỉ trong nháy mắt, thật không ngờ đến, toàn bộ đám sát thủ đã trọng thương, Bạch Duẫn cũng không ngờ được tình thế thay đổi nhanh như vậy, Tử Thiên kia đột nhiên như trở thành một kẻ vô cùng lợi hại, kiếm thuật vượt qua cảnh giới con người.

Biết không là đối thủ, Bạch Duẫn tay ôm vết thương khá nặng trên mình, vội vã cùng mấy tên sát thủ còn sống sót rút lui, đành tính kế sau vậy.

....

....

Vàng trắng mỗi lúc một lên cao, ánh trăng vàng ảm đạm chiếu xuống mảnh rừng...

Đã một lúc lâu yên tĩnh như vậy, đám sát thủ đã bỏ đi một hồi. Vân Anh vẫn đầy ngạc nhiên, xen lẫn sự bi thương trong lòng, nàng ngồi cạnh lão bọc.

Lúc này còn cùng nhau trò chuyện vui vẻ cơ mà...

Quay sang Tử Thiên, một lúc lâu hắc vẫn đứng lặng lẽ như thế, đôi mắt vô hồn. Khí lạnh bất thường nào đó của hắc đã tiêu tan, nhưng cảm giác nhìn hắc, vẫn rất cô độc, nàng không dám lại gần hay lên tiếng.

Ánh trăng dát lên người hắc, nhìn hắc ở góc này, tà áo trắng đã vấy máu, cảm giác thê lương, chỉ nhìn bóng dáng hắc bây giờ, nàng lại thấy u uẩn như ngày nào.

Chẳng hiểu sao nàng có cảm giác, nhìn bóng hắc với bạch y trong bóng tối mờ ảo như vậy, như một thiên thần cô độc xa xăm...

Bây giờ tất cả trước mắt nàng rối ren, nàng không biết phải làm sao, không biết phải đi tiếp như thế nào... giữa bóng tối mờ mịt trong khu rừng hoang vu này, chỉ có nàng và Tử Thiên, hay kẻ lạng lẽ, có lẽ đều trầm tư suy nghĩ riêng.

Có phải hắc đang đau lòng, có phải quá khứ ảm đạm của hắc đã bị khơi lên, sự phẫn nộ khi nãy của hắc, đó là lần đầu tiên nàng thấy...

Nhưng trước sau gì, tại sao đến giờ hắc vẫn đứng, băng lãnh như vậy?

Dường như trước giờ nàng chưa từng hiểu hắc, cũng không có cơ hội để hiểu, vì hắc không cho phép...

Tử Thiên dù ở ngay sát nàng, bao giờ cũng như cách xa ngàn dặm như vậy sao?

.....

Lại nói đến đám người của Bạch Duẫn, vô cùng kinh hãi xen lẫn tức tối cố gắng tháo chạy ra khỏi khu rừng, hắc định trở về bàn bạc với phụ thân hắc, rõ ràng Tử Thiên kia không dễ đối phó, khí chất của hắc không phải người thường, nếu không diệt được hắc, e rằng thiên hạ này Bạch gia không bao giờ có nổi.

Đang phóng ngựa vội vã ra khỏi rừng, đám người của Bạch Duẫn chợt một phen kinh ngạc hơn, có bóng người đứng chắn trước đường hắc, dường như là đợi sẵn.

Khi lại gần, Bạch Duẫn không khỏi kinh hồn bạt vía. Kẻ đứng trước mặt hắc, Tử Thiên ư, không thể nào!

Ngoại hình, gương mặt dường như y hệt Tử Thiên, nhưng hình như không phải, khí chất hoàn toàn khác biệt.

- Người... là ai...? – Bạch Duẫn thất kinh hỏi.

- Bạch gia, nếu người còn sai người làm hại họ... – Giọng nói của y trầm trầm vang lên – Các người nhất định sẽ không yên ổn.

- Người là ai chứ? – Bạch Duẫn vẫn chưa tin vào mắt mình.

- Các người vốn không nên biết ta là ai... còn bây giờ, nếu người không lập tức đi, e rằng các người sẽ không toàn mạng được...

Lời đe dọa của y khiến Bạch Duẫn trong lòng tức tối, hơn nữa kẻ này hành vi bất minh, lại có thể đột ngột xuất hiện trước mặt hắc như vậy, có thể là ai chứ.

Y không nói không rằng, quay lưng bỏ đi, chợt trong đầu lóe lên một suy nghĩ, thốt lên:

- Người nhất định là đứa trẻ song sinh!

Y dừng lại, buông một câu, chợt làm đối phương có chút hoảng sợ:

- Bạch gia, tốt hơn hết là nên đi ngay để bảo toàn mạng...

- Cái gì? Người đe dọa ta sao? – Bạch thiếu gia cười khẩy – Thiên tử chỉ có một người, nếu Tử Thiên có khí chất và năng lực riêng biệt, người ắt không có những thứ đó, để ta xem bản lĩnh của người đến đâu!

Bạch Duẫn tuy bị thương, đám người còn sót lại ba bốn tên của hắc thương tích cũng không nhẹ, nhưng vẫn phải theo lệnh hắc, tức thì rút ra kiếm, phi tiêu, nhanh lẹ phi theo y tấn công. Bạch Duẫn vốn háo thắng, khó chấp nhận bị xem thường, nhất định hắc phải xem xem tên kia là gì mà dám coi thường hắc đến thế, dù sao hắc cũng là đại tướng quân, võ công trong thiên hạ cũng hàng đầu, ít người bì kịp.

Khi đám người vừa lao đến gần y, chợt thêm một phen kinh hãi, so với lúc nãy đối mặt với Tử Thiên, càng hoảng sợ tột cùng hơn.

Đám phi tiêu chưa chạm đến y, đã bị một luồng như sét khí kinh hồn bạt vía đẩy bật trở lại, ghim vào người đám sát thủ của hắc. Bọn chúng thét lên gục xuống, thoi thóp thở dốc.

Bạch Duẫn lúc này vẫn trên ngựa, hai đôi mắt trợn to.

Kẻ trước mặt hắc khi quay lưng lại.

Đôi mắt ánh lên màu đỏ thẫm quỷ dị, tia nhìn đáng sợ khiến đối phương kinh hồn. Trên trán dường như ánh lên dấu hiệu gì đó, từ khoảng cách này nhìn không rõ.

Khắp người y, một luồng khí đỏ cam xen ánh tím nóng bỏng, ma quái, giống như một ánh lửa đang cháy...

“ Yêu ma sao?”

Trong đầu hắn chỉ định hình hai chữ này. Người trước mặt hắn, tuyệt nhiên tràn ngập ma khí hầm ám dị thường đáng sợ. Không phải người sao?

Y khẽ cười mỉa mai, từng bước đến gần Bạch Duẫn, hướng ánh mắt đỏ thẫm nhìn hắn. Mỗi bước y đến gần càng thấy rõ sự quỷ dị, không khí nóng dần và ngột ngạt.

- Người... rốt cuộc là ai?

- Để ta nói cho ngươi biết, giết được Tử Thiên, chỉ có thể là ta, giết được ta, cũng chỉ có thể là hắn! – Y không đáp câu trả lời của Bạch Duẫn, vẫn tiến lại gần.

Bạch Duẫn mình mẩy run bắn, chưa bao giờ sợ như vậy.

- Sao? Không phải đã cảnh báo các ngươi nên đi thì hơn... – Y lại sát bên ngựa của Bạch Duẫn.

- Người rốt cuộc là ai chứ? Người... có phải là người không? – Bạch Duẫn mặt cắt không còn giọt máu.

- Trước đây thì có, nhưng ta đã tỉnh dậy rồi... một ngàn năm... đã thật vất vả, các ngươi đã giết những đứa trẻ song sinh, thật vất vả cho ta để tái sinh... – Giọng y trầm khàn quái dị.

- Người... nói linh tinh gì chứ?

Bạch Duẫn mở to đôi mắt kinh hãi lần cuối cùng, trước khi thấy bản thân mình dường như bị thiêu đốt bởi ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Chỉ trong nháy mắt người hóa thành tro bụi...

Một lát sau, khi lửa tàn lụi, xung quanh người y quỷ khí cũng dần biến mất, đôi mắt đỏ thẫm lại hóa thành màu đen, vết trên trán cũng nhạt dần rồi biến mất.

- Ta... đúng là đứa trẻ bị nguyên rửa... – Y nhìn hai bàn tay mình, quay sang nhìn cả đám thi thể dưới đất.

Y lại bước trong đêm tối, đôi mắt ngược lên nhìn mặt trăng:

- Anh Nhi, đừng đến Nam Cương nữa, đừng tìm ta... – Y chưa nói dứt câu, chợt đôi mắt lại ánh lên sắc đỏ thẫm –Ồ không, nàng hãy cùng hắn đến đi, ta đã đợi các người... đợi khi ta hoàn toàn hồi phục, nhất định cũng sẽ giành lại thiên hạ này! Người đàn bà nhảm tâm, ta không thể tha thứ...

44. Chương 44

Vân Anh một hồi nhìn thân xác lão bộc tội nghiệp nằm dưới đất, xong lại nhìn xác những tên sát thủ bán rẻ mạng sống của mình, trong lòng không khỏi thương xót.

- Tử Thiên... – Cuối cùng nàng cũng lên tiếng – Người bảo giờ nên làm sao?

Tử Thiên đang yên lặng trầm tư, bỗng nhiên nàng thấy hắn khẽ nắm chặt tay vào chuôi kiếm, dường như đang cảnh giác cao độ.

Có tiếng bước chân lại gần.

Từ một phía rừng bước ra, hai bóng người kì lạ. Vừa đi vừa lăm nhăm cái gì đó như một câu chú.

Nàng nhận ra đó là lão đạo nhân kì quái trong quán trọ hôm nay, đúng là lão, râu tóc bạc trắng, ăn mặc cổ quái. Đi sau dường như còn có một thiếu niên trẻ tuổi mặc đạo phục.

- Người đã chết, nhất định phải được siêu hồn ! – Lão nói, tay phẩy cái phất trần màu trắng trên tay.

Một lão kì quái. Tử Thiên vẫn trong tư thế cảnh giác cao độ.

Lão này rõ ràng khắp người gây ra cảm giác thanh tịnh, không có sát khí gì, nhưng tại sao lão lại ở đây?

- Đạo nhi! Con mau giúp chôn cất mấy thi thể này!

- Dạ! Sư phụ!

Nàng nhìn qua lại chỗ Tử Thiên, tay nắm kiếm của hắn cũng khẽ buông ra một chút. Tiểu đạo sĩ nhìn nàng, coi chừng muốn nàng giúp đỡ.

Chỉ ba bốn canh giờ sau, đã chôn cất tạm thời năm người tất cả. Nàng cũng thấy mệt mỏi, ngồi bệt xuống, trong lòng cũng cầu mong linh hồn họ được thanh thản, nhất là lão bộc.

Lão bộc từng là nô bộc thân thiết của Tử Thiên, không biết hắn có đau xót không? Nàng liếc sang nhìn hắn. Hắn lúc nào cũng như vậy, khó đoán biết suy nghĩ.

Tiểu đạo sĩ đốt một đóm lửa nhỏ quanh chỗ họ. Nàng không hỏi tò mò:

- Các người cũng tình cờ đi qua đây sao, đạo nhân?

Lão đạo nhân ung dung mỉm cười vuốt râu.

- Cô nương, lão cho rằng trên đời này không có gì là tình cờ cả!

Nàng nhìn lão dò xét, những đạo nhân thích tỏ ra mình bí ẩn nguy hiểm vậy sao.

- Cô nương, nói thật, ta đã đợi cô nương đến đây lâu rồi!

Nàng chợt giật mình, lão này nói y như đạo sĩ bất hạnh trên phố ngày nào. Đang nghĩ ngợi vậy thì lão đạo sĩ này nói luôn:

- Nói thật với cô nương, ta chính là sư phụ của đạo sĩ cô gặp ở Đại An, đứa đệ tử này của ta có tư chất, chẳng qua không tu đạo đến nơi mà đã muốn chạm vào thiên cơ, nên bị báo ứng!

Nàng vô cùng ngạc nhiên. Đạo sĩ đã gặp nàng và Tử Thu ở Đại An hôm đi chơi đó là đệ tử của lão đạo nhân này. Thật không thể tin nổi, lão đạo nhân này biết cả chuyện nàng và Tử Thu hôm đó, thực sự bí ẩn lợi hại.

- Đạo nhân, người thực sự lợi hại, biết thật là nhiều!

Lão trầm tư, vuốt râu rồi đáp:

- Ta còn biết nhiều hơn thế, cả những chuyện xa xăm mà hôm nay ta muốn kể cho cô nghe...

- Lão muốn kể cho ta nghe?

- Phải, cả hai các người, đến lúc rồi... – Lão ánh mắt khó diễn đạt, lại lúi trong áo ra một gương bát quái lớn kì quái – Trong khi cô nương và vị đây nghe kể chuyện, xin hãy đặt tay lên gương bát quái này...

Nàng tò mò lẫn nghi hoặc, quay sang nhìn Tử Thiên. Hắn có tin mấy chuyện mơ hồ này không?

Chợt gương mặt của hắn biến chuyển khó hiểu, hắn đưa tay chạm lên gương bát quái trong sự ngỡ ngàng của nàng.

- Người có thể giải đáp những chuyện mơ hồ mà gần đây ta nhìn thấy trong mơ sao? – Hắn hỏi. – Xem chừng người có tu đạo thật, bản thân ta cũng thấy rất lạ...

Trong mơ? Tử Thiên cũng nằm mơ kì quái gì đó sao?

- Cô nương, muốn nghe kể chuyện, cũng xin đặt tay lên đây! – Đạo nhân giục.

Dưới ánh lửa bập bùng, đêm đó đạo nhân cổ quái đã kể ra một câu chuyện xa xăm...

Trước mắt nàng, mỗi lời lão đạo nhân kể, kết hợp với thứ gương bát quái kì lạ đó, như hình thành một câu chuyện sống động, tựa như một thước phim...

.....

Xa xôi ngàn năm trước, khi tổ tiên họ Hạ lúc đó chỉ là một tộc người ở phía Đông Bắc, muốn khai thiên lập quốc, mở rộng đất đai bờ cõi.

Cuối cùng họ cũng lập quốc, mới đầu chỉ là một tiểu quốc bé nhỏ, muốn vươn xuống phía Nam trù phú, nhưng điều đó không hề dễ dàng, bởi phía Nam còn rất nhiều tộc người khác, cũng như phỉ tộc cũng như sơn tộc mạnh không dễ áp chế...

Còn một điều quan trọng hơn, muốn đến bình nguyên và đồng bằng phía Nam, phải vượt qua một vùng rừng thiêng nước dữ, Nam Cương.

Nam Cương là nơi cư trú, bản doanh của một giáo tộc, trước nay đều bị coi là tà ma ngoại đạo, Hắc Long giáo, họ biết phù pháp thâm hiểm vô cùng, giáo tộc này khống chế cả một vùng phía Nam đó, là bức tường không thể vượt qua...

Giáo chủ của chúng, nghe đồn là loài yêu nghiệt tu luyện thành người, cũng có lời đồn là ma quỷ nhập vào con người, hay người tu thành ma quỷ... đều được đồn đại là không còn phải là con người, tà pháp dã tâm vô biên. Hắn tên là Huyết Mặc, nghe đồn đã sống cả hàng trăm năm...

Đời vị đế vương thứ hai Đông quốc, hoàng hậu có hạ sinh một nam tử, khi sinh ra, phong vân đã biến sắc, hào quang tỏa sáng khắp trời đất, thiên hạ đồn đó là tiên nhân hạ thế giúp Đông quốc khai mở bờ cõi.

Đó là Hàn Nguyên, đế vương thứ ba, cũng là người có công lớn khai thiên lập địa, nam chinh bắc chiến mở mang Đông quốc như ngày nay...

Hàn Nguyên từ nhỏ quả nhiên khí chất đã phi phàm thoát tục hơn người.

Nhưng điều oan nghiệt cũng xảy ra vì mối tình oan nghiệt của hắn với công chúa, muội muội cùng cha khác mẹ, Vân Yên...

.....

Trước mắt Vân Anh sống động là cảnh một vườn hoa rực rỡ, khiến nàng cảm thấy dường như đã nhìn thấy nhiều lần.

Một vườn hoa hết sức xinh đẹp, ngập tràn hương thơm và màu sắc.

Nhưng ngồi một góc vườn hoa, một cô nương xinh đẹp diễm lệ vô cùng, mình mặc váy áo màu hồng phấn yếu điệu, mái tóc tết đơn giản, một phần thả sau nhưng, mềm mại như làn suối.

Nhưng dường như gương mặt nàng trầm tư khó hiểu, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, đôi môi hồng xinh xắn cũng mím nhẹ.

Từ đâu một tiểu cô nương, ăn mặc như a hoàn vội đến bên cạnh:

- Công chúa, sao người ngồi một mình ở đây?

“Công chúa”, phải, nàng chính là Vân Yên.

Vân Yên là công chúa, muội muội cùng cha khác mẹ với Hàn Nguyên, nhưng nàng không sống trong cung điện, mà phải cùng mẫu thân ở một biệt phủ bên ngoài, vì rất nhiều lý do.

- Tiểu Thanh, ngồi xuống với ta! – Nàng nhẹ nhàng.

- Công chúa có chuyện buồn bức gì trong lòng sao? Thanh Nhi sẽ lắng nghe người...

Gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của Vân Yên khẽ phảng phất nỗi buồn, có một chút ảm ức trong ánh mắt:

- Hôm nay, là hoàng huynh ca ca của ta chiến thắng Lỗ Lâm tộc trở về...

- Ô, vậy sao người không vui lên, nô tỳ giúp người chuẩn bị thật xinh đẹp kiều diễm, đêm nay vào cung dự tiệc... – Tiểu Thanh vui vẻ hào hứng, nhưng Vân Yên vẫn không vui.

- Tiểu Thanh, chắc là ca ca không muốn nhìn thấy ta... – Đôi mắt diễm lệ của nàng không giấu nổi nỗi buồn.

- Không phải đâu, công chúa...

- Đừng an ủi ta! Bây giờ ta biết ca ca cũng như người khác khinh ghét ta rồi. Ta biết, vì mọi người coi thường thân phận mẫu thân ta thấp kém, lại đồn đại ta không phải là con của phụ hoàng, là con hoang, nên từ nhỏ ai nhìn thấy ta cũng ghét, thậm chí hoàng hậu còn đẩy mẫu thân và ta ra đây khi phụ hoàng mất... chỉ có ca ca từ nhỏ tốt với ta, chịu chơi với ta... nhưng mà... những năm gần đây tự nhiên chán ghét, không đến thăm, cũng không muốn nhìn ta nữa... – Đôi mắt nàng đã rơm rớm vô cùng bị thương.

- Không phải đâu, là hoàng thượng gần đây bận chinh chiến thôi, nhất định không có chuyện ghét bỏ công chúa, xem nào, nô tỳ sẽ chuẩn bị cho công chúa y phục diễm lệ nhất, giúp người chuẩn bị nước tắm, hôm nay sẽ là loại hoa hồng thơm và đẹp nhất mới nở trong vườn, công chúa đợi nhé...

Nàng ngồi lại trong vườn hoa, vườn hoa này xinh đẹp đến vậy. Còn nhớ khi mới bị chuyển đến biệt phủ này, trong phủ xơ xác, tuềnh toàng chẳng có thứ gì, là ca ca đã mang đến đây rất nhiều hạt giống hoa...

Nay vườn hoa đã rực rỡ, cũng giống như nàng đã trở thành một cô nương trưởng thành xinh đẹp...

Nàng đang ngẩn ngơ thì từ trong một phía vườn thoát hiện lên một bóng người. Một nam tử rất tuấn mỹ, nhưng lại mang trên mình luồng khí có phần quỷ dị, đôi mắt màu đỏ thẫm, trên trán có dấu hình rồng đen...

- Yên Nhi! Ta tới rồi!

Nàng quay sang, không hề chào đón, thái độ bức dọc:

- Ai cho người đến ! Mỗi lần người đến vườn hoa này đều khô héo đi, người tốt nhất là tránh xa ta ra!

- Yên Nhi!...

Nàng nhìn y chăm chăm, tên nam tử kì quái này, là nàng mới chỉ gặp hắn một lần bên ngoài, kể từ đó hắn bám riết lấy nàng, còn thoát ẩn thoát hiện, xuất quỷ nhập thần bất cứ lúc nào cũng có thể mò đến làm phiền nàng.

- Yên Nhi... mai ta lại đến... – Y định bỏ đi thì nàng bất ngờ gọi lại.

- Đứng lại, ta có chuyện hỏi người!

Mắt y ánh lên chút tia hoan hỉ, vội lại chỗ nàng, nàng đã xua tay:

- Người đứng đó, ta bước tới, tránh xa đám hoa hồng mới trồng của ta ra!

- Nàng sợ ta làm chết hoa của nàng?

- Đúng vậy.

Một lát sau, nàng và hắn ngồi ở cạnh một tảng đá, bên ngoài khu vườn.

- Người cái gì cũng quái dị, rõ ràng không phải người tốt, lần trước người còn nói người là...

- Ta là giáo chủ Hắc Long giáo! – Y nói, chợt ánh mắt đỏ thẫm cũng ánh lên.

- Người... là... – Đôi mắt nàng mở to kinh hãi tột độ – Người đùa ta có phải không? Không phải Hắc Long giáo ở Nam Cương sao? Người là giáo chủ, làm sao không ở đó được, nhất định người đang đùa ta!

- Ha ha ha ! – Y bật cười, tiếng cười của y chợt làm nàng rùng mình sợ hãi – Tại sao ta không thể đến đây? Ta thích nàng, đến tìm nàng, dĩ nhiên ta có thể đến bất cứ đâu trong chỉ chốc lát!

Nàng quay sang nhìn y, y đang phát ra luồng khí ngạt thở kì dị, đôi mắt ma mị càng làm nàng sợ hãi hơn.

Trong đầu nàng thầm nghĩ, y là Hắc Long giáo chủ, là giáo tộc mà mọi người kinh hãi, cũng chính là mục tiêu thảo phạt của ca ca và triều đình muốn hướng tới. Hắc Long giáo, quả là yêu ma tà ác...

- Người... có giết người không ? – Nàng cố bình tĩnh hỏi.

- Sao ? Có ai làm nàng phiền lòng muốn trừng trị ?

“ Mở miệng là chém chém giết giết, còn nghĩ ta muốn giết người, y quả nhiên là loài ma quỷ vô nhân tính”

- Nàng nghĩ thắm, trong lòng vừa coi thường vừa sợ hãi.

Vừa hay Tiểu Thanh từ đâu gọi nàng, nàng vội chạy về phía Tiểu Thanh, không quên đáp lại hắn một câu lạnh nhạt:

- Người về đi, đừng có mà đến đây!

.....

.....

Buổi tối, trong hoàng cung có tiệc mừng hoàng đế thân chinh thắng trận trở về.

Lúc này trên sảnh điện, bàn tiệc thịnh soạn đã được bày ra thành hai hàng song song, phía đầu mỗi hàng, gần về phía hoàng đế là các vương tôn và quý tộc, sau đó là quan lại nối tiếp nhau.

Hôm nay Hàn Nguyên để mặc hoàng bào cao quý nhưng vẫn trang nhã, càng tôn lên khí chất thiên tiên thoát tục của vị hoàng đế trẻ tuổi. Hắn lúc nào cũng tuần mỹ phi phàm như vậy, đôi mắt thăm thẳm trầm tư khê quan sát mọi người ở dưới.

Bên dưới, giữa hai hàng bàn tiệc, đám ca vũ đang say sưa múa hát. Hắn không mấy để ý, khê liếc về bên phải, hàng cửa các công chúa, quận chúa.

Vân Yên bên lên ngồi xuống, thường chỉ trong cung có việc nàng mới được gọi vào. Hôm nay nàng càng diễm lệ hơn người.

Muội muội của hắn, từ lâu đã trở thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Hôm nay nàng mặc một bạch y thanh thoát, tinh khiết, nhưng lại rất thướt tha, nổi bật giữa đám nữ nhâm quý tộc cổ tô điểm lòe loẹt, nàng như một đóa hồng trắng nhẹ nhàng nhưng có thể dễ dàng in sâu vào mắt hắn.

Hắn, vốn từ lâu đã sợ cái tình cảm trong lòng này... Vân Yên là muội muội, không phải nữ nhân, không phải phi tử, nhưng lại làm hắn si mê.

Ca vũ kết thúc, chợt bên cạnh hắn, mẫu hậu của hắn, thái hậu bèn lên tiếng:

- Ô, hôm nay Yên Nhi cũng được gọi đến sao? – Rõ ràng giọng của bà không hề hoan nghênh, lại còn có phần mỉa mai.

Tức thì đám người phía trước xôn xao, dường như có chuyện để bàn tán:

- Vân Yên công chúa, ca vũ hết rồi, chúng ta xem chưa có đã mắt, hay nàng trở tài một chút đi!

- Phải, không phải mẫu thân người nhờ đó mới mê hoặc tiên đế được sao? Nàng là nữ tử, ắt cũng kế thừa được chút đỉnh!

- Phải đấy, nàng biểu diễn, biết đâu lại có vương tôn quý tộc để mắt, nàng cũng đến tuổi thành thân rồi!

Vân Yên cúi gầm mặt, vô cùng thấy ảm ức lẫn đau lòng. Đám người không hết lời khích bác mẫu thân và nàng, rõ ràng trong hoàng cung này nàng chẳng là gì.

- Yên Nhi ! – Thái hậu lên tiếng – Ta thấy con nên làm theo ý mọi người!

Nàng biết, thái hậu từng đẩy mẹ con nàng ra khỏi cung nhiều năm trước, cũng chắc chắn là khinh ghét nàng.

Yên Nhi bất đắc dĩ, e dè bước ra giữa sảnh, nàng cố liếc nhìn thái độ của ca ca.

Hoàng đế dường như không nhìn nàng.

Hắn, là đang nhìn khắp một lượt những người ở đây, nhận ra ánh mắt thêm muốn, hau háu tầm thường của lũ quan lại và vương tôn công tử trên người nàng.

- Đủ rồi, dạ tiệc hôm nay dừng ở đây ! – Hắn đứng dậy – Ta không muốn xem !

Nói rồi hắn bỏ đi. Cả đám người yên lặng rồi lại ồn ào. Có kẻ cười cợt nàng, cho rằng đến hoàng đế ca ca của nàng chán ghét nàng đến mức không muốn nhìn nàng múa hát.

.....

Vân Yên nước mắt hai hàng tuôn rơi, lặng lẽ rời khỏi điện.

Ca ca, thực sự chán ghét nàng đến thế sao?

Nàng, từ nhỏ đã yêu thích ca ca, thậm chí chính nàng còn ước nếu như mình không phải muội muội của ca ca. Việc lời đồn thổi về thân phận của nàng, nàng tuy có cảm thấy ảm ức vì bị coi khinh, nhưng nhiều khi suy nghĩ nếu như đó là một cơ hội...

Nếu nàng không phải muội muội của ca ca... nàng có thể dành tình cảm của mình cho người ấy như một người con gái.

Còn nếu là muội muội của người, cũng có thể ở bên ca ca, được ca ca yêu thương, như trước không có gì thay đổi... nhưng ca ca bây giờ đối với nàng, luôn tránh xa như vậy...

Nàng vừa định rời khỏi cung, song lại đau lòng, không cam lòng. Nàng muốn nhìn thấy ca ca nên mới đến, nàng muốn gặp ca ca!

Nàng, sẽ đến gặp ca ca, hỏi ca ca cho rõ, tại sao ca ca lại ghét nàng như vậy, nếu là vì thân phận của nàng, sau này nàng sẽ không bao giờ bước vào cung nữa...

Nàng nghĩ vậy, bèn nhanh chân rảo bước đến hoàng điện.

Khi nàng đến, nô tài bảo ca ca không có trong điện, ca ca đến chỗ phi tử của mình?

Nàng trong lòng buồn bã, bèn tính chuyện quay trở về.

Vừa đi vừa nghĩ, lại nghĩ ra trước kia còn sống trong cung này, phụ hoàng còn sống, ở sau hoàng điện có một hồ sen, hồi nhỏ vẫn cùng hoàng huynh ca ca chơi đùa như vậy, những tháng ngày đó đẹp biết mấy...

Hồ sen, không biết bây giờ còn như xưa?

Chân nàng bước đến hồ sen, từ xa đã thấy hương sen thơm phảng phất. Ánh trăng rọi loang loáng dưới mặt hồ lung linh huyền ảo. Bên hồ, rất nhiều dương liễu rủ, khẽ lay theo gió. Hồ sen này vẫn như vậy...

Chợt nàng phát hiện ra, có bóng người cô độc ngồi một mình bên hồ, dưới tán dương liễu. Đó là ca ca, ca ca của nàng đang uống rượu một mình sao?

Nàng khẽ lại gần, có mùi hơi men phảng phất...

Ca ca của nàng dường như đã phát hiện nàng đến từ nãy giờ, hẩn khẽ ra hiệu bảo nàng ngồi xuống.

Bên hồ sen yên tĩnh, nàng ngồi cạnh ca ca, ca ca nàng vẫn thảnh thơi đưa rượu lên uống, không nói gì. Không khí yên lặng thật ảm đạm, nhưng lòng nàng thì không hề bình yên...

- Gió... mát quá ! – Nàng e dè lên tiếng.

Phải, gió, gió thổi đến, khẽ đưa đến bên hẩn một mùi hương. Hẩn nhắm mắt, hương thơm này hòa vào mùi men rượu đang chênh choáng.

- Mùi hương gì trên người người vậy ? – Hẩn hỏi.

Nàng hơi ngạc nhiên, hôm nay nàng đã chuẩn bị tắm với cánh hoa hồng trong vườn.

- Là hoa hồng ... – nàng khẽ đáp.

Chợt gương mặt hẩn có chút nghiêm nghị :

- Lần sau đừng dùng loại hoa đấy nữa ...

- Bệ hạ... không thích ư? – Trước mặt hẩn, nàng từ lâu đã không dám gọi là “ca ca”.

Đôi mắt nàng khẽ lộ vẻ thất vọng và u buồn, đôi môi mím lại, bàn tay khẽ nắm lấy vạt áo. Hẩn quay sang nhìn nàng. Nàng thật đẹp, thật đáng để khiến nam nhân si mê...

Hẩn từ từ quay sang phía nàng, nàng có thể cảm nhận rõ mùi men rượu cay nồng, khiến cho tâm trí cũng mơ hồ.

Hắn càng tiến sát nàng hơn, chốt hẳn vòng tay ôm lấy lưng nàng, khẽ kéo nàng vào lòng. Tâm trí nàng lúc này đã bị mùi hơi men làm cho đầy mơ hồ.

Hắn cúi xuống, mũi và miệng kề sát chiếc cổ nhỏ nhắn thanh thoát của nàng... Hơi thở ấm nóng, quyến với men rượu... Đường như hắn đang ngủ...

- Bản thân người đã có mùi hương rất dễ chịu... nhẹ nhàng nhưng rất đặc biệt rồi...

Trong lòng nàng mơ hồ thấy vui vẻ.

Hắn vẫn chưa buông nàng ra, tự bản thân hắn dường như lúc này, men rượu cùng với sự quyến rũ của nàng nhất thời làm hắn quên đi tất cả. Hắn là một nam nhân, còn trong vòng tay hắn đang là một nữ nhi xinh đẹp yêu kiều, lại là người luôn ở trong lòng hắn...

Hắn chậm chậm, dùng bàn tay vuốt ve gương mặt nàng, đôi mắt nhìn nàng thẫn thờ si mê. Đẹp quá, không một nữ nhi nào có thể sánh với vẻ diễm lệ thanh khiết này...

Yên Nhi cũng đang nhìn hắn, nàng nhìn thấy gương mặt mình trong đôi mắt nhìn nàng khác thường của hắn. Đây là người nàng yêu thích từ nhỏ đến lớn sao... đúng vậy...

Cho đến khi môi của hắn chạm vào môi nàng, rồi một nụ hôn nóng bỏng, cuồng say đầy mê hoặc...Cánh tay hắn, một tay vẫn ôm quanh eo nàng, một tay đang đặt trên gương mặt nàng, chậm chậm đi xuống, phủ lên khuôn ngực đầy đặn của nữ nhi này...

- A... ! – Nàng khẽ thốt lên một tiếng, tay hắn dường như càng mạnh bạo xâm chiếm hơn, khiến trong đầu nàng có nỗi sợ hãi, môi bật lên một tiếng, hoàn toàn không chủ định – Ca ca !

“ Ca ca ”

Tiếng gọi đó làm hắn bừng tỉnh, vội đẩy nàng ra. Đôi mắt hắn đầy ngạc nhiên, hắn đã làm gì?

- Ca ca... – Nàng dường như cùng sức tỉnh, trong lòng vừa hổ thẹn, vừa kinh ngạc những chuyện vừa rồi...

- Yên Nhi, là ca ca của ngươi say rồi !

45. Chương 45

Vân Yên đưa đôi mắt to tròn ngấn nước nhìn ca ca. Đúng, chỉ có thể là ca ca say nên mới nhầm tưởng nàng là phi tử của hắn.

Dẫu sao thì, nàng cũng từng hi vọng...

Nhưng, chuyện hôm nay nàng đến gặp ca ca, vẫn chưa đạt được câu trả lời...

- Hoàng huynh ca ca, người thực sự chán ghét ta sao ? – Vân Yên vẫn cố nhìn thẳng vào ca ca, đợi chờ câu trả lời.

Hàn Nguyên lại quay sang nhìn muội muội của hắn? Chán ghét nàng? Chưa bao giờ.

Nhưng càng thân thiết với nàng, bản thân hắn thấy càng tội lỗi, hắn không thể nhìn nàng như muội muội được...

- Không có chuyện ta ghét người... – Hắn đáp.

- Vậy tại sao ca ca không muốn gặp, không muốn nhìn thấy ta?

Hắn lại thẫn thờ trong đầu, mấy năm nay nàng càng trưởng thành xinh đẹp, khiến hắn càng phải né tránh. Chuyện này không thể nói ra cho nàng biết.

- Không phải là ta không muốn gặp người, gần đây là ta quá bận rộn, không thể có thời gian nuông chiều người như trước, người cũng đã trưởng thành, đừng cứ như một đứa trẻ như vậy!

Câu trả lời của hắn, như một tia nắng sưởi ấm cõi lòng Vân Yên, thấy ánh mắt nàng ánh lên tia hoan hỉ, đôi môi khẽ mỉm cười, hai má ửng hồng. Thì ra không phải ca ca chán ghét nàng.

- Muộn rồi, người về đi, Yên Nhi!

Dù trong lòng luyến tiếc, Yên Nhi cũng phải đứng lên, cúi đầu chào rồi ra về.

.....

.....

Trở về phủ được mấy ngày, tối tối nàng vẫn ngồi ngẩn ngơ trong thư phòng, nhìn ra cửa sổ.

Hôm đó, tuy là không kiểm soát lý trí, nhưng ca ca và nàng đã hôn nhau...

Nàng cứ thần thờ như vậy, mẫu thân của nàng đã bước vào từ bao giờ.

Mẫu thân của nàng, một người phụ nữ có tuổi nhưng vẫn rất đẹp, hồi trẻ chắc chắn người cũng xinh đẹp yêu kiều.

- Yên Nhi !

- Mẫu thân trong người không khỏe, sao còn chưa đi nghỉ sớm? – Nàng vội quay ra phía mẫu thân, thấy người đang bế trên tay một con mèo.

- Lông mèo rất hại, mẫu thân sao lại bế mèo? – Nàng không khỏi ngạc nhiên.

Đó là một con mèo đen kì dị, đặc biệt, hai mắt của nó màu đỏ thẫm khiến nàng chợt có liên tưởng nào đó đến tên quái nhân kia.

- Yên Nhi, lúc chiều có người mang đến phủ tặng ta con mèo này, là phu nhân nhà Bộ binh, không tiện từ chối, hay là con chăm sóc nó nhé !

Yên Nhi nhìn con mèo.

- Mèo đen vừa xấu lại vừa xúi quẩy, chắc chắn mẹ ta có ý đùa cợt, ngày mai con sẽ đem sang trả! – Nàng lấy con mèo từ tay mẫu thân – Người mau đi nghỉ đi!

.....

Sau khi mẫu thân đi, còn lại nàng với con mèo đen đuôi đỏ. Nàng tính buộc nó ở chân giường, không ngờ vừa chạm vào nó đã hóa thành một nam tử trong sự ngỡ ngàng của nàng. Chính là tên yêu quái đó.

- Người... – Nàng lui lại, hốt hoảng – Người là yêu tinh sao ?

Đôi mắt đỏ thẫm ấy không hề giống người, thì ra giáo chủ Hắc Long đúng là yêu ma.

- Vì nàng không cho ta đến, ta mới dùng cách này để đường hoàng ở đây!

Y tiến một bước, nàng lại lui một bước, run rẩy sợ sệt:

- Người định làm gì ?

- Ta không phải nói là thích nàng sao, ta đã yêu thích cái gì, là phải có bằng được!

- Yêu ma, nhưng ta không thích người! – Câu nói của nàng rất phũ phàng, như dội thẳng vào mặt y. – Ta không muốn quen biết một yêu ma!

Chợt nàng cảm thấy luồng khí ngọt ngào quấy nhiễu khiến mình không bước chân được nữa, thân mình đổ mồ hôi lạnh run sợ. Y đã đến sát bên nàng, lấy tay nâng cằm nàng lên, giọng thâm trầm ma mị đáng sợ:

- Yêu ma? Đúng vậy, đúng tướng con người mới là tốt đẹp... để ta cho nàng biết... – Y lại lấy một tay khi vuốt ve mặt nàng, nàng cảm thấy bủn rủn khi những móng tay của y lướt qua – Hơn một trăm năm trước, ta cũng từng là con người, bộ tộc của ta, vì mê tín đã nhẫn tâm giết hại một đứa bé như ta, moi lấy trái tim làm vật tế, còn quăng xác ta vào một con suối ở rừng Nam Cương sâu... hãy nhìn mắt ta... đó là màu máu thù hận...

- Người... người không phải là người... – Nàng run sợ tột cùng.

Y nắm lấy bàn tay nàng, nắm quá chặt làm nàng đau, sau đó đặt lên ngực trái:

- Nàng hãy cảm nhận đi... một kẻ như ta phải sống vào quả tim thay thế của một người khác, chính giáo chủ đời trước đã hồi sinh cho ta...

Y tuyệt nhiên không phải là người, không có trái tim, một kẻ tàn nhẫn mất nhân tính, có gì nàng phải dính líu vào loài yêu nghiệt này chứ...

- Yên Nhi... – Hắn đổi giọng dụ dỗ – Chỉ cần nàng theo ta, ta sẽ yêu thương nàng mãi mãi, ta sẽ cho nàng một cuộc sống vĩnh cửu... nếu nàng tiếp tục cự tuyệt ta như vậy, ta chỉ còn cách giết nàng, lấy trái tim của nàng thay cho trái tim này, để ta mãi mãi có nàng...

Nàng vô cùng hoảng sợ. Yêu ma, là yêu ma muốn chiếm đoạt hay giết hại nàng. Nàng phải làm sao chứ?

Không được, loài ma quỷ này nhất định không có nhân tính, tâm tính lại điên loạn bất ổn, nếu nàng thắng thường cự tuyệt, không biết sẽ làm sao?

- Người muốn lấy ta ?

- Đúng, nàng đồng ý sao ?

- Người phải theo phong tục của bọn ta, phải chấp nhận thách cưới!

- Ta có thể cho nàng mọi thứ... – Đôi mắt màu đỏ của y chột dụi đi đôi chút.

- Ta muốn có ngọc trai màu xanh ở biển Đông ! – Nàng trầm nghĩ trên đời này không có loại ngọc trai nào như vậy.

- Được, nàng đợi ta, ta lập tức đi lấy cho nàng!

Nói rồi y vội vã thi triển tà pháp biến mất. Nàng được một phen hoảng hồn. Chút ít cũng được yên lành một thời gian, cho đến lúc y nhận ra yêu cầu của nàng không có thật. Y chắc từ nhỏ sống ở rừng sâu nước độc, chắc không biết chuyện ngọc trai gì đó.

Nghĩ đến chuyện tên yêu ma này, nếu ca ca muốn trấn áp tà phái của y thật không dễ, sức người không thể đấu chọi với tà giáo yêu nghiệt, muốn trấn áp phải biết nhược điểm và cách để thắng ma pháp của bọn chúng...

Hai ngày sau, nàng chỉ quanh quẩn trong phủ chăm sóc hoa, tên yêu ma kia chưa thấy quay lại. Lúc này đã là sẩm tối, nàng lên đi mời mẫu thân cùng dùng cơm.

Khi vừa bước vào phòng mẫu thân, đã không thấy người, nàng tìm khắp phủ, đến phòng khách, chợt thấy có người đang cùng mẫu thân trò chuyện.

- Công công à, Yên Nhi nhà chúng ta không thể gả đi được ! – Giọng mẫu thân của nàng van nài.

Đó hình như là Lâm công công thân cận với thái hậu.

- Thái phi, công chúa đâu phải là gả đi đâu khổ cực chứ? Chỉ là Đại Lịch tộc ở xa xôi nơi này một chút, tộc đó rất mạnh, trấn giữ một vùng, công chúa đến đó làm vương hậu, cả đời sung sướng không kể hết !

- Không được, xin đừng bắt Yên Nhi rời xa ta! – Mẫu thân của nàng đã quỳ xuống van nài.

- Thái phi, người phải biết tình hình hiện nay, di huấn tổ tiên phải khai thiên lập quốc, mở mang bờ cõi, không thể tránh được các công chúa phải đi cầu thân với các tộc khác, chuyện này không phải mình thái hậu hay bệ hạ quyết định được... người đừng làm ta khó xử.

Vân Yên đứng lặng nhìn ra. Họ muốn biến nàng thành một con cờ. Muốn gả nàng đi cầu thân với phi tộc.

Không được, ca ca của nàng sẽ không nhẫn tâm như thế, nàng nhất định phải vào cung tìm ca ca.

Vân Yên không thiết gì, một mực chạy đến hoàng cung, tìm hoàng đế ca ca.

Lúc này hắn đang bận việc thảo luận với một vài cận thần trong thư phòng.

Nàng chạy đến, bắt chắp can ngăn của thị vệ, xông vào thư phòng.

- Các người lui ra một chút! – Hoàng đế ra lệnh.

Lúc sau chỉ còn nàng và hấn trong thư phòng. Có lẽ là nàng vội vã chạy đến đây, bộ dạng vô cùng thảm thương, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt.

- Vân Yên, tại sao ngươi lại vô lễ như vậy? Có biết ta đang bàn chuyện hệ trọng ? – Giọng hấn nghiêm khắc.

Vân Yên vội lại gần, quỳ xuống, ngược đôi mắt đầm lệ cầu xin:

- Hoàng huynh ca ca, xin đừng gả ta đi! Ta van xin người...

- Vì chuyện đó sao ? – Hấn nhắm mắt, lấy lại bình tĩnh, rồi lại nhìn nàng – Ta cũng không muốn gả ngươi cho tộc đó, nhưng ngươi cũng không còn nhỏ, sớm muộn gì cũng phải xuất giá, ta sẽ tìm cho ngươi một vương tử tốt, có thể yêu thương ngươi thật lòng...

Vân Yên nghe một nửa câu thấy có chút nhẹ nhõm, nhưng về sau, vẫn là làm nàng đau lòng.

- Ca ca, ta không muốn bị gả đi đâu cả!

- Tại sao ngươi vẫn trẻ con cố chấp như vậy ?

Vân Yên hai hàng nước mắt trào ra, diễm lệ mà bi thương, nhất thời suýt làm Hàn Nguyên không thể cầm lòng.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, nếu ngày hôm nay không cương quyết bày tỏ cảm xúc với người ấy, có lẽ sớm muộn gì cũng phải cách xa. Nàng, thực sự không muốn lấy bất cứ ai ngoài ca ca, nàng không yêu thích ai ngoài ca ca.

- Ca ca... – Nàng lấy mọi can đảm, đứng dậy, bất ngờ ôm chầm lấy hấn – Ta không muốn lấy ai cả, ta chỉ muốn ở bên ca ca, dù ca ca không chấp nhận ta được, cũng xin đừng đẩy ta đi, ta chỉ yêu ca ca!

Hàn Nguyên nhất thời giật mình bất ngờ. Không ngờ có ngày muội muội của hấn không kìm lòng được mà nói ra những lời này.

Hương thơm của nàng, làm hấn trong phút chốc si mê, ngỡ ngàng...

Nữ nhi này... nếu như không phải muội muội của hấn...

Muội muội...

Hấn kìm lòng, khẽ gạt nàng ra, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc:

- Yên Nhi, ta đã nuông chiều khiến ngươi có thể nói ra những lời vô luân này sao ?

- Ca ca, nếu như ta không phải muội muội ruột của ngươi, ta cũng có thể yêu người ! – Nàng lúc này đã không còn kìm chế nổi cảm xúc trào dâng.

- Ngươi thật là không còn luân thường đạo lý gì ! – Hấn càng nhìn nàng nghiêm nghị hơn, ánh mắt làm nàng có điều sợ sệt.

- Ca ca... người ta đồn đại ta không phải con của phụ hoàng, ca ca cũng biết điều đó...

- HÀM HỒ ! – Hấn tức giận ngắt lời nàng – Ngươi là công chúa muội muội của ta, nếu thực tình ngươi không phải công chúa, ta và triều đình nhất định sẽ dùng vương pháp trị tội chết ngươi và mẫu hậu ! Ngươi là công chúa, vì vậy hãy biết thân phận của mình !

- Ca ca... – Môi nàng run rẩy, cõi lòng hết sức đau đớn.

- Lui ra ngoài ! – Hấn lạnh lùng hạ lệnh.

Vân Yên run rẩy, mắt đầm nước mắt, từ từ lui ra, vừa đến cửa đã vừa chạy vừa khóc. Hình ảnh đó cũng xé nát cõi lòng hấn, như tan ra trăm mảnh.

Yên Nhi – muội muội của hấn.

Người con gái hần yêu thương nhất...

Khi hần mười sáu tuổi, Yên Nhi mười một tuổi, hần đã biết mình yêu thích muội muội, cũng biết chuyện đồn đại đó. Thậm chí hần từng mong ước Yên Nhi là người không chung huyết thống với mình.

Vào ngày phụ hoàng hấp hối, hần đã lấy hết can đảm, một mình lẻn vào hoàng điện .

“ Phụ hoàng, Yên Nhi là muội muội của ta đúng không”

“ Đúng...” – giọng phụ hoàng của hần thều thào.

“ Phụ hoàng cũng biết tin đồn mà...”

“ Nguyên Nhi, người không yêu Yên Nhi được đâu... người đàn ông đó... hần ta vốn không thể sinh con... cho nên... Yên Nhi là...nhất định là...”

Câu nói của phụ hoàng năm đó... nổi ám ảnh của hần cho đến giờ.

Yên Nhi nhất định là muội muội của hần !

.....

.....

Lại trôi qua ba ngày nữa, hôm nay Hàn Nguyên họp bàn với các đại thần, cũng vừa đề cập đến chuyện cầu thân.

Chợt thị vệ báo có Vân Yên công chúa đến, nói là muốn trực tiếp thỏa thuận chuyện cầu thân của nàng.

Hàn Nguyên vô cùng ngỡ ngàng, Vân Yên xuất hiện trước mặt hần và các vị đại thần, không phải nữ nhi yếu đuối, vội vã đến tìm hần như hôm trước.

Hôm nay, trông nàng hoàng toàn bình thản, mình toát lên cốt cách thanh tao, trang nhã của một công chúa. Gương mặt, ánh mắt cũng không hề nao núng.

- Hoàng thượng, các vị đại thần, hôm nay ta đến vì chuyện cầu thân ! – Nàng đồng dạng nói.

- Nàng muốn nói gì ? – Một vị đại thần không khỏi thắc mắc.

Hàn Nguyên vẫn im lặng quan sát.

- Không phải ta là công chúa sao? Ta thấy mình có trách nhiệm của một công chúa...

“ Đúng vậy, ca ca... ta là công chúa muội muội của người...” – trong đầu nàng thầm nghĩ, nàng đã có quyết định.

- Thay vì để ta đi cầu thân với Đại Lịch tộc, ta sẽ cầu thân với Hắc Long giáo !

Hắc Long giáo? Ánh mắt tất cả thấy mọi người đều kinh hãi, nằm trong dự đoán của nàng. Nàng bình tĩnh nói:

- Không phải Hắc Long giáo là mục tiêu lớn nhất, cũng là trở ngại và nỗi lo lớn nhất của vương triều ta sao? Các ngài đều biết đó tà tà ma ngoại đạo, không dễ dàng trấn áp, không thể dùng cách thông thường chiến thắng tà pháp, ta là muốn tiến vào hang địch, nhất định sẽ thăm dò ra điểm yếu của chúng!

Nàng không hề nao núng, mắt đối mắt với ca ca.

“ Ca ca, Yên Nhi một lòng một dạ yêu thương người... ca ca, hãy nhìn những gì Yên Nhi làm, ta sẽ vì ca ca, sẽ dùng cách này để chứng minh cho ca ca... dù không được yêu, ta nhất định bắt ca ca nhớ đến ta như thế này...ta nhất định giúp ca ca...”

Trong đầu nàng chỉ có một tâm niệm duy nhất đó.

- Không được ! – Hàn Nguyên thẳng thừng bác bỏ – Ta không để người đến nơi đó !

Các vị đại thần thì nhiều ý kiến bất đồng, cũng có người bán tín bán nghi. Yên Nhi đã một mực kiên quyết:

- Hãy để ta tự quyết định con đường của ta! Ta nhất định vì triều đình này, vì người, hoàng đế ca ca. Ta nhất định không đổi ý, hôm nay ta đến đây cũng là cáo biệt!

Nàng nói vậy rồi lập tức bỏ đi. Hàn Nguyên lập tức đuổi theo, hần tuy không chấp nhận, nhưng cũng không thể để nàng vào nơi đó.

Nhưng khi đuổi theo, hần không tìm được nàng. Vân Yên ắt cũng tính toán để hần không tìm được nàng, nàng đứng lặng lẽ nấp sau một cây cột, nhìn bóng dáng hốt hoảng lo âu của ca ca.

Ca ca, nàng không có duyên phận với ca ca...

Ca ca, nếu nàng cứ cố chấp, có khi sẽ vĩnh viễn mất tình huynh muội này...

.....

.....

Để rồi hơn một năm sau.

Nam Cương, đại bản doanh Hắc Long giáo.

Từ lối vào bí mật cho đến đại tế đường, quân triều đình đã kéo đến, một cuộc thảm sát đầy thương tâm, quân số hai bên đều thương vong không ít.

Nhưng là quân triều đình đông hơn, nắm được điểm yếu, càng về sau càng dễ áp chế người của tà đạo.

Vân Yên bị thương nhìn cảnh máu me kinh hãi vương đầy.

Tà giáo, nhiều kẻ đã luyện thành ma, khi chết máu rơi xuống cũng biến thành nước độc, hễ chạm vào là khắp người bị thiêu cháy.

Khắp chân nàng, chỉ một màu đỏ thẫm phủ lấy kinh hoàng.

Huyết Mặc cầm lưỡi kiếm, đôi mắt đỏ thẫm còn kinh ngạc trước những gì xảy ra quá nhanh, vừa chém giết, vừa cảm hận nhìn về phía nàng.

- Ta cho nàng một cơ hội, lại với ta, ta sẽ tha thứ cho nàng ! – Y xoáy ánh nhìn từ đôi mắt đỏ thẫm đáng sợ về phía nàng, vừa như vô cùng cảm phẫn, vừa như lại có chút chờ đợi.

Quay lại ư? Yêu ma tàn ác, nàng đã biết điểm yếu của y, lát nữa ca ca của nàng có thể đấu lại với y...

.....

.....

Những cảnh về sau, cảnh trước mắt Vân Anh và Tử Thiên hiện ra là cảnh nàng đã một lần nhìn thấy trong mơ.

Huyết Mặc đang nằm trên mặt đất, lưỡi kiếm cắm ngập vào trái tim, đôi mắt đỏ thẫm bị thương nhìn nàng oán hận.

Vân Yên bước lại gần, ánh mắt cũng vừa như xót thương, vừa cảm hận. Nàng cúi sát xuống bên y, chạm và khẽ vuốt nhẹ vào gương mặt y.

Dù sao cũng là nàng lừa dối, dùng cách không minh bạch này tiêu diệt tà ma ngoại đạo. Huyết Mặc, từ lúc nàng theo y, nàng đã dường như không hề khiến y nghi hoặc gì. Y yêu nàng đến cuồng điên, phải... nhưng y dường như cũng là loài yêu nghiệt vô nhân tính...

- Ta xin lỗi, đã phụ người kiếp này... kiếp sau ta nhất định dùng chân tình để yêu thương người...

- Ha ha... – Y cười, miệng cũng đã ộc ra nhiều máu, cố gắng những giây cuối đưa đôi mắt đỏ thẫm hận thù nhìn nàng – Ta nhất định bằng mọi giá sẽ quay lại... hủy hoại người, hần và cả thiên hạ này... ta không bao giờ tha thứ cho người...

Hần chết để lại lời nguyện rửa ác độc đó...

.....

.....

Huyết Mặc đã chết, lãnh thổ của Đông quốc được mở mang, liệu số phận của Vân Yên và Hàn Nguyên sẽ ra sao?

Hàn Nguyên dẫn quân trở về, đã chiến thắng tà giáo, nhưng thật không may, loài yêu nghiệt đã tu luyện trăm năm thành ma Huyết Mặc, lúc giao đấu đã khiến Hàn Nguyên nhiễm phải một loại tà ma độc tính vô cùng thâm hiểm.

Đó là điều duy nhất Vân Yên vô tình chưa khám phá ra.

Hàn Nguyên tuy được coi là thiên nhân tái thế, có khí chất phi phàm, cơ thể con người cũng không trụ nổi bao lâu với độc tính.

Ba năm sau, hắc đường như suy kiệt. Vân Yên chỉ biết đau lòng ở bên sấn sóc.

Những ngày tháng của hắc chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vân Yên trong một lần vào cung chăm sóc hắc, vô tình nghe được lời than khóc của thái hậu.

“ Ông trời ơi, làm ơn hãy trừng phạt lên mình ta, xin đừng hủy hoại Nguyên Nhi”

“ Thái hậu, xin bớt đau lòng! Tất cả là do độc tính của tà ma...” – Đám cung nữ không ngừng khuyên giải.

“ Không, là một mình oan nghiệt do ta, chắc chắn tiên đế lên trên trời cũng đã biết nên mới trừng phạt ta và Nguyên Nhi... Nguyên Nhi... nó là oan nghiệt do ta... nó không phải là hoàng tử của tiên đế...” – Thái hậu đã hoàn toàn mất bình tĩnh, chỉ biết than khóc ai oán.

Hàn Nguyên, không phải ca ca của nàng!

Dù thế nào cũng không phải!

.....

Cảnh ở đại điện tang thương mà Vân Anh đã mơ thấy lúc Tử Thiên trúng độc chết...

.....

Cảnh cuối cùng trước mắt nàng.

Hoàng đế băng hà do ma độc, buộc phải hỏa táng.

Vân Yên công chúa đứng trước tang lễ, nhìn ngọn lửa bùng lên tàn nhẫn đang thiêu đốt thân xác người nam nhân nàng yêu thương nhất...

Ngọn lửa đỏ rực, tựa như ánh mắt Huyết Mặc cũng như trên người...

- Ca ca... người không phải ca ca của ta! – Môi nàng khê cười, ánh mắt đờ đẫn – Ha ha, người không phải ca ca của ta! – Nàng cười mỗi lúc một lớn.

Bất ngờ trước mắt mọi người, nàng chạy lao vào đám lửa oan nghiệt, thân mình cũng đã tẩm dầm dầu từ bao giờ. Không ai dám và có thể lao vào ngăn nàng, những đôi mắt bi thương bất lực và nghi hoặc nhìn bóng dáng mảnh mai của nàng đang bị ngọn lửa dữ dội bao phủ...

“ Hàn Nguyên, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau... ”

46. Chương 46

Mọi hư ảnh hiện ra trước mặt Vân Anh qua lời kể của lão đạo nhân vừa vụt tắt, tất cả trôi qua giống như một thước phim buồn đầy bi kịch...

Vân Anh sức tỉnh ra đã thấy nước mắt dầm trên gương mặt từ bao giờ.

Còn Tử Thiên, nàng quay sang nhìn hắn, gương mặt băng lãnh ấy dường như cũng đang vô cùng trầm tư... Nhưng mà... dường như những hình ảnh đó, có những hình ảnh nàng đã nhìn thấy ở đâu đó? Là trong mơ ư? Nàng biết mình từng nằm mơ thấy ác mộng, nhưng khi tỉnh lại lại vô cùng mơ hồ.

- Lão đạo nhân, câu chuyện này là... – Nàng lau nước mắt, tò mò hỏi lão đạo nhân.

- Cô nương chưa nhận ra ư? – Gương mặt lão đạo nhân biến sắc khó hiểu – Đó là oan nghiệt tiền kiếp của các người!

Cái gì cơ? Tiền kiếp của nàng, thật hàm hồ.

- Lão đùa ta phải không? Nói thật với lão, ta không phải người thế giới này, ta là người xuyên không đến đây, tiền kiếp của ta, nhất định có thì cũng ở địa cầu... – Nàng cười, xem ra lão đạo nhân này không phải cao thủ rồi, còn nói là sư phụ của đạo gia kia, chỉ ít đạo gia đó còn biết nàng là người xuyên không.

- Đúng vậy, người là linh hồn đầu thai ở cõi khác, nếu không có cơ duyên tiền kiếp, đã không bị kéo đến đây, người khiến người đến đây là hắn – Lão nhìn về phía Tử Thiên – Người có chữ “Thiên” trên tay, là hậu kiếp tái sinh của Hàn Nguyên.

Cái gì? Nàng không tin vào tai mình! Tử Thiên là hậu kiếp gì đó của Hàn Nguyên kia? Nếu như vậy, nàng có đúng là hậu kiếp của Vân Yên không, nói thế nào cũng không giống đến một phần.

Vân Yên đó, thực sự quá diễm lệ xinh đẹp, còn nàng cũng chỉ hơn mức bình thường là cùng.

Vân Yên đó yêu quá mù quáng si ngốc, đến cuối vẫn ôm mối tình oan nghiệt với ca ca. Hàn Nguyên thì dường như rất lý trí, nhưng cũng rất yêu thương Vân Yên, cũng từng quan tâm chăm sóc nàng.

Còn nàng và Tử Thiên. Tên Tử Thiên vô tình vô cảm lạnh lẽo hơn băng giá ngàn năm này....

Nàng lại thăm dò thái độ của hắn, hắn có tin không chứ, mà tin thì sao chứ? Chuyện tình kiếp trước như vậy...

- Tử Thiên, người nghĩ sao? – Lão đạo nhân quay sang hỏi Tử Thiên – Người có tin không?

Nãy giờ nàng nhìn hắn, hắn vẫn im lặng như vậy, thực không biết đằng sau đôi mắt vô hồn và gương mặt băng giá kia là cảm xúc gì, trước giờ, Tử Thiên đối với nàng luôn như vậy, một mê cung không thể đoán biết...

Hắn đang nghĩ gì vậy? Nàng tự hỏi. Có chút nghi hoặc trong lòng nàng, đoán rằng hắn có khi nào đang nghĩ nàng cảm động khóc lóc câu chuyện tình này, nếu như là tiền kiếp của nàng và hắn, có lẽ khó xử lắm.

Thật mơ hồ, nếu như kiếp trước tình duyên ngang trái đến vậy, không thể tin nổi, nàng và hắn?

Còn kiếp này thì sao? Nếu như kiếp này là nối tiếp câu chuyện tiền kiếp, có khi nào vì vậy nàng mới đến đây? Nàng tại sao đến đây? Vì hắn ư?

Hàm hồ, nàng không thể còn có lưu luyến gì với hắn... không thể được.

Dù sao câu chuyện tình cảm động này nhân vật chính cũng không phải nàng và hắn, kiếp trước thì sao chứ. Xem thái độ và khoảng cách giữa nàng và hắn kia, chẳng có mối liên quan nào, dù là huynh muội hay tình nhân cũng không giống, nàng không thể để câu chuyện này vào tâm trí được.

- Ha ha ha !- Nàng cười, cố ra vẻ đùa cợt – Đạo nhân à, ông kể chuyện hay quá, dù có là thật, đã tái sinh kiếp khác, là con người khác, dung mạo, tính cách, tâm hồn đều khác, số phận khác, còn ý nghĩa gì chứ?

Đạo nhân thâm trầm vuốt râu, sau đó chậm rãi nói:

- Cũng có phần đúng, tính cách của hai người quả đúng là do hoàn cảnh và cuộc sống kiếp này dựng lên, hoàn toàn không như kiếp trước, nhưng mà... – Đạo nhân lại nhìn nàng chăm chú – Mối liên hệ vô hình của các người thì không phải ngẫu nhiên, chỉ ít kiếp trước cũng đã tác động phần nhỏ nào, Tử Thiên, người không hiểu sao bị ẩn tượng mùi hương của cô nương này đúng không? Còn cô nương đã dễ dàng ám ảnh bởi Tử Thiên...

Lão đạo nhân này, sao lại nói ra mấy chuyện như vậy, lão sẽ khiến nàng gặp rắc rối khi đối mặt với Tử Thiên.

- Ta không tin đâu, tất cả là do con người và tính cách quyết định, nếu nói như lão, ta nhất định cứ phải yêu thích cái cục nước đá kia à? – Nàng lắc đầu, chép miệng.

- Nước đá? – Lão đạo nhân ngạc nhiên.

- Là giống như băng tuyết ! – Nàng giải thích.

- Ừm, xem ra Tử Thiên, so với Hàn Nguyên người còn lý trí, lạnh lùng băng lãnh hơn nhiều lần đấy. – Lão lại quay sang nhìn hấn.

Thâm trầm một hồi, cuối cùng môi hấn cũng nở một nụ cười nhạt:

- Đúng như người nói, mọi chuyện đó... không liên quan gì đến ta và người!

Hấn biết...

Cái làm hấn ghi nhớ nhất ở nàng, không phải là mùi hương, đó là bản lĩnh, sự mạnh mẽ kì lạ trong tâm hồn...

Có thể một phần do kiếp trước mang đến cơ duyên này, nhưng bản thân hấn nghĩ ấn tượng sâu sắc với nàng không phải là do kiếp trước. Có điều, cả hấn, và bây giờ là nữ nhân đặc biệt này... có lẽ đều đã không còn muốn với tay chạm tới nhau.

Không thể chạm tới, không muốn chạm tới. Nàng cũng đã có lựa chọn, đệ đệ của hấn, không phải sao?

Cũng như hôm đó nàng nói, mê hoặc qua đi, sẽ là những kẻ qua đường... kiếp trước hay kiếp sau, phải chăng cũng như nhau vậy thôi, không còn quan trọng.

Phải chăng cả hai đã có những lúc cảm xúc ngạt thở, khi nàng hát ở Minh Nguyệt lâu, hay khi hấn dừng trước chiêu thức quyết định đó, và lúc hấn từng muốn đưa cánh tay ra xoa dịu nàng trên con đường lá vàng cuối thu...

Đến bây giờ... cũng chỉ như làn nước đã trôi. Thậm chí hấn sẽ không bao giờ nói được câu “ xin lỗi ” ...

Vân Anh thấy không khí chùng xuống một hồi, vội mở lời:

- Dù sao cũng cảm ơn lão đạo nhân... câu chuyện thật buồn...

- Mục đích lão kể chuyện này không chỉ để các người nghe không đâu, nó rất quan trọng, chính là liên quan đến sự tình bây giờ... – Lão đạo nhân lại làm ra vẻ bí hiểm

- Còn chuyện quan trọng? – Nàng thăm nghĩ, trong lòng tự nhiên thấy âu lo kì lạ.

Cả Tử Thiên, dường như cũng có linh cảm bất thường.

- Đúng rồi, còn Huyết Mặc, yêu ma đó bảo sẽ... – Nàng sực nhớ ra thì miệng đã há hốc – Yêu ma đó nói sẽ quay lại !

Lão đạo nhân thu gương bát quái, ánh mắt càng khó hiểu, dường như càng nghiêm trọng.

- Một ngàn năm, Huyết Mặc không ngừng nguyện rửa tổ tiên cho đến con cháu đời sau các người, oan nghiệt sao khi một ngàn năm sau, y cũng đã đầu thai cùng với hai kẻ mà hấn hận nhất, tiền kiếp của các người, cho đến khi cô nương đến thế giới này, y đã dần dần thức tỉnh!

- Lão đạo nhân... – Tự dưng trong lòng nàng linh cảm rất xấu trở dậy, đôi mắt nàng lộ rõ nỗi sợ hãi này – Lão cứ nói đến tiền kiếp này nọ, rồi đầu thai này nọ...

- Như sự nguyện rửa của Huyết Mặc, đứa bé có mầm mống yêu nghiệt đó từ khi sinh ra là tai họa, đã gián tiếp mang đến tai họa cho phụ hoàng, nghĩa mẫu và đến cả sư phụ, đến cả đạo sĩ muốn tiết lộ thiên cơ trước y... giống như lời nguyện rửa của y đã ứng trên những song tử họ Hạ các người... nhưng lần này ... cuối cùng y cũng có điều kiện tái sinh hoàn toàn, hơn nữa lại trùng với lúc hai người tái sinh...

Từng chữ lão nói cứ xuyên qua tâm trí Vân Anh... không lẽ lão ám chỉ...

- ĐỪNG NÓI NỮA ! – Vân Anh đột nhiên hét lên – Lão nói linh tinh cái gì vậy? Không thể nào!

- Cô nương đã nhận ra rồi sao? Đây là nghiệt duyên! Tất cả có liên quan đến thể sự, thật oan nghiệt!

Người đó... Huyết Mặc có đôi mắt đỏ thẫm và dấu ấn trên trán đó.

Một loạt kí ức giữa nàng và Tử Thu dồn dập đến, nổi nghi hoặc, sợ hãi tột cùng lại kéo đến.

- Không đâu... không đâu... – Nàng lắc đầu, tự nói, tự phủ nhận – Lão đạo nhân này trước sau đều nói chuyện linh tinh...

- Cô nương không tin đạo gia này? Tại sao cô nương phải đi tìm y? Tại sao y lại bỏ đi không quay lại? Đó là y đã dần thức tỉnh, trong lúc đó chính y cũng ý thức được sự thay đổi của mình, là y muốn rời xa cô nương, trốn tránh số mệnh! Nhưng một khi ma tính hồi phục, nỗi oán hận của y sẽ hủy diệt nhân gian! – Đạo nhân phán từng câu từng chữ như rất rõ ràng.

- Không, ta không tin, huynh ấy là đệ đệ của Tử Thiên, làm sao có thể là yêu ma tái sinh? Còn nữa, Tử Thu hoàn toàn là người tốt, coi trọng tình cảm, không bao giờ sát sinh, tuyệt đối Tử Thu không thể là...

- Lão không hề muốn nói những lời thừa, cả đời ta tu luyện cũng vì muốn trông thấy thiên cơ, giúp thiên hạ thái bình...

- Trời sắp sáng, phải chuẩn bị lên đường! – Đột nhiên Tử Thiên này giờ yên lặng bỗng bình thản lên tiếng, ngắt lời đạo nhân.

Vân Anh chưa hết hoảng loạn, quay sang nhìn Tử Thiên. Hắn vẫn rất bình tĩnh thế sao?

- Được rồi, đạo nhân, nếu người muốn đi cùng chúng ta xuống phía Nam... – Hắn nói tiếp – Còn không đành cáo biệt ở đây.

Trong lòng hắn biết, cô nương nàng sẽ không muốn tin, bản thân hắn cũng chỉ tin những gì mình thực sự chứng kiến.

- Các người vẫn muốn xuống phía Nam gần Nam Cương đó sao? – Đạo nhân lo lắng.

Vân Anh bình tĩnh lại, đúng vậy, nàng sẽ không tin trừ khi chứng kiến tận mắt, nàng đến đây chỉ là muốn gặp Tử Thu, muốn chữa mắt cho Tử Thiên...

Nàng bình tĩnh thu dọn rồi chuẩn bị lên đường, có lẽ phải đi bộ ra ngoài rừng, tìm quán trọ nghỉ lại cho lại sức.

Lão đạo nhân tuy không hài lòng trước thái độ của hai người vì vẫn xem nhẹ lời lão nói, lão cũng quyết định đi theo.

Khi này, nàng mới phát hiện ra, lão bộc đã qua đời, sẽ không ai dắt Tử Thiên.

Nàng đến bên hắn, do dự một vài giây rồi nín lấy áo hắn:

- Để ta giúp người! Không cần cảm ơn!

Hắn im lặng, trong giây phút cực ngắn ngủi, dường như có một chút cảm xúc lộ ra.

- Tử Thiên, có chuyện này... vừa nãy, cảm ơn người đã lên tiếng... ta thực không muốn tin... – Nàng chậm chậm, lí nhí nói.

Hắn chỉ cười nhạt.

Khi nàng bước bên hắn, hắn vẫn cảm nhận thấy hương thơm tự nhiên nhẹ nhàng phảng phất...

Nếu thực sự có chuyện tiền kiếp, hắn tự cười thầm chua chát trong lòng... người con gái này nếu đã yêu, có lẽ kiếp này vẫn sẽ yêu kiên định và mãnh liệt, chỉ có điều nàng sẽ mạnh mẽ, lý trí hơn chăng?

Nếu như nàng đã chọn đệ đệ của hắn... thậm chí nếu lúc này hắn muốn vượt qua ranh giới ấy... cũng đã không thể chạm đến nữa.

Hắn và nàng, nếu thực sự kiếp trước là đôi tình nhân oan nghiệt kia... đã từng yêu nhau, cả hai người... thế phải chăng là quá đủ? Hay đây là sự trả giá cho kiếp trước của hắn đã không thể níu giữ nàng.

Thật nực cười. Lòng hắn lại có luồng hàn khí truyền qua... thậm chí ngay trong những ngày trước đây, hắn cũng chưa từng một lần đón nhận nàng...

Do con người hay số phận? Nếu như năm đó, người bị đem khỏi cung là hắn, số phận của hai huynh đệ hắn có thể trao đổi cho nhau sao? Bây giờ người nàng yêu thích là hắn sao?

Thật hàm hồ... thật đáng xót xa... nhưng kẻ như hắn, từ lâu đã không còn tự cảm thấy đau xót cho cuộc sống của mình.

.....

.....

Bốn ngày sau nữa, họ đã đến sát vùng núi Nam Cương.

Lúc này, họ đang bước vào một thôn làng nhỏ, phía sau làng là con đường mòn dẫn vào khu rừng ấy. Nhưng khu rừng đó vốn là rừng sâu nước độc, trong làng chẳng mấy người dám bước vào, có thì cũng chỉ dám loanh quanh ở bìa rừng nhạt củi.

Có lời đồn trong làng, đó là khu rừng mê cung bị nguyền rủa.

Nhìn từ đây, hướng về phía rừng Nam Cương đã cảm thấy khu rừng này rất lớn, có cái gì đó hun hút, lại toát ra cái khí gì đó rất u ám, quỷ dị.

Bốn người họ tìm một chỗ nghỉ nhờ trong thôn qua đêm. Mục đích nàng đến đây, Nam Cương để tìm Tử Thu, nhưng vẫn rất mơ hồ, không biết giờ phải tìm ra sao? Chẳng nhẽ bảo với người trong làng xem họ có trông thấy ai y như Tử Thiên đến nơi này hái thuốc?

Họ nghỉ trong một nhà của một cặp vợ chồng già, nàng có đưa cho họ một số bạc coi như đáp lễ. Lúc này, lão bá ở nhà, còn lão nương chưa quay về.

Lão bá là người tốt bụng, đã thiết đãi họ một bữa cơm không quá đậm bạc, nàng cũng đã hỏi thăm nhưng lão bá không trông thấy ai giống Tử Thiên.

Khi này, thái độ của lão đạo nhân kia rất kì lạ, dường như vô cùng cảnh giác, Tử Thiên vẫn rất ít nói.

- Lão bá à! Ta thấy thôn này cũng thật ít người nhỉ? – Nàng bèn thăm hỏi chuyện cho không khí đỡ nhạt.

Lão bá gương mặt chợt rất nghiêm trọng, có chút sợ hãi, kể lể:

- Thật ra, thôn này ít người, nhưng gần đây lại càng nhiều người mất tích kì lạ, mấy thôn quanh đây cũng vậy, già trẻ lớn bé, dường như đã mất tích bí ẩn đến gần trăm người...

Mất tích? Trong lòng nàng mơ hồ nổi sợ hãi nào đó...

Vừa nói đến đây thì lão nương từ đâu trở về, mọi người quay ra chào hỏi bà, chợt khi ánh mắt bà vừa nhìn thấy Tử Thiên, gương mặt đã trắng bệch kinh hãi, miệng lắp bắp, vội túm lấy một lưỡi liềm:

- Người... yêu ma... người... chính ta đã vô tình nhìn thấy tối qua ở bìa rừng... yêu ma hiện nguyên hình bắt hai dân làng...chính người...

Ai nấy trong nhà đều thất kinh. Lão đạo nhân bình tâm trước, vội hỏi:

- Lão nương thấy yêu ma giống người này? Có phải còn có mắt đỏ và dấu ấn ma quái trên trán, hắn dùng ma hỏa?

Lão nương chưa hoàn hồn, càng nhìn Tử Thiên dữ dội:

- Đúng vậy! Chính người... trong bộ dạng này rồi hiện nguyên hình...

Nói đến đây, trong lòng Vân Anh không thể bình tĩnh được nữa.

Không thể nào!

Những thứ mơ hồ mà nàng đã trông thấy... chợt đột nhiên mọi hình ảnh trong giấc mơ xa xôi vô tình đập về trước mắt rõ nét... vai nàng cũng run rẩy, trái tim hoảng loạn thất lại.

- Lão nương, nhìn kĩ xem, người này không phải yêu ma đâu! –Đạo nhân bình tĩnh giải thích.

Lão nương nhìn kĩ , quả nhiên rất giống, nhưng Tử Thiên trước mắt có khí chất băng lãnh, cao ngạo thoát tục...

- Tại sao... lại như vậy... đúng là không phải...nhưng nhìn rất giống... – Lão nương vẫn còn nghi hoặc.

Vân Anh trong đầu, mọi nỗi lo âu trào đến.

Tử Thu là yêu nghiệt tái sinh? Trong những cơn ác mộng của nàng...

Chính nàng đã nhìn thấy tận mắt dấu trên trán y.

Yêu nghiệt muốn tái sinh để báo thù?

- KHÔNG ĐÂU ! – Nàng bỗng thốt lên – Để ta tự tìm là được chứ gì? Ta nhất định không tin, ta sẽ đem Tử Thu hoàn toàn bình thường đến cho các người thấy! Nếu là yêu ma trong rừng, nhất định ta cũng lôi con yêu nghiệt ấy, để các người nhìn rõ không phải là huynh ấy !

Nói rồi, nàng như không còn kiềm chế cảm xúc và lý trí, tự lao ra ngoài nhà, nhằm hướng rừng Nam Cương bất chấp lao vào.

Lão đạo nhân và tiểu đồng vội định đuổi theo ngăn lại, chợt Tử Thiên đã lên tiếng ngăn cản:

- Để cho nàng ấy đi... các người vốn không thể ngăn cản...

Gương mặt lạnh lùng của hắn chợt có những biến chuyển khó hiểu.

47. Chương 47

Rừng Nam Cương âm u.

Nàng đã liều mình chạy vào đây được một lát, cứ theo lối mòn mà lao thẳng vào, cũng không hiểu sao trong lúc mất bình tĩnh đó, lại muốn lao vào rừng.

Lúc này nàng đã cảm thấy mình mệt, dừng lại thở dốc.

Thật không hiểu nổi? Tại sao nàng lại chạy vào, nàng muốn tìm cái gì ở đây chứ?

Tử Thu sao? Làm sao y có thể ở đây được?

Nàng chợt cảm thấy sợ hãi, lẽ nào trong tâm trí nàng bắt đầu lớn vồn suy nghĩ yêu ma trong rừng có thể là y? Không thể nào.

Nàng có nên quay lại?. Nàng nhìn xung quanh, khắp rừng âm u tối mịt, chỉ lơ lơ ánh sáng phát ra từ lũ đom đóm cũng quỳnh di.

Rừng này, không biết có rắn, thú dữ hay côn trùng độc không nữa, hơn nữa, chính bây giờ nàng cũng không biết mình đứng chỗ nào trong rừng. Lúc này đã là chiều tối chạng? Hay đã tối mịt rồi ? Nàng ngẩng đầu lên nhìn, ngay cả mặt trăng cũng không thấy, chỉ thấy những tán cây cao, rậm rạp cao vút, khắp rừng tràn ngập không khí âm u.

Nghe nói đây là rừng mê cung? Có khi nào nàng lại bỏ xác nơi đây vì hành động dại dột của mình.

Nếu như có yêu nghiệt thật và muốn ăn thịt nàng? Nàng còn chưa tìm được Tử Thu đã bỏ mạng...

Trong rừng vang vọng những âm thanh tru tréo khiếp đảm, xa xa còn những ánh sáng lập lờ ma mị, thật đáng sợ, không biết là côn trùng hay ma trời, hay linh hồn u khuất?

Nơi này, đúng là chốn của ma quái mà. Tử Thu muốn hái thuốc, cũng không thể đến đây. Nàng sai rồi. Nàng rất sợ. Những âm thanh quái đản ngày càng rõ, ngày càng nhiều, bất ngờ làm nàng hoảng loạn....
Đầu óc thật mơ hồ...

“ – Yên Nhi, nàng sợ sao?

- Tại sao... nhà của người lại ở nơi khủng khiếp như vậy? Đây là đâu?

- Đây là rừng Nam Cương, lối vào và cũng là nơi bao bọc cho giáo tộc của ta, ta là chủ nhân nơi này, không thứ gì có thể động đến nàng!

- Sắp đến chưa vậy, ta không muốn đứng ở đây!

- Yên Nhi, ta đặc biệt chỉ cho nàng cách tìm độc đạo đến bản doanh trong rừng mê cung này, kẻ thường nếu không biết, đi quanh quẩn mấy ngày cũng chỉ bỏ xác trong rừng...

- Chỉ có một con đường vào sao?

- Không, đây là con đường nhanh và an toàn nhất, chỉ có ta biết...”

Bỗng đầu óc Vân Anh như vang vọng tiếng nói mơ hồ, một vài hư ảnh... dường như lướt qua tâm trí có ánh mắt đỏ thẫm quỷ dị của Huyết Mặc và tiếng nói của y...

Nam Cương, tự nhiên cảm thấy khu rừng này quen thuộc đến kì lạ....

“ Yên Nhi, hãy nhắm mắt lại và cảm nhận những luồng gió, có duy nhất một luồng gió nóng luôn thổi theo một hướng...”

Vân Anh mơ hồ khép đôi mắt lại... đúng là giữa những tiếng gió rít ớn lạnh, có một luồng đối khí nóng...

Chân nàng tự bước theo, đầu óc trong lúc này trống rỗng, mơ màng...

Đến khi nàng không biết mình đã bước được bao nhiêu bước, đã đi bao lâu, nhưng luồng gió nóng đã không cảm nhận được nữa.

Mở mắt ra, phía trước mắt chỉ có một khe suối nhỏ.

Giữa rừng tối âm u, khe suối róc rách chảy, khe suối dường như mập mờ phát ra thứ ánh sáng tím đỏ quỷ dị, khi nàng bước lại gần, mới cảm thấy càng ngọt ngào, dị thường...

Nhưng cảnh bờ suối này, những tảng đá cũng hình thù kì dị này, dường như rất quen.

Nhìn thấy ở đâu? Trong mơ ư?

- Không đâu... – Nàng lẩm bẩm, run rẩy – Giác mơ khiến ta tỉnh dậy ý thức được hai chữ “ Nam Cương”...

Đúng vậy, là giác mơ, có phải nàng đã nhìn thấy Tử Thu, không còn là...

- Không đâu... không phải đâu...

Nàng lùi lại, nhất định không thể bước tiếp, càng đi tiếp sẽ càng sợ hãi và mơ hồ.

“ Tảng đá nhỏ hình lục giác trên vách đá, sau thác nước nhỏ bên phải con suối... nhanh lên!...”

Nàng giật mình. Giọng nói này ở đâu? Nhìn xung quanh rõ ràng không có ai, tại sao lại nghe thấy tiếng nói mồn mồn như vậy, cứ nghe như người thì thầm ngay bên tai, không mơ hồ như câu chuyện đối thoại vừa nãy...

....

....

Bản doanh cũ của Hắc Long giáo, sâu trong rừng Nam Cương...

Lúc này trong tế đàn lễ ra đã hoang phế ngàn năm, y ngồi trên ngai giáo chủ khắc bằng đá U Hồn tím thẫm, đôi mắt đỏ thẫm ánh lên giữa khoảng tối.

Chợt y vẩy tay, một luồng hắc khí nóng truyền đến phía những cây đuốc lớn trong đại tế đường, những ngọn lửa ánh đỏ gắt quỳ quái màu máu bùng lên, đôi môi y khẽ cười:

- Là ta truyền ý niệm cho ngươi đấy, Yên Nhi! Ta nghĩ rằng ngươi vẫn tự biết cách sử dụng phiến đá đó, như trước đây đã chỉ cho ngươi, để ngươi phản bội dẫn quân vào tiêu diệt giáo tộc này...

Nói rồi y đứng dậy, quay về phía trong, sau ngai giáo chủ.

- Người đâu ...- Một nụ cười ma quỷ – Các ngươi cũng phải chuẩn bị đón tiếp giáo chủ phụ nhân của các người trở về chứ?

.....

.....

Vân Anh dừng lại trước phiến đá kì dị đó.

- Tại sao lại như vậy? – Nàng khẽ chạm vào phiến đá – Nếu theo những gì ta mơ hồ nhìn thấy và cảm nhận được, và những lời lão đạo nhân kể là sự thật... huynh ấy...

Thực sự mọi chuyện diễn ra nàng không lường trước được, dù không muốn, không tin vẫn cứ đến.

Điều gì đang xảy ra, đang chờ đợi nàng phía trước...

Tử Thu nếu là... nàng thực sự không muốn, muốn trốn tránh sự thật, nhưng tâm can lại dằng xé, cũng muốn xác nhận câu trả lời...

Mặc dù nàng đang rất sợ...

Nàng đơn thuần là muốn nhìn thấy Tử Thu, muốn gặp y. Nếu như, đằng sau phiến đá này là một cánh cửa, và nó dẫn đến chỗ của Tử Thu.

Đơn thuần là nàng nhớ y, nàng không thể chịu nổi sự nghi hoặc dày vò do bức thư của y để lại, bản thân y cũng muốn trốn tránh? Hay y biết mình cũng là... nên muốn trốn tránh nàng trước khi hoàn toàn thức tỉnh...

- Tử Thu... – Môi nàng khẽ nhấm thẫm – Ta muốn gặp huynh... dù là thế nào, ta cũng phải nhìn tận mắt!

Trong đầu nàng nhấm một ý niệm, cũng không hiểu sao tay nàng thử xoay xoay phiến đá theo một quy luật dường như ngẫu nhiên, nhưng kì lạ, chỉ một lần duy nhất đó, nàng cảm tưởng mọi vật dưới chân như có sự chuyển động, một cửa hang dần lộ ra.

- A... đây là...

Nhìn vào cửa hang, thấy phía trong sâu hun hút, do dự một hồi, nàng cũng dần bước vào.

Hình như cái hang này không quá dài, chỉ có điều, khi lần mò từng bước, nàng cảm thấy khó chịu với mùi ẩm mốc nơi này, cuối cùng thì dường như cũng có lối ra, phía ngoài hắt ra thứ ánh sáng đỏ cam kì dị.

Nàng vừa bước chân ra khỏi hang, quang cảnh phía trước vừa kì bí vừa dường như quen thuộc, giống như từ kí ức xa thẳm mơ hồ.

Ánh sáng đỏ cam kia, dường như là do dòng nham thạch đang sôi sùng sục chảy qua dưới một khe vực. Bắc qua vực, có một cây cầu đá, dường như đã phủ đầy rêu phong u ám.

Nàng bước từng bước đến chân cầu, cái cầu cũ này có khi nào không qua được không? Nàng phóng tầm mắt ra phía bên kia cầu, đó là một bức tường đá, dường như ngàn năm trôi qua cũng đã phủ đầy rêu xám xanh, có một cánh cổng lớn nữa, không biết phía sau cổng là gì.

Mỗi bước chân nàng đều cố bám vào nền cây cầu, tay vịn trên lan can, chỉ một chút trơn trượt cũng sẽ nguy hiểm. Tiếng nham thạch sôi ùng ục dưới chân thật ghê rợn, nơi này thật quỷ dị, không có gì bình thường. Khi tay nàng chạm vào thành cầu, nàng có tò mò phải đi lớp rêu dày, phát hiện ra đá xây cầu này cũng là loại đá màu đỏ sẫm kì dị, nếu tưởng tượng nhiều năm trước nơi này chưa hoang phế đến thế, có lẽ toàn cảnh nơi đây sẽ toát lên một màu đỏ gay gắt quỳ quái.

Khi sang bên kia cầu, phát hiện ra xung quang tường đá đã có rất nhiều hài cốt đã biến màu, dường như là người đã chết rất lâu, nằm trong lòng vô cùng kinh hãi.

Bước vào bên trong cánh cổng, càng ngập tràn hài cốt hơn, bên trong đó như một điện đài cũ nát, những cây cột cũng đã dần mục, quang cảnh thê lương, chết chóc.

Chợt trong đầu nàng dần hiện ra những hư ảnh, nối tiếp nhau xuyên qua, lại như thế rồi, đau đầu quá.

Xa xôi... dường như là một cuộc thảm sát đẫm máu.

Khi nhìn vào bãi hài cốt phía trước mặt, chẳng hiểu sao lại hoa mắt nhìn thấy một vũng máu, một bãi thi thể la liệt đáng ghê rợn...

Trong đầu nàng cũng tự văng vẳng những âm thanh kêu than oán trách.

“Giáo chủ phụ nhân, tại sao lại phản bội chúng ta...”

“Tại sao lại dẫn người đến sát hại chúng ta...”

“Chúng ta đã tin tưởng người đến thế...”

Những âm thanh ngày một rõ rệt, thậm chí còn cảm thấy phía sau, trước, hai bên đều có những ánh mắt căm hận đầu đây, mỗi lúc một nhiều khiến nàng hoảng loạn.

Rồi đến lúc nàng cảm thấy thân thể bị những luồng vô hình co kéo, túm lấy, cào cấu, những lời xỉ vả trách móc không ngừng.

- DỪNG NÓI NỮA ! BUÔNG TÔI RA !

Nàng hét lên, vô cùng hoảng loạn tìm cách chạy khỏi nơi này, những thứ như oan hồn u khuất đó vẫn bám sát theo, nàng vừa chạy trong vô thức, vừa la lên:

- Ta không phải, ta không có làm gì các người ! Ta không phải cô nương đó !

Mỗi lúc thân thể nàng dường như bị cẩu xé càng nhiều, đau đớn vô cùng, đau quá, toàn thân trĩu trĩu. Chạy được thêm vài bước thì hoàn toàn ngã gục, hai tay cố ôm lấy đầu và mặt.

- Không phải, không phải ta!

Nàng cố nhắm cầu nguyện có thể thoát ra khỏi tình trạng này, đau quá, cứ như vậy nàng cũng sẽ bị xé rách tơi bời.

- Thôi được rồi ! – Một giọng nói có phần ma mị vang lên từ đâu đó.

Nàng cảm thấy thân thể không bị cào cấu bởi những oan hồn vô hình nữa, cổ ngược đôi mắt còn sợ hãi lên nhìn.

Từ đằng xa.

Một nam tử dáng người dường như quen thuộc.

Có điều, khắp người phát ra yêu khí quỷ dị ngọt ngào, từ xa vẫn thấy đôi mắt màu đỏ đang ánh lên những tia nhìn có phần căm phẫn và thù hận.

Y lại gần.

Không thể nào...

- Người...là ai...? – Nàng run rẩy, không thể nào là Tử Thu mà nàng đã mong đợi.

Tiếng cười vang ghê rợn, khiến cõi lòng nàng sợ hãi và thất lại, đôi mắt to tròn vẫn mở ra, đầy hỗn loạn.

Những gì nhìn thấy trước mắt, phải chăng không phải là sự thật, nhưng mình mấy nàng còn đang trĩu trĩu đau đớn thế này.

Trong nháy mắt kinh hoàng, y vung tay, hàng trăm ngàn đám lửa đỏ gay gắt bùng lên, thiêu rụi toàn bộ đám xương cốt trên sàn, trong chốc lát tất cả biến thành tro bụi, những tiếng oán than cũng chợt im bặt.

Không phải con người...

Câu chuyện đó là có thật !

Y bất ngờ lại gần nàng, nàng sợ còn không thể cử động, cái luồng khí nóng rực và ngạt thở này, gương mặt vốn trước đây thân quen giờ vô cùng tà ác, hung hãn, mỗi ánh nhìn như muốn nuốt sống nàng.

- Tất cả chưa kết thúc đâu ! – Y đưa bàn tay có những móng sắc, nâng cằm nàng lên – Những linh hồn đó lúc nào cũng quanh quẩn nơi này, vì chúng như ta oán hận ngươi...

- Tử Thu... – Nàng mỗi lúc một run rẩy, đầu óc càng căng ra, đôi mắt mở to kinh hãi, sợ đến đã muốn phát khóc, lệ bắt đầu tuôn.

- Khi ta đã hoàn toàn hồi tỉnh và nhớ lại, cái tên đó không thể gọi nữa! Người đàn bà nhẫn tâm, cuối cùng ta cũng đợi được ngàn năm...

Không phải, hoàn toàn không phải...

Y... không thể nào là Tử Thu nàng quen biết...

Không phải đâu...

Còn nàng, cũng không phải Vân Yên cơ mà, tại sao lại như vậy?

- Không đâu... Tử Thu, làm ơn ... hãy trở lại bình thường... ta là Vân Anh, huynh không nhận ra ta sao? – Đôi mắt nàng mỗi lúc một đắm lệ.

- Hừm ! – Y càng nắm chặt cằm nàng hơn, khiến nàng đau đột ngột – Những gì ngươi nhìn thấy, cách để ngươi dễ dàng vào đây, những oan hồn hận thù ngươi, ngươi hãy đối mặt với nghiệp chướng tiền kiếp của mình đi, hãy vứt bỏ những gì đã xảy ra những ngày tháng trước đây, hãy nhớ lại làm sao để ta phải hận ngươi như vậy !

Những ngày tháng trước đây?

Vân Anh nhớ... những ngày tháng vui vẻ, vô tư bên y.

Chẳng lẽ, đã không còn bất cứ ý nghĩa nào?

Thật đáng xót xa...

Thật đáng sợ...

Nàng bắt đầu thấy đầu óc càng hỗn loạn, rốt cuộc nàng là ai, y là ai chứ?

- Huynh hận ta... hận đến quên mất, vứt bỏ tất cả những gì tươi đẹp trước đây?

Cõi lòng nàng mỗi lúc một tan nát. Liệu có phải đã sai lầm, sự thật này là sao?

- Những gì tươi đẹp? – Y bật cười ghê rợn, ánh mắt càng dữ dội hơn – Tất cả chỉ là giả dối của ngươi, ngươi yêu thương ta sao, giả dối!

Không đúng, không đúng...

Tử Thu yêu nàng, nàng cũng thích y, yêu thích y thật lòng cơ mà... dù nàng chưa từng nói với y là yêu y, nhưng tại sao cơ hội chưa đến lại thế này? Chẳng nhẽ hận thù tiền kiếp đã lớn đến như vậy?

- Tử Thu... – Nàng nín áo y, giọng nức nở như muốn van nài – Hãy trở lại như trước đi, chúng ta cùng rời khỏi đây, đi khắp nơi cùng nhau, ta đã quyết định rồi, ta sẽ ở bên huynh mãi mãi, có được không?

Đôi mắt đỏ thắm xoáy sâu vào nàng. Ánh mắt vẫn không hết phần căm hận.

- Ở bên ta mãi mãi sao?

Y nói, bất ngờ, hung bạo kéo nàng lại gần hơn, rồi như không có một chút nhu tình, bẻ nàng lên, nhanh như chớp tiến vào trong tế đường.

Đó là một tế đường lớn, dường như rất quen thuộc.

- Á !

Nàng thét lên khi y ném nàng lên một cái bục hình chữ nhật, giống như bàn tế. Đôi mắt nàng vẫn mở to kinh sợ.

Khắp tế đường là những cây cột đá cao vút, đôi mắt mở to của nàng đối diện với trần tế đường, nơi đó có khắc trạm một con rồng với móng vuốt dữ dằn, nhìn y như dấu ấn trên án của y, đối diện với nàng lúc này, tưởng chừng muốn ăn tươi nuốt sống con mồi hay vật tế trên bàn lúc này.

Nàng thất kinh khi y rút ra một lưỡi kiếm, giữ chặt vai nàng, đặt lưỡi kiếm lên ngực trái của nàng. Đôi mắt đỏ của y ánh lên sắc quỷ dị dữ tợn:

- Ta đã hóa thành ma rồi, ngươi muốn ở bên ta, được thôi, lấy trái tim của ngươi làm vật tế, sau khi chết đi ngươi cũng sẽ trở thành yêu nghiệt như ta... – Giọng y đột nhiên trầm xuống, như càn chứa chất thù hận – Kiếp trước ta đã không làm thế này, để ngươi còn cơ hội phản bội ta!

Sợ quá... nàng thực sự rất sợ, đôi mắt hoảng loạn không thể chớp mắt, nhưng lệ vẫn cứ tuôn ra...

- Không muốn... ta không muốn thế này... ta chỉ đơn thuần muốn chung sống bên huynh, hạnh phúc mãi mãi... tại sao lại thành ra thế này...

Bộ dạng nàng lúc này trông vô cùng bi thương....

- Muốn chung sống với ta? Ngươi muốn được ta đối xử như với con người? – Đôi mắt y càng sẫm màu, nụ cười nửa miệng – Được, ta sẽ dùng cách của con người như trước đây!

Nói rồi, trong chớp mắt, lưỡi kiếm xé toạc tấm áo vốn đã rách rưới do bị cẩu xé của nàng.

Dây thần kinh của nàng chỉ chờ căng đứt.

- Không ! Đừng ! – Nàng vội cố ngồi dậy, lấy tay che thân mình, tìm cách thoát thân.

- Không phải ngươi muốn bên ta? Người đàn bà giả dối ! – Y dễ dàng túm lấy tay nàng, dùng toàn bộ sức đè nghiêng xuống, ánh mắt ánh lên dục vọng và căm hận tột cùng.

Đáng sợ quá, tất cả sao lại thay đổi như vậy? Y còn là Tử Thu không hay giờ chỉ là một yêu nghiệt đầy căm hận?

- Đừng... ta xin huynh... không phải như vậy!

Những lời van nài của nàng liệu có phải vô ích không khi ánh mắt của y càng dữ dội hơn. Bàn tay của y không chút thương tình, chỉ có sự hung hăng, bắt đầu chiếm đoạt.

Không phải như vậy, nước mắt nàng mỗi lúc một trào ra, y không còn chút xót thương nào sao?

Tử Thu... lẽ nào lại muốn chiếm đoạt nàng như vậy sao?

Tử Thu từng muốn bảo vệ nàng?

“ – Gì đây ? Ta còn chưa làm gì ...– Y cốc đầu nàng – Nàng làm như vậy định để ác lang được thể sao, phải có ít chống cự chứ ?

- Thế ta phải làm gì ? – Nàng mở mắt ra.

- Đầu tiên nếu kẻ xấu lao đến ôm nàng, có ý định xâm hại nàng như thế này...”

....

“ – Anh Nhi. Dao đâu?”

....

Những lời nói ngày nào của y. Tay nàng lần dưới thắt lưng, nơi có con dao nhỏ...

Phản ứng của y nhanh hơn nàng nhiều, tất nhiên, y dễ dàng gạt con dao của nàng xuống đất trước khi nàng kịp làm gì...

Anh Nhi nhìn con dao ấy văng trên nền đất, tiếng kim loại chạm xuống đất, một tiếng như muốn xé cõi lòng này...

“ – Cái này trao cho nàng. Ta không còn nhớ rõ, chỉ biết đó là con dao từ bé bên mình, nàng hãy cầm lấy, có thể tự bảo vệ mình...”

Tất cả sẽ kết thúc, tất cả rồi sẽ vô nghĩa... mấy ngày tháng đó, nếu so với ngàn năm thù hận... phải chăng quá nhỏ bé...

Đau lòng quá... nước mắt không thể ngừng rơi. Mái tóc nàng đã xổ tung, bết lại vì nước mắt.

Nhưng nàng không cam tâm.

- Tại sao? – Nàng cố thốt lên trong thổn thức – Tại sao huynh nhẫn tâm đối xử với ta như vậy?

- Tại sao ư? – Y cầm phần, bàn tay lộ nốt những thứ trở ngại cuối cùng trên mình nàng – Người không nhớ sao? Ai là người nhẫn tâm hơn? Chính người, ngay cả đứa bé trong bụng của ta, con của người năm ấy, người còn nhẫn tâm giả vờ sảy thai! Chỉ vì người người yêu không phải ta. Bảo sao ta phải hận người?

48. Chương 48

Tàn nhẫn?

Nếu thực sự có kiếp trước, nàng đã tàn nhẫn đến như thế sao?

Đúng là Vân Yên đã từng cuồng si với ca ca, đến mức vô tình, nhẫn tâm như vậy...?

Nhưng, nàng... Hoàn toàn không hề biết cơ mà... nàng chỉ đơn thuần muốn bên Tử Thu... nhưng giờ đây...

Trước mặt nàng như một con thú dữ đói khát cuồng điên vô vấp, y muốn trút cơn hận trên mình nàng. Không lãng mạn, ngọt ngào, lạ lẫm như những gì nàng đã tưởng tượng về chuyện này, nàng hoàn toàn là một con mồi, thân thể vốn đã bị đám oan hồn xé xẻ trầy trụa, bấy giờ mỗi cái chạm vào hung tợn của y chỉ đem lại đau đớn như lưỡi dao. Nỗi đau còn ngập trong tâm hồn.

- Được rồi... – Nàng khép đôi mắt nhắm lẹ, không còn ý thức muốn chạy trốn hay phản kháng – Ta không có tư cách hận huynh...nhưng... Tử Thu... thực sự... ta yêu huynh... thực sự... ta vẫn mãi tin huynh!

Nàng cắn chặt răng, mím môi, như để đón chờ cơn bão đau đớn sắp ập tới.

Thế nhưng, yên bình một hồi, y ngừng lại ư? Không chạm vào nàng nữa...

Nàng đầy ngạc nhiên, mở to mắt... Dường như khắp người y như chuyển biến dữ dội...

- Tử Thu?

Y nhắm mắt, khắp người tà khí bùng lên dữ dội rồi lịm xuống, dấu ấn trên trán lúc hiện rõ sắc nét, lúc lại mờ đi, đôi mắt đỏ thẫm cũng như vậy... Tay y ôm chặt lấy đầu...

- A... – Y kêu lên – Anh... Nhi...

Anh Nhi? Y gọi nàng là Anh Nhi? Nhìn bộ dạng y như vậy... Lẽ nào bản thân y đang vật vã đấu tranh...

Như vậy có khi nào y vẫn còn nhân tính, y chưa hoàn toàn là yêu nghiệt!

- Anh ... Nhi.... Tránh xa ta ra! – Y dần giọng, cố từng chữ, bản thân cố lùi lại.

Nàng cảm thấy y mỗi lúc một vật vã đấu tranh, trong lòng tự dưng xen lẫn cảm giác hi vọng lẫn cảm thương cho y... Tử Thu... có khi nào chính y cũng luôn đấu tranh như vậy? Y vì nàng, phải chăng chính y biết mình sẽ hóa thành yêu nghiệt nên mới lạng lẽ rời bỏ nàng?

- Tử Thu! Ta là Vân Anh, huynh làm ơn hãy tỉnh lại ! – Nàng cố lại gần y, níu lấy y cố lay chuyển.

- Ta đã bảo nàng đừng đến gần ta! – Y gạt nàng ra, lùi lại.

Khắp người y vẫn liên tục biến chuyển, tựa như một kẻ tàu hỏa nhập ma đau đớn vật lộn trong phim, khiến nàng thương xót vô cùng, cõi lòng như thắt lại.

Nếu trong y vẫn còn nhân tính như vậy, ắt nàng vẫn còn hi vọng, tự nhiên nàng không còn thấy sợ hãi nữa, chỉ thấy thương xót cho y, lao đến ôm chầm lấy y.

- Tử Thu ! Tử Thu ! Ta không sợ đâu, huynh không cần tự dày vò bản thân như vậy, huynh biến thành ác ma hận ta cũng được, ta sẽ không oán trách huynh đâu!

Y càng cố đẩy nàng ra thì nàng càng ôm chặt hơn.

- Tránh xa ta ra, nàng không thấy lúc này sao? – Y một mực kiên quyết, vừa cố chống lại những biến chuyển của bản thân.

- Huynh giết ta cũng được, muốn ta thành ma với huynh cũng được, huynh muốn làm gì cũng được... ta không đi đâu, ta không muốn đi, ta rất nhớ huynh nên mới đến đây!

- Tại sao nàng ngoan cố như vậy? Buông ta ra ! – Y hét lên.

Chợt sau tiếng hét lớn đó, y toàn thân như chùng xuống, kéo cả nàng gục xuống nền đá. Y thở dốc, ma tính chợt tắt, đôi mắt cũng trở lại màu đen, vết trên trán cũng dường như lu mờ hẳn.

- Tử Thu! – Nàng hốt hoảng gọi – Đừng chết , đừng chết !

Nàng bật khóc khi thấy y lả dần đi, miệng không ngừng kêu gào, tay chân cố lay lay y.

- Yên nào! – Y một mực oán trách – Nàng có để ta nghỉ một lát không, còn như vậy ta chết mệt vì nàng...

Yên tĩnh một lát lâu, nàng nhìn y đầy lo lắng lẫn thắc mắc, còn y vẫn gục đầu vào vai nàng.

Khi cảm nhận được hơi thở của y đã đều đặn và ổn định hơn, nàng mới khẽ gọi y:

- Tử Thu, huynh... đã trở lại bình thường rồi à?

- Chỉ trong chốc lát thôi... – Y đáp, đồng thời thôi dựa vào nàng, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Chợt trong lúc bốn mắt nhìn nhau đó, nàng giật mình đỏ mặt, hét lên:

- Không được nhìn ! Sắc lang ! Quay mặt đi ngay ! – Nói rồi lấy tay vội che thân, luống cuống bò ra chỗ quần áo nhặt lên.

Thì ra lúc này nàng mới phát hiện nàng đã không còn mảnh vải trên người, xấu hổ muốn chui xuống đất. Y quần áo cũng không nghiêm chỉnh gì cho cam, y dường như cũng xấu hổ, quay đi tự chỉnh sửa y phục.

Lát sau quay ra nhìn nàng, thấy nàng khép nép đằng sau cái bàn tể, không dám chui ra.

- Được rồi, ngay lúc này không ai thịt nàng đâu ! – Y lên tiếng.

- Không phải... – Nàng lí nhí – Vì... không còn cái quần áo nào nguyên vẹn... tất cả là tại huynh... bây giờ phải làm sao?

Y nhận ra dường như lúc ma tính phát sinh, đúng là suýt nữa đã cưỡng đoạt nàng xong rồi. Chỉ vì nghe câu “ ta yêu huynh” , “ ta tin huynh” gì đó, chợt bản thân như vực tỉnh, nhân tính quay trở lại.

Nhưng những ngày gần đây, hầu như không có lúc nào nhân tính này tỉnh táo, mỗi lúc ma tính áp chế bản thân y càng mạnh. Mỗi lần như vậy, dường như “Tử Thu” này hóa thành một yêu nghiệt điên cuồng thù hận.

Kể đó, dường như là y mà cũng không phải là y, đầu óc y cũng hoàn toàn mơ hồ, nếu lúc này mà nhắc đến những chuyện liên quan kiếp trước, có lẽ sẽ lại biến đổi. Vì thế, y đã từng muốn tránh xa nàng.

- Nay, huynh làm gì vậy? Mau tính chuyện y phục của ta! – Nàng từ phía sau bàn tể bực mình giục.

Lúc này trước mặt nàng là Tử Thu vô cùng quen thuộc, bất giác mọi cảm giác lạ lẫm hay sợ hãi đều không còn, cảm giác giống hệt như trước.

Y ngấm nghĩ giây lát rồi lên tiếng gọi:

- Người đâu!

Nàng thò đầu ra nhìn, từ phía cánh cửa bên phải tế tường từ đâu chui ra hai cô nương trẻ tuổi, ăn mặc giáo phục kì quái, vội vã lại rồi quỳ xuống:

- Bẩm, Giáo chủ có gì sai bảo?

- Mang đến đây một bộ y phục ! – Y nói ngắn gọn.

Tức thì những cô nương đó tuân mệnh vào trong mang ra một bộ y phục cho nàng, lúc họ lại gần nàng, nàng mới để ý họ không bình thường.

Họ trông còn rất trẻ trung, không phải cái giáo phái này đã chết hết người rồi sao? Tại sao còn hai cô nương trẻ như vậy. Có điều, đôi mắt họ dường như vô hồn, giống như những kẻ trúng tà bị thôi miên vậy.

Lẽ nào, chuyện Tử Thu hóa thành yêu ma rồi đi bắt dân lành, thôi miên họ làm giáo đồ là có thật, nghĩ đến đây nàng lại rùng mình.

Mặc xong y phục, nàng mới rút rè chui ra, trong lòng thấy có nỗi sợ hãi.

- Huynh... bây giờ là giáo chủ ở đây sao? – Nàng e ngại hỏi.

Y thấy bộ dạng sợ sệt của nàng thì thở dài, sau đó quay đầu đi.

- Bây giờ ta không thể giải thích, bản thân ta cũng thấy mờ lung, vì thế nàng nên tránh xa ta, tốt nhất là nên quay lại chỗ ca ca sẽ được an toàn...

Trông bộ dạng y buồn bã đến vậy, nàng cũng thấy cõi lòng đau đốn theo, có lẽ bản thân y cũng không mong đợi chuyện này, có lẽ chính y cũng đau khổ vì không kiểm soát được bản thân.

Nhưng, nếu vì sợ hãi mà bỏ rơi y...

Nàng không cam lòng, hơn nữa nếu tí nữa y lại biến thành ác ma, không gặp được y nữa thì sao? Vả lại nếu đã là ác tính, lúc đó có muốn chạy cũng không thoát. Nàng nhất định phải làm rõ chuyện này, rồi tìm cách giúp đỡ y bình thường như xưa.

Nàng từng bước lại gần y, nín nhẹ lấy áo:

- Xin lỗi, ta không nên kì thị huynh như vậy...

- Không, nàng nên rời xa ta ! – Đột nhiên y rất cương quyết – Ngay bây giờ, trước khi quá muộn!

Rời xa y ư? Mới chỉ gặp lại y có một lúc, còn chưa nói được lời tử tế nào, đã bao lâu nhưng nhớ như vậy... lẽ nào từ bỏ.

Lẽ nào chỉ là do số phận, chỉ vì chút dây dưa oan nghiệt mà đành lòng buông tay như vậy, thà nàng ở lại đây, đối mặt với tất cả, còn hơn bỏ đi để hối hận mãi mãi về sau.

- Tử Thu ! – Nàng cũng cương quyết không kém – Kiếp trước kiếp sau gì chứ, ta chỉ cần biết chúng ta đã từng ở bên nhau, những ngày tháng ở y xá hoàn toàn tự nhiên và rất thật, đó nhất định là tình cảm chân thật, bản thân huynh có coi ta là Yên Nhi không? Ta hoàn toàn chỉ yêu Tử Thu này, ta không cần biết yêu ma hay nguyên rửa gì, huynh là cái gì cũng được!

- Anh Nhi ...

- Không nghe ! Không nghe ! – Nàng lấy tay bịt tai, lắc đầu – Huynh phải trả lời ta, huynh có coi ta là công chúa đó không? Nếu huynh nói rằng huynh thích ta là do cảm tình hay vương vấn từ kiếp trước, ta sẽ không thềm nhìn huynh nữa!

Tuy vậy , nàng vẫn chỉ bịt hờ tai để nghe câu trả lời của y.

- Nàng so với công chúa đó ngoan cổ hơn vạn lần, đánh đá hơn vạn lần, lại không biết toan tính gì, cũng không dám làm hại ai, hơn nữa...

- Được rồi, vậy là huynh thích ta vì chính con người này của ta nhé ! – Nàng nháy mắt, mỉm cười đáng yêu
- Ta cũng thích con người ta đang nhìn thấy, bằng tình cảm chân thật, vì thế ta cũng sẽ không bỏ cuộc!

Ánh mắt nàng ánh lên tia sáng hi vọng lấp lánh, đúng, người con gái y yêu.

Kiếp trước hay kiếp này, y vẫn còn hỗn loạn trong chính con người mình, nhưng nhất định đây là người con gái y yêu.

Có điều, y vẫn còn sợ chính mình. Nàng chưa hình dung hết được đâu, một khi y hóa thành yêu nghiệt, một khi ma tính bộc phát. Những lúc y bình thường như thế này còn rất hiếm hoi...

Thấy gương mặt y vẫn còn do dự và không thoải mái, Vân Anh tỏ ra sốt ruột.

- Ta còn không sợ, huynh sợ gì chứ !
- Anh Nhi, dù gì cũng không được!
- Huynh thật là cố chấp!
- Người cố chấp là nàng !

Hai người họ, quả nhiên cứ gặp nhau là lại đấu khẩu như vậy, dù trong tình huống oan trái này... nhưng có lẽ đó lại là điều đặc biệt giúp họ chiến đấu lại số phận sau này...

Anh Nhi âm ỉ, nói đến thế mà y còn không hiểu, đã thế tự nàng sẽ giải quyết. Ác ma gì chứ, nàng sẽ chứng minh ác ma ngàn năm cũng không lợi hại bằng thiếu nữ Vân Anh này. Nàng bèn lớn tiếng:

- Người đâu!

Tức thì lại đi ra hai cô nương mặc giáo phục.

- Giáo chủ phu nhân có gì sai bảo ạ!

Con mắt của y đang ngỡ ngàng thì nàng lại vui vẻ cười đùa:

- Thấy chưa? Họ gọi ta là phu nhân kia! – Rồi quay sang bảo hai cô nương – Phiền các cô nương chuẩn bị cho ta một phòng thật tốt...
- Anh Nhi ! – Y vội vàng nghiêm giọng – Đây không phải chuyện đùa cợt đâu!
- Ta không có đùa cợt! – Nàng không hề muốn nghe theo y, trước mặt nàng là một Tử Thu mà nàng thân quen, có lẽ vậy mà nàng đã tạm thời quên đi tất cả sợ hãi. – Ta sẽ không để huynh gánh chịu một mình, bất cứ cái gì!

Tử Thu thực muốn ngăn cản nàng, nàng không phải vừa rồi còn sợ hãi hoảng loạn sao? Nàng không biết được đâu, mỗi ngày y đều như thay đổi thêm một chút, càng khó tính táo, không cách nào chi phối bản thân, nàng nhất định không thể ở đây.

Nhưng cô nương không biết sợ trời đất kia đã tung tăng đi theo hai nữ giáo đồ, vừa đi còn vừa hứng thú nhìn ngắm kiến trúc nơi tà giáo này.

Vân Anh bây giờ mới để ý, ngoài cái lối vào cũ nát mà nàng bước vào đây, giáo phái này kiến trúc tuy đường như đã rất cũ, nhưng không đến nỗi gọi là hoang tàn, đổ vỡ, có lẽ vì nó được bao bọc trong rừng sâu thẳm ngàn năm, không chịu đựng bất cứ biến cố nào thêm, hơn nữa nhiều chỗ như sửa sang lại, lẽ nào trong lúc ma tính bộc phát, “Tử Thu” đã làm tất cả những việc này.

Nhắc đến mới nhớ, lúc này nhìn thấy y là yêu ma, thật nhiều thuật pháp đáng sợ, tưởng chừng chỉ thấy trong phim.

Lúc này ... còn suýt toi mạng hay thất thân, giờ nhắc đến nàng vẫn còn thấy ớn lạnh. Dù sao, thật tình nàng vẫn chỉ muốn chấp nhận con người trước đây của y...

Hai nữ giáo đồ dẫn nàng qua một hành lang, đến một căn phòng. Nàng nhận ra cả cái di tích giáo phái này dường như toàn xây bằng đá vững chãi, loại đá đỏ quý quái. Căn phòng này bốn mặt đều là đá.

Hai giáo đồ dọn dẹp sạch sẽ, cúi chào rồi đi ra. Lúc này nàng nghĩ gia đình họ ở ngoài kia ắt lo lắng vì con gái mình mất tích bị lôi đến đây... Nàng thở dài, đúng là Tử Thu đã gây nhiều chuyện xấu rồi, nhất định phải làm y trở lại như xưa.

- Hừm, nơi này đúng chỉ có tà ma ngoại đạo mới sống được ! – Nàng nhìn khắp phòng, không khí ngột ngạt, dường như giáo phái này ngoài việc được rừng rậm bao phủ thì bên trong không trồng lấy một cái cây xanh.

Cũng phải, không khí u ám như vậy, cây cối bình thường khó mà sống được.

Nàng nhảy lên cái giường đá. May mà có trải thảm, nệm đàn hoàng, mềm mại, nếu không sẽ không ngủ được vì đau lưng mất thôi.

Ngọn đèn dầu kia, ánh sáng đỏ gắt cũng không giống lửa thường. Dường như Hắc Long giáo lấy ma hỏa để tu luyện sao, nàng cảm nhận thấy như vậy...

Bây giờ mình mấy nàng còn đau đớn, trầy trụa, nằm kiễ gò cũng không tránh được việc đụng vào mấy vết cào cấu. Có chỗ bong da, tóa máu, thế này không biết có để lại sẹo không? Bây giờ trong người nàng lại không có thuốc bôi ngoài da, làm sao đây?

Nhắm mắt cố ngủ, nhưng vẫn trần trọc, nơi này không dễ gì ngủ được, phía ngoài kia dường như vẫn vang vọng tiếng kêu la oán than. Thật khủng khiếp, có khi nào những linh hồn oan khuất vẫn đang kêu gào, chúng vẫn không muốn buông tha cho nàng.

Những cơn gió quỷ quái đang rít nữa, ánh đèn dầu ma quỷ nhảy múa như trên người...

Đáng sợ quá... trong bóng tối nàng vẫn thấy có chút kinh sợ, chút can đảm ban nãy sắp tiêu biến.

Nàng cố trùm chăn, bịt tai. Được một hồi lâu lại khê bỏ tay ra xem còn những tiếng kêu la đó không.

Nhưng mà, dường như trong đêm tối, còn có tiếng bước chân đang tiến về phía phòng nàng, nàng từ từ hé đôi mắt ra khỏi chăn.

Bóng của y!

Nửa đêm hôm thế này, có khi nào lại hóa thành ma oán hận vào đây trả thù nàng...

Bây giờ, nàng lại thấy sợ hãi...

Chẳng biết làm gì hơn, nàng trùm kín chăn, cuộn tròn người. Tuy nhiên nhìn từ ngoài vào vẫn thấy người trong chăn đang run rẩy.

- Anh Nhi... – tiếng của y khe khẽ, không nghe ma mị như lúc hóa ma.

Nàng lại từ từ, dè dặt chui đầu ra nhìn, a, may quá, mắt y vẫn bình thường. Là người không phải ma.

- Có... chuyện gì vậy?

- Không phải người nàng bị thương sao? – Y ngồi xuống bên giường đá.

Y cầm trong tay một cái lọ nhỏ. Thì ra y muốn chữa trị cho nàng sao?

Thật ra là y một phần không dám nhắm mắt ngủ, sợ khi tỉnh dậy đã mất lý trí, hay hóa thành yêu nghiệt.

Lúc này y nhìn bộ dạng của nàng, thì ra nàng cũng đang sợ, không ngủ được, còn dám nói là nhất định sẽ can đảm...

- Cho ta xem vết thương được không? – Y rất dịu dàng, chợt làm nàng thấy ấm áp và yên tâm vô cùng.

Vân Anh chui ra khỏi chăn, ngồi dậy. Y nhìn nàng, chân tay dường như xây xước hết cả, chắc là rất đau.

Đôi mắt y ánh lên cảm xúc tội lỗi, bi thương. Dường như y đang tự oán trách bản thân. Thấy vậy, nàng cũng đau lòng theo. Nàng cố cười đùa:

- Thấy ăn năn thì bôi thuốc cho ta đi!

Y vẫn dịu dàng tử tế như thế, y lấy thuốc bôi vào những chỗ bị cào cấu trên chân tay. Bôi vào vết nào, đều hỏi có đau không, có xót không, nàng đều lắc đầu.

- Được rồi, huynh đưa thuốc đây, những chỗ khác ta sẽ tự bôi lấy! – Nàng mỉm cười an ủi.

Thật ra một phần nàng ngượng không dám để y nhìn thấy những chỗ khác trên mình, một phần vì trên lưng dường như có mấy vết cào cấu nghiêm trọng hơn, y mà nhìn thấy lại tự oán trách bản thân thôi.

- Anh Nhi, lưng nàng rớm máu thấm ra áo kìa... – Giọng y vừa ân cần vừa như lo lắng, ân hận.

- Không sao đâu, ta tự làm được ! – Nàng xua tay.

- Ở sau lưng, làm sao bôi được! – Y nói rồi đã ngồi ra phía sau nàng, vòng tay ra trước, đặt lên khuỷu áo định tháo ra.

Nàng tự nhiên giật mình, xấu hổ hơn tất cả, vội gạt ra:

- Không được đâu, đã bảo ta có thể làm!

- Ta không làm gì nàng mà sợ! – Y dường như hiểu ý, nắm lấy tay nàng đang cố thủ phía trước kéo ra – Có nhìn thì cũng nhìn hết rồi, hơn nữa ta phải tự nhìn thấy vết thương mới yên tâm!

Nàng từ từ buông lỏng tay, cố để tim mình không đập quá nhanh, đối với nàng bây giờ sự e ngại còn hơn là nỗi đau đớn ấy chứ.

Trước mắt y, tấm lưng nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, trải trụa những vết cào cấu vẫn còn rỉ máu nổi bật lên. Y thấy như chính mình đau đớn. Cúi hân rất nhẹ lên những vết thương.

- Xin lỗi... – giọng y như nghẹn ngào.

- Không sao mà... mấy thứ thuốc của huynh công hiệu lắm, chỉ một hai hôm là khỏi, còn không để lại sẹo nữa... – Nàng cố an ủi y.

Thực sự lúc y hân lên, nàng không thấy đau, chỉ thấy mình hơi run lên, tim đập càng nhanh hơn thôi. Như thế này cũng quá gần gũi...

Y lại nhẹ nhàng xoa thuốc lên những vết thương.

- Phía trước có bị thương không ? – Y lại hỏi.

Nàng hơi giật mình, nhìn xuống còng kinh ngạc hơn. Trên ngực trái có một vết thương do đầu mũi kiếm để lại, trên ngực, cổ cũng có mấy vết cào cấu không nghiêm trọng lắm... nhưng mà có... rất nhiều cái dấu hân hằn lại... do lúc này y hóa thành yêu ma vô cùng hung tợn. Nghĩ đến đây, nàng như vừa sợ hãi, lại vừa xấu hổ tột cùng.

- Không có... Không có gì ! – Nàng lấp bắp, lúng túng.

Quả nhiên y không tin mà, y nhanh chóng xoay người nàng lại.

- A ! – Nàng lấy tay che, ra vẻ mắng mỏ y – Đồ háo sắc, huynh định cơ hội đến cùng sao?

- Buông tay ra nào ! – Y cần nắn khi nàng cố giữ chặt – Nếu ta định cơ hội đến cùng thật, nàng đã tiêu từ lâu rồi cơ!

- Không được, dù thế nào cũng để ta tự làm! – Khuôn mặt nàng đã đỏ bừng, vẫn nhất định không để y nhìn.

Y nhìn, một là sẽ làm nàng ngượng muốn chui xuống đất dù y không có tà ý đi chăng nữa, hơn nữa y mà nhìn thấy chỗ thương tích này, lại đau lòng cho xem.

Dường như ánh mắt y dừng lại trên mình nàng, y đang nhìn gì vậy.

Phải chăng y nhìn thấy mấy dấu hân trên cổ này. Trời ơi, nàng ngượng muốn chết!

Nàng cúi đầu xuống, không dám ngửa mặt lên, hàng mi cũng sụp xuống, thậm chí mong y đừng có nhìn nữa...

- Anh Nhi... mấy cái dấu này...

- A, đừng nhắc đến mà, huynh đi ra đi! – Nàng vội ngắt lời, có ý đuổi y đi.

Đột nhiên y mạnh mẽ kéo tay nàng ra, làm nàng hoảng hốt tột độ. Thế là hết, y lại nhìn thấy hết rồi, đến mặt đất cũng không còn chỗ để nàng chui xuống.

Lẽ ra nàng đang xấu hổ không dám đối mặt với y, nhưng nhìn xuống thấy một bàn tay của y cứ nắm chặt, khẽ run lên. Biểu cảm gì vậy? Nàng hơi ngước lên một chút, bắt gặp ánh mắt y vừa như hối hận, vừa như đau khổ, vừa như phẫn nộ.

- Tử Thu... – nàng lí nhí.

- Á ! – Nàng hét lên khi y lại bất ngờ ấn nàng xuống giường – Huynh lại định làm gì vậy?

Y rất lạ, làm nàng hoảng sợ một phen nữa, không phải chứ, ma tính lại bắt đầu rồi sao? Đáng sợ quá... chân tay nàng bắt đầu run rẩy, không thể cử động.

Y cúi xuống, hai tay giữ chặt hai tay nàng, nhưng lực không quá mạnh, không đến nỗi làm đau.

- Huynh làm gì vậy ? – Đôi mắt nàng lo lắng dò xét, nhìn thẳng vào mắt y, có khi nào là màu đỏ không?

Nhưng không phải, mắt y vẫn màu đen đầy thoi, có gì y làm như vậy, có phải bản tính háo sắc của đàn ông nhìn thấy cơ thể nàng nên mất kiểm soát không.

Y cúi xuống cổ nàng, từ từ nói, giọng trầm nhưng không hề giống như ma quỷ:

- Mấy cái dấu này, ta thật tình không chấp nhận được, phải xóa đi thôi!

Cái gì chứ? Nàng chưa kịp định thần thì y đã cúi sát xuống, hôn lên chỗ một dấu hôn trên cổ.

Dây thần kinh não của nàng căng hết mức, tự nhiên sao lại có những dòng điện lạnh chạy qua, chỗ bị y hôn cảm thấy ứa át, đau nhưng kích thích đến kì lạ.

Không chỉ một chỗ, môi y lại di chuyển xuống dưới, y định hôn lại trên tất cả mấy chỗ đó sao, không được!

- Không được... ! – Lấy lại lý trí, nàng cố chống cự, giãy dụa – Huynh làm cái gì thế, mấy cái dấu đó không phải cũng là huynh hôn sao? Đừng tìm cách cơ hội như vậy!

- Không phải ! – Giọng y phẫn nộ đến kì lạ – Ta cảm nhận “y” không phải ta, lúc đó ta hoàn toàn không tỉnh táo, làm những chuyện như thế này với nàng, không phải do tâm trí ta kiểm soát là không được!

Nàng vô cùng nghi hoặc, không phải y? Đúng là lúc đó Tử Thu không kiểm soát hành vi của mình, trở nên hung ác tàn bạo với nàng. Còn bây giờ nhìn thấy mấy cái dấu này, y lại kích động như vậy, phải chăng đây là bản tính sở hữu thường thấy của nam giới sao?

- A...

Đầu óc nàng không nghĩ được thêm, vì y đang hôn trên khắp mình nàng, vô cùng kích thích, cảm giác trong nàng vừa có sự sợ hãi vừa có những cảm giác tê dại kì lạ, nàng cố gắng cắn môi, ngăn cản những tiếng đáng xấu hổ sẽ phát ra từ cổ họng.

Xấu hổ quá, tại sao lại làm những việc như này... lúc này y là yêu ma có cuồng bạo chiếm đoạt, nhưng nàng ngoài cảm thấy đau đớn, sợ hãi tột cùng không hề cảm thấy ngượng và bị kích động như vậy...tình hình như thế này quá nguy hiểm, không được, nhất định là không được...

- Đủ rồi! Huynh... đừng...

Nàng chưa nói hết câu, đôi môi y đã từ đâu nhanh chóng phủ lấy môi nàng, vội vã, cuồng say mà hôn.

49. Chương 49: Chương 49

Nụ hôn rất sâu, rất đắm say, giống như bộc phát ra nỗi nhớ dằng xé tâm can lâu ngày.

Bàn tay y không giữ cổ tay nàng nữa, mà một tay di chuyển sang, giữ sau cổ của nàng, một tay vòng sau eo, như muốn kéo nàng sát lại gần người y hơn, tất cả rất mãnh liệt, cương quyết.

Ban đầu Vân Anh đầu óc có chút hoảng loạn sợ hãi, song chẳng hiểu sao cũng đắm chìm dần vào nụ hôn, sau bao ngày xa cách, quả thật nàng cũng rất nhung nhớ y... Cái ý định chống cự cũng tiêu tan dần, nàng cũng hôn đáp lại, hai tay nắm chặt lấy vai áo của y...

Sau một hồi, y từ từ rời khỏi môi nàng, đầu óc nàng chưa tỉnh táo lại, đã thấy y ghé sát vào tai nàng mà nói rằng:

- Anh Nhi... ta thực sự không cam tâm giao nàng cho bất cứ nam nhân nào, kể cả đó là một phần con người ta hay một con người khác trong ta đi chẳng nữa...- Nói rồi y lại ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nàng vừa đầy nhu tình vừa hàm ý, phẳng qua sự say đắm, lại có chút như muốn chiếm hữu.

- Tử Thu... – nàng thoáng bối rối, mở to đôi mắt.

- Anh Nhi, vì vậy, bây giờ hãy làm người của ta đi!

...

...

Giọng y có phần cương quyết, nhưng một mặt y cũng cố dò xét câu trả lời của nàng.

Vân Anh khi nghe thấy lời nói đó, chợt đầu óc lại hỗn loạn rồi. Một chút ngạc nhiên sợ hãi, một chút ngượng ngùng và rất nhiều nhiều cảm xúc... một lời đề nghị bất ngờ như thế.

Dù vừa nãy hoàn cảnh rất là nguy hiểm, y có thể dễ dàng làm nàng mất đi kiểm soát, nhưng nàng vẫn hi vọng y sẽ dừng lại như vậy thôi, nhưng bây giờ, y đang đề nghị, y muốn cùng nàng...

A, nàng tuy có nghĩ đến chuyện cùng y chung sống, đi khắp thiên hạ, nhưng ngay giây phút này đây, không có chuẩn bị tâm lý, tất cả quá ngỡ ngàng... những cảm giác lạ lẫm lúc này thực sự khiến nàng hơi kinh ngạc, âu lo... đối với một cô nương trong sáng như nàng...

Tử Thu nhìn thấy thái độ im lặng của nàng, đôi mắt có phần hỗn loạn, bản thân cũng tự thấy đấu tranh trong lòng, một mặt y vẫn không muốn ép buộc nàng, một mặt lại rất khao khát, rất sợ mất nàng.

- Thôi ! – Y đột nhiên buông nàng ra, định cúi xuống tìm áo cho nàng – Bây giờ không phải lúc, hơn nữa nàng đang còn bị thương, đi nghỉ đi, đừng suy nghĩ nhiều nhé!

Y cầm áo, định mặc lại cho nàng.

Nàng nhìn y, y vẫn như vậy, rất yêu nàng, rất khao khát nàng, nhưng sau cùng y vẫn muốn tôn trọng nàng như vậy...

Chợt lòng nàng xao xuyến kì lạ.

Người có thể yêu nàng như y...

Chút nữa cũng đã đánh mất, tưởng chừng không bao giờ được nhìn thấy y như vậy.

Bỗng mắt nàng rơm rớm, rồi một dòng lệ khế lăn xuống, y gạt mình.

- Xin lỗi! Là ta không đúng đã chạm vào nàng... – giọng y lại đầy hối tiếc.

Không phải, nàng khóc không phải vì thế mà.

Nếu như trao thân ột ai, nàng nhất định không muốn là ai khác ngoài y. Chính là y, chính là con người trước mặt này, không phải một ai khác. Nàng tuy đã hứa sẽ không sợ hãi mà ở bên y, nhưng nhất định cũng không muốn rơi vào tay yêu ma bên trong người y. Chỉ có thể là y bây giờ, người đã yêu nàng hết mực như vậy...

Nếu bây giờ để y đi, liệu có bao giờ nàng sẽ không được nhìn thấy Tử Thu này nữa...

- Anh Nhi, đừng khóc nữa... ta sẽ... – Y nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

- Không, huynh... huynh hãy làm người của ta đi... – Cuối cùng nàng cũng ngượng ngùng mà nói ra được rồi. Thật xấu hổ và ngượng ngùng, nàng không biết diễn đạt ra sao, lại dùng cách nói y như vậy...

Trở thành của nhau...

Câu trả lời của nàng chợt làm y ngạc nhiên trong phút chốc, sau đó trong lòng y rộn lên niềm vui, cô nương này thực sự đáng yêu.

- Vậy thì nàng đừng khóc nữa ! Cứ như là ta cưỡng đoạt nàng vậy! – Y cố nhẹ đầu nàng, xoa đi không khí ủy mị vừa rồi.

- Nhưng mà... – Nàng tự dưng lúng túng, e thẹn kì lạ, nói cũng không rành mạch được – Ta đang bị thương đây, phải... phải nhẹ nhàng...

Y mỉm cười, có chút gian tà đáng yêu, đây đúng là Tử Thu của nàng.

....

....

Hồi hộp quá, lại có chút lo sợ nữa... thực sự lần đầu nàng đối mặt với cảm xúc này . Tuy không phải là nàng chưa đọc truyện hay xem phim có cảnh nhạy cảm, nhưng không thể dễ dàng tưởng tượng ra trong hoàn cảnh này...

Nàng cũng phân vân xem y nghĩ sao. Y lúc bắt đầu rất chậm rãi, từ tốn, khe hôn từ mắt, xuống má, làn môi và cổ nàng. Dịu dàng, ướt át, khiến tâm trí nàng như dần lạc đi.

Bàn tay y cũng từ từ, từng chút gột bỏ y phục của nàng, thật có chút khôi hài, bộ y phục này hết mặc vào rồi lại tháo ra, mặc vào lại tháo ra, còn nàng hôm nay cũng bị lột đến mấy lần...

Chợt nàng giữa lúc đang dần đắm chìm, trong đầu tự nảy sinh câu hỏi: “ Tử Thu sao có vẻ thành thạo như vậy?”

- Khoan đã... – Nàng khe nói, lấy tay ngăn tay y lại – Tử Thu, sao huynh lại có vẻ thành thạo như vậy?

- Hả? – Y ngạc nhiên, tại sao đang lúc say mê như này lại tự nhiên hỏi ngắt ngang như vậy.

Nàng bật dậy, đẩy y ra, thấy y chưa trả lời thì bắt đầu nghi hoặc, giọng bắt đầu tra hỏi:

- Trước hết, thành thạo với ta, huynh đã...làm chuyện này với mấy người?

- Sao nàng lại hỏi vậy?

- Hừm, xem kia ! – Nàng vùng vằng – Huynh định vòng vo sao? Ta biết mà, đồ xấu xa, huynh cũng đòi bại như vậy!

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lại ầm ục, y cũng là nam nhân, mà nam nhân nào cũng xấu xa ong bướm...cuối cùng nữ nhi như nàng chịu thiệt mà thôi, tự dưng nước mắt ầm ục lại trào ra.

- Anh Nhi...

- Im đi ! Huynh mau đi ra khỏi đây ngay ! – Nàng phũ phàng.

- Nàng có tin ta không?

- Huynh đáng tin sao? Thử giải thích đi, nói rõ đi, là mấy người... – Nàng vô cùng ầm ục, nghĩ đến lại đau lòng – A, hay là năm xưa huynh ở hoàng cung Tùy Nam, đã trêu hoa ghẹo nguyệt với bao mỹ nữ rồi, thật chỉ có ta gốc ghếch mà thôi!

- Không có, nàng là nữ nhân đầu tiên! – Y đáp, rất rành mạch.

- Không tin, lần đầu tiên sao? Huynh trông giống ác lang như thế, còn hay tùy tiện chạm vào ta như thế, bộ dạng đó giống xử nam sao?

Y chỉ biết chua xót cười trừ:

- Anh Nhi, ta không giống nàng, ta là nam nhi, còn nàng là người ta yêu thích, bản năng của nam nhi tự biết phải làm sao... hơn nữa... ta cũng vì sợ làm nàng đau, nàng sợ nên đã kiềm chế làm chậm rãi rồi... ta mới là người muốn phát điên này...

Vân Anh đưa con mắt nửa tin nửa ngờ dò xét. Y thấy nàng ngơ ngáo, bèn tranh thủ cơ hội, lại hôn nàng, từ từ đưa cả hai về cái tư thế lúc này, tính làm tiếp.

- Cơ hội ! Ác nhân ! – Nàng vùng vẫy, hai tay liên tục đấm y.

- Đừng ngoan cố nữa, nàng không im lặng giữ sức, lát nữa sẽ không ổn đâu! – Y nói, giọng gian manh đe dọa, khiến nàng tự nhiên giật mình xấu hổ trong sự đắc ý của y.

- Tử Thu, huynh thật đáng ghét mà! Thật không đáng tin, không đáng tin, huynh là con cáo ! Đồ sói già !

- Nàng không biết làm gì hơn ngoài trách móc.

Y chỉ cười gian, bàn tay, đôi môi bắt đầu có phần mãnh liệt hơn, khiến nàng không còn tâm trí mà mắng nhiếc nữa.

Trong lúc đôi môi y vừa chu du qua vành tai nhỏ xinh của nàng, rồi khẽ cắn nhẹ vào cổ, bàn tay lớn ấm áp, những ngón tay của y đã cơ hội hơn, lúc đầu chỉ khẽ vuốt ve trên nụ hoa xinh xinh, lúc về sau càng khiêu khích, thậm chí, gương mặt y còn cúi xuống phủ lên đó mà tận hưởng, từ chỗ như muốn trêu đùa, chuyển sang muốn toàn tâm ý chiếm lấy hai trái đào mơn mớn, thuần khiết của nàng.

Trong lúc tâm trí hết căng ra lại chìm vào mê đắm, có những lúc khiến nàng phải nhíu mày... Những cảm giác vừa mơ hồ, vừa lạ lẫm, lại như muốn nhấn chìm nàng, thực sự quá ngưỡng, nàng nhắm chặt mắt, hai tay vẫn nắm chặt lấy nệm bên dưới mình.

Thấy thân thể nàng đang tự kìm chế những phản ứng, y tự cười cô nương này còn xấu hổ và dè dặt đến thế, chẳng giống như bản lĩnh đánh đá, không sợ trời đất bình thường.

- Anh Nhi, cứ thoải mái đi, đừng căng thẳng như thế ! – Y khẽ nhắc nhở, xen lẫn hàm ý gian tà – Không chỉ có vậy đâu mà!

Nàng đột nhiên giật nảy mình, co rúm người khi y đột nhiên tách hai chân nàng ra, bàn tay bắt đầu khám phá nơi nữ tính nhất của nàng.

- Thôi, đừng ... ! – Nàng thốt lên, định vùng ra bỏ cuộc, nhưng y lại giữ chặt nàng xuống.

- Cô nương, bây giờ không được bỏ cuộc...

Thật xấu hổ, Tử Thu bắt nạt nàng, thực sự lúc này ảm ức muốn khóc, thế nhưng những cảm giác càng lạ lẫm, tê dại hơn gấp bội truyền lên não khiến nàng không thể kiểm soát được bản thân nữa...

Thật ngưỡng, cơ thể nàng có những phản ứng như vậy sao? Có một chút tội lỗi với bản thân, có một chút hối hận sợ hãi...

- Anh Nhi , xem nàng cắn môi chảy máu kìa, đừng ngưỡng nữa, sau này còn phải sinh cho ta một bầy nhỏ, đúng rồi, ta muốn có năm con gái và năm con trai!

- Cái gì? Bộ ta là gà mái sao? Huynh làm ơn có lương tâm chút đi! – Nàng nghe thế vội phản bác lại.

Y cười đắc ý, vậy là nàng đã bớt căng thẳng hơn rồi, đúng như ý của y.

Một lát sau, nàng cảm thấy cơ thể đang chơi vơi, có chút bức bối, lại ảm Ứt kì lạ, đang còn xấu hổ thì đã nhận ra y nhòm người dậy.

Không phải nàng sắp bị “ăn thịt” thật chứ?

Nàng lại cắn răng, nắm chặt tấm đệm như đề phòng trước. Y lại thấy bi hài.

- Nếu nàng không muốn đau thì phải thả lỏng ra chứ? – Nói rồi cúi đầu xuống sát gần gương mặt nàng – Nhìn ta, Anh Nhi!

Khi nàng mở mắt ra, đối diện với nàng là gương mặt vô cùng tuấn mỹ của Tử Thu, đôi mắt y nhìn nàng đắm say và đầy tình ý, chợt khiến tim nàng xao xuyến kì lạ, cũng như đắm chìm vào ánh mắt ấy...

Nhưng ngay lập tức, một cơn đau bất thành linh kéo nàng ra khỏi đắm say đó, miệng không khỏi thét lên một tiếng, đôi mắt mở to.

- Cơ hội... cơ hội! Đờ... – Thân mình nhỏ bé của nàng run rẩy.

Đau quá, nàng biết là đau nhưng không ngờ lại đau đến mức muốn xé toạc mình ra như vậy. Hai hàng nước mắt tự động trào ra.

Dường như lúc vừa rồi tiến vào, làm y cũng phải nhíu mày, khẽ cắn răng... song y nhanh chóng quay ra vuốt ve gương mặt nàng, an ủi:

- Sẽ ổn thôi, Anh Nhi... chỉ một chút...

- Nói dối ! – Nàng nghẹn ngào, đau đến thế này, Tử Thu đáng ghét, không có báo trước, lại còn cơ hội.

Tuy nàng không đọc không hiểu tiểu thuyết tình cảm, nhưng bây giờ mới cảm nhận được. Có khi nào nỗi đau này còn hơn thế nữa, chỉ suýt có thể ngất đi, nàng nhủ thầm oán trách. Tử Thu, có phải y quá cao lớn, nên cái gì cũng phải hơn người không... Đối với cơ thể bé nhỏ mảnh mai của nàng, thực sự đã vượt qua giới hạn...

Y khẽ hôn lên bờ mi run rẩy, cố gắng dịu dàng, an ủi. Khi thấy xem chừng nàng đã bắt đầu chịu đựng được, mới cắn răng lần nữa, toàn lực tiến vào sâu cùng, cùng nàng hòa làm một.

- Hức... – Nàng không ngừng thổn thức, lúc vừa nãy cũng đau đến không kém.

Biết khổ thế này, thà rằng không làm...

Còn y, chứng kiến nàng vừa đau đớn, vừa tội nghiệp, trong lòng dĩ nhiên thương xót, nhưng cũng thấy nàng lúc này thực sự đáng yêu nhất, nữ nhân của y...

Một lúc sau, khi nàng bắt đầu mẫn mỗ oán trách, còn định đánh y, biết nàng vẫn còn sức và đã ổn lại rồi, y mới bắt đầu với những nhịp thật khẽ bên trong thân thể chật khít của thiếu nữ vừa còn trong trắng này.

Màn đêm càng buông xuống, bên ngoài căn phòng dù có những âm thanh ghê rợn đến đâu, cũng không ảnh hưởng chút nào đến hai con người yêu thương nhau đang chìm vào mê đắm này...

.....

Căn nhà nhỏ gần bìa rừng Nam Cương.

Ngoài hiên nhà, có một kẻ đang đứng cô độc hóng gió, gương mặt lạnh lùng, biểu cảm khó định đoạt.

Hắn đã đứng đó một hồi. Cho đến lúc lão đạo nhân phía sau hắn bước đến.

- Tử Thiên, người đang nghĩ gì vậy?

- Một số chuyện đáng suy ngẫm... – hắn đáp, trên môi đáp lễ bằng một nụ cười lạnh giá.

.....

Bản doanh tà giáo.

Trời gần sáng, có lẽ vậy.

Y vẫn chưa hề muốn chớp mắt, cố giữ tỉnh táo càng lâu càng tốt. Trong vòng tay y, Anh Nhi nhỏ bé của y đang thiêu thiếp mơ màng, rúc đầu vào người y như một đứa trẻ.

Đôi lông mày của nàng đôi lúc hơi nhíu lại.

Vừa rồi y còn lo nàng không chịu được đến cuối, sẽ ngất đi, nhưng xem ra nàng kiên cường hơn y tưởng, đến cuối vẫn còn cố dùng chút sức lực luôn miệng oán trách, đến khi thấm mệt mới thiếp đi ngủ.

Y ôm nàng chặt hơn, đôi môi thì thâm:

- Anh Nhi, yên tâm, dù bản thân ta đang rất mơ hồ, nhưng ta nhất định sẽ bảo vệ nàng, nhất định sẽ cố gắng, nhất định không chịu thua số phận...

50. Chương 50

Hôm sau, mọi sự mệt mỏi khiến cho Vân Anh khi mở mắt, cảm thấy đầu óc nặng trĩu, không biết bây giờ là mấy giờ rồi nữa.

Nàng cố ngồi dậy, mình mẩy ê ẩm, đột nhiên nhận ra chuyện đêm qua, hai má lại đỏ ửng xấu hổ, nhìn khắp thân mình, rồi lại nhìn dấu vết vương vãi trên tấm nệm, càng thẹn hơn.

Nhưng điều quan trọng là, Tử Thu đâu, có mỗi mình nàng. Chợt nàng thấy lo lắng trở lại, tính bước xuống giường.

- A! Đau ! – Nàng lại trong lòng thầm oán trách.

Thậm chí quần áo của nàng đâu rồi. Đang dở khóc dở cười thì có người bước đến, nghe tiếng bước chân, nàng lại trùm kín chăn.

- Phu nhân... – Có tiếng nữ nhi gọi.

Nàng lại chui ra khỏi chăn, hai cô nương lễ phép:

- Phu nhân đã dậy rồi, người có gì sai bảo ạ?

Nàng đành nhờ hai cô nương chuẩn bị nước tắm và quần áo cho. Hai cô nương này răm rắp nghe lệnh làm nàng thấy hơi ngại.

Đến khi y phục chỉnh tề tươm tất đâu vào đó, nàng mới quay sang hỏi Tử Thu đâu. Họ ngơ ngác, nàng bèn hỏi lại giáo chủ của chúng đâu, họ mới thưa:

- Mỗi ngày giáo chủ đều phải luyện công vài canh giờ sau sơn động, bây giờ vừa lúc đang luyện công, người cũng có dặn dò bọn nô tì để mắt đến phu nhân...

Luyện công? Xem ra ma tính, yêu nghiệt lại hồi phục rồi, còn để mắt cái gì, yêu nghiệt nhất định là muốn giam lỏng nàng ở đây, đợi lúc y về rồi xử lý, hôm nay không biết điên cuồng đến đâu...

Nàng thấy ngột ngạt, đi đi lại lại trong phòng và suy ngẫm.

Dường như Tử Thu bây giờ đã bất thường, như kiểu tàu hỏa nhập ma, nhưng cũng không giống, nhiều phần nàng cảm thấy như bên trong y có hai con người, hai tính cách.

Lẽ nào, có linh hồn của Huyết Mặc cùng với linh hồn của Tử Thu, nhưng đó liệu có là hai linh hồn tách biệt, hay chỉ là một con người nhưng có nhiều trạng thái, khi nhớ đến thù hằn thì mới bộc phát ma tính cuồng điên...

Không giống, Tử Thu dịu dàng, ân cần đến thế, hôm qua cũng nói y xem nàng là Anh Nhi, không phải công chúa, còn khi gặp hóa thân yêu nghiệt, y một mực nhắc đến thù hằn, cứ xem nàng là Yên Nhi.

Nàng phải xác nhận lại, nếu thực sự đó là hai linh hồn biệt lập, nàng phải tìm cách tống khứ linh hồn thù hằn của Huyết Mặc đi.

Nói rồi nàng lấy hết cam đảm bước ra cửa, lập tức không chỉ thấy có hai cô nương mà còn một đám nam giáo đồ cường tráng, dữ tợn. Chắc chắn cũng là do bị thôi miên. Chúng định ngăn nàng lại.

- Được rồi, ta là đến gặp giáo chủ của các ngươi! Dẫn đường đi.

Nàng thấy chúng quay sang nhìn nhau, cũng không biết đường ư?

Bỗng nhiên từ đâu lại gần một nữ giáo đồ, trông tầm trung niên, mặc y phục màu cam, có những hoa văn quý dị cầu kì, trên gương mặt một bên mắt cũng vẽ hình ma hỏa, tay cầm trượng gỗ đi đến.

- Phu nhân muốn gặp giáo chủ?

Trong khi ánh mắt nàng còn dò xét mục ta thì mục ta đã quay sang trách móc hai nữ giáo đồ hầu hạ nàng:

- Các người chuẩn bị cho phu nhân kiểu gì thế?

Hai nữ giáo đồ vội xin tha tội, vội vã ra lệnh, khiến hai cô nương luống cuống vội nghe theo.

Rồi vội vã dẫn nàng trở lại phòng, trong lúc chờ đợi hai cô nương làm gì đó, vội hỏi nàng:

- Phu nhân có nhận ra ta?

- Bà là ai làm sao ta biết được! – Nàng ngần ngại đáp, trong lòng có chút lo âu.

- Cũng phải, là ta đã được giáo chủ dùng cao cấp thuật pháp tái sinh, gọi hồn này nhập vào thân thể khác, người không thể nhận ra ta, ta chính là Huyết Hồ Lão Nương, một trong tứ đại trưởng lão năm ấy.

Cái gì chứ? Nàng thấy không tin vào mắt mình, còn gọi linh hồn oan khuất ngàn năm nhập vào thân xác khác, thể nào yêu ma như y cũng có thể tái sinh sau ngàn năm, ở trong thân xác con người, đợi thức tỉnh đúng lúc báo thù.

Nhưng không phải các oan hồn tà giáo đều hận thù nàng sao, nàng phải cẩn thận mới được.

- Hừm, tất nhiên ta vẫn không biết bà rồi, ta không phải Vân Yên mà!

Vừa lúc hai cô nương mang lên, một bộ y phục đỏ sẫm, những thứ trang sức kì quái.

Mụ ta chẳng nói chẳng rằng, lấy y phục, định tự ý thay lên người nàng thì nàng đã lùi xuống, thấy vậy mụ ta không kiên nhẫn, dùng thuật pháp khiến chân nàng không thể cử động, đối giọng bắt đầu đe dọa:

- Ta nói cho người biết, Vân Yên, trước đây ta không chú ý đến người cẩn thận, để người tự hủy hải tử của giáo chủ, còn phản bội giáo tộc này... – Mụ tiến lại, không chút tử tế nào, lột bỏ y phục ngoài của nàng, mặc vào y phục như y mụ muốn – Để ta cho người hay, khi ma pháp giáo chủ hồi phục để tất cả trưởng lão được tái sinh, nhất định người sẽ bị xử tội công khai trước tế đàn, giáo chủ và hội đồng trưởng lão sẽ làm việc này... người trong giáo địa vị càng lớn, khi phản bội lại giáo sẽ càng bị xử nghiêm, người đường đường là một giáo chủ phu nhân, lại mang tội sát hại toàn giáo, nhất định phải đứng trước tế đàn chịu cảnh hành quyết, đến cả linh hồn cũng sẽ bị xâu xé, không được siêu sinh!

Một loạt những lời mụ nói khiến cho nàng ớn lạnh tột cùng, không chỉ có một yêu nghiệt, mà giờ sắp có hàng loạt yêu nghiệt, cái tà giáo ác độc này sắp hồi phục? Thật đáng sợ.

Nhưng nàng không phải Vân Yên, có gì phải chịu đựng.

- A ! – Nàng hét lên khi mụ nhắm tâm tùm tùm tóc nàng, búi cúi cột cột theo ý mụ, còn dùng trâm cài vào, không hề lưu tâm khiến nó gần như làm trầy da đầu nàng.

Đến khi ức chế không chịu nổi, nàng mới quát lên:

- Ta không phải Vân Yên, cô ta đã chết rồi, có sao lại đổ hết lên đầu ta như vậy, mụ già độc ác này, lần đầu gặp mặt đã thích gây thù hận rồi sao?

Mụ càng tức giận, lấy tay kéo, siết chặt dải dây lưng ở bụng nàng, suýt thì làm nàng ngạt thở, đồng thời vội vã lên giọng:

- Là ta năm đó sai lầm, ta nói cho người biết, người không thể trốn tránh những tội lỗi của mình dù đã đầu thai!

- Ta đã bảo ta vô tội...

- Im! – Mụ ngắt lời- Bây giờ người còn ý vào điều đó để trốn tội, ta cho người biết, ma pháp của ta hồi phục sẽ tẩy hết kí ức kiếp này của người, để người đối mặt với toàn bộ chuyện kiếp trước, ta không tin người có thể tàn nhẫn đến mức không thấy tội lỗi chút nào!

Mụ này thật đáng sợ, nàng thấy tốt nhất nên nhịn vài phần. Nàng im lặng, nhận ra mụ đã bắt nàng mặc y phục cầu kì, so với mấy bộ giáo phục bình thường thì càng có phần cao cấp hơn gấp bội.

- Muốn hành hạ ta, đâu cần tốn công như vậy...

- Ta không phải muốn đối đãi tốt với ngươi – Mụ đáp – Muốn bước vào Hỏa Thần sơn địa nơi luyện công đặc biệt của giáo chủ, bắt buộc phải giữ pháp khí đặc biệt, trước đây mấy đời giáo chủ, ngoài giáo chủ ra chỉ có số cực ít người dám bước vào, ngươi là người thường nếu không mặc Hỏa Tuyền y phục đặc biệt của giáo chủ phu nhân sẽ bị thiêu cháy.

Nói rồi mụ lườm nàng, tỏ ý bảo đi theo mụ.

Mụ này thật khó chịu. Mụ đi rất nhanh, cơ hội để nàng vừa bước vừa nhìn quang cảnh cũng không cho.

- Rõ ràng là muốn chém muốn giết, hà cớ các người phải mất công như vậy? – Nàng lăm bằm, không hiểu gì.

Đột nhiên mụ quay lại, gương mặt biểu cảm ma quỷ:

- Trước khi đưa con của ngươi ra đời, đền lại hải nhi bị ngươi hủy, ngươi vẫn sẽ được đối xử như một phu nhân, sau này ngươi sinh con xong, bị lôi ra tế đàn cũng chưa muộn!

Cái gì? Nàng giật thót mình, như vậy là sao? Trong lòng có chút mơ hồ nghi hoặc.

- Ngươi không hiểu sao? – Mụ cười ám mị – Giáo chủ tự biết bản thân mình chưa thức tỉnh hoàn toàn, vẫn còn ý thức do thời gian làm con người chi phối, nhưng không lâu nữa đâu, pháp lực càng hồi phục, nhân tính sẽ hoàn toàn tiêu tan hoặc bị dung hòa bởi linh hồn ngàn năm mạnh mẽ bên trong ngươi, ngươi sẽ hoàn toàn như xưa...

- Không thể nào, lẽ nào đêm qua... – Đôi mắt nàng bỗng hoảng loạn, đầu óc đầy mơ hồ nghi hoặc.

- Giáo chủ tạm thả cho ngươi tiếp xúc với chút nhân tính đó, ngươi trân trọng chuyện đó thì sau này đừng có nghĩ cách hủy thai, ta sẽ giám sát ngươi chặt chẽ! – Mụ đe dọa.

Nàng cảm thấy mơ hồ hoàn toàn, tự nhiên thấy đau lòng như bị trêu ngươi, rốt cuộc là sao nàng cũng không thể hiểu nổi.

Rõ ràng người nàng gặp đêm qua là một Tử Thu thân thuộc, người hết mực yêu nàng.

Tại sao lại có liên quan đến yêu nghiệt, tại sao lại là phần yêu nghiệt gì đó “thả cho tiếp xúc”... Rõ ràng hôm qua, Tử Thu “con người” kia đã như phải vật lộn đấu tranh với ma tính, dường như nàng cảm thấy đó là hai linh hồn đối lập nhau cơ mà?

Tại sao những lời của mụ yêu ma kia, mơ hồ đến thế?

Mới chỉ có chút ít hạnh phúc bé nhỏ, lẽ nào lại vẫn là bi kịch...

Tử Thu mà nàng yêu, rốt cuộc là cái gì? Y thực sự tồn tại phải không?

Y không phải là trò đùa cợt của yêu nghiệt đấy chứ? Làm ơn ai nói cho nàng biết y tồn tại đi, có một người yêu nàng như thế tồn tại.

Bàn chân nàng buồn bã, hoảng loạn vô thức bước theo mụ yêu ma, lúc nào đã dừng chân trước một cửa động, xung quanh toàn là núi đá đỏ gay gắt, yêu khí quỷ dị vô cùng, xa xa dường như có những ngọn núi lửa vừa phun trào nham thạch.

- Vào đi ! – Mụ vô tình đẩy nàng vào trong động rồi đóng cửa động lại.

Trong này ngàn ngạt ma khí bức bối, tưởng chừng muốn xâu xé thân thể nhỏ bé của nàng. Đến cả hô hấp còn khó khăn, nhất là khi nàng đang rơi lệ thốn thức.

Bên trong kia đích thị là yêu ma... nàng sai rồi... nàng đã quá xem thường yêu nghiệt.

Không ngờ y đang tâm biến hạnh phúc đầu đời của người con gái như nàng không khác gì một trò đùa. Thật tàn nhẫn, phải chăng đây mới là sự dày vò tàn nhẫn.

Huyết Mặc lúc này đang bế quan tu luyện trong nơi sâu nhất của ma động này, y đã cảm nhận được sự bước vào của nàng.

Tu luyện hôm nay tạm xong, y đoán rằng nàng sợ hãi không dám bước vào, phải, hiện giờ y hoàn toàn là một yêu ma. Y đứng lên, quyết định ra phía cửa sơn động.

Vân Anh thần thờ nhìn một dòng nham thạch nhỏ chảy dưới một rãnh dưới chân, dòng nham thạch này chảy về đâu, cũng như số phận nàng sẽ ra sao? Thật giả như thế nào, nàng không hề hay biết...

Nàng vô thức bước theo nó, trên môi nở nụ cười xót xa.

...

Khi yêu nghiệt đó bước về phía cửa sơn động, chợt có chút kinh hoàng khi thấy bóng dáng nhỏ bé của nàng đang đứng trên một mép đá, phía dưới là hồ nham thạch đỏ quạu đang sôi sùng sục.

Nàng càng lúc càng tiến lại gần mép đá hơn.

- Yên Nhi! – Giọng y dữ dội, đôi mắt cũng đỏ thẫm, hướng đến phía nàng đe dọa – Người quay lại đây ngay!

Vân Anh lúc này thần trí cũng không được minh mẫn nữa rồi, một phần do khí nóng hết sức ngọt ngào ở nơi đây, một phần đau đớn suy nghĩ về chuyện của mình.

- Lừa dối... – Nàng cười đau khổ – Người rút cuộc cũng biết cách nhử tâm để trả thù...

Huyết Mặc vội lao đến rất gần, nhưng nàng lại bước thêm một bước nữa, giọng uy hiếp:

- Nếu người muốn ta phải nhảy xuống đây ngay...

Ánh mắt của y càng đỏ thẫm dữ dội, nhưng bây giờ nàng không thấy sợ, chỉ thấy bản thân nàng đáng thương.

Vô tình bị kéo vào câu chuyện oan trái nào đó, kiếp trước với kiếp sau, rốt cuộc cái nàng cần chỉ là chân tình mà nàng hi vọng... Tử Thu, y nhất định không phải Tử Thu.

Nếu y hoàn toàn tỉnh dậy, Tử Thu mà nàng yêu xem như chưa hề tồn tại.

Còn nếu như bị dung hòa, kị ức kiếp trước và kiếp này, tình yêu của Tử Thu đó ắt sẽ lu mờ trước oán hận ngàn năm này.

Nếu nàng bị đám yêu nghiệt xóa đi kị ức kiếp này, chẳng phải sẽ càng đau khổ sao?

- Huyết Mặc, ta nhất định không để người đạt mục đích, để ta tự giải thoát ỉn!

Ánh mắt đỏ sẫm phần nộ kia có chút biến chuyển, sau đó y vẫn cười ghê rợn:

- Dù người có nhảy xuống đó chết, chỉ cần linh hồn của người còn, ta sẽ vẫn dày vò được người, hà cớ người phải chịu đau đớn?

Cứ nghĩ nàng sẽ từ bỏ ý định, nào ngờ nàng chỉ cười đáp lại:

- Đơn thuần là ta không muốn, không muốn bị người chi phối, yêu ma, người độc ác lắm, bảo sao dù có kiếp trước đi chăng nữa, ta cũng không yêu nổi người!

- ĐỪNG NHẮC ĐẾN NHỮNG CHUYỆN ĐÓ TRƯỚC MẶT TA! – Y hét lên dữ dội – Chính người phải thấy hối hận khi đã chà đạp tình cảm của ta, làm hại ta và toàn bộ giáo đồ như vậy!

Luồng quỷ khí oán hận bốc lên dữ dội, như muốn nuốt chửng lấy nàng.

- Vì vậy nên người đầu thai kiếp này người muốn dày vò ta? Nói cho ta biết, Tử Thu ở đâu? Nói cho ta biết, huynh ấy có tồn tại không hay chỉ là trò đùa cợt của người? Hay người đã làm hại linh hồn huynh ấy rồi? – Nàng khóc, hai mắt ướt đầm vô cùng bị thương.

- Được, người muốn nhìn thấy “y”, muốn nhìn thấy nhân tính của ta trước khi hoàn toàn biến mất, ta cho người thỏa nguyện!

Y nói, trong nháy mắt, yêu khí vụt tắt, khắp người y lại biến chuyển như có một sự chuyển giao.

Khi đôi mắt của y mở ra, đôi mắt đen láy, vết trên trán cũng không còn, khắp người y bình thường tự nhiên như Tử Thu vậy...

- Tử Thu?

Nàng nhìn thấy Tử Thu thân thuộc của mình thì vô cùng xúc động, miệng thốt lên:

- Tử Thu! Huynh đã trở lại rồi? Huynh có nhận ra ta...

- Đương nhiên, ta nhận ra nàng, Anh Nhi! – Y đáp.

Nàng vội chạy lại chỗ y, ôm lấy y:

- Tử Thu...

- Người thỏa mãn rồi chứ, Vân Yên? – Đột nhiên giọng của y trầm xuống kì lạ, khiến nàng giật mình, vội buông ra.

Thật đáng kinh hãi, đôi mắt của y ánh lên màu đỏ thẫm rồi, vết rồng đen trên trán lại hiện ra.

- Tại sao? – Đôi vai nàng run rẩy.

- Ha ha ha! – Y cười ghê rợn – Người ngây thơ cho rằng “Huyết Mặc” và “Tử Thu” là hai linh hồn khác biệt, là do có một yêu nghiệt sống trong thể xác này? Người và bản thân “nhân tính” còn trong ta, “Tử Thu” nghĩ y hoàn toàn là một con người khác, một linh hồn tách biệt? Nhảm rồi! Bản thân ta bây giờ, vừa nãy tu luyện ma pháp đã đạt thêm một bậc hồi phục lớn, ngay bây giờ đã có thể điều khiển tất cả sự xuất hiện hay không của nhân tính, cũng đã dung hợp thêm một phần, nói đơn giản, đó là một phần của ta, ta có thể chỉ phối tự do, thậm chí dung hòa ...

- Không đâu, không đâu! Đem qua người lừa ta? – Nàng hoảng loạn tột cùng, vội lùi về sau, đã sát mép đá.

- Ta cuối cùng quyết định để thả ột phần của ta, “nhân tính” thật lòng, tận tâm yêu chiều người, người còn muốn gì nữa?

Ánh mắt y vẫn vừa ghê rợn vừa căm hận, còn nàng nước mắt trào ra, trong lòng đau đớn chua chát, thật mơ hồ, người mà nàng yêu, Tử Thu rốt cuộc có tồn tại không vậy?

Đột nhiên ánh mắt y tắt màu đỏ thẫm, lại thành màu đen, đưa cánh tay ra, ra lệnh:

- Quay lại đây, Anh Nhi!

- Không...- Nàng run rẩy lại lui thêm một bước nữa, chỉ thêm một bước nữa có thể rơi xuống hồ nham thạch.
- Huynh là ai?

- Hỏi ta là ai sao? Yên Nhi, thật nực cười!- nhưng đôi mắt đen của y vẫn không bị chuyển màu.

Chỉ sau một đêm? Chỉ sau một đêm do ma tính bùng lên, ma tính được tu luyện mạnh hơn, con người nàng yêu thương đã sắp hoàn toàn thành ma? Hay bản thân y vốn không thực sự tồn tại?

Dưới chân nàng, hồ nham thạch sôi sùng sục như muốn nuốt chửng nàng ngay lập tức. Còn người trước mặt nàng là ai? Là người yêu nàng hay hận nàng? Là người nàng yêu hay yêu nghiệt? Một bàn chân nàng dò dò phía sau... đã hết đường rồi sao?

- Ta sẽ không để người muốn làm gì thì làm ! – Đột nhiên y càng giận dữ, ma tính lại phát ra dữ dội, đôi mắt quay trở lại sắc đỏ thẫm tà ma – Người thử nhảy xuống xem! Ta sẽ không buông ta người kể cả người có chết!

Lệ đau đớn một trào ra, bi thương vô cùng. Bóng dáng nhỏ bé của nàng chơi vơi trên mỏm đá.

- Tử Thu, ta yêu Tử Thu... – Nàng mỉm cười, mặc dù vẫn đang khóc – Nếu như huynh không tồn tại, huynh không phải là một con người, tình cảm này giữa chúng ta là vô nghĩa, ta không muốn sống tiếp, sống không bằng chết, là linh hồn bị dày vò cũng được, biết đâu lại không đau lòng như này...

“Ta yêu Tử Thu...”

Nàng trong chớp mắt, chỉ một ý niệm như vậy, nàng hoàn toàn mất tâm trí, liều mình lao xuống hồ nham thạch đỏ gât sôi sục kia.

“Ta yêu Tử Thu...”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt màu đỏ thắm ánh lên những tia bi thương tội độ, không hiểu vì sao y cũng mất thần trí mà lao theo...

.....

.....

Huyết Hồ lão nương thấy Vân Anh đã vào được một lúc lâu, lẽ ra giờ này giáo chủ cũng đã luyện xong, tại sao chưa ra ngoài vậy?

Hơn nữa dường như linh cảm thấy trong động xảy ra bất thường, trong lòng mụ bất an, vội thi triển ít hộ pháp rồi lao vào động.

Khi bước vào động, tìm khắp nơi rồi cũng thấy một cảnh tượng vô cùng bi thương.

Chơi vơi giữa vách đá, phía dưới gần mặt hồ nham thạch, giáo chủ của mụ tay đang cố bám lấy một mỏm đá, mỏm đá đó lởm chởm sắc cạnh, khiến cho những ngón tay cổ bấu chặt của y túa máu. Một tay đang nắm chắc cánh tay của người con gái đó, cả hai như chơi vơi giữa sự sống và cái chết, thậm chí bàn chân của Vân Anh chỉ còn cách mặt hồ nham thạch không đến mấy trượng.

Hơi nóng dưới này càng kinh khủng, nếu chứ thế này, lát nữa nàng cũng bị hơi nóng thiêu chết, trước khi rơi xuống.

Y cắn răng cố bám lấy mỏm đá, tay kia càng giữ chắc tay nàng hơn. Nàng ngược nhìn lên hoàn toàn mơ hồ, rốt cuộc màu mắt y bây giờ, là màu đen hay màu đỏ vậy, y là người hay ma? Hoàn toàn không rõ.

- Người buông ta ra! – Nàng hét lên – Hay người cũng muốn quay lại thành một oan hồn để dễ dàng dầy vò ta?

- Anh Nhi... – Y đột nhiên lên tiếng nói – Nàng có nhớ khi nàng hỏi ta, nếu nàng rơi xuống vực sâu, chỉ có đường chết, ta nếu cứu nàng cũng có thể chết...

A, tự dưng sao cội lòng nàng kích động kì lạ...

Tử Thu... Tử Thu...

- Không phải ta đã nói sẽ nắm tay nàng nhảy xuống sao? Không để nàng nhảy một mình...

Cội lòng nàng hoàn toàn mơ hồ, xen lẫn đau đớn...

- Tử Thu, huynh có tồn tại thật không?

- Chỉ cần còn tình yêu với nàng, ta vẫn sẽ tồn tại... dù ta là người hay ma, dù mỗi ngày “ta” nào đó oán hận nàng nhiều hơn, hay ta không kiểm soát được bản thân, hoặc hoàn toàn trở thành yêu nghiệt. Ta thừa nhận, ta cũng chỉ mới vừa nhận ra, bản thân “ta” không phải là một linh hồn trọn vẹn, có lẽ ta chỉ là một phần của “Huyết Mặc” ... nhưng, có lẽ “ta” oán hận nàng một ngàn năm, thì cũng có một “ta” yêu nàng mãnh liệt như vậy...

- Huynh là ai?

- Là phần tái sinh để yêu nàng và nhận tấm chân tình của nàng...

Đúng vậy, có hận ngàn năm, cũng đã yêu ngàn năm. Có lẽ phần “yêu” đó đã tái sinh trở thành một Tử Thu mang tấm lòng con người bao ngày qua để yêu thương nàng bằng tình cảm rất chân thật của con người.

Huyết Hồ lão nương khi vừa leo lên mỏm đá, đã vừa gọi với xuống:

- Giáo chủ, xin giữ lấy, thuộc hạ sẽ cứu người ngay!

Y cúi xuống nhìn nàng, bình tĩnh hỏi một câu:

- Anh Nhi, nàng muốn sống cùng ta đối mặt tất cả, hay muốn chúng ta cùng chết bên nhau?

- Tử Thu, có được không? Chúng ta còn có thể làm được không? Có thể vui vẻ vô tư như xưa không? Đành nói với ta đây lại là do yêu nghiệt đang điều khiển chơi đùa ta...

- Được rồi, Anh Nhi... “ta” sẽ không bao giờ phản bội lời hứa lúc sáng, “ta” sẽ luôn tồn tại để bảo vệ nàng, ta muốn yêu thương nàng như một con người, như Tử Thu của nàng!

Huyết Hồ lão nương loay hoay không biết làm sao kéo giáo chủ lên an toàn, mồm đá tay y đang bám vào có lẽ cũng sắp không trụ được, có thể lở ra. Còn Anh Nhi chỉ lát nữa cũng có thể cùng với y bị hấp chín bởi khí nóng nham thạch.

Đột nhiên luồng khí tà ma trên mình y dường như lại bộc phát ra dữ dội, Anh Nhi đầu óc đầy hoảng loạn.

Chợt thấy trận pháp quái dị xuất ra liên hồi, nhanh như chớp, trước khi thân hình của y và nàng rơi xuống hồ nham thạch, cả mặt hồ đã ngưng tụ, mọi hơi nóng đều triệt tiêu.

Mụ Huyết Hồ trong giây lát định hồn nhận ra trận pháp đó, vô cùng thất kinh, chạy xuống phía hồ nham thạch. Thật đáng kinh ngạc, hồ nham thạch sục sôi ngàn năm đã đông kết, thành ra như một nền đá đỏ quau, hơi nóng không còn, bước chân xuống thấy lạnh như nền đá thật.

Lại chỗ hai người, thấy Anh Nhi hoảng sợ đã ngắt, còn giáo chủ của mụ càng không ổn hơn, người lạnh toát, dường như còn hôn mê.

- Trời ơi! Đó là cấm thuật! – Mụ vô cùng thất kinh – Giáo chủ, người lại vì tình cảm hồ đồ lẫn át mất rồi, tất cả chỉ tại một người đàn bà sao?

Lẽ ra khi có nhân tính, giáo chủ của mụ sẽ không có pháp lực nữa chứ? Hay là do linh hồn sắp đồng nhất lại, hay là nhân tính này cũng mạnh mẽ đến mức điều khiển được cấm thuật tối cao.

Hắc Long giáo tôn thờ ma hỏa, bao năm tu luyện với ngọn lửa, giáo chủ chỉ vì muốn cứu một người mà dùng công lực tu luyện bao ngày, chưa khôi phục, trấn áp nham thạch ngàn năm. Người y lạnh như vậy, hẳn đã tổn thương gần hết nguyên khí.

Tái sinh thành con người, oan trái sao linh hồn lại không còn đồng nhất, nhưng y lại càng si tình hơn, mụ cứ nghĩ thù hằn sẽ làm ma tính tăng cao, không ngờ một phần trong y đã sống như một con người, lại càng đắm chìm thứ tình cảm ủy khuất của nhân gian hơn.

Lại còn nham thạch mấy ngàn năm để tu luyện, bây giờ thì vô dụng rồi.

Nhưng mà, chuyện vô cùng nghiêm trọng là, phải cứu giáo chủ.

Mụ vội định nâng giáo chủ của mụ dậy, thấy giáo chủ của mụ vẫn nắm chặt tay Vân Anh, không thể gỡ ra, trong lòng càng hận nàng.

Sau cùng đành phải để mấy giáo đồ vào giúp, cũng may sơn động mất đi nguồn nham thạch, không còn ma khí dữ dội như trước, mấy giáo đồ cũng có thể bước vào.

51. Chương 51

Suốt một ngày một đêm, cả Tử Thu và Vân Anh, đều chưa ai tỉnh lại.

Huyết Hồ lão nương vô cùng lo lắng, không biết giáo chủ của mụ có tiêu tán hết nguyên khí trong người hay thậm chí hồn tiêu phách tán rồi không? Chỉ biết người y vẫn lạnh ngắt như vậy.

.....

Căn nhà bên bìa rừng Nam Cương, đã trôi qua hai ngày, lão đạo nhân có vẻ sốt ruột, lão lúc đầu chỉ thăm dò thái độ của Tử Thiên, nhưng đến giờ vẫn thấy hắn có vẻ băng lãnh, bình thản hoàn toàn, thành ra càng nôn nóng, cuối cùng lão cũng lớn tiếng:

- Tử Thiên ! Tại sao ngươi không có động tĩnh gì vậy? Cả mấy ngày ngươi chỉ trầm ngâm như tảng đá? Ngươi không muốn đi tìm cô nương đó về sao?

- Nàng ấy có lẽ đã tìm được người nàng muốn tìm... – Đôi mắt u ám của hắn khẽ nhắm lại.

- Điên rồi ! Các người sắp điên cả rồi, cả cô nương đó và ngươi ! Ngươi có biết là y không còn là đệ đệ của ngươi, và vốn không phải đệ đệ của ngươi, y là Huyết Mặc tái sinh, y tỉnh lại ắt sẽ hồi sinh cả tà giáo, càn quét thiên hạ... ngươi và nhất là cô nương ấy sẽ không yên với y ! – Lão đạo nhân tuôn ra những lời đầy nghiêm trọng.

Nhưng chỉ thấy Tử Thiên khẽ cười trên môi khó hiểu:

- Đệ đệ? ... ta chưa bao giờ gặp y...

- Ta không hiểu nổi ngươi, Tử Thiên, ngươi đang tính toán gì vậy? – Lão đạo nhân mắt bình tĩnh – Ngươi ngồi đợi Huyết Mặc dày xéo cả thiên hạ này sao? Đừng quên số mệnh của ngươi là chân mệnh thiên tử, còn y là yêu ma thù hận ngàn năm...

- Số mệnh? – Môi hắn khẽ nhấm – Ngươi vẫn cứ cam đoan vào cái số mệnh hay tiền kiếp gì đó sao đạo nhân? Nếu như vậy ta phải cảm ơn cái số mệnh cho ta là thiên tử? – Đột nhiên gương mặt hắn biến chuyển khó hiểu, giọng điệu phảng phất nỗi đau – Ngươi tưởng chỉ Huyết Mặc mới cần phần thế gian này, không đâu, bản thân ta trước giờ vẫn sống với nhiều nỗi hận thù... những nỗi hận rất thật, chính ta cũng không được sống thanh thản bằng chính mình...

- Tử Thiên, đó chỉ là một vài gian khó thử thách lúc ngươi mới sinh ra thôi, thậm chí đó cũng là do sự xuất hiện của đứa trẻ thứ hai kia, đó cũng là lời nguyện rửa vô tình của y ngươi gánh chịu... – Đạo nhân cố giải thích.

- Nguyên rửa? Vậy ngươi nghĩ ai đã hại chết mẫu hậu ta? Do nguyên rửa? Không, chính ta... dù không có đứa trẻ thứ hai là đệ đệ, Bạch gia vẫn sẽ không cho ta yên ổn kể vạ... – Hắn cười chua xót.

Đột nhiên hắn lại cất giọng từ từ hỏi:

- Đạo nhân, ngươi nghĩ xem, tại sao nếu thực sự có tiền kiếp và số mệnh, cả hai kiếp ta đều chỉ làm tổn thương một người, không thể ở bên người đó? Kiếp này, rõ ràng là ta đã có cơ hội để chạm đến nàng, kết quả chính tay ta đã lựa chọn từ bỏ...

Đạo nhân tỏ ra bức mình, Tử Thiên bình thường cao ngạo lạnh lùng, đến lúc này nói chuyện cấp bách với hắn mà hắn chỉ nói toàn điều hàm hồ.

Lão cầm ra gương bát quái, ngồi xuống thiền, niệm một vài câu chú, hết sức tập trung như thể muốn xem thiên cơ.

Chợt gương mặt lão biến sắc tột độ.

- Tại sao một chút thiên cơ cũng không xem được?

Tử Thiên quay sang phía có giọng của lão, mỉm cười:

- Ta từng oán hận số phận mình lúc nhỏ, nhưng vì để sinh tồn, ta đã từng cố gắng để thay đổi thực tại đó... dù bằng những cách tiêu cực, ta nghĩ có thể thay đổi, dù đó có phải là số mệnh hay không...

Lão đạo nhân vẫn cố xem lại, nhưng càng vận nhiều pháp công, càng thấy mông lung.

- Có một điều mà ngươi quên, đạo nhân ... – Hắn lại cười nhạt – Cái này là do ta học được từ chính cuộc đời mình là lòng người luôn khó đoán, tình cảm lại càng phức tạp, vì thế ta từng dùng cách lợi dụng tình cảm của người khác... cái đó có lẽ không gì có thể đoán được. Có một điều mà ta biết chắc...

Lão đạo nhân thôi vận công, quay sang nhìn gương mặt chứa nhiều cảm xúc khó đoán và đôi mắt phảng phất những nỗi niềm của hắn...

- Đó là... nếu như có kiếp trước, thì cả hai kiếp đều có một người yêu nàng mãnh liệt hơn ta... vì vậy, ngươi cứ đợi xem....

.....

.....

Hắc Long giáo.

Lại thêm một ngày nữa trôi qua.

Đến lúc này thì Vân Anh đầu óc cảm thấy mơ màng, dần dần tỉnh lại.

Khi nàng mở đôi mắt ra, thấy mình đang nằm trong một căn phòng lớn bằng đá, đối diện là trần nhà có chạm trổ những hình ma hỏa kì dị.

Đây là đâu? Đầu nàng cố ý thức lại mọi việc, gồm cả những việc trước khi ngất đi.

Chợt thấy bên nàng có một người, bàn tay người đó đang nắm lấy tay nàng.

Tử Thu? Y vẫn đang nằm bất động đó sao? Đôi mắt y khép chặt.

- Tử Thu ! Tử Thu ! – Nàng cố lay y dậy, nhưng chỉ thấy y vẫn nằm im lìm.

Bấy giờ nàng mới cố gỡ từng ngón tay y ra. Y nắm rất chặt, cơ hội để nàng luồn một ngón tay nhỏ vào gỡ cũng không được.

Đôi mắt nàng chợt đượm niềm xót xa. Lúc đó là y muốn bảo vệ nàng, trước sau gì y vẫn bảo vệ nàng như vậy. Dù dường như lúc đó y đã càng bị biến đổi hơn, lại còn nghe nói sắp dung hòa với ma tính gì nữa, nếu như thế, một Huyết Mặc hoàn chỉnh như trước sẽ hoàn toàn quay lại? Một kẻ từng là người, chết đi được ma đạo hồi sinh, truyền ma tính rồi tu luyện thành yêu nghiệt... Thực sự nàng cảm thấy rất mong lung, vẫn không hiểu rốt cuộc bên trong Tử Thu là cái gì, nhân cách mà nàng yêu thực ra tồn tại như thế nào?

Nhưng trong cõi lòng đau khổ của nàng, đã từng muốn buông xuôi lúc đó, bây giờ lại càng xót xa.

- Được rồi, ta sẽ không đi đâu, huynh bỏ tay ta ra một chút... – Nàng nhẹ nhàng nói, không biết y có cảm nhận được không.

Chợt thấy bàn tay y lỏng ra một chút, nàng lại gỡ những ngón tay y ra.

Nghe thấy tiếng người, Huyết Hồ lão nương từ đâu xông đến, thấy nàng tỉnh, mặt chưa gì đã buông lời quở trách, mắng nhiếc nàng:

- Đồ dê tiện kia! Người đã hại giáo chủ và toàn bộ giáo phái này chưa đủ sao? – Mụ vội lại gần, lời nàng xuống giường.

- Huynh ấy làm sao vậy? – Nàng lo lắng hỏi.

- Người còn không thấy sao? Giáo chủ đã hôn mê cùng người, nhưng đến giờ vẫn không tỉnh lại, giáo chủ vì người mà dùng cấm thuật mất hết nội lực, bây giờ sống chết chưa rõ, loại nhện cái độc ác này, ta nhất định không cho người tiếp tục làm hại người ! – Mụ không tiếc lời day nghiến, còn lời xềnh xệch nàng đi.

Nàng nghe thấy những lời của mụ thì trong lòng không khỏi đau đớn, lại như cắn rứt tội cùng, đôi mắt trào ra lệ, nàng cố van xin:

- Xin bà hãy cho ta ở lại chăm sóc huynh ấy ! Ta sẽ...

- Im đi ! Đến lượt người lo được sao? Ta nói cho người biết, giáo chủ mà hồn tiêu phách tán ta nhất định cũng để người sống không được, chết cũng không xong!

Hồn tiêu phách tán? Đôi mắt nàng mở to kinh hãi , tại sao lại có thể nghiêm trọng đến mức như vậy? Tử Thu nằm bất động thế kia, sống chết còn chưa rõ?

- Huyết hồ lão nương...- nàng quỳ xuống cầu xin – xin bà hãy cứu huynh ấy đi !

- Người đừng giả bộ nữa, thật dê tiện. Người không biết rằng đối với tà giáo chúng ta cái chết thật sự, còn hơn cả cái chết thể xác là hồn phách tiêu tán sao? Năm xưa các người giết sạch giáo đồ, đã tàn nhẫn như vậy, may mà linh hồn giáo chủ oán hận các người đã tái sinh, bây giờ có thể sắp khôi phục giáo, chỉ vì người mà tất cả lại đổ xuống bể!

- Làm sao có thể cứu huynh ấy... bà làm ơn...

- Im đi ! Nhìn thấy người ta lại oán hận, ta nói cho người biết, giờ ta phải lấy ma pháp còn lại ít ỏi của ta truyền cho giáo chủ, hi vọng cứu vãn người ! –Mụ ta nhìn nàng cảm phần cùng cực. – Giờ người rút đi cho khuất mắt ta, hãy tự mừng rằng ta không muốn tốn ma pháp để giết hay dày vò người.

Vân Anh trong lòng đau xót, tuy đầy lo lắng, chần chừ không muốn đi nhưng mụ đã sai người lôi nàng xuống ngục thất của giáo. Trong nhiều ngày tới, mụ vừa phải truyền ma pháp vào người giáo chủ để cứu hồn phách, vừa phải đồng thời tu luyện ma pháp để bổ sung lại. Muốn cứu được y không biết sẽ phải tốn bao ma lực.

Lý do mụ không giết nàng ngay là còn có ý đợi xem nàng có khi nào mang thai đứa con của giáo chủ không. Nếu sau một tháng không có động tĩnh, kể cả giáo chủ có tỉnh dậy hay không cũng phải giết.

Mụ không sợ bị trừng phạt, chỉ muốn diệt trừ hậu họa. Hơn nữa nếu truyền toàn ma lực vào người y, phần nhiều khả năng khi tỉnh dậy, y đã bị dung hòa thành Huyết Mặc thực sự, mà Huyết Mặc ắt cảm hận nàng, chắc sẽ không để nàng yên, kể cả khi nàng chỉ còn là oan hồn.

.....

Vân Anh bị nhốt dưới tầng hầm của tà giáo. Nơi này vốn là chốn tù ngục, lại trải qua ngàn năm, ảm mốc kinh khủng. Mấy hôm đầu nàng không thể thở được, mùi ảm mốc khiến nàng không tài nào chịu được. Nàng lại vì lo lắng, đau khổ, không thể nuốt bất cứ cái gì, dù thức ăn mụ Huyết Hồ đưa đến cũng không đến nổi quá bậc đãi. Hàng đêm lũ oan hồn dưới này không ngừng kêu gào tru tréo, khiến nàng dù khép mình thế nào cũng không thể tránh được bị quấy nhiễu.

Sau vài hôm, thực sự nàng đã gầy rộc đi, xanh xao như thể người sắp chết khô, da tái xám, thường ho sặc sụa, đôi mắt cũng đỏ dần. Nàng dần chìm vào vô cảm, chỉ ngồi yên như tượng, ban đêm cũng vậy, không la hét, cũng không còn phát hoảng.

Nhìn nàng thật bị thương, đến mức dần dà lũ oan hồn cũng không đến quấy rầy nàng nữa.

Những oan hồn này hầu như là những giáo đồ bị trừng phạt chết dưới ngục này, chúng không oán nàng như những kẻ chết năm ấy do Vân Yên.

Nàng cảm thấy bản thân cũng không còn sợ hãi các oan hồn, có lẽ chỉ ở giáo phái này mới có nhiều oan hồn đến vậy. Có thể nàng cũng sắp chết, cơ thể đang ngày một yếu đi, rồi cũng trở thành oan hồn.

Những đêm sau, nàng còn nghe chúng nói chuyện.

Thì ra cũng có nhiều chuyện như vậy, thay vì ngồi trầm mặc, nàng đã bắt đầu lắng nghe. Phần lớn những oan hồn cùng nhau oán thán những kẻ bề trên nhẫn tâm, dù chỉ là chút sai lầm cũng trị tội tàn nhẫn bọn họ. Xem ra lão nương Huyết Hồ kia bị oán nhiều nhất.

Dần dần nàng cũng tò mò hơn, khi không còn sợ hãi, thử bắt chuyện với những oan hồn. Dường như những oan hồn đó vẫn còn chút lòng tốt, đã không quấy nhiễu nàng nữa, sau đó dường như thương tình, một vài oan hồn còn chút ít pháp lực tìm cách xoa dịu nắm móc cho nàng dễ thở hơn.

Không ngờ rằng nàng còn có thể làm bạn với những vật thể không phải con người. Thì ra không phải hồn ma nào cũng đáng sợ.

Họ hầu như trước đây là những kẻ mới nhập giáo, cũng chưa tu đến độ thành yêu ma, làm sai thì bị trừng phạt dưới ngục này, đây cũng là ngục chỉ dành cho giáo đồ cấp thấp nhất. Thế nào họ vẫn còn nhân tính. Nàng mới hỏi chuyện tại sao họ phải vào tà giáo, xem ra cũng có nhiều hoàn cảnh thương tâm.

Hắc Long giáo, rốt cuộc là nàng cũng không hiểu gì nhiều.

....

Những hôm sau nữa, sức khỏe nàng có chút tiến triển, dường như lại thấy khỏe lên kì lạ. Nàng cho rằng tinh thần mình đã tốt hơn, chỉ là trong tâm vẫn nhung nhớ và lo lắng, ngày nào nàng cũng cầu mong Tử Thu được bình an...

.....

Đêm nay nàng lại ngồi trò chuyện với những oan hồn.

Mấy hôm trước nàng chỉ thấy họ là những bóng trắng, hôm nay đã thấy cả hình người, có lẽ là hình dáng cũ của họ.

Khi thấy nàng tự xưng thể trạng khá hơn, còn có thể nhìn thấy hình dáng của linh hồn, tự xưng chúng cũng tò mò, nhưng không đoán ra được.

Thậm chí bây giờ nàng cảm thấy những oan hồn như những người bạn bên cạnh vậy. Vì đã phân biệt được chúng qua hình dáng, nàng cũng hỏi tên từng oan hồn.

- May mà nàng khá hơn nhiều, nàng không chết mù Huyết Hồ ắt ứ lắm ! – Một oan hồn nữ tên là A Mỹ lên tiếng.

- Sao mọi người có vẻ hận mù ta quá vậy? – Nàng tò mò.

- Vì ta làm rớt cái chén của mù nên mới bị dùng lửa thiêu đến chết ! – Một oan hồn khác tiếp lời.

Một đám nhao nhao kể xấu bề trên, có đủ tứ đại trưởng lão. Chợt nàng tò mò không ai nhắc đến Huyết Mặc.

- Còn Huyết Mặc giáo chủ thì sao? – Tự nhiên nàng tò mò.

Đám oan hồn quay sang nhìn nhau. Họ đang sợ hãi sao?

- Chúng tôi chưa bao giờ được tiếp xúc nhiều với giáo chủ đó, vì chúng tôi là hạ cấp, chỉ đâu thì đánh đó...

- Vậy Vân Yên thì sao? – Nàng lại hỏi.

- Nghe nói là phu nhân, là con người được cưới về. Lúc đó thì hầu như chúng tôi chết hết rồi... mới cả những người còn sống lúc đó trong số chúng tôi chắc cũng không có tiếp xúc nhiều...

- Các người không biết tí gì về Huyết Mặc? Và chuyện giáo phái này bị diệt vong?

- Ôi dào, diệt vong thì diệt vong, chúng tôi không giống mấy vị đã tu lên thượng cấp nhiều tham vọng... – Một nam oan hồn đáp – Toàn kẻ đã bán linh hồn cho quỷ, chúng tôi chết cũng là hồn ma con người, giáo phái này bị diệt vong cũng là tất yếu...

- Đừng nói thế! – Một oan hồn khác tiếp vào – Năm ấy cô nương Vân Yên dẫn người đến tàn sát, kể ra cũng có sát hại một số người vô tội chưa thành ma, binh lính con người cũng chết nhiều, dù sao cũng là thảm cảnh...

- Thì mới bảo là oan trái, không phải cái gì cũng toàn vẹn...

- Kể ra cũng tội giáo chủ bị cấm sùng...

Chúng lại nhao nhao bàn chuyện, nàng hết sức chăm chú lắng nghe.

- Nhắc đến giáo chủ kì bí của chúng ta, tuy hạ cấp chúng ta chẳng mấy khi được tiếp xúc, y lại không trực tiếp quản giáo môn hộ mà lại giao cho mù Huyết Hồ, rõ ràng mù đó ngày tu vi cao hơn y mấy trăm năm lận... mà sao mù không làm giáo chủ nhỉ?

- Nghe nói giáo chủ cũ nhặt về một xác bé trai không có quả tim, có lẽ do quá nhiều thù hận với con người, lại được lão giáo chủ truyền lại ma lực nên mới tu thành yêu nghiệt nhanh và mạnh như thế, đối với những kẻ muốn tu thành ma như mù Huyết Hồ thì đó là cảnh giới đáng ngưỡng mộ mà mù không thể chạm đến. Bản chất Huyết Mặc không có trái tim con người, không có nhân tính nên chắc mới càng dễ hóa ma, sau này nhiều kẻ trong giáo học theo cách đó, tự moi tìm ra mà tu, hiệu quả hơn nhưng vẫn không đến được cảnh giới đó, dường như mù Huyết Hồ lúc đầu không thích nhưng ngày càng thần phục giáo chủ thì phải, mà mù cũng được y cho làm đại trưởng lão còn gì...

Lúc này ánh mắt nàng chứa đầy cảm xúc hỗn loạn.

Tử Thu, so với Huyết Mặc không phải vẫn còn trái tim đang đập sao? Lẽ nào khi Huyết Mặc tái sinh thành người, nên mới còn nhân tính...

52. Chương 52

Đám oan hồn vẫn lao xao nói chuyện. Chợt chúng thấy nàng im lặng thì hỏi nàng có chuyện gì, nàng khẽ lắc đầu rồi tiếp chuyện, hỏi thêm một câu:

- Có ai biết chuyện cô nương Vân Yên bỏ đi đứa con của Huyết Mặc?

- À, lúc đó tôi vẫn còn sống ! – Một nữ hồn ma tiếp chuyện – Vì chuyện đó mà mẹ Huyết Hồ như muốn phát điên, hỏi đó tôi hầu hạ mẹ nên biết mấy việc này...

- Tại sao?

- Tà giáo này trước Huyết Mặc chỉ có một giáo chủ khai lập giáo phái, cũng đã tu thành ma, nhưng không hiểu sao ông ta sau này lại truyền phần lớn ma lực cho y rồi tự tiêu tán hồn mình. Nghe đâu là tự cảm thấy chán cuộc sống vô vị nên truyền lại cho người có tư chất và có sẵn hận thù sâu đậm với con người làm yếu tố để tu như Huyết Mặc. Y sau này nhanh chóng thành loài yêu nghiệt, mà giữa những kẻ từ người tu thành yêu nghiệt với nhau có kết hôn cũng không sinh ra con được, nếu y muốn nhường ngôi để thoát vị như cổ giáo chủ thì chỉ có cách làm theo tương tự, truyền cho kẻ khác. Không ngờ y lại tìm được một cô gái con người xinh đẹp thuần khiết về làm vợ...

- Thế thì sao? – Khi thấy oan hồn kia ngập ngừng, nàng không khỏi sốt ruột.

- Ta nghe nói là cô nương đó không thật lòng yêu Huyết Mặc, cô ta đúng là một lòng yêu thương ca ca, vì ca ca mới chấp nhận hi sinh để rồi dẫn người tiêu diệt giáo tộc này...

- Nhưng vì thế mà giết con ruột mình khi chưa chào đời cũng tàn nhẫn quá, không biết nàng ta có day dứt không... ! – Một oan hồn khác thở dài.

- Các người không biết sao? – Oan hồn kia giải thích tiếp – Huyết Hồ lão nương kì vọng vào đứa bé đó, con của giáo chủ, đứa con đó chỉ cần ra đời, không cần tu thì đã là yêu nghiệt, nghe đâu còn đoán rằng đứa bé đó có thể mạnh hơn cả cha, kể cả mười tiên nhân tái thế như Hàn Nguyên cũng không đấu lại, vì thế với ma lực vô biên nó có thể giúp giáo tộc này bành trướng ra toàn thiên hạ...

- Ô, thế thì sao lũ yêu nghiệt không thi nhau lấy con người để có yêu nghiệt mạnh hơn? – Mấy tên oan hồn thắc mắc.

- Nghe nói chỉ yêu nghiệt đạt cảnh giới cao nhất như giáo chủ mới có thể sinh ra đứa trẻ yêu nghiệt. Trong giáo năm đó cũng có mấy kẻ gần đạt tám phần mười...

Vân Anh trong đầu không ngừng suy nghĩ, vậy ra có phải Vân Yên không hoàn toàn vì không yêu Huyết Mặc mới làm vậy. Vì sợ thiên hạ sẽ một lần nữa gặp họa, vì nếu để đứa bé sinh ra đã là yêu nghiệt thượng đẳng nên mới làm thế. Một đứa trẻ không được làm người, mà phải làm yêu ma, đi làm chuyện xấu, bị thiên hạ oán hận, thà để nó không ra đời...

- Còn nữa... – Đột nhiên yêu ma kia lại tiếp chuyện – Nếu sinh đứa bé đó ra, người mẹ cũng sẽ trở thành gần như một loại yêu nghiệt đặc biệt...

Vân Anh chợt giật mình, trở thành một loại yêu nghiệt?

- Đó là... – Oan hồn lại nói tiếp – Nghe đâu cũng không cần tu cũng trường xuân, trẻ mãi không già như yêu nghiệt, nhưng mà sức khỏe vẫn lão hóa, bản chất cơ thể vẫn là con người, muốn bất tử thì chỉ có cách theo chồng con làm yêu ma sớm. Cô Vân Yên đó cũng không ham gì trẻ lâu nhỉ?

- Cũng may, nếu năm đó cô ta đổi ý, có lẽ bây giờ cả thế gian này đã trong sự thống trị của Hắc Long giáo!

- Mấy oan hồn thở phào nhẹ nhõm.

Trời hình như đã sáng, nàng bỗng thấy đám oan hồn biến mất, lại chỉ còn mình nàng.

Mấy hôm nay mẹ Huyết Hồ cũng không xuống đây liếc xem nàng ra sao. Có lẽ mẹ đang tập trung pháp lực cứu chữa Tử Thu.

Nàng dựa đầu vào tường, thầm cầu mong y sẽ an toàn.

Nhưng nếu khi tỉnh dậy đã là Huyết Mặc? Lòng nàng lại đau nhói...

Xem ra đám oan hồn cũng biết không quá nhiều về Huyết Mặc và giáo phái này, chỉ trừ chuyện đứa con của Vân Yên.

Nghĩ đến đó, nàng chợt giật mình, trong đầu nghi vấn, hỗn loạn. Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi? Nàng đã trễ bao ngày rồi?

Dạo này không hay để ý, quên mất kể từ lúc bị giam xuống đây không biết đã trải qua chính xác bao nhiêu ngày? Nhưng mà lần bắt đầu thấy kinh nguyệt lần trước của nàng cũng là trước khi lên đường đi Nam Cương ba, bốn ngày...

Không phải chứ, mới chỉ có một lần duy nhất đêm đó...

Nếu đêm hôm đó vô tình đúng vào những ngày nguy hiểm... a, không thể nào!

Nàng đặt tay xuống bụng, chợt đôi mắt hỗn loạn vô cùng.

Có khi nào nàng đã mang em bé? Trong đầu nàng lại nổi lên bao suy nghĩ, cảm xúc lẫn lộn.

Em bé? Thứ nhất, nàng chưa từng nghĩ đến được và có chuẩn bị tâm lý, tất cả quá bất ngờ, cũng như đêm đó quyết định cùng y... Là nàng muốn trao cho y cả trái tim và con người, là nàng muốn trao và nhận tình yêu...nhưng nàng không ngờ rằng, lại có kết quả này. Nhưng đúng là đêm đó hoàn toàn tự nhiên, không có phòng bị gì...

Làm mẹ ư? Chuyện này, nàng chưa từng biết phải đối mặt ra sao...

Nhưng ngay sau đó, xuyên qua đầu nàng là một chuyện vô cùng nghiêm trọng hơn...

Đứa bé này, có khi nào cũng là yêu nghiệt?

- Không phải đâu, không phải đâu... – Môi nàng khẽ nhấm, nàng muốn phủ nhận.

Tốt nhất là nàng không có thai lúc này, và cũng không có đứa trẻ yêu nghiệt nào hết. Nhưng, linh cảm mạnh mẽ khiến nàng vừa qua nỗi hồi hộp, lại lẫm vì có thể mang đứa bé của Tử Thu lại đến sự sợ hãi tột cùng.

Nếu là yêu nghiệt, nó sẽ hại cả thiên hạ này... Chẳng lẽ nàng phải giống Vân Yên, cam tâm bỏ đi sinh mạng của đứa bé này trước khi nó chào đời?

Không được, nàng không thể nhẫn tâm làm thế. Không biết Vân Yên năm đó day dứt đến đâu, nhưng hiện giờ nàng đang rất rối trí, đang rất đau lòng. Đành rằng đó không phải là con của Vân Yên với người nàng ta yêu, nàng ta có khi nào không khó xử như nàng bây giờ? Đứa bé... đó là kết quả của tình yêu của nàng với Tử Thu... là con của nàng.

Nàng rất sợ nếu y không còn tồn tại, đứa bé này không phải là minh chứng rằng y đã tồn tại, đã có một người yêu thương nàng như thế tồn tại hay sao?

Nàng từng chứng kiến một đứa bạn cũng trót đại, phải phá bỏ đứa bé trong bụng, dù lúc đi rất cương quyết và bình thản, nhưng sau đó, lúc nào cô bạn đó cũng cảm thấy day dứt, bị ám ảnh, sợ máu mà không thể sống yên ổn...

Tước bỏ sinh mạng của con mình? Nàng có thể nhẫn tâm như thế không?

.....

Vân Anh đang vô cùng hỗn loạn, chợt thấy có tiếng bước chân đi xuống căn ngục. Là mẹ Huyết Hồ sao? Chuyện này trước mắt phải giữ kín, dù nàng cũng không chắc chắn.

Quả nhiên là mù, mù bước xuống, nhưng gương mặt xám xịt lạ thường. Khi vừa thấy nàng, ánh mắt hẳn học gấp bội lần trước nhìn nàng, mù phăng phăng bước vào trong phòng giam, còn tát nàng một cái bất ngờ như trời giáng, khiến nàng ngã nhào ra đất.

- Con tiện nhân! Tất cả là tại mi! Hôm nay ta sẽ cho ngươi làm lễ tể trước, để giáo chủ có mệnh hệ gì cũng có người đi theo chịu tội!

Thái độ của mù như vậy, nàng không khỏi kinh hãi. Lẽ nào y có chuyện gì? Không phải mù sẽ cứu y sao.

- Lão nương! – Nàng vội lại nín áo mù, giọng đầy khẩn cấp – Cho ta biết huynh ấy sao rồi? Không phải bà... Chưa nói hết, nàng đã chịu một cái tát nữa, miệng chảy máu, vô cùng đau đớn.

- Giờ thì hi vọng tái lập giáo phái đã đổ xuống bể, giáo chủ không hấp thụ được ma pháp, tình hình hôm nay còn không khả quan như lần trước... – Mặt mù cũng đang đầy bất an, thái độ quả nhiên không còn bình tĩnh, mới tìm đến đây trút hận lên nàng.

- Cho ta gặp huynh ấy, làm ơn... – Nàng quỳ xuống van nài mù.

Nhưng mù không nghe, trong mắt chỉ còn thấy căm phẫn và cùng cực khinh ghét nàng, mù kéo nàng ra khỏi ngục, phăng phăng tiến về tể đường:

- Ngày hôm nay nhất định ngươi phải lấy máu tể sống!

- Ta xin bà, dù bà muốn giết ta, cũng xin cho ta nhìn thấy huynh ấy!

Giằng co một hồi, mù đã lôi nàng ra tể đường, quả nhiên mù đã sai người chuẩn bị xong xuôi.

Khắp tể đàn đã đốt lên những ngọn lửa đỏ gay gắt kì dị, hai hàng giáo đồ mặc áo choàng đen, tay mỗi kẻ đều cầm dao và bát. Họ đứng ngay ngắn hai bên bàn tể.

- Ta van bà, cho ta... !

Mù chưa để nàng nói thêm, đã dùng sức đẩy nàng xuống bực tể. Mù nhanh chóng rút con dao bên mình, cổ tay giơ cao, dùng lực hể sức đâm xuống.

Những giáo đồ cũng bắt đầu nhắm ma chú.

Nhưng khi mũi dao chỉ còn cách nàng chưa đến một đốt ngón tay, một ma lực mạnh mẽ kì dị, như một phản lực đột nhiên hất tung cả mù Huyết Hồ ra.

Mù văng ra đất, kinh ngạc lồm cồm bò dậy. Nàng cũng được một phen hoảng hồn, cứ nghĩ mình đã chết.

Nàng cũng ngồi dậy, nhưng đúng lúc đó cả nàng và mù cùng tiếp tục kinh hãi.

Dường như người nàng có ma khí tỏa ra, còn vô cùng mãnh liệt, dị thường. Luồng khí ma quái màu đỏ thẫm ấy...

Nàng sức nghĩ đến điều gì đó thì giật mình lo sợ... không phải đúng là... đứa trẻ yêu nghiệt?

Nàng không biết phải làm sao khi thấy mù Huyết Hồ đã đứng dậy từ bao giờ, ánh mắt đột nhiên sáng lên như sao, gương mặt vốn hung hăng tự nhiên hoan hỉ lạ thường, mù cười lớn :

- Ha ha! Xem ra trời còn có mắt ! Giáo chủ có thể được cứu rồi ! Chưa kể giáo phái này còn được chấn hưng rồi !

Mù vội tiến đến bên nàng, giật lấy cổ tay nàng xem mạch.

- Ồ! Đã được một tháng rồi!

Mù cười sung sướng trước sự ngỡ ngàng của nàng. Rồi mù quay sang nàng:

- Tiện nhân, xem ra ngươi cũng còn được việc, tạm giữ lại cái mạng cho ngươi!

Thấy nàng còn ngỡ ngàng, chần chừ như suy tư gì đó, mù vội kéo nàng đi:

- Còn đứng đó làm gì? Đứa bé này có ma lực mãnh liệt như vậy, phải để nó cứu giáo chủ!

- Cứu được huynh ấy ư? – Nàng ngạc nhiên.

- Đúng vậy, ma lực của nó, dù mới chỉ một tháng tuổi đã gần như ngang bằng với giáo chủ năm xưa, để nó tiếp xúc truyền ma lực cho giáo chủ, mới hi vọng cứu được người!

Nói rồi mụ kéo nàng vào phòng nơi giáo chủ đang nằm, đóng cửa lại, mụ nói vọng vào:

- Người chỉ cần ở đây một ngày một đêm là được rồi, còn nữa, đừng vội mừng, giáo chủ khi tỉnh lại nhất định là đã dung hòa linh hồn, sẽ không còn phải là người yêu chiều người hết mực nữa đâu, người cứ chuẩn bị tâm lý đi!

Nói rồi mụ khóa cửa ngoài. Nàng vẫn còn ngơ ngàng hết sức.

Khi nàng quay đầu lại phía giường, thấy người nam tử đang nằm đó, gương mặt tuấn mỹ nhưng dường như một chút nguyên khí cũng không có, cảm tưởng y là người còn sống, nhưng linh hồn đã thất lạc.

Trong lòng lại đau xót tột độ, nàng bước tới, ngồi bên giường...

Nếu như đứa con là cách tốt nhất để cứu được y... nhưng, đứa bé này là yêu nghiệt thượng đẳng...

Còn nữa, khi tỉnh dậy, y không còn là Tử Thu, cũng không hoàn toàn là ma tính, mà là Huyết Mặc, người tu thành yêu ma, chẳng biết còn vương vấn chút tình cảm nào với nàng do kí ức của Tử Thu không nhưng ắt là cảm phần, oán hận nàng tột độ.

Số phận nàng rồi sẽ ra sao? Nếu như bỏ đi đứa bé, cũng có nghĩa y sẽ chết, cũng có nghĩa là nàng đã giết y và con của mình...

Nàng biết, nàng yêu Tử Thu, nhưng đó chỉ là nhân tính, là biểu hiện tình yêu, một phần của Huyết Mặc... y hoàn toàn không phải một linh hồn độc lập, thật oan trái.

“Phần tái sinh để yêu và nhận tấm chân tình của nàng...”

Đã tái sinh và sống như con người, những tưởng tình yêu này vốn rất tự nhiên, nhưng bây giờ nàng vẫn đầy hỗn loạn.

Rốt cuộc nàng vẫn không nắm rõ một cái gì. Tình yêu này thật mông lung...

Giá như chẳng cần biết đến kiếp trước và kiếp sau, chỉ cần biết kiếp này, yêu nhau thật lòng như vậy. Giá như có thể chung sống dưới một mái nhà như những người bình thường, sinh ra những đứa trẻ đáng yêu lương thiện. Tại sao nó lại quá xa vời?

Đứa trẻ này, có khi nào cùng phụ thân nó dầm nát thiên hạ, như vậy nàng phải làm sao?

Còn một điều oan trái nữa, nếu Tử Thiên, kiếp này cũng là ca ca của Tử Thu, bá bá của đứa bé, hẳn lại là chân mệnh thiên tử, họ sẽ đứng về hai chiến tuyến sao?

Tử Thu và Tử Thiên, từ lúc sinh ra, còn chưa bao giờ được nhận nhau...

Quyết tâm của Lưu quý phi, chỉ mong họ được hạnh phúc giản đơn thuần, nhưng mọi chuyện đã đi quá xa.

Bản thân nàng lúc này thấy thật cô độc và mệt mỏi.

Một lúc sau, nàng thấy dường như dưới bụng mình có chuyển biến khó tả, cả người nôn nao, dường như đứa bé này có động tĩnh sao? Nó đang cứu phụ thân của nó sao... nó còn nhỏ như vậy.

Nàng tự mỉm cười chua chát, đặt tay lên bụng:

- Tiểu hài nhi này, con còn nhỏ quá, con không biết được đâu, mẫu thân đang rất khổ tâm...

Dường như cõi lòng nàng khi tự trò chuyện với đứa bé cũng thấy hoan hỉ lên phần nào, thoải mái hơn phần nào. Có phải đứa bé cũng đang cảm nhận được và phản ứng lại không? Nàng mơ hồ cảm nhận được cái gọi là tình mẫu tử.

Tuy còn quá ngơ ngàng, nhưng đúng là trong nàng đang có một sinh linh, cảm giác rất lạ...

- Bé yêu này, liệu con có hình dung được số phận oan nghiệt của con không? – Đột nhiên đôi mắt nàng rơm rớm, rồi những giọt nước mắt lại trào ra, vô cùng bi thương.

Những câu nói buồn bã, giọng nàng đầy nghẹn ngào, như muốn truyền đến đứa trẻ nhỏ bé này:

- Mẫu thân thật lòng muốn con được sống, nhưng là sống như một con người thực sự... để rồi con cũng lớn lên, được yêu thương, sinh con để cái hạnh phúc, không như mẫu thân bây giờ... Liệu con sẽ oán trách ta nếu ta bỏ con, hay sẽ oán trách ta khi con không phải là con người, sinh ra đã là thù địch của nhân loại...

Cả tâm hồn và thể xác nàng lúc này thấy vô cùng mệt mỏi và kiệt quệ. Nàng khẽ nhìn Tử Thu đang nằm bất động rồi ngã mình xuống bên cạnh y. Nàng ôm lấy y, thổn thức:

- Tử Thu, huynh có cảm nhận được không, con của chúng ta... nhưng ta đang rất, rất đau lòng, ta còn rất mệt mỏi nữa...

Rồi nàng nhìn xuống bụng mình, nhẹ nhàng nói:

- Bé bé, đây là phụ thân của con...gia đình ta đoàn tụ, giây phút này trong lòng mẫu thân còn có chút hạnh phúc mong manh này, không biết khi con sinh ra, ta sẽ còn khổ tâm đến đâu...

Dường như dưới bụng nàng, đứa bé khẽ động đậy, thật kì lạ...

Một lúc sau, nàng thiếp đi trong sự mệt mỏi.

53. Chương 53

Thật mơ hồ, cơ thể nàng thấy bồng bềnh kì lạ. Cả người cứ như chìm vào cõi mê. Lạ thật, cũng rất lâu rồi nàng không nằm mơ những giấc mơ kì lạ.

Nàng đang ở đâu? Chân nàng như bước trong khoảng không vô thức.

Hình ảnh trước mắt hiện ra dần dần. Tuy trong mơ những vẫn khá chân thực.

Phía trước, dường như là một hoa viên nhỏ tươi mát, xa xa còn có những hàng lang dài nối tiếp, những mái nhà ngói vàng cong cong. Cảnh tượng đó như là cảnh quan của một cung điện.

Gió nhẹ thổi. Ngồi dưới một tán cây xanh mướt trong hoa viên đó, có hai bóng người. Tiếng nô đùa trò chuyện rộn ràng, có tiếng trẻ con tíu tít.

Nàng lại gần để nhìn rõ hơn. A, là một đứa nhỏ. Một bé trai chừng một tuổi, bước đi còn chưa vững hẳn, nhưng vẫn cố đi lại, còn hào hứng chạy và nô đùa khiến cho người lớn bên cạnh vừa thấy lo lắng, luôn miệng kêu nó dừng lại, nhưng âm điệu lại chứa sự vui vẻ.

Ai vậy?

Nàng quan sát kĩ hơn, đứa bé mũm mĩm trắng trẻo này, xem ra rất đáng yêu, tóc lại chỉ có một chỏm nữa chút. Nhưng có điều lạ làm nàng giật mình, mắt nó dường như phản phát màu đỏ thẫm, trên trán có phải mờ mờ có dấu ấn gì không?

Bên cạnh nó, một người phụ nữ áo tím, tuy đã có tuổi nhưng phong thái vẫn đầy trang nhã, cao quý. Đó chẳng phải là Lưu Quý phi sao?

Vậy, đó là Lưu quý phi và Tử Thu sao? Nhưng hơi lạ, Tử Thu đâu có sống cùng quý phi, đây không thể là Tử Thiên, hơn nữa lúc sinh con, Lưu quý phi còn trẻ cơ mà.

Chợt thấy đứa nhỏ cất giọng gọi người phụ nữ:

- Nội nội! – Giọng nói chập chọc nhưng trong sáng, đáng yêu.

Ánh mắt của nó cũng ánh lên tia nhìn hồn nhiên, người phụ nữ mỉm cười:

- Nhóc này, người thật là lạnh lợi đáng yêu !

Nàng đứng ngoài thấy vậy thì không khỏi ngạc nhiên, đứa bé kia gọi Lưu quý phi là bà nội ? Nó không phải là Tử Thu, vậy có khi nào là...

Đứa trẻ lại ngồi vào lòng bà nội, cúi đầu vào nũng nịu:

- Nội nội, nội nội bảo ta giống phụ thân hơn hay giống bá bá hơn?

- Đồ tiểu tử ngốc này! – Lưu Quý phi cốc rất khẽ vào đầu nó – Phụ thân và bá bá của người không phải giống y hệt nhau sao?

- Hi hi... – Nó mỉm cười vừa đáng yêu vừa tinh nghịch – Ta thích bá bá hơn, phụ thân của ta ngốc lắm, người đang tìm cách bỏ trốn kia...

A, đứa bé đó là... có phải là em bé của nàng không vậy? Nó còn chưa ra đời cơ mà, tại sao nàng lại thấy nó trong hình dáng một tuổi này được? Hơn nữa, vừa rồi mấy câu nói của nó, còn xem ra rất lạnh lợi, vượt xa những đứa bé một tuổi.

- Nội nội này... – Đột nhiên nó lại hỏi Lưu quý phi bằng cái giọng trẻ con chập chọc – Ai mới là chân mệnh thiên tử?

Xem ra tuy mang thân thể và bộ dạng trẻ con, nhưng đứa bé này lạnh lợi hơn bình thường nhiều.

- Ừm, không phải phụ thân của người, có lẽ bá bá người...

- Hi Hi... – Nó cười tủm tỉm – Có vẻ như bá bá được thiên mệnh cho như vậy, nhưng mà, hi hi... ta nghĩ chân mệnh thiên tử phải lợi hại hơn nữa, phải giải quyết được thế sự dù khó khăn bế tắc đến đâu, nên... hi hi... ta sẽ phấn đấu...

- Nhóc này, người nói linh tinh gì vậy, không phải người cũng muốn làm thiên tử?

- Nội nội, là ta tự phong một chút ỳnh thôi, hi hi... mẫu thân và phụ thân cũng như bá bá của ta đang rất khó khăn, họ sắp chịu thua tình hình rồi, ta phải ra tay thôi...

- Tiểu yêu, người làm được gì?

- Nội nội đừng xem thường ta, ta lợi hại hơn cả bá bá và phụ thân...

- Biết rồi ! – Lưu quý phi véo nhẹ cái má căng sữa của nó – Người là yêu đầu mạnh nhất thiên hạ!

- Và đáng yêu nhất thiên hạ, sau này lớn lên ta còn vô cùng phong độ nữa! – Nó hào hứng.

Nàng chứng kiến câu chuyện này, vừa thấy trong lòng có chút vui vẻ, mơ hồ nghi hoặc đây có phải là bé bé của nàng không? Nó đáng yêu như vậy, còn lạnh lợi như vậy nữa.

Nhưng mà, có có ý thức được câu nói của nó không? Nó là yêu nghiệt mạnh nhất thiên hạ...

Bỗng dường như nàng cảm thấy đứa bé đang rúc vào lòng bà nội lại quay về phía nàng, có phải nó trông thấy và đang nhìn nàng không?

Quả nhiên nó mỉm cười với nàng, nhảy ra, chạy lại gọi tíu tít:

- Bà nội nội ! Mẫu thân của ta đến rồi !

Nó sà vào nàng, bắt chột trong lòng nàng cảm tình rung động mạnh mẽ, đứa bé đáng yêu này gọi nàng là mẫu thân.

- Em bé này, gọi ta là mẫu thân sao? – Nàng ngạc nhiên – Em bé đúng là con của ta sao?

- Mẫu thân là người ngốc nhất trong nhà ta, mẫu thân không nhận ra ta! – Nó ra vẻ ầm ức méu máo.

- Không thể nào ! – Nàng mỉm cười, lắc đầu – Lẽ ra mới một tháng thôi mà...

- Ay da! – Nó cười tinh quái – Mẫu thân không biết ta là đệ nhất yêu ma? Người mang ta trong bụng là ta đã có linh hồn rồi, hơn nữa đừng lo, đây chỉ là thể giới tâm thức của người thôi, có lẽ người tưởng tượng ra về hình dáng “em bé” thế nào thì ta ra như vậy.

- Đáng yêu quá ! Bụ bẫm quá !- Tự dưng nàng phấn khởi lạ thường, ôm chầm lấy nó – Đáng yêu như vậy, trước đây ta từng mong có em trai để bế mà không được !

Ánh mắt nàng ánh lên sự thích thú lạ thường, mọi khổ đau chợt tiêu biến khi thấy một đứa trẻ đáng yêu như vậy.

Lưu Quý phi nhìn gương mặt vui vẻ, ánh mắt còn ngây thơ trong sáng của một thiếu nữ như nàng, khẽ mỉm cười:

- Xem ra con còn quá trẻ để làm mẹ! Con chưa ý thức được việc làm mẹ đúng không?

Nàng ngược mắt lên nhìn Lưu Quý phi. Bà đã gọi nàng là “con”, coi như đã xem nàng là con dâu, cũng phải, nàng coi như đã là nương tử của Tử Thu... Chợt suy nghĩ đó làm đôi má nàng lại khẽ ửng hồng.

- Hai mẫu tử các người cứ trò chuyện, ta đi đây, nếu có cơ duyên, lại gặp trong mơ! – Lưu Quý phi nhẹ nhàng từ biệt nàng và đứa bé.

...

...

Lát sau, nàng ngồi dưới tán cây cùng đứa bé, trong lòng vô cùng thanh thản, như được truyền một luồng sức sống mới, mọi chuyện khổ đau, cả gương mặt hung tợn của Huyết Hồ lão nương đều tạm thời nhạt nhòa.

Nàng không ngừng véo véo cái má tròn, mồm mĩm, căng mọng, hơi chảy xuống của đứa bé.

- Đứa bé này, thích quá đi ! – Nàng hồn nhiên thốt lên – Mi hẳn là đã được ăn nhiều lắm!

- Ta còn chưa được ăn gì đây ! – Nó nói rồi tự nhiên nhảy lên lòng nàng, một tay sờ sờ lên ngực nàng.

- Á ! Tiểu sắc lang! – Nàng hét toáng lên, vội gạt đứa bé ra, không may làm nó ngã.

Đứa bé khóc thét lên, bù lu bù loa, nước mắt nước mũi đầm đìa. Đúng là trẻ con chỉ dễ thương lúc đầu, lúc nó ăn vạ là rất chói.

Nhưng nó vẫn cứ khóc, hẳn là đau lắm. Nàng chợt thấy sốt ruột, trong lòng tự nhiên thấy xót, vội dỗ dành, lau nước mắt nước mũi:

- Em bé, đừng khóc nữa, ta không cố ý đâu!

- Hức, hức... ta không phải em bé bình thường, ta là con của mẫu thân cơ mà! – Nó meo mào.

Con? Lúc này nàng mới giật mình. Tự nhiên từ trên trời nhảy xuống một đứa bé như vậy, là nàng chưa ý thức được mình là mẹ của nó. Giấc mơ này thật kì quặc.

- Thôi được, người muốn gì? Đừng khóc nữa...

Chợt nó im bật, ánh mắt ánh lên tia nhìn tinh quái gian xảo, nhìn y hệt Tử Thu:

- Mẫu thân còn ngây thơ quá, người chả biết gì cả, sau này sinh ta ra phải cho ta bú chứ?

Nàng ngây người ra, đúng vậy, là nàng sắp sinh con. Nhưng đứa bé này thật kì lạ, không chỉ lanh lợi hơn thường, mà nó còn quá thông minh tinh quái, chợt nàng cũng thấy ngờ vực:

- Nay, đến lượt người dạy ta sao? – Nàng lườm nó – Người rốt cuộc là con hay là cha của ta vậy? Mà có đúng là em bé trong bụng, con của ta không? Làm sao người thông minh bất thường vậy, vì người là yêu nghiệt sao?

- Đúng vậy ! – Ánh mắt nó ánh lên tia đỏ thẫm như trên choker nàng – Ta đã có linh hồn, lại còn thông minh hơn người một phần do ta là yêu nghiệt, hơn nữa là do ta còn là yêu nghiệt ngàn năm tuổi mẫu thân à!

- Ngàn năm tuổi? – Nàng vô cùng kinh ngạc.

- Ta chính là đứa bé bị người bỏ đi một ngàn năm về trước!

Nàng lại kinh hãi một phen, vội hoảng hốt lùi lại phía sau.

- Và người bây giờ cũng quay lại để trả thù? – Khấp người nàng bắt đầu run rẩy.

Không ngờ đứa bé do Vân Yên bỏ đi kiếp trước là yêu nghiệt đã có linh hồn, hẳn nó cũng như Huyết Mặc đã căm thù nàng lắm. Bây giờ thì không hay rồi, không chỉ có Huyết Mặc muốn tìm nàng trả thù, mà đến con của yêu nghiệt là đứa bé này cũng đến tìm nàng.

Nhưng không ngờ đứa bé chỉ thờ dài. Rồi nó làm bộ mặt đáng yêu hồn nhiên mà nói:

- Xem ta có đáng yêu không, mẫu thân? – Nó cười, còn lộ ra hàm răng chưa mọc đủ – Ta không giống người phụ thân gốc ghêch mù quáng của ta đâu!

Xem vẻ ngây ngô, dễ thương đầy trong sáng của đứa bé trước mặt, nàng lại thấy không còn sợ hãi. Nó nói rằng nó không muốn trả thù nàng, nó là em bé của nàng sao?

Nhưng rốt cuộc nó là con của Huyết Mặc, linh hồn đứa bé đó cũng tái sinh sao? Chợt nàng thấy thật mông lung.

- Mẫu thân đang nghĩ gì vậy? – Nó lại lon ton lại gần, ánh mắt nũng nịu ra vẻ muốn nàng bế.

- Người đứng thật không giận ta?

- Mẫu thân yêu thương ta nhiều nhiều bù lại, ta sẽ không giận nữa... – Nó lại rúc rúc vào mình nàng.

Thế là nàng lại ngồi dưới tán cây đó, trong lòng là một tiểu hài tử vô cùng đáng yêu. Thấy nó mơ màng, nàng khẽ bế ngửa nó ra, miệng hát ru khe khẽ...

Cảm giác này thật bình yên...

Nàng cúi xuống ngắm nhìn đứa bé, cái miệng chúm chím này thật đáng yêu, khiến người ta muốn cắn, hơn nữa cái miệng này ăn nói lại rất lợi hại, giống Tử Thu quá...

Nhìn gương mặt nó có nét nào giống nàng không nhỉ, sao toàn thấy giống cha, không lẽ y toàn gen trội, bất công quá...

A, không phải, cái tai nó giống tai nàng chưa này, xem ra cũng được an ủi...

Cứ như thế, dường như nàng cảm thấy trôi qua được một lúc. Lát sau nó từ từ tỉnh dậy, dụi dụi mắt, mỉm cười.

- Mẫu thân, lúc này ta thấy người ngồi khóc, còn muốn nói chuyện với ta...

- Hả? – Nàng ngạc nhiên thốt lên. Lúc nàng cảm thấy mệt mỏi, bế tắc vừa nãy, thì ra nó cũng cảm nhận được thật.

Nó sờ sờ lên mặt nàng, ra vẻ an ủi:

- Đừng lo, đã có ta đây, ta sẽ bảo vệ mẫu thân...

Nó thật đáng yêu, cũng thật chân thành, giống như y khi nói là sẽ mãi mãi bảo vệ nàng. Nhớ đến đây, chợt nàng lại cảm thấy cõi lòng tê tái, Tử Thu của nàng, không biết đã ra sao nữa...

- Mẫu thân, ta dẫn người đi gặp phụ thân? – Nói rồi nó nín áo nàng, ý muốn dắt nàng đi.

Gặp phụ thân là sao? Nàng còn cảm thấy ngạc nhiên thì nó đã tiếp lời:

- Phụ thân đang trốn tránh, không muốn tiếp nhận ma lực của mẹ Huyết Hồ hay cả ta để tỉnh dậy, ta dẫn người đến chỗ linh hồn của phụ thân!

...

...

Nó từng bước dẫn nàng đi, cả hai lại bước đi trong cõi hư ảo một hồi.

- Phụ thân của người đâu?

- Sắp đến rồi ! – Nó chỉ tay về phía trước mặt.

....

....

Phía trước hiện ra, hình như là một bờ suối quen thuộc. A, đó có phải là bờ suối ở rừng Nam Cương? Nhưng cũng lại có nét giống bờ suối trong rừng mà nàng và Tử Thu đi hái thuốc...

Ngồi trên một tảng đá xa xa, có một nam tử dáng người quen thuộc. Là y sao?

Lòng nàng lại thấy xao xuyến lạ thường, nàng không đợi nó dắt đi mà định chạy đến ngay. Chợt nó níu áo nàng lại mà nói:

- Mẫu thân bình tĩnh đã, người nhìn kĩ một chút...

Nàng quay ra nhìn lại phía y, y lúc này ngồi bên tảng đá một mình, đôi mắt hướng ra xa xăm, đôi mắt dường như là màu đỏ thẫm.

- Đó là... – Chợt mình nàng khẽ run rẩy.

- Xem ra, phụ thân đã quay lại là Huyết Mặc hoàn toàn rồi, không chỉ còn là “Tử Thu” người biết trong kiếp này nữa, người nên chấp nhận thôi... – Nó thở dài.

Thấy đôi mắt nàng hoảng loạn, lại ánh lên vẻ bi thương, nó lại an ủi:

- Mẫu thân, ta biết người khó chấp nhận, ta cũng mong hai người hạnh phúc bên nhau dưới tư cách Vân Anh và Tử Thu của kiếp này... nhưng mà, có một số chuyện không tránh được...

Lại thấy nàng im lặng, đôi mắt lại lặng lẽ tuôn lệ, đứa bé cũng méo máo theo. Vân Anh thấy nó khóc sùi sùi như vậy, như sức tỉnh ra, lại cúi xuống dỗ dành nó:

- Được rồi, mẫu thân không khóc, người cũng đừng khóc nữa...- Nàng ôm nó vào lòng.

- Mẫu thân... – Nó lại thôi khóc, mỉm cười – Đừng sợ, có ta đây, để ta giúp mẫu thân trừng phạt phụ thân, người cứ đứng núp ở đây xem là được...

Nói rồi, nó bất ngờ rời khỏi lòng nàng, kéo tay nàng lại chỗ một tảng đá to để núp, rồi tự mình chạy lại phía phụ thân.

Sau tảng đá, cội lòng nàng dõi theo cũng chẳng yên.

Thấy người lạ, y chợt giật mình, ánh mắt thoáng sẫm màu hơn, quay về phía đứa nhỏ.

- A ha , phụ thân ! – Nó cười nói vui vẻ, định sà vào lòng y.

Nàng cũng cứ nghĩ y sẽ ngạc nhiên vì sự xuất hiện của đứa bé, nào ngờ y cũng dang tay ra đón nó vào lòng.

- Phụ thân ngốc, đã lâu không gặp! – Nó dùng đôi tay vỗ vỗ vào mặt y – Phụ thân tái sinh trước ta để sinh ra ta phải không ?

Chợt thấy ánh mắt y biến chuyển nhiều cảm xúc kì lạ. Phía này, cội lòng nàng cũng mơ hồ. Y là Huyết Mặc sao? Vậy nhân tính là Tử Thu đã bị dung hòa sao?

Cái gì mà đã lâu không gặp, thì ra trước đây linh hồn nó vẫn theo linh hồn oán hận của Huyết Mặc sao?

Đứa bé lại ngồi trong lòng y, vui vẻ trò chuyện:

- Phụ thân sao lại trốn tránh? Phụ thân nói gì đi? Người có phải khi dùng cấm thuật là đã dung hòa linh hồn, nhân tính, ma tính cùng hợp nhất lại rồi không? Nếu không thì cũng không dung được...

- Đúng vậy... – Y đáp – Bắt đầu là khi ta lao theo nàng xuống, dường như trong khoảnh khắc đó ta cảm nhận được tất cả, còn có tất cả kí ức hai kiếp thống nhất lại...

Đứa bé nhìn phụ thân, ánh mắt đầy thương cảm:

- Phụ thân ngốc, cuối cùng người hồi sinh hoàn toàn nhưng vẫn không hận mẫu thân được!

Y im lặng, chỉ có đứa nhỏ nói:

- Phụ thân, ta biết người đang trốn tránh, không muốn tỉnh dậy để đối mặt với mẫu thân, vì người không biết làm sao ? – Bỗng nhiên nó lại lờ mờ y – Nhưng người cứ thử hành hạ mẫu thân xem, ta sẽ thiêu hết cả cái giáo này...

- Người không hận mẫu thân của người?

- Có, ta từng hận mẫu thân Vân Yên, nhưng bây giờ ta nhìn nhận người hoàn toàn khác, khi bây giờ người đã là một thiếu nữ đáng yêu, lại vô cùng thánh thiện hơn nhiều lần, cũng như phụ thân khi thấy nàng đau khổ, cũng không kìm lòng được...

Y thở dài, khép đôi mắt, ôm chặt đứa bé.

- Hài tử, người biết không, khi hợp nhất lại, ta thực lòng vừa phẫn nộ, vừa đau khổ, lại vừa yêu thương nàng da diết...

- Phụ thân, ta bảo này, cách tốt nhất là người hãy tách bạch chuyện của hai kiếp mà sống, hãy sống như cuộc sống mà người đã sống dưới tư cách Tử Thu, yêu thương mẫu thân Vân Anh, bá bá là Tử Thiên, quên tất cả đi, sống như một con người...

Sống như một con người...

Y trầm tư một hồi lâu. Sau tảng đá, cội lòng nàng cũng đau xót, bối rối.

Hồi sau y tự đứng lên tiếng:

- Có lẽ người nói đúng, hài tử !- Y xoa đầu nó – Người biết không, đã rất lâu về trước, khi là Huyết Mặc của kiếp trước, bản thân trong ta, dù được cứu về, truyền ma lực để tu thành ma, dường như vẫn tồn tại chút ý nguyện muốn sống như con người, ta... đã từng muốn sống hạnh phúc như một con người...

- Phụ thân, ta cũng đoán thế, đó là lý do suốt hai mươi ba năm, linh hồn dường như bị phân tách, chỉ có ma tính và hận thù ngủ yên, người đã sống như một con người, để rồi yêu thương mẫu thân theo một cách rất chân thật...

Y lại nhìn xa xăm, giọng từ từ kể lại:

- Hơn ngàn năm trước, chỉ vì người trong nhà ta quá đói nên đã ăn trộm lương thực của bộ tộc dùng để tế thần, nên ta là đứa trẻ chịu cảnh đem tế thần linh... khi chết đi, xác bị quăng dưới suối, linh hồn ta đã rất oán hận... Lão giáo chủ nhặt được ta về, truyền lại ma lực, giúp ta tu thành yêu nghiệt. Trước khi tiêu tán linh hồn, giáo chủ cũng nói với ta rằng, thực lòng chính ông ta cũng khao khát làm người, mặc dù ông ta cũng oán hận loài người, bảo ta hãy chiêm nghiệm xem... Và rồi, cho đến khi ta gặp lại cô gái ấy, Vân Yên. Khi đó nàng là công chúa, yếu điệu xinh đẹp, lại vô cùng lương thiện, nàng đã dùng ít của cải và lương thực ít ỏi trong phủ để phát cho dân nghèo, làm ta thấy động lòng. Càng xúc động hơn, nàng đã một mực xin tha ột đứa bé sắp bị chặt tay vì ăn cắp lương thực... Và lòng ta khao khát mãnh liệt được yêu thương nữ nhi ấy...

Đứa bé rúc trong lòng y mỉm cười, đột nhiên nó nghĩ ra điều gì, quay ra hỏi:

- Tại sao lại là gặp lại? Trước đó người đã gặp mẫu thân rồi?

Chỉ thấy tự nhiên y mỉm cười:

- Gặp rồi, trước đó lại hơn trăm năm...

- Là sao phụ thân?

- Hơn trăm năm trước đó nữa, khi ta còn là đứa trẻ mười tuổi trong bộ tộc, trước khi xảy ra chuyện bị tế thần, trong bộ tộc có một đứa bé gái tám tuổi, con của tộc trưởng. Cô bé không như lão tộc trưởng tham lam nhẫn tâm ấy, nàng thường bí mật gói thức ăn trong nhà ra cho ta và những đứa trẻ nghèo đói, sau này bị phát hiện, lão tộc trưởng nhốt nàng trong nhà, không cho ra ngoài, một năm sau thì cô bé đó mắc bệnh lạ qua đời... người duy nhất tốt với ta cũng không còn nữa. Khi nhìn thấy Vân Yên, ta mơ hồ cảm nhận được nàng...

- A ! – Đứa bé reo lên sung sướng – Vậy là phụ thân với mẫu thân đã có duyên từ ba kiếp, lợi hại, lợi hại, cái này thì hơn hẳn bá bá rồi!

Lại thấy y im lặng một hồi, đứa bé lại động viên:

- Phụ thân, nếu như trước đây không thành, hãy gạt bỏ mà sống cho kiếp này, người còn mong làm người, các giáo đồ trừ mục Huyết Hồ cầm thú ra thì cũng nên để họ siêu sinh đầu thai kiếp khác, thật ra, cái người hận nhất vẫn là vì kiếp trước mẫu thân không yêu và lừa dối người phải không?

- Hài nhi, xem ra người nhìn thấu lòng ta... ta cũng từng có ý định muốn từ bỏ...

- Vậy tại sao người vẫn lẩn tránh?

- Ta đã làm tổn thương nàng, hơn nữa nàng sẽ khó chấp nhận ta lúc này, nàng chỉ yêu phần người trong ta, trong ta còn có ma tính và thù hận... Thực sự, cả nàng và ta có lẽ khó tha thứ cho nhau... – Giọng y đầy trầm lắng.

- Phụ thân à... – Nó méo máo – Không biết đâu, ta không muốn mồ côi đâu...

- Mẫu thân ngươi sẽ yêu thương ngươi, còn ngươi, có thể quyết định con đường của mình, ngươi muốn làm giáo chủ yêu nghiệt hay từ bỏ để làm người là quyền của ngươi...

- Phụ thân ! – Nó gào to, lại bù lu bù loa – Không phải người định ra đi đấy chứ? Không cho người ra đi!

- Đó là cách giải quyết tốt nhất! – Y xem chừng rất cương quyết.

Phía sau tảng đá, cõi lòng nàng vừa tan nát đau khổ, vừa vô cùng day dứt, nàng thực sự không biết làm sao?

Y muốn ra đi? Vì không thể đối mặt với nhau nữa sao?

Cả hai cũng từng làm tổn thương lẫn nhau, nếu như vô tình kiếp trước nàng đã nhẫn tâm như vậy, để y đem lòng oán hận sang kiếp này...

Nhưng, y vẫn đã yêu thương nàng, y từng nói sẽ mãi mãi trân trọng bảo vệ nàng... Đã yêu nhau chân thật như vậy...

Nàng không giống y, nàng chỉ có kí ức kiếp này và tin tưởng vào kiếp này, đến bây giờ, nàng vẫn không muốn chấp nhận mình là Vân Yên, nàng chỉ muốn là nàng, và muốn được yêu như đã yêu...

Dù y đã hoàn toàn hồi tỉnh thành Huyết Mặc, có lẽ bây giờ trong lòng y mới đang thực sự đấu tranh giữa yêu thương và thù hận... nhưng nàng thực sự không muốn y ra đi..

Nàng từng sợ hãi con người thật của y là Huyết Mặc, nhưng nếu y phải thực sự ra đi để giải quyết mọi việc...

Suy nghĩ trong đầu bao nhiêu vụn vặt, nhưng bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất, là nàng không muốn mất y.

- ĐỦ RỒI ! – Bỗng nhiên nàng đứng lên, tiến về phía cha con họ – Ta đã ở đây, và cũng nghe thấy !

Đứa bé thấy nàng bước ra thì tự nhiên thôi khóc, ánh mắt chợt có chút hoan hỉ.

Còn y khi thấy nàng, hơi giật mình, nhìn nàng chăm chăm một vài giây, rồi quay mặt đi, dường như rất khó xử.

- Huyết Mặc, ngươi hận ta sao? – Chẳng hiểu sao lúc này nàng lại bình tĩnh, không sợ hãi, mặc dù cõi lòng vẫn đang đau đớn.

- Ngươi cũng đã biết lý do khiến ta muốn hận ngươi! – Y không nhìn thẳng vào nàng.

Đứa bé ngơ ngác, có chút thất vọng khi thân phụ, thân mẫu hội ngộ nhau mà lại cư xử với nhau như thế, không khí đầy căng thẳng như vậy, nó chỉ biết nhìn qua nhìn lại hai người.

Chẳng hiểu nàng nghĩ gì, một hồi sau dưng cảm lên tiếng:

- Ngươi không dám đối mặt với ta? Nếu đã căm hận ta như vậy, tại sao bây giờ ngươi không dám trả thù?

Cả nàng và y đều biết, bây giờ trong y là yêu thương và căm hận đan xen, đã yêu nàng như vậy, nhưng thảm cảnh kiếp trước nàng đã gây ra cho y và toàn giáo, tất cả như vẫn ở trước mắt. Bản thân nàng cũng thấy hành động của Vân Yên rất khó tha thứ, nếu là kiếp trước nàng nhẫn tâm như vậy, nàng cũng thấy phải oán trách mình.

Nhưng không phải nàng đã đầu thai thành một thiếu nữ ở thế giới khác sao, và nàng cũng từng yêu rất chân tình...

Nhưng mọi chuyện thật khó để nói rằng không có chuyện gì xảy ra... Dù y có muốn lại sống như Tử Thu, nhưng xem ra quá khứ khiến người ta khó chấp nhận mọi việc...

Càng yêu sâu đậm, càng hận sâu sắc... Trong y không chỉ hận nàng, mà còn hận con người ...

Tình hình dường như không thể cứu vãn, chỉ có nước chia tay, quên đi lẫn nhau sao?

Nàng lại không thể kìm lòng mà rơi lệ. Đứa bé cũng cảm nhận thấy không thể hàn gắn được nhân duyên rối rắm của hai người, nó cảm thấy tội nghiệp, lại bật khóc theo.

Đã có thể kết thúc, đối với nàng, tất cả lại thành hư vô sao?

Nhưng nàng không cam tâm, liệu còn có thể níu kéo được sao?

Trước mắt nàng, mọi kí ức tươi đẹp giữa nàng và y một lần nữa hiện ra trong đầu, những kí ức ngọt ngào đó, từng vui vẻ bên nhau đến vậy...

Nàng chợt đau xót nhận ra, khi bên y, nàng là một cô gái vô tư và mạnh mẽ...

Phải, không phải nàng luôn là cô gái mạnh mẽ của y, cũng giống như lúc trước y khuyên nàng khi dứt khoát với Tử Thiên, bây giờ tình huống của nàng lẽ nào lại tương tự như vậy.

Tử Thu nói rằng, có bệnh thì phải trị...

Nàng phải kết thúc một cách mạnh mẽ giống như trước, có phải như vậy không? Để y sẽ nhớ đến nàng là một cô gái mạnh mẽ. Nàng, không bao giờ muốn thừa nhận mình là Vân Yên, dù bây giờ nàng có thể cam chịu mọi hận thù trút lên mình nếu như đó đơn thuần là kiếp trước .

Nhưng bây giờ, nàng vẫn muốn là mình.

Nàng yêu y, và ngay bây giờ chia tay.

54. Chương 54: Đoạn Kết.

Đứa bé vẫn đứng giữa hai người, nó khóc mỗi lúc một to. Có lẽ dù thông minh, hiểu chuyện đến đâu, nó vẫn là một đứa trẻ, và nó hiểu ý nghĩa của chuyện rạn vỡ giữa cha mẹ.

– Khóc cái gì mà khóc? – Nàng lau nước mắt của mình, rồi lại bên nó, lau nước mắt của nó.

Rồi nàng tự nén lòng mình, dứt khoát kéo nó đi:

- Đi ! Không có cha, ta vẫn sẽ nuôi dạy ngươi tốt ! Dù nghèo đói, ta vẫn để ngươi làm người tốt !

- Không đi, không đi ! – Nó nhất định vùng ra, om sòm kêu khóc – Ta muốn có cha, ta muốn có cha!

- Được, ta sẽ kiếm cha khác cho ngươi, thiên hạ đâu có thiếu người tốt làm cha của ngươi! – Nàng tự dưng phát bực mình, đứa trẻ cứng đầu không nghe lời này.

Nàng chỉ buột miệng nói thế, nhưng đứa bé tinh quái kia tự nhiên nghĩ gì mà lại thôi khóc, nó tự bám theo nàng:

- Được, mẫu thân, ta thích bá bá, người lấy bá bá về làm cha cho ta! – Không ngờ nó lại đổi ý hào hứng đến vậy.

Chợt nàng và cả nó thấy kẻ đang đứng im như tượng kia dường như đã phẫn nộ từ lúc nào. Xem ra giống như kẻ chậm đứng nổi oán hận lâu ngày. Giọng y đột nhiên giận dữ:

- Các người dám cùng phản bội ta?

Không khí lại căng thẳng đến ngạt thở lạ kì. Không phải yêu nghiệt lại sắp nổi giận chứ, nàng hoảng loạn ôm lấy đứa bé, nhưng nó không chút sợ sệt, còn tỏ vẻ thích thú mà chầm chọc chính phụ thân của mình:

- Đến đây, phụ thân, người làm gì được ta? Lần này không phải mẫu thân bỏ người nhé, là người tự quyết định ra đi, có gì mẫu thân không được xuất giá, có gì ta không được chọn cha ỉnh?

Nàng ngẫm hiểu ý đứa nhỏ, xem ra nó cố tình chọc y, nó quả là thông minh. Bỗng trong lòng nàng nảy sinh chút hi vọng.

- Hải tử, người cũng thích bá bá sao? – Nàng lại hòa theo nó, giọng điệu ra vẻ rất hồn nhiên – Quả nhiên người có sở thích giống ta, nào, đợi ta tỉnh lại rồi đi tìm bá bá của người! Bây giờ theo ta đi khỏi đây, tìm nội nội của người thông báo một câu...

Nó cũng gật gù đồng ý, nàng bèn bế nó lên, định quay lưng bỏ đi. Đột nhiên cánh tay y từ đâu mạnh mẽ giữ nàng lại, giọng y vừa ghen tuông vừa phẫn nộ:

- Ta không cho phép các người...

Chỉ thấy nàng và đứa bé bật cười. Nó nhìn gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của phụ thân, lại càng thấy đáng thương lẫn đáng buồn cười.

- Hi Hi , phụ thân ! – Nó choàng người sang ôm cổ y – Người vẫn ghen tuông như vậy, xem ra không ra đi được rồi, ta nói cho người biết, người ra đi coi như mất quyền làm phụ thân của ta!

Y ngạc nhiên, nhìn con lại nhìn sang nàng đang hồn nhiên. Nàng là Anh Nhi của y, đúng vậy... chỉ Anh Nhi mới tinh nghịch, hồn nhiên như vậy...

Hai mẫu tử tình quái này muốn lừa y?

Cảm xúc trong lòng y chợt rất chân thật. Giống như cảm giác của con người trước đây đứng trước nàng...

- Tử Thu... – Đột nhiên nàng lên tiếng – Ta đã nói, ta chỉ muốn xem huynh là Tử Thu, cũng mong huynh yêu ta như trước, ta không phải đã nói là không muốn quan tâm bất cứ kiếp trước hay kiếp sau gì cả ... – Giọng nàng lại ghen ngào tuôn trào bao nỗi niềm chất chứa bấy lâu...

- Anh Nhi...

- Huynh còn nói sẽ luôn tồn tại để bảo vệ ta, muốn yêu thương ta như con người, bây giờ lẽ nào khi tất cả kí ức của huynh thống nhất lại, huynh lại muốn chối bỏ tất cả sao? – Nàng không ngừng oán trách, đôi mắt rưng rưng nhìn y. – Huynh... nói dối!

Nói rồi nàng kiên quyết giành lại đứa nhỏ, định bế nó đi. Nhưng nó vẫn bám chặt cổ y.

- Được, đứa bé này, bây giờ người lại muốn chống đối ta sao? – Nàng bực bội mắng nó.

- Mẫu thân, cho phụ thân ta một cơ hội đi !

- Im đi, người có nghe lời ta không?

- Mẫu thân, người cũng hung dữ như phụ thân vậy ! – Nó khóc thét lên.

- Tiểu tử này, chưa sinh người ra đã định hỗn láo với ta, hôm nay ta phải đánh đòn người ! – Nàng cố gỡ nó ra, muốn tét cho nó một phát vào mông quá.

- Phụ thân, cứu ta, mẫu thân định đánh ta! – Nó nhảy xuống, coi bộ định chạy trốn.

Trước khi chạy trốn, nó còn kịp túm tay mẫu thân và phụ thân dúm vào với nhau, miệng nhanh nhẩu:

- Chỉ cần hai người gạt bỏ mọi thứ mà sống, sau khi sinh ra ta sẽ loại bỏ hết ma lực của phụ thân và ta để cả nhà sống vui vẻ như con người!

Nói rồi nó lè lưỡi, dùng đôi chân non nớt đi còn chưa vững để chuồn đi, bộ dạng thật đáng buồn cười.

Còn lại hai người họ, chẳng hiểu sao quay sang nhìn nhau lại thấy rất ngượng.

- Ha... tại sao lại sinh ra tiểu yêu quái như vậy chứ? – Nàng cười trừ.

- Tính cách như vậy, đúng là con của nàng... – Y cũng tiếp lời.

Trái tim nàng bỗng thấy cảm giác rất đỗi quen thuộc lại quay về. Y chẳng phải là Tử Thu của nàng sao?

- Tính xấu như vậy, là con của huynh có khác!

Nàng vừa nói dứt câu, đã thấy y vòng tay ôm chặt lấy nàng:

- Anh Nhi, ta...

- Muốn cảm ơn hay xin lỗi? – Nàng nhỏ nhẹ – Huynh đã gọi ta là Anh Nhi, từ nay cũng nhớ rằng huynh là Tử Thu...

- Câu thứ hai thì ta công nhận... – Y cười tinh quái – Nhưng không phải ta cảm ơn hay xin lỗi nàng, là ta nói chúng ta nên dậy đi thôi!

- Khoan đã !- Nàng ầm ức – Ta sinh con cho huynh, theo lẽ thông thường huynh phải cảm ơn ta chứ?

- Nàng thức dậy đi ta sẽ cảm ơn nàng ngàn vàng !

....

....

....

Thấm thoát hơn bảy năm trôi qua.

Lúc này thiên hạ lại thái bình. Vị vương gia Hạ Tử Thiên, sau khi được một danh y, có lời đồn đó chính là người em trai thất lạc của hắn chữa khỏi mắt, không đầy một năm đã nhất thống thiên hạ, lập ra một vương triều mới ổn định và được lòng dân.

Thiên hạ bấy giờ, cũng chẳng có ai biết đến Hắc Long giáo nào cả, có lẽ nó chỉ là một truyền thuyết trong rừng Nam Cương.

Bù lại có thêm một truyền thuyết sống khác. Đó là trong một ngôi làng nhỏ ở phía nam, có một vị y sư tài ba lỗi lạc, được người đời truyền tụng, cho rằng không có bệnh nào mà thần y này không chữa được. Cách đây năm năm, thần y đã đến đây mở ra một y xá nhỏ, ngày nào cũng tấp nập bệnh nhân từ tứ phương đến chữa trị.

Thần y Đậu Bình chỉ có một nương tử và một con trai bảy tuổi, tên là Đậu Minh. Cả hai cha con cùng rất xấu xí, tuy nhiên mọi người vì tài năng của thần y nên vẫn rất kính trọng, không dám coi thường. Họ chỉ thấy tiếc cho thần y là con trai của người tuy cũng xấu xí nhưng lại không được thông minh như cha để bù lại.

Hôm nay là trước ngày Tết đầu năm, hôm nay y xá đóng cửa. Từ buổi chiều, mọi người làm trong y xá đều tham gia dọn dẹp lại.

Thần y và phu nhân đang thu dọn trong phòng riêng.

- Anh Nhi à.. – Y lộ ra lớp mặt nạ quái gở – Tại sao nàng lại bắt ta sống trong bộ dạng này, thực sự ta không thể chịu nổi ánh mắt ái ngại của nhiều người!

- Còn hơn là năm năm trước, trên đường du ngoạn, để các cô nương thấy gương mặt của huynh, lại còn biết chữa bệnh nữa, khiến họ không ngừng dán mắt theo huynh, còn bình phẩm ta không xứng với huynh ! – Nàng cười đắc ý – Bây giờ hàng xóm đều bảo tại sao một cô nương trẻ đẹp như ta lại lấy người quá xấu như huynh!

- Ra là nàng ích kỷ chỉ muốn giữ ĩnh ! Nàng yêu ta như vậy ta phải... – Y mon men lại gần thì nàng đã né ra.

- Sang nhà thầy nho đón con đi! Muộn rồi ! – Nàng nhắc nhở.

Thế là y lại mang mặt nạ vào, âm ỨC sang nhà thầy dạy chữ đón Tử Minh, tiểu tử của y. Hôm nay chắc là buổi học cuối cùng trước khi lũ trò nhỏ được nghỉ lễ.

Thật ra Tử Minh của y đã biết đọc, biết viết thông thạo từ khi sinh ra, nhưng nó chẳng hiểu sao lại vẫn đòi đi học với lũ nhỏ trong làng.

Lớp học chiều muộn, lũ trẻ đã về hết, chỉ còn hai đứa nhỏ là Tử Minh đang miệt mài viết và một tiểu cô nương năm tuổi, tên Tiểu Nguyệt ngồi cạnh kèm cặp. Tử Thu nấp ngoài cửa nhìn vào.

- Đậu Minh ! – Tiểu Nguyệt than thở, còn lấy tay cốc đầu Tử Minh – Người thật là tối dạ, còn ngốc nghếch nhất lớp, báo hại sư phụ bắt ta ở lại muộn thế này kèm người viết chữ...

- A,... Tiểu Nguyệt ! – Tử Minh phụng phịu – Nàng kém tuổi ta, phải... gọi ta là Minh ca chứ?

- Nhưng người quá ngốc, lại xấu xí, ta không muốn gọi ! – Tiểu Nguyệt nhìn nó mà sốt ruột – Người lại viết sai rồi, có một chữ mà viết không xong, thôi, để ta bắt tay người tập viết.

Tiểu Nguyệt nói rồi cầm lấy tay nó. Ánh mắt nó ánh lên tia nhìn đắc ý bí hiểm. Tử Thu đứng ngoài chỉ lắc đầu, thầm than trong lòng.

Một lát sau y mới bước vào đón Tử Minh. Tiểu Nguyệt cũng lễ phép chào y rồi ra về.

Hai phụ tử đi trên đường thì thầm trò chuyện.

- Phụ thân, kể “đậu nành hóa” của phụ thân năm xưa thật lợi hại ! – Tử Minh nhìn cha mình满眼 nguyện mà cười.

- Cái đồ tiểu tử này! Năm xưa ta là vì tình thế, đâu có như người thích tự dưng đi lừa con nhà người ta!
- Y lườm nó – Người thấy phụ thân người bị mẫu thân bắt sống trong hình dáng này không khổ hay sao?

- Hi hi, nhưng phụ thân xấu thì con cũng phải tự giả dạng cho xấu đi mới là con của người chứ?

- Nhưng người giả xấu còn được, giả ngốc làm mất thể diện của ta quá!

- Nếu sợ mất thể diện, người cứ sinh thêm một vài đứa đi ! – Nó nhìn y chằm chọc – Đẳng nào con cũng sắp lên kinh thành sống với bá bá rồi!

- Ta cũng muốn lắm, nhưng mà...- Ánh mắt y tỏ ra vô cùng buồn bực – Mẫu thân của người...

- Hi hi, con hiểu rồi, để con giúp! – Nó cười tinh quái vô cùng.

.....

.....

Buổi tối muộn. Ở y xá, mọi người làm cũng đã xong việc đi nghỉ ngơi.

Vân Anh vừa trải chăn nệm ra, vừa quay ra nhìn Tử Minh nhắc nhở:

- Muộn rồi, Tử Minh ! Đừng chơi nữa, lên đây ngủ đi !

Chỉ thấy nó mỉm cười rồi chạy ra cửa:

- Mẫu thân, hôm nay ta không ngủ ở đây, ta xuống ngủ với A Lục ca ! – Nói rồi tự nhiên nó khép cửa, cài then ngoài, chạy vụt đi.

- Này! Tiểu tử, người định làm gì hả? – Vân Anh nghi hoặc tức giận, gọi với ra ngoài, nhưng cánh cửa phòng đã bị khóa ngoài.

Nàng quay vào trong nhìn thấy Tử Thu ngồi lù lù trên giường, gương mặt bí hiểm thì vô cùng căm phẫn:

- Hai cha con các người ! – Nàng quát mắng y thậm tệ – Sắc lang, tiểu sắc lang, các người không ra đâu vào đâu cả, còn định bày mưu...

Y nhướn miệng cười gian, lộ bỏ lớp mặt nạ, lộ ra dung nhan tuấn mỹ, tuy đã qua mấy năm nhưng càng thêm chín chắn, cương nghị.

- Phu nhân à, Tử Minh cũng lớn rồi mà, nàng không thấy là nếu để Tử Minh lên kinh thành thì chúng ta sẽ rất buồn sao? – Giọng y tỏ ra đầy lý lẽ thuyết phục.

Nàng ngồi xuống bên bàn, tự dưng thở dài, ánh mắt có chút đượm buồn:

- Tử Thiên vẫn quyết định không lập hậu hay phi tần, mà vẫn muốn để Tử Minh làm thái tử sao?

- Ủ... – Giọng y trầm xuống, cũng như rất nuối tiếc – Ca ca của ta thực quá sinh tình với nàng...

Thấy không khí chùng xuống, đột nhiên y lại lên tiếng, giọng điệu có vẻ hồn nhiên:

- Ai bảo nương tử của ta đáng yêu quá... Này, hay nàng cũng lên kinh thành sinh cho ca ca một đứa đi!

Nàng lườm y, nàng thật ghét thái độ đùa cợt thiếu nghiêm túc của y, y lẽ ra không nên nhắc đến như thế.

Cũng không lâu trước đây, cuối cùng nàng cũng có dịp nhận ra và hiểu được cõi lòng của Tử Thiên, trong lòng cũng đã ái ngại, nhưng nàng đã chọn Tử Thu rồi. Nàng không ngờ Tử Thiên lại cố chấp đến thế... Hẳn định sống cô độc trên ngai vàng như vậy sao?

- Được rồi, ta sẽ gửi Tử Minh cho hấn, hi vọng tiểu tử lợi hại này biết đâu khuyên hấn đổi ý được mà lập phi tần, xem ra Tử Minh quý trọng hấn thật đấy! – Nàng cũng cố mỉm cười.

- Vậy, còn chuyện đứa thứ hai của chúng ta thì sao? – Y nhìn nàng đầy hàm ý.

- Không đứa nào nữa, một tiểu yêu nghiệt như nó đã rất mệt rồi! – Nàng cương quyết.

- Anh Nhi à.... – Y lại gần nũng nịu – Hay là sinh con gái đi, con gái ngoan hiền cũng được mà...

Nàng lại định mở miệng phản bác thì đã thấy y nhanh chóng cơ hội bế nàng lên.

- Đáng ghét! Sắc lang! Bỏ ta xuống! – Nàng vùng vẫy.

Y đặt nàng lên giường, thông thả đùa cợt thêm:

- Anh Nhi à, tại sao ta là phu quân mà nàng lạnh nhạt với ta vậy, số lần được yêu thương nàng vẫn đếm trên đầu ngón tay... – Giọng y đầy ám ức.

- Ta không muốn sinh con cho huynh nữa, vừa chịu đau lại vừa già đi!

- Đâu có, nàng quên rồi à, dung nhan nàng đâu có già đi được! – Y mỉm cười, tay y bắt đầu cơ hội trên mình nàng – Mà ta đang ước nàng già và xấu đi một chút, như vậy ca ca của ta càng dễ yêu thích nàng! Từ mai chắc mỗi ngày bắt nàng đi dung già đi một chút thôi, kéo đến lúc ta hóa thành ông già mà nàng còn trẻ như này là không được!

...

...

Sáu tháng sau.

Trước cổng làng, Vân Anh lúc này đã mang bầu sáu tháng, đứng tiễn chồng con lên kinh thành.

Tử Minh xem ra rất hào hứng, nó ghé tai vào bụng nàng, dịu dàng:

- Muội muội! Nhất định muội phải xinh đẹp và hiếu thảo đấy, ta sẽ về thăm muội sau!

- Còn chưa biết là trai hay gái mà! – Nàng mắng yêu nó.

- Phụ thân đã bảo là con gái mà, phụ thân lợi hại lắm! – Tử Minh mỉm cười.

Nàng quay sang nhìn y, ra vẻ trách móc. Y chỉ cười trừ an ủi:

- Đừng lo, ta sẽ quay lại trước khi nàng sinh con!

Tử Minh rời khỏi mẫu thân, lại phía cô bé Tử Nguyệt đang đứng đằng sau. Thì ra Tiểu Nguyệt vẫn giữ lời đến tiễn nó, còn mang cho nó rất nhiều bánh.

- Đệ Minh, người nhất định phải học hành chăm chỉ cho bớt ngây ngô đi!

Tử Minh ánh mắt hạnh phúc, bất ngờ thơm lên má cô bé khiến cô bé ngỡ ngàng đỏ mặt.

- Tiểu Nguyệt, yên tâm, ta nhất định về đón nàng làm hoàng hậu của ta!

- Hừ, người làm vua xứ ngốc à? – Tiểu Nguyệt vừa ngượng, vừa trách móc.

- Đừng coi thường, ta là chân mệnh thiên tử đây ! – Nó nháy mắt rồi chào từ biệt cô bé, chạy lại chỗ phụ thân.

Vân Anh và Tiểu Nguyệt đứng lặng nhìn bóng xe ngựa khuất dần khỏi con đường mòn nhỏ. Hồi sau nàng quay xuống nhìn Tiểu Nguyệt, cô bé này thật đáng yêu.

Vân Anh rất thích Tiểu Nguyệt, xem ra nếu cô bé lớn lên làm con dâu nàng chắc cũng sẽ rất tuyệt.

Tiểu Nguyệt là cháu gái người họa sĩ già sống trong làng, cũng chính là người giữ bức họa đồ gây cho thiên hạ một hồi sóng gió sau này. Nhưng đó còn là chuyện lâu dài về sau...

- Tiểu Nguyệt, chúng ta quay về thôi ! – Nàng nhẹ nhàng.

- Đại tẩu, người lại sắp sinh em bé à? Cháu chơi với em bé được không?

- Tất nhiên là được rồi... – Nàng vuốt ve gương mặt trong sáng của cô bé, thầm khen trong lòng cô bé này lớn lên ắt sẽ xinh đẹp kiều diễm như một vầng trăng, vậy là Tử Minh của nàng xem ra cũng háo sắc rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-chan-menh-thien-tu>